

ပုဂံ

နေပင်္ဂါတစ်ထောင်

(ဆဋ္ဌမတွဲ)

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

၂၀၀၅ ခုနှစ်

ပုဂံစာအုပ်အမှတ် ၂၀၇

နေမင်းတင်ထောင်

(ဆဋ္ဌမတွဲ)

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

နေမင်းတစ်ထောင် (ဆဋ္ဌမတွဲ)

ဆင်ဖြူကျွန်းဆောင်သိန်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် • ၅၀၀၇၅၅၀၅၀၆
- မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် • ၅၀၀၇၂၀၀၅၀၆
- ပုံနှိပ်ခြင်း • ထောင်ကြိမ်၊ ၂၀၀၅၊ ဩဂုတ်
- အုပ်စု • ၁၀၀၀
- ဇာတ်ရှာရုံသန်းချီ • ကျော်သောင်း
- ကွန်ပျူတာစာစီ • ပုဂံစာအုပ်တိုက်

- မျက်နှာပုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ • ခေါ်နီနီနိုင် (၀၇၁၃၅)၊
သီရိဗေရောင်နံပုံနှိပ်တိုက်၊အမှတ် (၁၉)၊
လမ်း ၉၀၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

- ထုတ်ဝေဖြန့်ချိသူ • ခေါ်နီနီနိုင်ဦး (ယာယီ ၈၇၉)၊ ပုဂံစာအုပ်တိုက်၊
အမှတ် ၈၀၉ (A)၊ ဧယျာသုခလမ်း၊
မေတ္တာညွန့်ရပ်ကွက်၊ တာမွေမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

နေမင်းတစ်ထောင် အကျဉ်းချုပ်

ရွာထဲသို့ဝင်လာသော ထီးပြင်ကုလား၏ အဆင်းသဏ္ဍာန်နှင့် အသံကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် အော်နေသော သားဖြစ်သူ ဖိုးသူတော်အား မိခင်ဖြစ်သူ မခံလှက ဓားတစ်ချောင်းပစ်ပေးသည်။

“အမေတို့အမျိုးဟာ မကြောက်တဲ့အမျိုးကွယ် လူကလေးရဲ့။ အမေတို့အမျိုးက ကုလားမှန်သမျှကို ဓားစာကျွေးတဲ့အမျိုး။ ကြောက်ဖို့ ဆိုတာ ဝေလာဝေး။”

ဘရွှေကျိုင်းသည် ထန်းသီးဆေးကို ဥနှဲရွက်ဖြင့် ပွတ်နေရာက မခံလှ၏ အသံကိုကြားသောအခါ အဖေကို သတိရသည်။ အဖေ၏ မြစ်ဖျားခံရာ အရပ်သည် မြန်မာ - အင်္ဂလိပ် ဒုတိယစစ်ပွဲ။

သီရိသုဓမ္မတိလောကသရ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇာမင်း ရတနာပူရ ရွှေနန်းကို နန်းစံတော်မူပြီး ၅ နှစ်အကြာ၊ ၁၂၁၃ ခုနှစ် ဝါဆိုလတွင် မြန်မာ့ ရှေ့ဆောင်တပ်တွင်ဖြစ်ပွားသော အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောနှစ်စင်းမှ ကပ္ပတိန်နှစ်ယောက်၏ လူသတ်မှုကို ရန်ကုန်မြို့ဝန်က အရေးယူခဲ့သည်။ ဤသည်ကို အကြောင်း ပြပြီး အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီ အမည်ခံသူများက မြန်မာနိုင်ငံကို ဒုတိယအကြိမ် ရန်စစ်ကားကျူးကျော်လာရာ မြန်မာတို့သည် မနိုင်မည်မှန်းသိပါလျက်နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာဆည်သောအားဖြင့် စစ်ပြိုင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

ဒီပဲယင်း သရက်ကန်ရွာသား ငမိုးကောင်းသည် စစ်ကဲကြီး သီရိနော်ရထာတပ်နှင့် ပါလာသည်။

နေပြည်တော်တွင် ပြည်ရှင်မင်း အရေးပေးခံရသော မြို့ဝန် ငဘိုင်ဆတ်၏ တပည့်တပန်းများဖြစ်သော တောင်ထားဝယ်ဗိုလ် ဦးတုတ်၊ တန်းခေါင်းဦးရှင်ကလေးတို့သည် မင်းတုန်းမြို့စားမင်းသားနှင့် ကနောင် မြို့စား မင်းသားတို့အား အမှုရှာရာက ရန်မီးပွား ကြီးကျယ်လာသည်။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ထိုမီးကို ငြိမ်းသတ်ရန် စစ်မြေပြင်ရှိတပ်များကို နေပြည်တော်သို့ ခေါ်ယူသည်။ အိုးစား ငမိုးကောင်းမှာ သူ့တပ်နှင့်ပါမသွားဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ရာက ဓနုဖြူ ဦးမြတ်ထွန်း၏ 'မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ မောင်းနှင်ရေးတပ်' သို့ ရောက်သွားသည်။

ဦးမြတ်ထွန်း၏ တပ်သည် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိများအား ရေထဲမရှောင်၊ ကုန်းပေါ် မရွေး ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်သဖြင့် နေပြည်တော်၌ မင်းပြောင်းမင်းလွဲ ဖြစ်နေချိန်တွင် ဦးမြတ်ထွန်း၏ ကျိုက်ကဇင်းခံတပ်ကို ဆာဂျန်ချီဦးစီးသော တစ်ထောင်တပ်ကြီးက လာရောက်တိုက်ခိုက်သည်။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ မောင်းနှင်ရေး တပ်သားများသည် အသေခံပြီး ခုခံကြသဖြင့် ရန်သူများ မှန်းချက်မကိုက် ဖြစ်နေကြစဉ်၊ အကြပ် ငမိုးကောင်းနှင့် ရဲမက်အချို့က ဦးမြတ်ထွန်းကို စစ်မြေပြင်မှ ဆွဲထုတ်ခဲ့ရသည်။

ဦးခေါင်းကြီးက တာပွန်ရွာ၊ ဦးခေါင်းကလေးက အုတ်ဖိုတွင် တပ်စွဲလျက်၊ ဦးမြတ်ထွန်းနည်းတူ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ မောင်းနှင်ရေး စစ်ပွဲကို ဆင်နွှဲနေသူများဖြစ်ကြ၏။

မိုးညိုမြို့ဝန် ဦးတလတ်မှာ ဦးခေါင်းကြီး၊ ဦးခေါင်းကလေးတို့၏ ယောက်ဖဖြစ်သည်။ ဦးခေါင်းကြီးထံသို့ ဦးမြတ်ထွန်းနှင့် ရဲမက် ၁၅၀၀ ရောက်သွားချိန်တွင် ဟင်္သာတအရေးပိုင်က ဦးခေါင်းကြီးထံ စာပေး၏။ စာလာပေးသူက ဦးခေါင်းကြီးအား လုပ်ကြံငြား ငမိုးကောင်းက ဝင်ရောက်ကာကွယ်သဖြင့် မအောင်မြင်ကြဘဲ ငမိုးကောင်းမှာ တစ်ခဏချင်း သွေးသောက်ရာထူးသို့ တက်သွား၏။

ကနောင်တွင် နှစ်စဉ်ကျင်းပမြဲ ရွှေမျက်နှာဘုရားပွဲ နတ်ပွဲရှိသည်။ ထိုပွဲကျင်းပနေစဉ် ဦးမြတ်ထွန်း၏တပ်က ကနောင်ကိုစီးရာ ဘုရားပွဲနှင့် နတ်ပွဲသို့လာသော မယ်မင်းဘော်နှင့် သွေးသောက်ငမိုးကောင်း ဆုံသည်။ တောကြောင်များ အလုခံရ၍ ဖရိုဖရဲ ပြေးကြစဉ် မယ်မင်းဘော်ညီအစ်မအား ငမိုးကောင်းနှင့် ရဲမက်များ လာရောက်စောင့်ရှောက်ပေးသည်။

အရက်တက်တွင် အမေ ပြန်ရောက်လာရာ ဝမ်းသာအားရအထဲ၌ လဲပြိုသော မယ်မင်းဘော်ကို ငမိုးကောင်းဆီးပွေ့သည်တွင် အမေ အထင် လွဲသည်။ အုန်းပင်စု၌ ငမိုးကောင်းနေခဲ့စဉ် မမျှော်လင့်သောအမှု ဖြစ်ပွား ချေ၏။

အမှုမှာ မယ်မင်းဘော်ကို ပွေ့မှုဖြစ်သည်။ မတော်တဆပွေ့မှုကို မယ်မင်းဘော် သာယာပြီး စွဲလန်းခဲ့သည်။ ဒေါ်အေးကြီး မောင်းခတ်မှုကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကြိုက်နေပြီဟု တစ်ရွာလုံးက ထင်နေကြ၏။ ငမိုးကောင်းမှာ စစ်ရေးတွင် အာရုံရောက်နေငြား မယ်မင်းဘော်၏ အရှက်ကိုဦးပြီး ထိမ်းမြား လိုက်ရသည်။

တောင်ငူဘက်တွင် 'မင်းထင်မင်းလှပဗ္ဗတသိုဟန်ဘွား' နှင့် သူ့လူများ နှာမည်ထွန်းလာချိန်ဝယ် ဦးခေါင်းကြီးနှင့် ဦးမြတ်ထွန်း၊ ဦးခေါင်းလေးတို့မှာ အုပ်စီးထားသောမြို့များ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးကုန်ပြီ။ လယ်လုပ်နေရာသို့ တစ်နေ့တွင် ငချိပ်ရောက်လာ၏။ စစ်မျက်နှာညိုကြောင်း၊ လူသူစုပြီး အမြန် လိုက်ခဲ့ရန်မှာသွား၏။ ထို့ကြောင့် ငမိုးကောင်း အားတင်းပြီး မယ်မင်းဘော်ထံ ခွင့်ပန်သည်။ မယ်မင်းဘော် မတား။ သို့သော် မျက်နှာမြင်ပြီးမှ သွားပါဟု ဆိုသည်။

သွေးသောက်ငမိုးကောင်းနှင့် မယ်မင်းဘော်တို့၏ သားအမည်မှာ 'မောင်မောင်လှိုင်း' ဖြစ်သည်။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ကုလားဖြူ ကုလားမည်းများကို ဓားလှိုင်း၊ သေနတ်လှိုင်းဖြင့် ဖြိုဖျက်ပစ်မည့် နိမိတ်ကို ဆောင်လျက် မှည့်သော အမည်ဖြစ်၏။

ငမိုးကောင်းအား တစ်ဖက်သတ် မုန်းတီးနေသော သူကြီး ငအိပ်မှာ အရက်တော်ဝတ်အဖွဲ့မှ သာမဏေတွေ၊ သူတော်တွေနှင့်လည်း မသင့်မြတ်ပေ။ ပုလိပ်တွေ နှစ်သက်စေရန် ငအိပ်သည် သျှောင်ကိုပယ်ပြီး ဆံတိုထားရာ ဝတ်အဖွဲ့သားများက ရွတ်ချသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ဥပုသ်နေ့တစ်နေ့တွင်

ငမိုးကောင်းတို့မိသားစု ဥပုသ်စောင့်ရန် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့အသွားတွင် ငအိပ်နှင့် နောက်ပါများက နှောင့်ယှက်သဖြင့် ငမိုးကောင်းမှာ မြန်မာမင့် ပိုင်နက်ထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် စိတ်ကူးတော့သည်။

ငမိုးကောင်း၏လယ်ကို စုပေါင်းရိတ်သိမ်းနေစဉ် မယ်မင်းဘော်မှာ ဒုတိယသားကို မွေးဖွားရန် ဝမ်းနာနေသည်။ ကောက်ရိတ်သူများဘေးသို့ တာပွန်ပြန်ဒုက္ခသည်နှစ်ယောက် ရောက်လာကြသည်။ ကျိုက်ကင်းသို့ ပြန်မည့်သူများဖြစ်သည်။ သူတို့ကို ငမိုးကောင်း အစွမ်းကုန်ဖြုတ်ငြား သူလက်ပေါ်တွင် ဆုံးပါးကြသည်။ သူသည် ထိုသူနှစ်ယောက်ကို မြေမြှုပ်ပြီးလျှင် ပြီးချင်း လယ်ကို မိတ်ဆွေများထံ အပ်နှံခဲ့ပြီး စစ်မြေပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ သူကြီးငအိပ်၏မျက်နှာကို မကြည့်လိုသူတွေ လိုက်ပါလာကြသည်။ သူတို့ ထွက်လာကြစဉ် တောက်ကြီး၏သား ငပြုံးချို ပြေးလာပြီး သတင်းပေးသည်။ မယ်မင်းဘော်မှာ သားယောက်ျားဖွားမြင်ကြောင်း။

ဦးမြတ်ထွန်း၏ တပ်တစ်တပ်သည် ကုလားအမြောက်နှစ်လက် ရရှိပြီးနောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကုလားသည် ထိုအမြောက်များပြန်ရရန် အသေအလဲကြိုးစားသည်။ စစ်တစ်ကြောင်းစီဖြင့် ချီတက်ကြသည်။ ထိုတပ်များကို နောက်ပိုးသိပ်ရန်အတွက် ဦးခေါင်းကလေးသည် ကြံခင်းမှ၊ ဦးခေါင်းကြီးသည် ထိန်တောမှ ချီတက်လာကြ၏။ သွေးသောက် ငမိုးကောင်းမှာ ခံတပ်တောင်ကြီး ပြိုကျသည့်အောက်သို့ ရောက်သွားသဖြင့် မည်သည့် အချိန်တွင် တိုက်ပွဲပြီးသွားသည်မသိ။ သူ သတိရသောချိန်၌ ရန်သူများ မရှိတော့ပြီ။ လင်းတ တရုန်းရုန်း၊ ခွေးအ တသောသောနှင့် မွန်၊ ဗမာ၊ ကရင် အလောင်းပင်လယ်ကြီးသာ ကျန်ခဲ့သည်။

အလောင်းပင်လယ်ထဲမှ လူသုံးယောက်ရ၏။ သာဦးနှင့် ငမန်းသာ၊ ဒေါင်းကျော်တို့ဖြစ်သည်။ ငမိုးကောင်း အနာဝင်ငန်းဖမ်းပြီး ဖျားသောအခါ သာဦးကပြုစုသည်။ ငမန်းသာမှာ အစာဝင်သည်အထိ တိုးတက်လာပြီးမှ

ကွယ်လွန်သွား၍ ရွာသို့ပြန်လာကြသည်။ မပြန်၍ မဖြစ်။ ငမိုးကောင်းကိုယ်မှာ အနာတွေ မကျက်သေး၊ မျက်နှာကြီးလည်း ဖောသွပ်နေသည်။

ငမိုးကောင်းမရှိစဉ်တွင် သူကြီးငအိပ် သောင်းကျန်းသည်။ ပုလိပ်များထံသို့ ရွာသမီးပျိုများကို ဆက်သရာ မိမိဦး အညွန့်ကျိုးသဖြင့် ဆွဲချသေသွားသည်။ ငမိုးကောင်း၏ခယ်မ မိသော့ကား သူကြီးမျက်နှာကို ဓားဖြင့် ပစ်ပြေးရာက ကနောင်သို့ရောင်နေရ၏။ ရပ်ရွာလူထု မခံမရပ်နိုင်သောကြောင့် သူကြီးအိမ်ကို ဝိုင်းပြီး မီးရှို့ငြား စစ်ဗာယီက သူကြီးဘက်မှာရှိသည်။

ကုလားကျွန်တွေနှင့်ကင်းလွတ်ရာ မြန်မာမင့်ပိုင်နက်ကို အကြည့်အရှုသွားရန် ငမိုးကောင်း ရွာမှ ထွက်လာသည်။ ငချိပ်ပါလာသည်။ ဦးမိုးထိ၏ ကုန်လှေကြီးဖြင့် ခရီးကြိုလိုက်ခွင့်ရစဉ် ဦးခေါင်းကြီးတပ်သားဟောင်း ငရွဲကို လှေထိုးသားအဖြစ် တွေ့ရသည်။ ညောင်ပင်သာရွာတွင် လှေညှာအိပ်စဉ် ဆိပ်ကမ်းနှင့် လှေများကို ဓားပြစီးနှင်းတိုက်ခိုက်သဖြင့် ငမိုးကောင်း ဦးဆောင်နှိမ်နင်းသည်။ ဆင်ပေါင်ဝဲ ဆင်သေရွာရှိ ငရွဲအမျိုးမျိုးက လုပ်ခင်းဆောင်တာ စီစဉ်ပေး၊ အိမ်တစ်လုံးဆောက်ပေးကြ၏။ သုံးလကြာ၍ အုန်းပင်စုသို့ ငမိုးကောင်းနှင့် ငချိပ် ပြန်ရောက်သောအခါ ငအိပ် ဓားပြအသတ်ခံရပြီး ငပြုံးချို သူကြီးဖြစ်နေပြီ။ ငပြုံးချို၏ မျက်နှာထား မကြိုက်သဖြင့် မြန်မာမင့်ပိုင်နက်သို့ ရွှေ့ပြောင်းရေးမှာ ပိုမိုခိုင်မာလာ၏။

တစ်နေ့တွင် ငမိုးကောင်း၏ယာထဲသို့ ငရွဲ ရောက်လာသည်။ မြေထဲကို စီးနှင်းရန် ငမိုးကောင်းတို့ ကြံစည်နေကြစဉ် ဦးခေါင်းကြီး အသတ်ခံရသည်။ ကုလားက လုပ်ကြံသည်ဟု ငရွဲကပြောငြား ငမိုးကောင်း မယုံကြည်။ ကုလားထံမှ မျက်နှာသာရရေးအတွက် မင်းတုန်းမင်း၏ ရဲမက်တွေ လုပ်ကြံခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ငမိုးကောင်းက စွပ်စွဲသည်။ သူသည် မင်းတုန်းမင်း ဘာပဲလုပ်လုပ် အကောင်းမမြင်။

ငမိုးကောင်း၏ယာထဲသို့ ငရွဲနှင့် ငဝဲတို့ လာရောက်ကူညီနေစဉ်

မြင်းစီးကြီးဦးရွဲ ရောက်လာသည်။ မင်းတုန်းမင်းတရား ရွှေမြို့တော်တည်ပုံကို ပြောပြရာ ငမိုးကောင်း သဘောမတွေ့ငြား ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင်ပုံ၊ နိုင်ငံတော်ကို ထိပါးသော ဇင်းမယ်၊ လပုန်း၊ လကွန်းတို့အား နှိမ်နင်းပုံ၊ သူအိုတန်း သူနာတန်း ထားပုံများသို့ ရောက်သောအခါ ငမိုးကောင်း၏ မင်းတုန်းမင်း ဆန့်ကျင်ရေးမှာ ပျက်ပြယ်စပြုပြီ။

ငမိုးကောင်းမှာ သားကြီး ငလှိုင်း၊ သားငယ် ငသိုင်းနှင့် သမီးကြီး မိအိုး၊ သမီးငယ် မိရိုး၊ နို့စို့ငကျိုင်းတို့ရှိ၏။

ကိုရင်လှိုင်း (ရှင်လာဘ)မှာ မြင်းစီးတော်၊ သိုင်းပညာကျွမ်းကျင်ငြား ကဗျာရေးစီမူတွင်လည်း သူ့ဆရာ ဦးဇေန ကျေနပ်အောင် တော်၏။ ကိုရင်လှိုင်းကို ဒီပဲယင်းဘိုးဘွားများက မန္တလေးသို့ ခေါ်သွားရာက လူထွက်ခိုင်းပြီး အချုပ်တန်းဆရာဖေထံ အပ်နှံထားကြ၏။

ဆင်သေရွာအနီးရှိ ယာထဲသို့ မြင်ကွန်းမြင်းခုံတိုင်၏ ကျေးကျွန်များ ရောက်လာကာ မောက်မာစွာဆက်ဆံသဖြင့် ကိုမိုးကောင်းနှင့် သမီးများက ဆုံးမလွှတ်သည်။ ဆင်ပေါင်ဝဲတွင် ဗိုလ်ဝင်ခံနေသူများ သင်္ဘောဖြင့် ခုန်ဆင်း သွားငြား ကိုမိုးကောင်းထံတွင် လူလေးယောက် ကျန်ခဲ့သည်။ ထိုသူများကို မည်သို့လုပ်ရမည်နည်း၊ မြင်းစီးကြီးထံသို့ လူလွှတ်ကာ မေးမြန်းထားသည်။ မြင်းစီးကြီးကိုရွဲရောက်လာမှ လွှဲပေး၏။

ဘုရင်မင်းမြတ် ကြီးမှူးကျင်းပသော တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော်တွင် မောင်မောင်လှိုင်းနှင့် မိခေါင်းလှတို့ ချိန်းတွေ့ကြရာ အဖော်အဖြစ် မအေးကြီး ပါသည်။ မယ်ဒေါင်းလှမှာ တစ်လလျှင် ဒေါင်းဒင်္ဂါးငါးပြား လခရသော ဇာတ်သမဖြစ်သည်။ မောင်မောင်လှိုင်းနှင့် မိခေါင်းလှတို့ အကြောင်းပါပြီး မကြာမီ ဆင်သေရွာတွင် ကိုမိုးကောင်း၊ မမင်းဘော်တို့ အလှူလုပ်သည်။ သားလတ်ငသိုင်းနှင့် အငယ်ကောင် ငကျိုင်းတို့ကို ရှင်ပြုခြင်းဖြစ်သည်။

အလှူသို့ မြင်းစီးကြီး ရောက်မလာပါ။ ရှင်ဖြစ်တရားနာပြီး

ဆ ■ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

ညနေစောင်းမှ ရောက်လာသည်။ မြင်းစီးကြီးသည် တောထဲတွင် မသင်္ကာ ဖွယ်ရာ လှည်းဘီးရာများ တွေ့သောကြောင့် အချိန်ယူကာ စောင့်ဆိုင်းသည်။ ကျောက်တိုင်၏ တောင်ဘက်မှလာကာ မြန်မာ့ပိုင်နက်တွင်းသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ပြီး ရေနံခိုးသော ကုလားဖြူများ၊ အခကြေးငွေဖြင့် ငှားလာသည့် လှည်းများကို မြင်းစီးကြီးတို့လူစုက ကျောက်တိုင်တောင်ဘက်သို့ တစ်ယောက်မျှ မပြန်နိုင်အောင်လုပ်သည်။ ထို့ကြောင့် အလှူသို့ အချိန်မီ မရောက်ခြင်း ဖြစ်၏။

အချုပ်တန်းဆရာဖေထံသို့ အမည်မသိ လူတစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာပြီးနောက် ဆရာဖေလည်း ပျောက်သွားသည်။ ငလှိုင်းနှင့် သော်က၊ ငစိန်တို့ လိုက်လံရှာဖွေရာ သားတော်၊ သမီးတော်တွေ အမိန့်တော် အတုဖြင့် အဖမ်းခံရကြောင်း၊ လွတ်စေအမိန့်ကြောင့် လွတ်သည်။ သို့သော် မကြာမီ ပြန်လည်ဖမ်းဆီးကြောင်း သိခဲ့ရငြား ဆရာဖေကို မတွေ့။ နောက်မှ ပြန်ရောက်လာသောအခါ မရွှင်မပျဖြင့် 'မြန်မာတွေ စည်းကမ်းဖောက်' တေးထပ်ကို ရေးသည်။

သင်္ကြန်ကာလတွင် မင်ကြောင်ထိုးရန်အတွက် ရွာထိပ်တွင် မင်ကြောင်ရုံ ဆောက်သည်။ မင်ကြောင်ဆရာမှာ ဘာသာဋ္ဌေးဖြစ်သည်။ ငသိုင်းမှာ မယ်ကျော့က အထိုးခိုင်းသောကြောင့် မင်ကြောင်ရုံသို့ ရောက်လာသော်ငြား မင်ခံပုဆိုးရက်ပေးရန် မတောင်းခံရဲသဖြင့် အမေ့ထံတွင် ပူဆာရသည်။

သို့သော် မင်ကြောင်အထိုးခံသူများထဲတွင် ဝဲမှောင်တွင်ထိုးသူ ငသိုင်းမှာ အမေ ရက်လုပ်ပေးသော 'ရာပုဆိုး' ကို မင်ခံသဖြင့် လူကြီးသူမ တွေက သာဓုခေါ်ကြသည်။ ငသိုင်း၏ညီ ငကျိုင်းကား အရွယ်မရောက်သေး သောကြောင့် ယာမှောင်တွင် ထိုးသူဖြစ်သည်။

အိမ်သို့ ငလှိုင်းပြန်မလာသဖြင့် ဇနီး မယ်ဒေါင်းလှက ပုရပိုက် ဘန်လွှာကိုင်ပြီး ဆရာဖေထံ လာရောက်တိုင်ကြားသည်။ စာမှာ သားငယ်

မယားငယ်ထားသည့် ရည်းစားစာ မဟုတ်။ ကျက်လိုသောကြောင့် ကူးထားသည့် မောင်စံသူ မှာတမ်းဖြစ်သည်။ သူတို့ လင်မယား ထိထိုးရန် တိုင်ပင်နေကြစဉ် မင်းသားမောင်မောင်ဘ ရောက်လာသည်။

ရတနာပုမိ ဒုတိယနန်းစံမင်းလက်ထက်တွင် ပေါ်ပေါက်လာသော ထိအမျိုးမျိုးကြောင့် လူအများ အတိဒုက္ခရောက်ရပုံများကိုပြောရာက မှာတမ်းရွတ်တတ်သူ ရောက်လာသဖြင့် အရွတ်ခိုင်းသည်။ သို့သော် ရန်သူကုလားဖြူကို တိုက်ရမည့်အချိန်တွင် စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့စရာ ပေါ်လာသော မှာတမ်းကို ဆရာဖေ မကြိုက်ပေ။

ငသိုင်းသည် မြဖူးနှင့် ကလေးတစ်ယောက်ရပြီးမှ ကျောခင်ကို တန်းတန်းခွဲကာ ဗလက္ကာရပြုစဉ် ကိုယ့်ဓားဖြင့်ကိုယ် ထိုးမိသဖြင့် ကျောခင်ကွယ်လွန်သွားသည်။ ငသိုင်းလည်း အချောက်ချောက် အချားချား ဖြစ်နေရာက၊ အစ်ကိုငလှိုင်းထံသို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ရောက်သွားလေသည်။ အောက်အရပ်ရှိ အဘိုးအဘွားထံသွားလျှင် ရထားပေါ်၌ ကုလားနှင့်ဆုံရမည် စိုးသဖြင့် သင်္ဘောစီးသော်လည်း ကုလားနှင့် မလွတ်။ စဉ့်ကူတွင်ဆင်းမည့် ဦးမိုး၊ ဒေါ်ဖဲ၊ သမီးကျေးဥတို့နှင့် သိသည်။ သေသူ ကျောခင်ကိုချည်း မြင်ယောင်ကာ ရေထဲခုန်ချသဖြင့် ဦးမိုးက ဆင်းဆယ်ကာ အိမ်သို့ သယ်လာငြား အထင်လွဲစိတ်ဖြင့် ခွဲခွာကြရပြီး အစ်ကိုငလှိုင်းထံ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ငကျိုင်းသည် သင်္ဘောဆိပ်သို့ လှည်းဖြင့် ကုန်စည်ပစ္စည်းပို့ပြီးနားနေစဉ် မြန်မာစစ်သည်တွေနှင့် အမြောက်တွေ စုန်ဆင်းသွားသည်ကို မြင်သဖြင့် အိမ်သို့ အမြန်ပြေးလာ၏။ မြန်မာနှင့် အင်္ဂလိပ်တို့စစ်ဖြစ်ပြီ။ မြန်မာနှင့် ပြင်သစ်တို့ ချုပ်ဆိုသောစာချုပ် အတည်မဖြစ်မီ၊ ပျဉ်းမနားဘက်တွင် ဘုံဘောဘားမားကုမ္ပဏီ သစ်ခိုးသဖြင့် ဒဏ်တပ်သည်ကို အကြောင်းပြုပြီး မသင့်လျော်သော တောင်းဆိုမှုတွေ တောင်းဆိုရာမှ စစ်ပြုရာ

မြန်မာတို့က ခုခံတိုက်ခိုက်သော စစ်ပွဲဖြစ်သည်။ ကိုမိုးကောင်းမှာ အသက်ကြီးသောကြောင့် စစ်သားဖြစ်ခွင့်မရှိသော်ငြား နယ်စပ်ရှိ ရန်သူ့ရိက္ခာစခန်းကို ဖျက်ဆီးပြီး ပုလိပ်သေနတ်တွေ လုလာပြီးနောက် ထူးပေါက်ခံကတုတ်ကို ရန်သူ့အတိုက်တွင် ခုခံမည်သွားသည်။ ထူးပေါက်ကျသွားပြီးပြီ။

ကိုမိုးကောင်းနှင့် ငမ္ဘေ၊ ငဝဲတို့သည် မီးတိုက်ခံရသော ရွာများမှ ရွာသားများ အစော်ကားခံရသော မောင်ဖွားများကို စုဆောင်းပြီး ကုလားဖြူ၊ ကုလားနက်များကို လိုက်လံသတ်ဖြတ်သည်။ မြင်းခြံနှင့်အဝကို ရန်သူသည် အခုအခံမရှိဘဲ သိမ်းပိုက်ပြီးနောက် ဂေါဝိန်ဆိပ်သို့ ရောက်လာ၏။

တိုင်းသူပြည်သားများမှာ ရန်သူနှင့် စစ်ဖြစ်နေသည်ကို မသိသောကြောင့် အထူးအဆန်းအဖြစ် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ဆရာဖေနှင့် ငလှိုင်းတို့ ရောက်လာကာ ဆဲဆိုအော်ဟစ်နေချိန်တွင် အရှင်နှစ်ပါးမှာ သူရိယသင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်သွားကြပြီ။ ငလှိုင်းသည် မင်းသား မောင်မောင်ဘနှင့် ပါသွားကာ ရှင်အာသဘာ၊ မောင်မောင်လတ်တို့နှင့်အတူ ပုန်ကန်တိုက်ခိုက်သည်။

ထိပ်တင်ဦးသည် မြင်စိုင်းမင်းသားအဖြစ် နာမည်ကြီးသည်။

ငသိုင်းနှင့် မြတောင်ဗိုလ်မှာ စလေသား ငပြန့်ကို အမှိုပြုလျက် စလေဘက်သို့ ရွှေ့လာကြ၏။ ထို့နောက် မြစ်အနောက်ဘက် ကျပင်းသို့ ရောက်လာကြ၏။

မောင်မောင်လှိုင်းပါသော မြင်စိုင်းမင်းသား၏တပ်မှာ မောင်နိုးဆိုသူ သစ္စာဖောက်သဖြင့် တပ်မကြီးရှိသော ရွာခိုင်တပ် အတိုက်ခံရငြား၊ အင်အားတိုးသည်ထက် တိုးလာသဖြင့် စစ်မျက်နှာဖြန့်ကာ ထိုးစစ်ဆင်နေစဉ် မင်းသားမှာ ဆင်ဖြူမြို့၌ အဖျားရောဂါဖြင့် နတ်ရွာစံ၏။ သို့ကြောင့် မောင်မောင်လှိုင်းမှာ ဗန္ဓုလေးရှိ ဇနီးနှင့် ကလေးကိုခေါ်ပြီး ဆင်ပေါင်ဝဲသို့ ပြန်ရကောင်းနိုးဖြစ်နေစဉ် တောင်တွင်းကြီး၌ ဇာတ်မင်းသားအဖြစ် ဇာတ်မြှုပ်နေသော ကြည့်မြင်တိုင်မင်းသား၏တပ်သို့ရောက်သွားလေ၏။

မင်းသားမှာလည်း ရွာငန်ဘက်ရှိ အရပ်အနေကောင်းသောနေရာတွင် စိတ်ချလက်ချအိပ်စဉ် အတိုက်ခံရပြီး ကျဆုံးသည်။ မင်းသား၏ အပါးတော်မြို့ မောင်မောင်လှိုင်းမှာ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေစဉ် ဗိုလ်တုတ်ကျော်ထံသို့ မြင်းမင်္ဂလာတောင်ရှိ ဗိုလ်မင်းရောင်းထံမှ ငါးရာတပ်တစ်တပ် ခုနှစ်ရက်မျှ လာရောက်ကူညီပါရန် မေတ္တာရပ်ခံစာရသဖြင့် နတ်မောက်တောင်တွင်းသို့ ရောက်ရပြန်၏။

ကိုမိုးကောင်း၏သမီး မိအိုးသည် ငသာထွန်းနှင့် အကြောင်းပါပြီး၊ ရေနံချောင်းရှိ ရေနံတွင်းများ၌ ရေနံခပ်သားလုပ်နေသည်။ မြန်မာမင်း ရန်သူ့လက်သို့ ပါသွားချိန်တွင် ကိုယ်ပိုင်လက်တွင်းတစ်တွင်းပိုင်သဖြင့် အခြေအနေကောင်းစပြုသည်။ မြစ်ထဲရှိ ရေနံလှေတွေ၊ ရေနံသင်္ဘောတွေ မီးလောင်သော တစ်ညတွင် မိအိုးတို့နွားတင်းကုပ်ထဲသို့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမောင်းနှင့်ရေး တပ်သားတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဆန့်ကျင်ရေးတွင် မပါဝင်ရသဖြင့် နေမထိထိုင်မသာဖြစ်နေသော မိအိုးမှာ သူ့အဖေ၊ သူ့မောင်တွေနည်းတူ တိုက်ခိုက်နေသော အမည်မသိ မျိုးချစ်ပြည်ချစ် သူရဲကောင်းတစ်ယောက်အား တတ်စွမ်းသမျှ ကျွေးမွေးလိုက်ရ၊ အဝတ်အထည် ငွေကြေးပေးလိုက်ရသဖြင့် ကျေနပ်နေလေ၏။

ကိုမိုးကောင်းနှင့် သားကြီးငလှိုင်း၊ သားလတ်ငသိုင်းတို့မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံမိကြငြား မာကြောင်းသာကြောင်း မေးရုံသာမေးပြီး လူစုခွဲသွားကြ၏။

ဆင်သေရွာတွင် ကျန်ခဲ့သော မမင်းဘော်မှာ သားလူပျို ငကျိုင်းနှင့် သမီးအပျို မိရိုးအပြင် ချွေးမ မြဖူးတို့ကို ဧာဝဏ်ရှောက်ရင်း ယာလုပ်နေသည်။ ကုလားအဝယ်တော်နှင့် ကြိုက်နေသော တူမကြောင့် ပုလိပ်တွေကို ဓားစာကျွေးသော ဘကြီးမုန်း၏သား ငနှင့်အား မိရိုးမှာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ကြည့်မှုဖြင့် အစစ်ဆေးခံနေရစဉ် မမင်းဘော်၏ညီမ၊ မိသေဘုံ၏သား မြတ်သာဦး ရောက်လာ၏။

ပခန်းငယ်တွင် ကုလားတပ်တစ်တပ် ရောက်နေသည် ကြားသောကြောင့် လမ်းသွားရင်း ထမင်းချက်ကာ ချိတက်လာသော မြတောင်ဗိုလ်နှင့် ငသိုင်း၊ ငပြန်တို့၏တပ် အရောက်နောက်ကျသွား၏။ ရန်သူက မြို့ထဲဝင်ပြီး မဟာစေတီလှဘုရားတွင် သစ်တပ်ကြီး တည်ထားပြီ။ သုံးပန်းတွေကို လမ်းခင်းခိုင်း၊ တံတိုင်းကာခိုင်းနေပြီ။ ငသိုင်းနှင့် မြတောင်ဗိုလ်သည် ရန်သူ ရှိရာဘက်ကမ်းသို့ သွားရောက် မရောင်းချလိုသော ဈေးသည်များထံမှ မြက်နှစ်ထုံး ဝယ်ခဲ့ပြီး ရန်သူ၏ သစ်တပ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက် ထောက်လှမ်း ကြ၏။

သစ်တပ်ကိုစီးမည့် အစီအစဉ်ကို နောက်တစ်နေ့သို့ ရွှေ့ထားစဉ် ရန်သူ စစ်ကူ နှစ်ရာတပ်တစ်တပ် ရောက်လာသဖြင့် ငသိုင်းတို့ ဆီးကြို တိုက်ခိုက်ရာ မြတောင်ဗိုလ် အဖမ်းခံရ၊ အသတ်ခံရသည်။ မြတောင်ဗိုလ်ကို ကားစင်တင်ထားစဉ် တစ်အိမ်တစ်ယောက်ခေါ်ပြီး အကြည့်ခိုင်းသည်။ မကြည့်သဖြင့် ရန်သူရွာဆိုကာ နွယ်တမယ်ရွာကို ရန်သူက မီးတိုက်သည်။ ထိုနေ့ညတွင် သစ်တပ်ကို ဝင်စီးကြရာ ငသိုင်း ကျဆုံးသွား၏။

မမင်းဘော်တို့ သားအမိနှင့် မြဖူး၊ သား ထွန်းလူတို့ ဝါကောက် နေရာသို့ ကိုမိုးကောင်း ရောက်လာသည်။ မကျွန်းမာသော ငဝဲကို တစ်နေရာ တွင် ဝှက်ထားခဲ့ရသည်။ မင်းလှတိုက်ပွဲတွင် ဗိုလ်ရွဲရာ ကိုချွဲပါ ကျဆုံးခဲ့ သဖြင့် ယာထဲတွင် ငိုသံတွေ ပွက်လောရိုက်နေစဉ် ကိုမိုးကောင်းမှာ ယာတွင်း တစ်နေရာ၌ မြတ်သာဦးကို တွေ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် မရင်းကိုင်းဘုန်းကြီး ဦးသူရိယနှင့် ဦးမောင်ကလေးတို့ ဦးစီးသော လယ်သမားသူပုန်တွေ ထကြွသဖြင့် ဆေးမင်ကြောင် ရှိသူတွေ အဖမ်းခံနေချိန်ဖြစ်ရာ ဇီးကုန်းသို့ စနည်းနာပြီးလိုက်လာသော မြတ်သာဦး လည်း အဖမ်းခံရသည်။ ဥးသူရိယနှင့် ဦးမောင်ကလေးအား မသိသူထံတွင် ထိုသူများ မည်သည့်အရပ်၌ ရှိသနည်း မေးမြန်းနှိပ်စက်နေစဉ် ဝန်ထောက်

မစ္စတာဟီးလ်ကို သူ့ပုန်တွေခြံရံလျက် ရောက်လာ၏။ မြတ်သာဦးမှာ ထိုအခါကျမှ လွတ်၏။

သို့သော် ပုလိပ်ကိုသတ်ပြီး မြတ်သာဦးသူပုန်ထဲသို့ပါသွားကြောင်း မြတ်လေးစိန်၏ အမျိုးများက အုန်းပင်စုသို့ သတင်းပို့သောအခါ သူကြီး ငပြေးချိုက မြတ်သာဦး၏ အဖေကိုခေါ်သည်။ တရားခံအပ်နှံရန် တောင်းခံ သည်။ မြတ်သာဦး သင်္ဘောစီးပြီး ယခုကဲ့သို့ ဆင်ပေါင်ဝဲသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ကုလားတပ်က အိတ်သွန်ဖာမှောက် ရှာဖွေရင်း၊ ဆင်းတုတော်တွေကို ခြေဖြင့် ကန်သည့်အတွက် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ထသတ်ရာ ဘုန်းကြီးဗိုလ်ဟု ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ကိုမိုးကောင်း၏သား ငကျိုင်းမှာ ထိုဘုန်းကြီး၏ တပည့်ရင်းဖြစ်ရာ ယခုလည်း ဆင်ပေါင်ဝဲကို ဝင်စီးသော ဗိုလ်ဖြစ်ချေပြီ။ ကာနယ်လောက် ဦးစီးလျက် မြို့ကို ပြန်သိမ်းရန် တိုက်သောတိုက်ပွဲတွင် ဘုန်းကြီးဗိုလ်၏ လက်ရုံး ရှင်ဇေနကျဆုံးသွားငြား ကာနယ်လောက်တို့ ထွက်ပြေးရသည်။ သို့သော် ဘုန်းကြီးဗိုလ်၏ နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိသုတ်သင်ရေးတပ်မှာ ဘုန်းကြီးဗိုလ်ဦးသာသန ကျဆုံးသွား သဖြင့် ၆ လသာ သက်တမ်းရှည်၏။

ကုလားဖြူကုလားနက်တပ်များသည် ကျေးရွာတွေကို လိုက်လံမီးရှို့ သည်။ ယာထဲသို့ ရွှေ့ပြောင်းနေသော မမင်းဘော်တို့မှာလည်း တစ်ဖက် ကမ်းရှိ သွေးသောက်စုရွာသို့ အပြောင်းခံရသည်။ ထိုရွာတွင် ငနှင့် ရှိသော ကြောင့် မိရိုး အကြိုက်ကျသွား၏။ ရွာသားများသည် ပြောင်းရွှေ့လာသော အိမ်ထောင်စုသုံးခုကို ကြိုဆိုကြသဖြင့် တစ်နှစ်အတွင်းမှာပင် နေသား ကျသွားပြီး လယ်ဧကတစ်ရာနှင့် ယာများ တည်ကျင်းပြီးသွားကြပေပြီ။

မောင်မောင်လှိုင်းမှာ မန္တလေးရှိ ဇနီးထံသို့ ပြန်ရောက်နေပြီ။ ဆရာဖေမှာ ရပ်ကွက်မီးလောင်ခံရပြီးနောက် သွပ်မမိုးနိုင်သောကြောင့်

လွင့်သွားရာက သုံးဆယ်စော်ဘွားကြီးထံရောက်သွားသည်။ စစ်တုရင်ကို စွဲသွားပြီး ရေပက်ခံရ၍ အအေးမိသော ဝေဒနာဖြင့် ကွယ်လွန်သည်။

မောင်မောင်လှိုင်းကို ပုလိပ်က မကြာခဏ လာမေးသောကြောင့် သား ရဲလောင်းနှင့် ဇနီးမိခေါင်းလှကိုခေါ်ပြီး ဆင်ပေါင်ဝဲ ဆင်သေရွာသို့ သင်္ဘောဖြင့်အလာ ရေနံချောင်းဆိပ်သို့ အဆိုက်တွင် ကလေးနှစ်ယောက် ဆွဲလျက် ရွှေတွဲလွဲ ငွေတွဲလွဲဖြင့် တက်လာသော အထက်တန်း ခရီးသည် ရေနံတွင်းပိုင်ရှင်မိအိုးနှင့် တီးမိကြလေ၏။ ဆင်ပေါင်ဝဲမီးလောင်စဉ် ပျောက်ဆုံး သွားသော (ရှင်ကေလာသ) ငကျိုင်းကို ရဟန်းဝတ်ဖြင့် တွေ့ရသည်။ မအေ လိုက်သွားပြီး လူထွက်ခိုင်းငြားမရပါ။ သူသည် လူနှင့်ကင်းအောင်နေငြား၊ သွေးသောက်စုဘုန်းကြီးကျောင်းမှ သတင်းစာ အဟောင်းတွေကို ဖတ်မိ လေသည်။ သတင်းစာလျှောက်သော ပွဲစားကလေး ကိုတောက်ထိန်နှင့် ဆုံသော အခါ အမျိုးသားနိုင်ငံရေးဘက်သို့ စိတ်ဝင်စားလာ၏။ ကလျာဏယုဝ အသင်း ဖွဲ့စည်းရေး၌ အားသန်နေ၏။

ကွယ်လွန်သူ ငသိုင်း၏သား ထွန်းလူမှာ ဝါးခုတ်သွားရင်း ကျားကို သတ်ခဲ့သဖြင့် ထွန်းလူအမည်ပျောက်ပြီး ကျားမနိုင်ဖြစ်နေပြီ။ တစ်နေ့တွင် ဦးမိုးကောင်းထံသို့ ဆလိုင်းစံထွန်းအမည်ရှိ တောင်တွင်းကြီးဘက်မှ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာ၏။

မောင်မောင်လှိုင်းသည် ခါးပိုက်နှိုက်ကို ကိုင်ပေါက်မိသဖြင့် အဖမ်း ခံရပြီး ထောင်သုံးနှစ်ကျလာ၏။ မြန်မာ့တပ်မတော်သားတို့၏ အိုးစား အသုံးအနှုန်းကို ထောင်ထဲ၌ မဖွယ်မရာ သုံးစွဲထားသဖြင့် ထကန်ရာက အမှုဖြစ်၏။ ထောင်ပိုင်သည် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်မှန်းသိသဖြင့် အငြိုးတကြီး ပြုမှု သဖြင့် မောင်မောင်လှိုင်းက တိုက်ခိုက်ရာ ထောင်ပိုင်ကြီးပါ နှစ်ဦးလုံး သေသွားသည်။ ဆလိုင်းစံထွန်းသည် ထိုအကြောင်းကို သတင်းပေးရန် ဝင်လာခြင်းဖြစ်၏။

ဆလိုင်းစံထွန်း ပြန်မည့်နံနက်မှာပင် ဦးမိုးကောင်းမှာ ရင်ကွဲနာကျပြီး ကွယ်လွန်ရှာ၏။ ထိုအချိန်တွင် သွေးသောက်စုရွာကျောင်း၌ တိုက်နယ် ကလျာဏယုဝအသင်း ဖွဲ့စည်းချိန်ဖြစ်သည်။ ဥက္ကဋ္ဌမှာ ပျံလွန်တော် မူပြီးသော ဘုန်းကြီးမိုလ်နှင့် ဘွဲ့တော်တူသော ဦးသာသန၊ အကျိုးဆောင်မှာ ဦးကေလာသ (ဦးဇင်းကျိုင်း) တို့ဖြစ်သည်။

နေ့စဉ်ဘာစံစကား

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

(ဆဋ္ဌမတွဲ)

၆

ဦးပဉ္စင်းကျိုင်းမှာ ခမည်းတော်၏နာရေးတွင် တသောသော တဝါးဝါး ရယ်မောနေကြသဖြင့် စိတ်မချမ်းသာငြား ဝိုင်အမ်ဘီအေ အသင်းကြီး ဖွဲ့စည်း လိုက်ရသဖြင့် စိတ်ချမ်းသာသည်။ မန္တလေးမှ မရီးနှင့်တူ၊ ရေနံချောင်းမှ နှမနှင့် တူ၊ အုန်းပင်စုမှ ဒွေးလေးသော့တို့ စုံညီရောက်လာသဖြင့် ဝမ်းသာပြန်သည်။

“အစ်မက အရင်တစ်ခေါက် လာတုန်းကထက် အသား လတ် လာသယ် ဦးဇင်းရဲ့”

မရီး မည်သို့ပင် အမွမ်းတင်စေကာမူ ဦးပဉ္စင်း သဘောမပေါက်ပေ။ ယခင်တစ်ခေါက်ကို သူ သိလိုက်ခြင်းမရှိပေ။

“မမက ဝလာသယ်တော့။ သားကြီးကလည်း ထွားလာလိုက်သာ”

မရီးမခေါင်းလှ ယခင်ထက် ဝဖြိုးလာသည်ကိုလည်း ဦးပဉ္စင်း မသိချေ။ ဦးပဉ္စင်းသိသည်မှာ နှမ၏သားနှင့် မရီး၏သားတို့ သွင်ပြင် မတူခြင်းသာဖြစ်သည်။

မဒေါင်းလှ၏သား ရဲလောင်းကား ရဲရင့်ထက်မြက်မည့်သူအဖြစ် သူ့အဖေ ကိုမောင်မောင်လှိုင်း မှည့်ခဲ့သော ရဲလောင်းအဖြစ်သာ တောင်ပြင် ပုဆိုး ကျေးတစ်ရာခေါင်းပေါင်းဖြင့် ရောက်လာ၏။ နှမ မအိုး၏သား ပေါ်လာကား ပေါ်လာ မဟုတ်တော့ပြီ။ ဒေးဗစ်သာထွန်း ဖြစ်နေကာ ကျောင်းဝိုင်းအဝင်၌ ဖိနပ်ချွတ်ရသဖြင့် မကြည်မသာပါလာ၏။ ဘောင်းဘီ ဝတ်လျက် ပုဆစ်တုပ် ထိုင်ရပြန်သောအခါ ပိုပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေလေ၏။

“အဖေအသုဘကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ခမ်းခမ်းနားနား သင်္ဂြိုဟ် တာကို ဦးဇင်းက မကြိုက်ဘူးဆိုဘုရား”

ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း လှူဖွယ်ပစ္စည်းများကို ပစ်ချရင်း မိအိုး မေးမြန်းလျှောက်ထား၏။ ဟန်ပန်လေသံက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းရှိသဖြင့် သူ့နှမ သည် သူ့အရပ် သူ့ဒေသ၌ တွင်ကျယ်နေဟန်ရှိသည်ဟု ဦးပဉ္စင်းကျိုင်း ခန့်မှန်း၏။

“ငါလည်း မကြိုက်ဘူး။ ငါတို့ အဖွဲ့ကြီးကလည်း မကြိုက်ဘူး။ စားကြ သောက်ကြ ကကြ ခုန်ကြ၊ တဟေးဟေး တဟားဟားနဲ့ နင့်အဖေ ငါ့အဖေ သေသာကို ဝမ်းသာနေကြသာဟ”

“မှန်ပါသယ်ဘုရား၊ မသေခင်က မပြုစုဘဲ သေခါမှ အကျယ်ချဲ့နေရင် အချိန်နဲ့ ငွေကြေး ဖြုန်းတီးရာ ရောက်သဲ့အပြင် ကြွားဝါရာလည်း ကျသ ဘုရား”

ဦးဇင်းကျိုင်းနှင့် တစ်ထပ်တည်း လေသံထွက်လာသူအား ဦးပဉ္စင်း ပြုံးပြုံးကြီး လှမ်းကြည့်၏။

“အတော်ဟုတ်သဲ့လူပါလား။ မင်းက ဘယ်သူတုန်း”
ထိုအခါ မဒေါင်းလှက “တပည့်တော်မသား၊ ကိုမောင်မောင်လှိုင်းရဲ့ သား ရဲလောင်းပါတဲ့ဘုရား” ဟု လျှောက်၏။

“အတော်လာသဲ့လူပဲ။ ဖအေတူ အာဇာနည်ဖြစ်မှာကွ။ တောက်မဲ့

မီးခဲဆိုသာ ရဲနေလေ့ရှိသည်။ နို့ အခု ဘာလုပ်နေသတန်း”

“ကျောင်းလည်းတက်၊ ဝါသနာပါရာလေး လိုက်စားပေါ့ဘုရား။ သာပေမယ့် အမေက....”

“အလိုလေးတော်”

မဒေါင်းလှ ဝင်ပြောသည်။

“စာမေးပွဲကျမှာစိုးလို့ သူ့ပုန်ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ သတိပေးသာပါတော်။ ဆိုင်းသမား ဇာတ်သမားနဲ့ပေါင်းလို့ကတော့ ဘယ်လောက်ပဲ ပေါင်းပေါင်း”

ထိုသို့ပြောရာက သားကို ငဲ့စောင်းကြည့်ပြီး ပြောပြန်သည်။

“ရွှေဘိုဘက်မှာ ဗန္ဓကရသေ့ဆိုသာ ပေါ်နေသဘုရား။ အဲသည်ကို ရောက်ဖြစ်အောင် ရောက်သွားသေးသည်။ အစိုးရဒလန်တွေနဲ့တွေ့ရင် ကျောင်းနုတ်ခံရမှာ စိုးသာပေါ့”

“နို့ ဟို၊ ဆံတိုနဲ့ မျောက်လိုလို အကောင်ကကော”

မြန်မာရုပ်သေးများတွင် ၎င်းအခါက သုံးစွဲသော မျောက်ရုပ်များတွင် အဝတ်မပါပေ။ မြန်မာနိုင်ငံကို ရန်သူစားပြုများ သိမ်းပိုက်လိုက်သောအခါ ရန်သူအား သရော်ရှုတ်ချသောအားဖြင့် ရုပ်သေးသမားများက သူတို့၏ မျောက်ရုပ်များကို ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ပေးကြလေသည်။

အမြင့်သဘင်မှမျောက်ကို အခွဲပြုလျက် မြန်မာတို့သည် ဘောင်းဘီ ရှည်ဝတ်သူများအား မျောက်ဟုခေါ်ကြ၏။ ဦးပွင်းကျိုင်းက သူ့တူ ဒေးဗစ် သာထွန်းအား ဤသဘောအရ ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“အဖေ၊ အမေ ပေးသုံးနှာမည် ပေါ်လာ မဟုတ်တော့ဘူး ဦးဇင်းရေ။ သူ့အဖေရဲ့နှာမည်ကိုယူပြီး ဒေးဗစ်သာထွန်းတဲ့ဘုရား။ ဘီလပ်သွား ပညာ သင်သာ ငွေကုန်ပုံကဖြင့် သောက်သောက်လဲပဲ”

စိန်နားကပ်တခါခါ၊ လက်ကောက်သံတချွင်ချွင်ဖြင့် တစ်ကျောင်း လုံးမှာ မအိုး အသံချည်းဖြစ်၏။

“အခု သူဌေးသမီးက ငွေတစ်သိန်းနဲ့ စိန်တစ်ဆင်စာ တင်ပါမယ် ဆိုသာလည်း ဗယီးဗယားဘုရား။ ဘိအိုစိက ရာထူးပေးသာလည်း အင်တင်တင်နဲ့ ဘုရား။ ဦးဇင်းရဲ့သားကို ကြိုတုန်းမှာ ဆုံးမပါဦးဘုရား”

ဦးပဉ္စင်းသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် တပြုံးပြုံး နားထောင်နေရာက “ဟုတ်သလား ငပေါ်လာ” ဟု မေးသည်။ “ဘာပြုလို့တုန်း” ဟူ၍လည်း ဆင့်မေး၏။

“သူဌေးသမီးကို မယူချင်ဘူး မပြောပါဘူး မာမိရာ”
မအေကိုလှမ်းပြောသဖြင့် “ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်သတုန်း” ဟု မအေက မေး၏။

“စဉ်းစားနေသာပါ”
“ဖြစ်ရလေတော်” ဆိုကာ မအိုး ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါ မျက်လုံးပြူး နှုတ်ခမ်းစူကာ လုပ်နေစဉ် ဦးပဉ္စင်းက ဝင်မေး၏။

“ဘိအိုစိမှာ ဘာအလုပ်တုန်းကွ”
“အင်ဂျင်နီယာပါဘုရား”
“ဘာပြုလို့ မလုပ်သာတုန်းကွာ”

“သည်ကောင် အင်္ဂလိပ်တွေ လူပါးဝလို့ပါဘုရား။ အရည်အချင်းချင်း တူပေမယ့် သူတို့ အသားဖြူတဲ့ကောင်တွေကို နှစ်ထောင်ပေးပေမယ့် တပည့်တော်တို့ အသားညိုသဲ့ လူမျိုးတွေကျတော့ တစ်ထောင်တောင် မပေးချင်ကြဘူးဘုရား”

“အင်း၊ မင်းကလည်း အလာကြီးပါလား”
“ကုလားဖြူချင်း အတူတူ အင်္ဂလိပ်ရယ်၊စကော့ရယ်၊အမေရိကန်ရယ် ခွဲခြမ်းခွဲခြမ်း လုပ်သေးတယ်ဘုရား။ သည်ကောင်တွေ တပည့်တော်တို့ မြန်မာပြည်ကိုလာပြီး ဟန်ကြီးပန်ကြီး လုပ်နေပေမယ့် သူတို့ တိုင်းပြည်မှာ မကောင်းတဲ့မိန်းမတွေ၊ သူတောင်းစားတွေ၊ အငတ်တွေ ပြည့်လို့ဘုရား။”

လန်ဒန်အရှေ့ပိုင်းက ဆင်းရဲသားတွေဆိုရင် စားနိုင်တဲ့လူ ထွေးပစ်ခဲ့တဲ့ စပျစ်သီးကို လိုက်ကောက်စားရတယ်”

“အင်္ဂလိပ်တွေလားဟ။ ဆက်.... ဆက်ပါဦး”

ဦးပဉ္စင်းသည် အလွန်စိတ်ဝင်စားစွာ မေး၏။

“ရေမရောတဲ့ အင်္ဂလိပ် အစစ်တွေပါဘုရား။ နေစရာအိမ်မရှိလို့ ဟိုလှေကားနားရပ်ပြီး တစ်မှေးမှေးလိုက်၊ သည်နားရပ်ပြီး တစ်မှေးမှေးလိုက်၊ ပုလိပ်လာရင် ထွက်ပြေးလိုက်နဲ့ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်တွေ တစ်ပုံကြီးဘုရား”

“ဧရပ်တို့၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတို့ မရှိဖူးလားဟ”

“ဧရပ် မရှိဘူးဘုရား။ သောက်ရေအိုးစင်ဆိုတာ ကြားတောင်မကြားဖူး ကြဘူးဘုရား။ ဗုဒ္ဓဘာသာမရှိတဲ့အတွက် ဘုန်းကြီးကျောင်းမရှိဘူးပဲ ဖြေရမှာပဲ”

“တယ်လည်း ဆင်းရဲကြပါကလားဟ”

“ဆင်းရဲတာတော့ အံ့လောက်တယ် အန်ကယ်ဦးဇင်းရေ။ လန်ဒန် အရှေ့ပိုင်း ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်မှာ ကလေးသေတာကို ချက်ချင်းမချနိုင်လို့ ဘူးထဲထည့်ပြီး ကြွက်လျှောက်ပေါ်တင်ထားရတယ်”

“ဘာပြုလို့ ချက်ချင်း မသင်္ဂြိုဟ်သာတုန်း”

“မြူနီစပယ်က လက်မှတ်ပါမှ သုဿန်က လက်ခံတာကိုးဘုရား။ တစ်ချို့ကျတော့ မြူနီစပယ် လက်မှတ်ရေးခကလေး ၂ ဖာသင်၊ ၃ ဖာသင် တောင် မရှိရှာကြတဲ့အတွက် ပိုက်ဆံမရမချင်း ကလေးအလောင်းကို ကြွက်လျှောက်ပေါ်မှာ တင်ထားတာပေါ့။ အေးတဲ့အရပ်မို့ ချက်ချင်း မပုပ် ဘူးလေ။ အဲတာကြောင့် တပည့်တော်က အင်္ဂလိပ်တွေကို အထင်မကြီးတဲ့ အပြင် ရွံတောင်ရွံသေး”

“ငါ့တူနဲ့တွေ့သာ အလွန်အဖိုးတန်သကွာ။ နို့နေပါဦး၊ ခုနတုန်းက မင်းပြောတဲ့အထဲမှာ စကော့ဆိုသာ ပါသွားပါသယ်”

“မှန်ပါဘုရား၊ အင်္ဂလန်ပြည်ထဲက လူမျိုးတစ်မျိုးပါပဲဘုရား။ အဲသည်

အင်္ဂလန်ကျွန်းက အနောက်တည့်တည့်ကို သမုဒ္ဒရာကြီး ဖြတ်ပြီးသွားရင် ကနေဒါဆိုတဲ့တိုင်းပြည်ကို ရောက်ပါတယ်ဘုရား။ သူလည်း ကုလားဖြူပဲ ဘုရား။ အဲဒီက တောင်ဘက်တည့်တည့်ကိုသွားရင် ယူနိုက်တက်စတိတ် အော့ (ဖ) အမေရိကားကို ရောက်ပါတယ်”

“သူကလည်း ကုလားဖြူပဲလား”

“အမေရိကဆိုတာ တိုင်းပြည်ပါဘုရား။ သည်မှာရှိသည့် အိမ်ရှင်လူမျိုးတွေကို ဥရောပက ကြွေးမပေးနိုင်လို့ ရာဇဝတ်သင့်လို့ ထွက်ပြေးလာသူတွေ၊ တစ်ရွာပြောင်းရင် သူကောင်းဖြစ်ချင်သူတွေက သတ်ပစ်တယ်ဘုရား။ ပြီးတော့ သူတို့ကိုယ်ကို အမေရိကန်လူမျိုး နာမည်ခံတာပါပဲ”

“တပည့်တော်တို့တိုင်းပြည် သလိုမဖြစ်သာ တော်သေးတာပေါ့”

ရဲလောင်းက စူးစိုက်နားထောင်နေရာမှ ထင်မြင်ချက်ပေး၏။

“ငါတို့မြန်မာတွေမှာ ချင်း၊ ဗမာ၊ ကရင်၊ ရခိုင်၊ ရှမ်း၊ ကချင် အမည်ကွဲပေမယ့် အင်္ဂလိပ်ကို တညီတညွတ်တည်း ခံချတယ်ညီလေးရ။ ဒါကြောင့် မျိုးပြုတ်အောင် မလုပ်နိုင်ဘူး။ အမေရိကပြည်သား အစစ်ဖြစ်တဲ့ ရက်အင်ဒီးယန်းတွေက ဟိုနားမှာ ငါးရာ၊ သည်နားတစ်ထောင် မညီမညွတ် ရှိနေတော့ မျိုးပြုတ်အောင် ဖြုတ်နိုင်တာပေါ့ကွာ”

“အခုတော့ အမေရိကန်ဖြစ်နေပြီပေါ့နော်”

“တင်ပါ့ဘုရား။ ဒါလည်း အေးသေးတာ မဟုတ်ဘူးဘုရား။ ဥရောပအတိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည်က ရောက်လာတဲ့လူတွေကို သူအုပ်ချုပ်မယ် ငါအုပ်ချုပ်မယ်နဲ့ စားခွက်လုကြသေးတယ်ဘုရား”

“ဘယ်သူတွေတုန်း ငါ့တူရဲ့ ပြောစမ်းပါဦး”

ဦးပဉ္စင်း၏ စိတ်ပါဝင်စားမှုမှာ တိုးသည်ထက်တိုးလာ၏။

“ပြင်သစ်၊ ဒတ်ချ်၊ ပေါ်တူဂီ၊ စပိန်၊ အင်္ဂလိပ်၊ ဂျာမနီပါဘုရား။ ဒါတွေအားလုံးကို အင်္ဂလိပ်က နှင်ထုတ်ပစ်သဘုရား။ နောက်ဆုံးမှာ အမေရိကန်

အစစ်မဟုတ်တဲ့ အမေရိကန်အတုတွေက အင်္ဂလိပ်ကို လက်နက်ကိုင်စွဲ တိုက်ခိုက်နှင့်ထုတ်ပြီး ယူနိုက်တက်စတိတ် အော့ (ဖ) အမေရိကားဆိုတဲ့ ပြည်ကြီး တည်ထောင်လိုက်တာပါပဲ”

“အင်း အင်း သည်လိုကိုး”

“တင်ပါ့ဘုရား။ အင်္ဂလိပ်နဲ့စာရင် သူလိုငါလိုပဲ ဖြစ်နေတဲ့ လူတွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် အင်္ဂလိပ် မတတ်နိုင်ဘူးဘုရား။ အမေရိကားက ထွက်ပြေးရ တာပဲ ဘုရား။ ဟိုမှာ ထွက်ပြေးလာရပြီး ခေတ်မမီတဲ့ ကမ္ဘာ့အရှေ့ပိုင်းမှာ လာပြီး တွင်ကျယ်နေတာဘုရား။ ဒါကြောင့် သည်ကောင်တွေ လူပါး ဝတယ်လို့ တပည့်တော် ပြောခဲ့တာပါဘုရား”

စကားအစကို ပြန်လည် နှုတ်ခမ်းသတ်ချိန်တွင် မအိုး၊ မရိုး၊ မဒေါင်းလှတို့ ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေကြပြီ။

“သင်းတို့ကို သဘောမကျလို့ သင်းတို့လက်အောက်မှာ မလုပ် ချင်ရင် ငါ့တူက ဘာလုပ်ချင်သတန်း”

“ဆိုင်းယင့်ပညာကို တပည့်တော်တို့မြန်မာတွေ တတ်သိကျွမ်းကျင်မှ ခေတ်မီမှာ။ ခေတ်မီမှ သူတို့နဲ့ ပခုံးချင်းယှဉ်နိုင်မှာဘုရား။ အဲဒါတွေ သင်ပေး နိုင်တဲ့ စက်ရုံကြီး သို့မဟုတ် ကျောင်းကြီးထောင်ချင်တယ်”

“ကောင်းကွာ ကောင်းကွာ။ နေပါဦး၊ ငါ့တူပြောတဲ့ ဆိုင်းယင့်ဆိုသာ သထင်းစာထဲမှာ မကြာခဏ ဖတ်ရသဲ့ လောကဓာတ် ဝိဇ္ဇာပညာလား”

“လောကဓာတ်ပညာ ခေါ်တယ်ထင်ပါရဲ့ဘုရား။ ဘုန်းကြီးကျောင်း မဟုတ်တဲ့ စာသင်ကျောင်းတွေကို လောကဓာတ်ကျောင်းလို့ ခေါ်ကြတာကိုး ဘုရား”

“ဦးပွင်း၊ တပည့်တော်မတို့ ဦးတင်ပါသယ်ဘုရား” ဆိုကာ မအိုး ဦးဆောင်ပြီး ဒါယိကာမတစ်စု ထရပ်ကြသည်။ ဒေးဗစ်သာထွန်းနှင့် ရဲလောင်း၊ မိတ္တတို့ကိုလည်း “သားတို့ နေခဲ့ဦးမလား” တစ်ဆက်တည်း မေးသည်။

“သွားကြ သွားကြ။ ငါတူ ငါသားတွေကို သူပုန်ဖြစ်အောင် ဘူးသွင်းပေးရဦးမယ်။ ပြန်နှင့်ကြ”

ဝတ်ချပြီးနောက် နောက်ဆုံးမှထရပ်သော မဒေါင်းလှမှာ ချက်ချင်း ပြန်ထိုင်သည်။ ရင်ကို လက်ဝါးအုပ်သည်။

“မတ်တော်မောင် ဦးဇင်းဘုရား၊ တပည့်တော်မမှာ သည်သားတစ်ယောက်နဲ့ သမီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိသာပါဘုရား။ မဦးမချွတ်တွေ မိန့်တော်မမူပါနဲ့ဘုရား။ ဦးဇင်းရဲ့တူက ‘ဇ’ ရှိလို့ပါဘုရား”

“ဘယ်လို ဇ ရှိသာတုန်း မရိုးတော်”

“စောစောက တပည့်တော်မ လျှောက်ခဲ့ပြီးပြီကောဘုရား။ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ဖြုတ်ဆိုပျောက်သွားသာ ဗန္ဓကရသေ့ဆီ ရောက်ခဲ့သတဲ့ဘုရား”

စကားမပြတ်သဖြင့် မအိုးရော၊ မရိုးပါ ပြန်ထိုင်ကြသဖြင့် ဦးဇင်းကျိုင်းသည် အားလုံးကိုခြုံကြည့်၏။

“ငါတို့အဖေရဲ့ လက်သုံးစကားဟာ ဘာတုန်း”

အဖြေမထွက်။ “အလောင်းတောင် မြေမကျသေးဘူး၊ မေ့ပစ်ကြပြီပေါ့” ဟု မာထန်စွာပြောမှ မိရိုးထံမှ အသံထွက်လာ၏။

“ဓားဆိုသာ ကုလားကိုခုတ်ဖို့။ ကုလားဆိုသာ တပည့်တော်မတို့ တစ်တွေ ဓားစမ်းဖို့ပါဘုရား”

“အေး၊ ဓားတွေ သံချေးမတက်အောင်၊ ဓားတွေ အရိုးမချောင်အောင် သွေးပေးရ၊ သပ်ပင်းပေးရမယ်။ ကဲ ကဲ သွားချင် သွားကြတော့။ ကလေးတွေကိုလည်း ငါ မြှောက်မပေးဘူး။ သိချင်သာတွေ မကုန်သေးလို့ မေးချင်သေးလို့”

ဦးပဋ္ဌင်းသည် တစ်ဆက်တည်း ရဲလောင်းဘက်သို့ မျက်နှာမူသည်။

“ဗန္ဓကရသေ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါသယ်ဘုရား။ တပည့်တော်လည်း တစ်ခြံကျော်က

စံထွန်းအောင် အဖော်ကောင်းသာနဲ့ ပါသွားသာပါဘုရား။ အမှတ်မဲ့
ကြည့်ရင်တော့ တရားဟောသဲ့ ရသေ့၊ ဆေးရောင်းသဲ့ ရသေ့ပါပဲ။ သေသေ
ချာချာ စုံစမ်းတော့မှ စံထွန်းအောင်ရဲ့ ဘကြီးနဲ့ ဘထွေးပြောသာကို သတိ
ထားမိသာ”

“သူတို့က ဘာတွေတုန်း”

“ဝံသာနုတွေပါဘုရား”

ဝံသာနုသံကြားသဖြင့် ဦးပဉ္စင်း မျက်နှာရွှင်ပျမ်း။

“အင်း ပြောပါဦး၊ ဘယ်လိုပြောကြသတုန်း”

“ဗန္ဓကရသေ့ ရှေ့ဆက် ဘာလုပ်မယ် မသိရပေမယ့်၊ သူဟာ
မင်းလောင်းမောင်သန့်ရဲ့ အဆက်တဲ့ဘုရား”

ဦးပဉ္စင်း တွေခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဘယ်လို ဘယ်လို၊ ဘယ်က မောင်သန့်တုန်း”

“၁၂၇၀ ပြည့်ကျော်လောက်မှာ မြင်းမူနယ်မှာ ထသာဘုရား၊
အဖေတောင် ပါသွားသေးလား မသိဘူး”

အချိန်ကာလကို ဦးစင်းကျိုင်း တွက်ကြည့်သည်။ ထိုအချိန်တွင်
သူသည် တောမှီရဟန်းဘဝတွင် ရှိသေးသလော၊ ရပ်ရွာသို့ပြန်လာပြီး မိဘ
သံယောဇဉ် ငြိပြီလော။

“အေးလေ။ လူကြားသူကြားထဲကို မရောက်လို့ မသိသာ ဖြစ်ပါ
လိမ့်မယ်။ ငါ့တူသိခဲ့သလောက် ပြောစမ်းပါဦး”

“သူကလည်း နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ဘူး ဘဒ္ဒေးရ။ ‘အဂ္ဂတောင်က
မောင်သန့်ထ’ ဆိုသဲ့ တဘောင်တွေ ဘာတွေနဲ့ဘုရား”

“အေးပါ။ ဟုတ်ပါပြီ။ အဲသာကြောင့် ငါ့တူ ကြားခဲ့သိခဲ့သမျှ
ပြောစမ်းပါ တောင်းပန်နေသာပေါ့။ အကျိုးနည်း လျှာရည်သဲ့ အထက်သား”

“မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၇၁ ခုနှစ် နတ်တော်လဆန်းမှာပေါ့ဘုရား။

မြင်းမူမြို့အပိုင် 'ပဲဟူ' ရွာမှာ သူကြီးရဲ့ နာမည်က ဦးဖိုးမိုတဲ့ဘုရား။ သူ့အိမ်မှာ စာရင်းငှားတစ်ယောက် ရှိလေရဲ့။ နာမည်က 'မောင်သန့်' ပါတဲ့ဘုရား။ တစ်နံနက်မှာတော့....”

မြောက်ပြန်လေကလေး မဖြူးတဖြူးတွင် မောင်သန့် ပြောင်းရိုးစဉ်းနေသည်။ ပြောင်းရိုးစဉ်းငြား ကိုယ်ပေါ်မှ စောင်ကြီးကို ခွာမချနိုင်သေး။ ပါးစောင်တွင် လည်း ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကို ခဲထားသေး၏။

သည်နယ် စောင်ကြီးခြုံပြီး၊ သည်ပုံဆေးလိပ်ခဲလျက်၊ သည်နယ် နွားစာစဉ်းသည်မှာ မထူးဆန်းပေ။ ဆေးလိပ်မှ မီးပွားကျလျှင်လည်း ထပြီး ခါပစ်ရုံသာ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် မီးပွားမကျဘဲ အလုပ်ပြီးသည့်အခါလည်း ပြီးသွားတတ်သည်။

မောင်သန့်၏ ပခုံးပေါ်သို့ မီးပွားကျသည်။

မောင်သန့် မသိ။

လေတဖြူးဖြူးဖို့ မီးပေါက်ကြီး ကျယ်လာသည်။ မောင်သန့် မသိပါ။

ပခုံးမှ အပူဓာတ်ကြောင့် အအေးလျော့သွားသည်။ ပို၍ပင် ပြောင်းရိုးစဉ်း၍ အဆင်ပြေသည်။

“မောင်သန့်ရေ”

အော်ဟစ်ပြီး ဝင်လာသူမှာ သာဦးဖြစ်သည်။ သူသည် ဆက်မပြော နိုင်ဘဲ “ဟာ ဟေ့” အော်လျက် ပြေးလာသည်။ မောင်သန့်၏ ပခုံးပေါ်က မီးလောင်ပေါက်ကြီးမှာ မီးတောက်ပင် ထနေပြီ။ သို့ဖြစ်သဖြင့် လက်ဖြင့် ပုတ်၊ စောင်ဖြင့်ဖိကာ ငြိမ်းသတ်ရသည်။

“ငါ့မမြင်ရင် မင်းတော့လား မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီးသားဖြစ်မယ်။ ဆံပင် လောင်သာတောင် မသိဘူးလို့ကွာ”

“နာခေါင်းထဲမှာ ညှော်တော်တော်တော့ အရှိသားကွ”

ဆံပင်တွင် အသီးဖြစ်ကျန်ခဲ့သော မီးလောင်ရာများကို ပွတ်သပ်လျက်၊
မောင်သန့်က ရယ်မောပြီး ဖြေသည်။ ကာယကံရှင် ရယ်မောသောအခါ
သာဦးရင်ထဲ၌ မြူးလာသည်။

“လက်စသတ်တော့ ငါ့လူက မင်းလောင်းပဲကွ”

“မဆိုင်သာကွာ။ ဘာပြုလို့ ငါက မင်းလောင်းဖြစ်ရမှာတုန်း”

“အခုဥစ္စာဟာ ငါ့လူရဲ့လက်ရုံးက မီးတောက်သာ မဟုတ်လား။
ငါတို့အလောင်းဘုရား ဦးအောင်ဇေယျလည်း လက်ရုံးက မီးတောက်ပြီး
မကြာခင် ရှင်ဘုရင်ဖြစ်သားပဲ”

“မတော်မတည့်တွေ မပြောပါနဲ့ကွာ။ ဝမ်းသွားပြီး သေတော်ခေါ်နေ
ပါဦးမယ်မောင်ရာ”

အဖြစ်အပျက်၏ အစမှာ ဤမျှသာဖြစ်ငြား ‘စ-ကား’ သည်
ကားသည်ထက် ကားလာခဲ့လေ၏။

“စာရင်းငှား မောင်သန့်ရဲ့ လက်ရုံးက မီးဟုန်းဟုန်းတောက်သတဲ့”

“လက်ရုံးက မီးတောက်သယ်ဆိုသာ ရှင်ဘုရင် ဖြစ်မယ့်လူမှ
တောက်သာ”

သည်နယ် တစ်ယောက်တစ်ခေါက်ပြောရုံ၊ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း
ပြောခါမျှဖြင့် စောင်ကိုမီးလောင်သောသတင်းသည် မပြီးဆုံးချေ။ မင်းလောင်း
မို့သာ လက်ရုံးက မီးတောက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟူ၍ ဆက်လက်ချဲ့ကား
သွားပြန်၏။

“ပဲဟူရွာမှာ မင်းလောင်းပေါ်သတဲ့”

မင်းလောင်းဟူသည် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်မည့်သူဖြစ်၏။
မင်းလုပ်မည့်သူ ပေါ်သည်ဆိုခြင်းမှာ စင်ပြိုင်အစိုးရ ဖွဲ့မည့်သူ ပေါ်ပေါက်
နေပြီ ဆိုရာရောက်၏။ သို့အတွက် မြင်းမူပုလိပ်ဌာနမှ ပုလိပ်များသည်
ပဲဟူရွာသို့ လာရောက်စနည်းနာကြ၊ အစီရင်ခံကြ၏။

ထိုအခါတွင် မြင်းမူဌာနာပိုင် ဦးဘိုးညိုနဲ့ မနေသာတော့ပါ။ ပုလိပ်များ ခြံရံလျက် ပဲဟူရွာ သူကြီးအိမ်သို့ရောက်လာ၏။ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် “မောင်သန့် ခေါ်ပေးစမ်း” ဆိုတော့သည်။

မောင်သန့်မှာ အခန့်သင့်ပင် အိမ်တွင်ရှိနေ၏။ အသက် ၂၀ ရွယ် သူလို ငါလို ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်သာဖြစ်၏။

“ဟေ့ မောင်မင်းလက်ရုံးက မီးထတောက်သယ်ဆိုကွ”

မောင်သန့် မဖြေတတ်ငြား၊ ဦးဘိုးမှီ ဖြေတတ်၏။

“ဟာဗျာ၊ ဌာနာပိုင်ကြီးကလည်း တောက်တီးတောက်တဲ့။ ကျွန်တော့် အိမ်အောက်မှာ ပြောင်းရိုးစဉ်းနေသာပါဗျာ။ ပြောင်းရိုးစဉ်းရင်း ချမ်းလေတော့ စောင်ခြံထားသယ်၊ ဆေးလိပ်ကလည်း ခဲထားပြန်တော့ စောင်ခြံပေါ်ကို ဆေးလိပ်မီးပွားကျပြီး လောင်တော့သာပေါ့။ မယုံရင် ကြည့်ပါလား၊ သူ့ခေါင်းက ဆံပင်တောင် လောင်သွားသေး”

သူကြီးက မောင်သန့်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ ခေါင်းကို ဆွဲခိုမ်ပြီး မီးလောင်ခံရသည့် ဆံပင်များကိုပြသသည်။

“အဲဗျာ၊ ဟုတ်ပါ။ မြင်းမူကကြားတော့ဖြင့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ‘လက်ရုံးမီးတောက်လို့ လက်ရုံးမီးတောက်လို့နဲ့’ ဟိုးလေးတကျော်ပဲ။ ကိုင်း ပြန်ဦးမှပဲဗျို့”

သို့သော် ဌာနာပိုင်ကြီးမှာ ရုတ်တရက် မပြန်ဖြစ်ပါ။ ရပ်သူရွာသားများ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ စုပေါင်း ကျွေးမွေးသမျှကို အားရပါးရစားသည်။ သောက်သည်။ ထို့နောက် သူကြီးအား ကျေးဇူးတင်စကားပြောကာ ပြန်သွားသည်။

ပခုံးပေါ်တွင် ပြောင်ပြောင်လက်လက်အရာများ ဆင်ယင်လျက်၊ ခါးတွင် ခြောက်လုံးပြူးချိတ်ဆွဲထားသော ပုလိပ်အရာရှိကို ကျေးရွာသားအများစု မမြင်ဖူးပါ။ ယခု မောင်သန့်ကိုအကြောင်းပြုပြီး ထိုကဲ့သို့သောပုဂ္ဂိုလ်ရောက်လာ ရသောအခါ မောင်သန့်မှာ ပိုပြီးကြီးကျယ်၊ ပိုပြီး ကျော်ကြားသွားလေ၏။

ဆင်းရဲသား တောင်သူယာသမားများမှာ လုပ်ငန်းကမကောင်း။
မြေခွန် ယာခွန်နှင့် သဿမေကေနှိပ်စက်၊ ပုလိပ်နှင့် သူကြီးရွာခေါင်းတို့က
နှိပ်စက်သဖြင့် မျှော်လင့်ချက် ကင်းဆေးနေကြ၏။ မြို့ပေါ်ရှိ ပညာတတ်များက
'အရှင်အင်္ဂလိပ်မင်းတို့ အုပ်ချုပ်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်ကြောင်း၊ ဂျော့ဘုရင်
မင်းမြတ်နှင့် အရှင်မိဖုရားတို့ ဘုန်းတော်ကြီး၍ သက်တော်ရှည်ကြောင်း'
ဆုတောင်းနေကြစေကာမူ တောင်သူယာသမားများကမူ သေပါစေ၊ ပျက်စီး
ပါစေ ဆုတောင်းနေကြ၏။ မင်းသစ်ဘုရင်သစ် ရောက်ရှိအုပ်စိုးလျှင် သက်သာ
တန်၏ဟု အထင်ရောက်နေကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် လေထဲ၌ပေါ်လာသော ကယ်တင်ရှင်မှာ မင်းလောင်း
မောင်သန့်။

“လက်ရုံးက မီးတောက်တာအမှန်။ သာဦး မြင်သယ်။ ဒါပေသည့်
သူကြီးဦးဘိုးမှီက ဉာဏ်အများသားကလား။ လှည့်ပတ်ပြောလိုက်သာ
တစ်ခါတည်း ပုလိပ်ကြီး ချာချာလည်ပြီး အေးသွားရော”

“ဘာပဲပြောပြော၊ သည်ကောင်ငသန့် ရှင်ဘုရင်စော် မနံပါဘူးဟာ”

“အံ့မာ လူ့ဘုန်းလူ့ကံကို ဘယ်သူပြောနိုင်မှာတုန်း။ ကွမ်းထမ်း
မင်းရာဇာတောင် ကွမ်းရောင်းရင်းဘုရင် ဖြစ်သွားသေးတာ။ စလေမင်းခွေး
ကြည့်ပါဦး၊ လှေထိုးသား။ တောင်သူကြီးမင်းကော၊ ယာစောင့်ရင်း
ဘုရင်ဖြစ်လာတာ။ ငသန့်လည်း လက်ရုံးကမီးတောက်တာ ဟုတ်ချင်
ဟုတ်နေမှာ”

စောင်ကို မီးလောင်ခြင်း အမှန်ဖြစ်ပါလျက် လူတွေ မယုံချင်။
အင်္ဂလိပ်ကို အလိုမရှိသောစိတ်က မောင်သန့်ကို မင်းလောင်းဖြစ်စေချင်နေ၏။
လက်ရုံးက ဘုန်းမီးတောက်စေချင်နေကြ၏။

“အလကားပါ၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး” ပြောသည့် အမှန်သမားများ
တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်ရ၏။

ရွာတကာတွင် ထိုသတင်းသည် အရေးတကြီး ဖြစ်လာ၏။ ရင်းနှီးသူများသည် မောင်သန့်အား ကွယ်ရာထောင့်ရာသို့ ခေါ်ပြီး မေးကြ၏။

“ငသန့် မှန်မှန်ပြောစမ်း။ ဆေးလိပ်မီးဖွား စောင်ပေါ်ကျရုံနဲ့ မီးမလောင်နိုင်ဘူး။ လက်ရုံးက မီးထတောက်သာဖြစ်ရမယ်။ တို့ထဲမှာ ပုလိပ်လူတစ်ယောက်မှ မပါဘူး။ လက်ရုံးက သူ့ဘာသာသူ ဘုန်းမီးတောက်တာ ဝိုင်းလား။”

ဆိတ်ကို ထမ်းလာသော ပုဏ္ဏားအား လူငါးယောက်က ငါးနေရာမှ စောင့်ပြီး ခွေးကြီးထမ်းလာရသလော မေးသောအခါ ပုဏ္ဏားသည် ဆိတ်ကို ခွေးထင်ပြီး လွှင့်ပစ်ခဲ့ဖူး၏။ ထိုပုံပြင်ကဲ့သို့ပင် မောင်သန့်လည်း သူ့ကိုယ်ကို သံသယဝင်လာ၏။

‘ငါ့ပခုံးကို လောင်သဲ့မီးဟာ ဘုန်းမီးများ ဖြစ်လေမလား’

ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် ထိုသို့ဖြစ်သည်အထိ ဘုန်းမီးဂယက်က ကြီးမားလာသောအခါ အချို့အရပ်တွင် ‘ပဲဟူရွာမှာ မင်းလောင်းပေါ်လို့တဲ့’ သတင်း ကားသည်။ ‘ဗိုလ်ဝင်ခံသာ စစ်သားတွေ အားကြီးပဲ’ ဟူ၍လည်း ချဲ့ကားကြပြန်သည်။

တိုင်းတစ်ပါးသား ရန်သူအင်္ဂလိပ်အား မလိုလားသောစိတ်များသည် မင်းလောင်းသတင်းတွင် ဝင်ရောက်ပူးကပ်တော့သည်။ မြင်းမူမြို့ကိုပင် နေ့ ဆီးတော့မယောင် ည ဆီးတော့မယောင် သတင်းများ ဖြစ်လာသည်။ စစ်ကိုင်း ဒီစကြိတ် အရေးပိုင် မေဂျာစီအီးဘိုဝင်း မနေနိုင်တော့ပါ။ ရာဇဝတ်ဝန် ဂျွန်ဒေါ့ဘဆန်အား ခေါ်ယူမေးမြန်းရတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဦးဘိုးညိန်းသည် ပဲဟူရွာသို့ နောက်တစ်ကြိမ် ရောက်သွားပြန်ကာ မောင်သန့်ကို ဖမ်းဆီးခဲ့လေတော့၏။ ထို့နောက် မောင်သန့်မှာ ရာဇဝတ်ဝန်ထံမှတစ်ဆင့် အရေးပိုင်ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာလေ၏။

“မောင်မင်းလက်ရုံးက မီးတောက်တယ် ကြားတယ်၊ ဟုတ်သလား။”

“မဟုတ်ပါဘူးဘုရား။ စောင်ပေါ်ကို ဆေးလိပ်မီးကျရာက စောင်ကို လောင်ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်းပါဘုရား”

အရေးပိုင်သည် မောင်သန့်အား စူးစိုက်ကြည့်၏။ ပကတိ ရိုးသားသော တောသား လူငယ်ကလေး။

သို့ဖြင့် ရှိခိုးတဖျားဖျားဖြစ်နေသော သူကြီးများဘက်သို့ လှည့်မေး၏။

“လက်ရုံးက မီးတောက်တော့ ဘာဖြစ်တတ်သတုန်း”

“ရှင်ဘုရင် ဖြစ်တတ်ပါသဘုရား”

ထိုမှဆက်လက်၍ အလောင်းဘုရား ဦးအောင်ဇေယျ ညာလက်ရုံးမှ မီးထတောက်သဖြင့် ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ကြောင်းများကို မြန်မာမှု နားလည်သော အရာရှိများက ရှင်းလင်းပြသည်။ အရေးပိုင်မှာ နားစိုက်ထောင်ရင်းက ပြုံးလာသည်။ အဆုံး၌ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောသည်။

“ဩ၊ သည်လိုလား” သည်လိုဆို မောင်မင်းတို့ ရူးနေပြီ။ သည် လူကလေး ငယ်ငယ်လေးမှာ ဘာလက်နက်မှမရှိဘဲ မဖြစ်နိုင်တာတွေ ပြောနေကြတယ်။ အလကား သည်လူကလေးမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး။ ဒုက္ခပေးမနေကြနဲ့၊ လွတ်ပေးလိုက်”

အရေးပိုင်သည် မောင်သန့်အပေါ်တွင် မှန်သောအမြင်ရှိငြား၊ မြန်မာ တောသူတောင်သားတို့ ခံစားနေရသော ဒေါသပြွမ်းသည့် ဒုက္ခကိုကား မြင်နိုင်စွမ်းမရှိချေ။ အခွန်မပေးနိုင်လျှင် ဖမ်းဆီးသည်၊ နှိပ်စက်သည်၊ ထောင် ချသည်။ မည်သည့်အတွက် အခွန်မပေးဆောင်နိုင်သနည်း မစေ့ငုချေ။

တောသူတောင်သားများသည် အင်္ဂလိပ်တို့၏ စော်ကားလုယက်မှု ဓားပြယန္တရားကြီးတစ်ခုလုံးကို မှန်းသည်။ အခြေမှလှန်ပြီး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ လုပ်ပစ်ချင်ကြသည်။ ထိုသို့ လုပ်ရန်အတွက် ခေါင်းဆောင်အလိုရှိသည်။

သို့အတွက် မောင်သန့်သည် မုချ မင်းလောင်းဖြစ်ကြောင်း သက်သေ ထူရန် အချက်အလက်များ ရှာဖွေသည်။ ဟော တွေ့ပြီ၊ မုဆိုးဆက်တဘောင်။

“အင်းကို ဟင်္သာ ဆင်းလတ္တံ့တဲ့။ ဟင်္သာကို မုဆိုး လေးဖြင့် ခွင်းလတ္တံ့။ မုဆိုးကို ထီးရိုး ခလတ္တံ့။ ထီးရိုးကို မိုးကြိုးပစ်လတ္တံ့တဲ့”

ကြားရသူတိုင်းမှာ မည်သည်ကို ဆိုလိုပါလိမ့် စိတ်ဝင်တစားရှိကြ၏။ ထိုစာကို ရွတ်ပြနေသည့် ကိုဖိုးတုတ်အား မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်နေကြ၏။ သူသည် ယာသမားဖြစ်၏။ စာတိုပေစများ ရွတ်ပြနိုင်သဖြင့် တလေးတစားရှိကြ၏။

“အင်း ဆိုသက အင်းဝမြို့။ အင်းဝမြို့ကို ဟံသာဝတီက စစ်တိုက်ပြီး ဘုရင်ကို ဖမ်းသွားသာဟာ၊ အင်းကို ဟင်္သာ ဆင်းလတ္တံ့၊ ဟုတ်ပလား။ ဟင်္သာဆိုသက ဟံသာဝတီ။ ဟင်္သာကို မုဆိုး လေးဖြင့် ခွင်းလတ္တံ့တဲ့။ မုဆိုးချုံ ရွာက ထန်းလုံးတပ်ကြီးတည်ပြီး ထတိုက်သာကို ခေါ်သာ။ ဟံသာဝတီ စစ်ရှုံးပြီး မုဆိုးချုံသား မင်းဖြစ်လာတော့ မုဆိုးချုံကို ပြည်ရွှေဘိုတဲ့။ ရန်ကြီးအောင်တဲ့။ ကုန်းဘောင်တဲ့။ ရတနာသိယံတဲ့”

ကိုဖိုးတုတ်ဘေးသို့ ကျောပြောင်ပြောင် ပုဆိုးပေါင်လယ်ရောက်တွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်လာကြ၏။ ထိုသူများထဲတွင် အများနှင့် မတူ၊ ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင်ပါလာသူမှာ မြေတိုင်းစာရေး ကိုဇေယျ။

“သည်လို ဟင်္သာကို လေးနဲ့ခွင်းသဲ့ ကုန်းဘောင်မင်းဆက် မုဆိုးကို ထီးရိုး ခလတ္တံ့တဲ့။ ထီးရိုးဆိုသာ ဘာတုန်း။ စနေနံ။ စနေနံဆိုသာ ပါမမင်း အင်္ဂလိပ်။ ကဲ ဘယ်လောက်မှန်သတုန်း။ မုဆိုးဆက်မင်းမျိုးဖြစ်သဲ့ သီပေါမင်း ရန်သူလက်ကို ပါသွားပြီ မဟုတ်လား”

စောဒကတက်သူ မေးသူလည်း မရှိသဖြင့် ကိုဖိုးတုတ်ပင် ဆက်ရှင်း ပြန်၏။

“အဲသည်ထီးရိုးကို မိုးကြိုးပစ်လတ္တံ့တဲ့။ တဘောင်မှာ ဆက်ပြီး ဆိုထား သဲ့အတွက် မောင်သန့်ဟာ ကြာသပတေးသားမို့ ထီးရိုးစနေနံ အင်္ဂလိပ်ကို ချင်ခနဲ၊ ဒိုင်ခနဲ ကြေမုသွားအောင် သတ်မယ့် မိုးကြိုးပဲ၊ ဟုတ်ပလား”

စကားအဆုံးတွင် လူအုပ်ထဲမှ ကိုဖိုးကြူး၏အသံ ပေါ်လာ၏။

“ဖိုးတုတ်ပြောသာ အမှန်ပဲ။ နောက်ပြီးတော့ ‘သစ္စံဓမ္မံကုလံ အကျင့်မှန်၊ တမာန် အစောင်ထား’ မုဆိုးတစ်ကျိပ်ငါးတဲ့”

သူသည် လက်ကို ချိုးကာချိုးကာဖြင့် မည်သည့်မင်းသည် မည်သည့် နေ့သား စသည်ဖြင့် ရေတွက်ပြသည်။

“မုဆိုးဆက်မင်းပေါင်း ၁၅ ပါး အုပ်စိုးလိမ့်မယ်တဲ့။ သာပေမယ့် သီပေါမင်းအထိ ဆယ့်တစ်ဆက်ပဲ အုပ်စိုးရသေးသယ်။ အလောင်းဘုရား ဦးအောင်ဇေယျရဲ့ မုဆိုးဆက်မင်း နောက်ထပ် လေးဆက်လိုသေးသယ်”

“ဟုတ်သဗျာ။ ကျုပ်တို့ မောင်သန့်ဟာ အလိုတော်ရိတွေ့ရဲ့ ကတုံးကတိုက်လုပ်မှုကို ကြောက်လို့ လျှိုနေသာ”

ဝင်ပြောသူကား ကိုဖိုးကြူး၏အစ်ကို ကိုဖိုးထူးပေတည်း။

“မောင်သန့်ဟာ မုဆိုးဆက်က ၁၂ ဆက်မြောက် မင်းလောင်း ဖြစ်သာ သေချာသယ်။ သာကြောင့် လက်ရုံးက မီးထတောက်သာပေါ့”

မောင်သန့်သည် မင်းလောင်းအစစ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘုန်းရှင်ကံရှင် အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်သူ များပြားလာလေလေ၊ လူတွေမှာ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွလာလေလေဖြစ်၏။ သို့အတွက် မောင်သန့်အား ကိုဇေယျ၏ အိမ်သို့ ဖိတ်ကြားကြ၏။ ကိုဇေယျမှာ မြေတိုင်းစာရေးဖြစ်သည့်အလျှောက် အခြားသူများထက် အနေအထိုင် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်၏။

မောင်သန့်မှာ ကျကျနနခင်းကျင်းထားသည့် ခင်းနှီးကော်ဇောများ ပေါ်တွင် ထိုင်ရသဖြင့် မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်ရ၏။ စားကောင်း သောက်ဖွယ်များ ကျွေးမွေးရာတွင် တရိုတသေ ဆက်ကပ်ခံရသောအခါ ကသိကအောက်ဖြစ်ရ၏။

“စာရေးကြီး အဲသာ ဘာလုပ်သာတုန်း”

ထိုအခါ ကိုဖိုးကြူးက လက်နှစ်ဖက်ယှက်ပြီး ပြော၏။

“အရှင်မင်းမြတ်။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို သနားသောအားဖြင့် မင်းအဖြစ်ကို ခံယူပြီး အမျိုးဘာသာနဲ့ သာသနာတော်ကို စောင့်ရှောက်တော်မူပါ။ သာသနာဖျက် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိများကို သုတ်သင်တော်မူပါ။”

မောင်သန့်ကား ထီးသုံးနန်းသုံး စကားများကို မပြောတတ်ငြား၊ မိမိသည် အမှန်ပင် ဘုန်းရှင်ကံရှင် မင်းလောင်းမင်းလျာ ဖြစ်နေပြီလော တွေးလာရ၏။

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို မင်းလောင်းပါ အတင်းပြောပြီး အတင်းဘုရင် အလုပ်ခိုင်းနေပေမယ့် လက်နက်မှမရှိသာ၊ အင်္ဂလိပ်ကို ဘာနဲ့ သွားတိုက်မှာတုန်း။ အင်္ဂလိပ်ကို တိုက်စရာ လက်နက်မရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အမျိုးဘာသာ သာသနာတော်ကို ချီးမြှောက်နိုင်မတုန်း။”

ထိုအခါ ကိုဖိုးတုတ်က လက်ယှက်လျက် ရှေ့သို့တိုးလာ၏။

“သည်အတွက် စိုးရိမ်နှောင့်လို့ ကြောင့်ကြတော်မူပါနဲ့ဘုရား။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ လက်နက်လူသူ စုဆောင်းပါမယ်ဘုရား။”

သည်ကြားထဲသို့ ကိုဖိုးထူးကလည်း ဝင်ပြောသေး၏။

“ဘုန်းသမ္ဘာရှင်များဟာ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်ပါသဘုရား။ ဘုရင်အဖြစ် ဘိသိက်ခံလိုက်သယ်ဆိုရင်ပဲ ဘုန်းသမ္ဘာတောက်ပလာပြီး ကုလားဖြူတွေ ရိုသေခန့်ညားလာပါလိမ့်မယ်ဘုရား။”

ရှေးအခါက မင်းနှင့် ငါနှင့်ပြောပြီး ဆဲရေးငေါက်ငမ်းနေသူများက တရိတသေ ရှိခိုးနေကြသည့်အတွက် မောင်သန့်သည် ဟုတ်လိမ့်မိုး ထင်လာသည်။ ရိုသေစွာ ထိုင်နေသူများကို မျှော်ကြည့်လိုက်မိသောအခါ ပိုပြီး ယုံကြည်လာသဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ရွာ၏အနောက်အရပ်ရှိ နွယ်ခွေတောင်ပေါ်တွင် လျှို့ဝှက်စွာ မဏ္ဍပ်ကနားဆောက်ကာ မောင်သန့်အား မင်းမြှောက်ကြလေ၏။ ဘုရင်မောင်သန့်သည် ကိုဖိုးတုတ်အား စစ်ဘုရင်ချုပ် ခန့်၏။ ထို့နောက်

ကိုဇေယျအား စာရင်းဝန်၊ ကိုဖိုးထူး၊ ကိုဖိုးကြူးတို့အား စစ်ဗိုလ်ချုပ်များအဖြစ် ခန့်အပ်သည်။ ရာဇဘိသေကပွဲသို့ တက်ရောက်လာသူများအား သစ္စာရေ တိုက်ရာ အမှုတော်ကို သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ထမ်းရွက်ပါမည်ဟု သစ္စာခံသူ ငါးရာကျော် ချက်ချင်းရလေသည်။

သူကြီးဦးဖိုးမိုးသိအောင် လျှို့ဝှက်လုပ်ဆောင်ကြငြား သည်ကိစ္စကို အဝေးအနီး ကျေးရွာများမှပင် သိရှိကြသည်။ ဘုရင်မောင်သန့်၏ တပ်တော် ကြီးတွင် အမှုထမ်းရန် ဓား၊ လှံ၊ ခက်ရင်း၊ ဒူးလေး၊ လင်းလေးဆွဲလျက် ရောက်လာသော တောင်သူလယ်သမားများမှာ မကြာမီ ရက်ပိုင်းအတွင်း၌ နွယ်ခွေတောင်ပေါ်မှာရော အင်္ဂတောင်ပေါ်မှာပါ ပြည့်နှက်နေလေ၏။

အခြားသူများနှင့်စာလျှင် ခေတ်ပညာတတ်သည် ခေါ်နိုင်သည့် ကိုဇေယျကဲ့သို့သော လူမျိုးပါသည့်အတွက် ယာသမား သူပုန်တပ်ကြီးမှာ စားရေး၊ နေရေး မပူရပေ။ ရွှေရင်နာဘုရားရှိ မှန်ထဲတွင် ဘုရင်မောင်သန့် မြင်းစီးလျက်ပေါ်လာသည်ဟူသည့် သတင်းကလည်း ယာသမားသူပုန်အား များစွာ ထောက်ကူ၏။

ထိုဘုရားပူးများထဲတွင်ပင် ဘုရင်မောင်သန့်နှင့် ယာသမားသူပုန်တပ် ကြီးကို မယုံမကြည် မပြောရဲအောင် သတင်းလွှင့်သူများ ရှိနေပြန်သည်။ ဤသည်မှာ ဘုရားတွင် ဖိုးကတုံးနှင့် တပည့် ငတီတို့ရှိကာ မရိမသေ မလေးမစား ပြောမိသူအား ငတီက ပါးရိုက်သည်ဆိုသည့် သတင်းပင်ဖြစ်၏။

ဤသို့လျှင် မျှော်လင့်ချက် ယုံကြည်ချက် ကြီးမားပြည့်ဝစွာဖြင့် ခိုဝင်လာသူများအား အလုံဆရာအောင်က ဆေးထိုးပေးသည်။ ခါးလှည့် လက်ဖွဲ့များ၊ အဆောင်လက်ဖွဲ့များ စီရင်ပေးသည်။ အင်းမျို၊ အင်းနံ၊ အပ်မြှုပ်၊ ထုံးမန်းများလည်း ပါဝင်သည်။ သို့အတွက် ယာသမားများမှာ ဓားတဝင့်ဝင့်၊ လှံတမြောက်မြောက်ဖြင့် တိုက်ရန် ခိုက်ရန် စိတ်အားသန်နေ ကြလေ၏။

ဘုရင်မောင်သန်း၏ မှူးမတ်များသည် တက်ကြွနေသော ယာသမား သူပုန်ကြီးကို အချိန်ကိုက်အသုံးချရန် စည်းဝေးကြသည်။ နေ့ကောင်း ရက်သာ ရွေးကြသည်။ ၁၂၇၂ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဆန်း ၇ ရက်သည် အခါ ကောင်းပေတည်း။

ဌာနာပိုင်ဦးဖိုးညိန်းသည် ယာသမား သူပုန်တပ်ကြီး ရောက်မလာမီ ကပင် ကြိုတင်သတင်းရထားပြီ။ အကျိုးအကြောင်း ပြည့်စုံစွာ ဖော်ပြ ထားသော ကြေးနန်းရှည်ကြီးကို စစ်ကိုင်းမြို့ရှိ ရာဇဝတ်ဝန်ထံသို့ ရိုက်ကြား အစီရင်ခံရတော့၏။

ကြေးနန်းရောက်သွားချိန်တွင် သဘောမရှိတော့ပြီ။ သို့အတွက် ရာဇဝတ်ဝန်နှင့် ပုလိပ်များမှာ လှေဖြင့်ပင် လာခဲ့ရ၏။ မြင်းမူပုလိပ်ဌာနသို့ ရာဇဝတ်ဝန်ရောက်ကာ အိမ်ထောင်သည်များကို ရွှေပြောင်းပြီးချိန်ကျမှသာ အောင်စည်အောင်မောင်းသံများကို ကြားကြရသည်။

“ဌာနာထဲက ပုလိပ်တွေ လက်နက်ချကြ”

လုံးနက်ပဲ့တင်သံကြီးသည် ပုလိပ်တွေ ထွက်ပြေးချင်အောင် ကြီးမား လှသည်။ လရောင်ပျပျမှုန်မှုန်အောက်တွင် ဓားရောင်၊ လှံရောင်များ ပြီးပြီး ပြက်သည်။

“ဟေ့ ပုလိပ်တွေ၊ လက်နက်ချ”

ရာဇဝတ်ဝန်မှာလည်း သည်သူပုန်ထကြီးကို ဖြိုခွင်းရန် မတတ်နိုင် သဖြင့် ခရိုင်ဝန်ရှင်တော်မင်းကြီး ဝျွန်လိထံ ကြေးနန်းရိုက်ကာ အမိန့်ခံရ၏။ လိထံမှလည်း ပစ်မိန့်မပေး။ ဂတ်ကိုသာ လုံခြုံပေစေဟု အမိန့်လာ၏။

ယာသမားသူပုန်များကား တစ်ညလုံး ဝိုင်းထားသည်။ ပုလိပ်တွေ လက်နက်ချရန် မကြာခဏ အမိန့်ပေးသည်။ နံနက်လင်းလာပြီ။ ရွှေထီး ဆောင်းထားသော ဘုရင်မောင်သန်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ်တုတ်တို့ မြင်းစီးလျက် တပ်ဦးသို့ ရောက်လာသည်။

“လက်နက်ချဆိုသာ မချဖူးလား။ အားလုံး သေကုန်မယ်ဟေ့”

ဗိုလ်ချုပ်တုတ်သည် သေနတ်တစ်လက်ကို ဆွဲလျက် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၏။ မောင်သန့်အား ရိုသေစွာ ဆက်သ၏။ ထို့နောက် မြင်းပေါ်သို့ ပြန်တက်ကာ ဓားကိုချွတ်ပြီး မြှောက်သည်။

“တိုးလဟ တိုးလဟ”

ဝန်းရံထားသောသူပုန်တွေ ပုလိပ်ဌာနာကို လေးဖက်လေးတန်မှ ချဉ်းကပ်လာကြသည်။ ချဉ်းကပ်လာသူတွေ ရွဲသွားစေရန် ဂတ်တဲထဲမှ သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်သည်။

“ပစ်လိုက်ကြစမ်းပါကွ၊ ပစ်လိုက်ကြစမ်းပါ”

ဗိုလ်ချုပ်တုတ်သည် ရင်ကိုကော့ပေးလျက် ဂတ်တဲဝင်းထဲသို့ မြင်းကို အပြင်းစိုင်းနှင်ဝင်သည်။ လှိုင်းလုံးကြီးနှယ် လူထုပ်ကြီးသည် လေပြင်းမုန်တိုင်း တိုက်ခတ်သံဖြင့် ပြေးဝင်လာတော့သည်။

“သေနတ်တွေသိမ်း၊ ပုလိပ်တွေဖမ်း”

အော်နေဆဲမှာပင် ဗိုလ်ချုပ်တုတ်၏ ပခုံးမှ ရဲခနဲ သွေးကွက်ကြီး ပေါ်လာကာ မြင်းပေါ်မှ ထိုးကျသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်တုတ် သေနတ်မပီးဘူးဟ။ ကျသွားပြီ၊ ကျသွားပြီ”

ပြေးတက်လာသော သူပုန်များ တန့်သွားသည်။

“စောစောတုန်းက ဘာမှမပြစ်သာက ဗလာယမ်းတောင့်နဲ့ ပစ်လိုဟ” တက်သောခြေများ ဆုတ်ပြီ။

ကိုဇေယျနှင့် ကိုဖိုးထူး၊ ကိုဖိုးကြူးတို့ ပြေးတက်လာသည်။ ဗိုလ်ချုပ် တုတ်ကို မြင်းပေါ်သို့ ဖွဲ့တင်သည်။

“ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ ပစ်သာပါ။ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး”

ကိုဇေယျက အားပေးစကားပြောလျက် ဗိုလ်ချုပ်တုတ်၏ မြင်းကို ဆွဲကာ ဂတ်တဲဝင်းထဲမှထွက်၏။ ကိုဖိုးကြူး၊ ကိုဖိုးထူးတို့လည်း ဘုရင်သန့်၏

မြင်းကို ဆွဲထွက်လာကြသောအခါ သူပုန်တပ်ကြီးလည်း စနစ်တကျ ဆုတ်ခွာသွားလေ၏။

“တပည့်တော်တို့ မြန်မာတွေ အင်းအိုင်ခါးလှည့် လက်ဖွဲ့ယုံတာ ကောင်းလည်းကောင်း၊ မကောင်းလည်း မကောင်းဘူးဘုရား”

ရဲလောင်း၏ စကားမဆုံးမီပင် ဒေးဗစ်သာထွန်းက မှတ်ချက်ချ လျှောက်ထား၏။

“မင်းပြောမှဖြင့် အဆန်းချည်းပါကလား ငါ့တူရ။ ရှင်းစမ်းပါဦးကွာ”

“လက်နက်အရာမှာ ယှဉ်လည်းမယှဉ်နိုင်တဲ့အပြင် ဘာလက်နက်မှလည်း မရှိဘဲနဲ့ ပုန်ကန်ရဲတာဟာ ဂါထာမန္တာန် ထုံးမန်းဆိုတာတွေကို အားကိုးလို့ဘုရား။ အုပ်ချုပ်ရတဲ့ အင်္ဂလိပ်မှာ အမြဲတမ်း အခက်တွေ့နေတဲ့ အတွက် ကောင်းတယ်ဘုရား”

“မကောင်းတာ ပြောပါဦး”

“အင်္ဂလိပ်ကို မလိုလားတဲ့လူတွေ အလဟဿ ပြုန်းတီးရ၊ သေကြေရတာဟာ မကောင်းတာပေါ့ဘုရား။ မလိုလားသူဘဝက ကြောက်တဲ့ဘဝကို ရောက်သွားနိုင်တယ်”

“ဟုတ်သဟေ့၊ ဟုတ်သဟ”

ဦးပဉ္စင်းသည် ပြုံးပြုံးကြီးပြောရာက ရဲလောင်းအား “နောက် ဘာဖြစ်သေးသတန်း” ဟု မေး၏။

“မင်းလောင်းရဲ့ ဘုန်းသမ္ဘာကြောင့် သေနတ်ကျည်ဆန်တွေ မီးမကူးဘူး။ မင်းလောင်းရဲ့ ဘုန်းတန်ခိုးကြောင့် ပစ်သမျှ ကျည်ဆန်တွေ မထိမမှန်ဘဲ လွဲကုန်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့သမျှ မှားကြောင်း သိကုန်သာကိုးဘုရား။ သည်တော့ တစ်ရပ်တစ်ကျေးကို ရှောင်သူရှောင်၊ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာ ပြန်သူပြန် ဖြစ်ကုန်သာပေါ့ဘုရား”

“မောင်သန့်ကော ဘယ်ရောက်သွားတုန်း”

“နွယ်ခွေတောင်ကို ရောက်သွားပါသဘုရား။ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားပြီး ရှောင်သူတွေ ရှောင်သွားကြပေမယ့် သစ္စာရှိသူတွေ ကျန်နေခဲ့သယ်ဘုရား။ သစ္စာရေသောက်ထားသာက သစ္စာဖောက်ရင် သစ္စာစူးမှာ ကြောက်သူတွေပါ ဘုရား”

“ဒါလည်း မှန်သာပဲ။ မင်းမှာ သစ္စာ၊ လူမှာ ကတိတဲ့”

ထိုစကားကို ဆိုသူမှာ မရိုး၏သား မိတ္တုဖြစ်သည်။

“မိရိုးသားက ငယ်ပေမယ့် အလာကြီးဟဲ့။ အင်း ဆက်ပါဦးဟ ရဲလောင်းရ”

ဦးဇင်းကျိုင်းသည် မိတ္တုအား သဘောကျစွာ လှမ်းကြည့်ရာက ရဲလောင်းထံ ပွဲတောင်းသည်။

“အဲသည် သစ္စာစောင့်သူတွေနဲ့အတူ နွယ်ခွေတောင်မှာနေရင်း လူပြန်ပြီး စုပါသယ်ဘုရား။ မြင်းမူဂတ်ကိုစီးမယ့် သူပုန်တပ်ကြီးကို ပုလိပ်အင်အားနဲ့ နှင်လွှတ်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် မန္တလေးရွှေဘိုမှာရှိသည့် အမ်းပုလိပ်တွေကို ခေါ်ပြီး တောအနံ့လိုက်ပြီး ရှာကြသားကိုးဘုရား။ ရွာတွေဝင် စစ်ဆေးနှိပ်စက်ဖမ်းဆီး လုပ်နေချိန်မို့ လူစုဖို့ရာ ရှေးကလောက် မလွယ်ဘူးဘုရား”

“အမ်းပုလိပ်တွေ ရွာထဲဝင်တော့ မီးရှို့သေးလား၊ လုသေးလား”

“ရှိ့သယ်၊ မီးရှို့သယ်။ လူတွေကို နေလှန်းသယ်။ ကြက်တွေ လုသွားသယ်။ မိန်းမတွေကို ဇော်ကားမော်ကား လုပ်သယ်”

“ကုလားဖြူအင်္ဂလိပ်ပဲလေ၊ ဓားပြကျင့်ဓားပြကြိကတော့ လုပ်မှာပေါ့”

“ဦးသန့်ကို ဖမ်းပေးရမယ့် တာဝန်ကျသူက အင်စပိတ်တော်ဦးစခိုတဲ့ ဘုရား”

ဒေးဗစ်သာထွန်းကား လိုက်လံမျှနှောက်မှု ရှာဖွေဖမ်းဆီးမှု၌ အာရုံမရောက်သဖြင့် “ရွှေရင်နာဘုရားမှာကော လူလာသေးလား” ဖောက်မေး၏။

“ဘုရားကိုတော့ လာမြဲလာနေကြတာပဲတဲ့ အစ်ကိုရေ။ အဲသာနဲ့ ဦးစံခိုနဲ့ ပုလိပ်တွေဟာ ရွှေရင်နာဘုရားမှာ အကဲခတ်၊ အဂ္ဂံတောင်မှာ စောင့်ဆိုင်းပြီးတော့မှ နွယ်ခွေတောင်ကိုရောက်လာပြီး ဝိုင်းဝန်းပစ်ခတ် ဖမ်းဆီးသွားသတဲ့”

ဦးပဉ္စင်းမှာ “ဟယ်” ခနဲ အော်မိရှာ၏။ ငါတို့ ဝံသာနုတွေပါရင် သလို ဖရိုဖရဲဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး” ဟု ရင်ထုမနာဆို၏။

“အန်ကယ်ဦးဇင်းတို့ ဝိုင်အမ်ဘီအေက အိုင်ယာလန် ဆင်ဖိန်း အသင်းကို မမိပါဘူးဘုရား။ ဂေါ့ ဆော့သကင်း ဆိုပြီး ဆုတောင်းနေသာပါ”

“အဲသည်အဆင့်က ကျော်ခဲ့ပါပြီဟ ငါ့တူရ။ နိုင်ငံရေးလုပ်သယ်ဆိုပြီး ပင်စင်စားတွေ၊ အစိုးရအရာရှိတွေ နုတ်ထွက်သွားပြီကွ။ မန္တလေးမှာကျင်းပသဲ့ နဝမကွန်ဖရင့်ကစပြီး ငါ့တူပြောသဲ့ဟာကြီး မဆိုတော့ပါဘူး”

“အစ်ကို ဆက်ပါဦး။ ပုလိပ်ဖမ်းသွားတော့”

မိတ္တူက စိတ်ဝင်တစား သတိပေးသည်။

“လူသုံးဆယ်လောက် အမိခံရသဲ့အထဲမှာ မင်းလောင်းမောင်သန့် မပါဘူးတဲ့။ ပုလိပ်တွေကို ခုခံသဲ့အတွက် နွယ်ခွေတောင်ပေါ်မှာ ကျဆုံးသယ်တဲ့”

“ကောင်းတယ်၊ ရန်သူ့အဖမ်းမခံတာ ကောင်းတယ်။ အာရတ် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားတွေဟာ အင်္ဂလိပ်ရဲ့အဖမ်း ဘယ်တော့မှမခံဘူး။ လွတ်ပုံ မပေါ်ရင် အသင့်ဆောင်ထားတဲ့ အဆိပ်ကို မျိုချလိုက်တာပဲ”

ဦးပဉ္စင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြစ်နေမှ ရဲလောင်းက ဆက်ပြော၏။

“တိုတိုပြောရရင်တော့ ဗိုလ်ချုပ်တုတ်၊ ဦးဇေယျ၊ ကိုဖိုးထူး၊ ကိုဖိုးကြိုးတို့ ကြိုးကျပြီး ကျန်သူတွေ ကျွန်းကျသူကျ၊ ထောင်တစ်သက် ကျသူကျ”

“စွမ်းပကားတွေ နှမြောစရာပါကလား” ဟု ဒေးဗစ်သာထွန်း ရေရွတ်နေစဉ် ဦးပဉ္စင်းသည် တံခါးဝသို့လှမ်းကြည့်၏။ ဝင်လာပြီး ဦးချနေသူမှာ ကျားမနိုင် ဖြစ်သည်။

“ဘဒ္ဒေဦးဇင်းဘုရား၊ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကြပါလို့ အမေကြီးက လျှောက်လိုက်ပါသယ်။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ညီလေးတို့လည်း ထမင်းပြန်စားလှည့်ကြဦးတဲ့။ အသုဘချချိန်နီးရင် မစားရဘဲနေမယ်တဲ့”

ဦးပဉ္စင်းသည် တိုင်ကပ်နာရီကို လှမ်းကြည့်၏။ ဆယ်နာရီကျော်ရုံသာ ရှိသေး၏။

“ငါ ကျောင်းမှာပဲ စားမယ်ကွာ။ မင်းတို့ ဆာရင် ပြန်ကြ။ ညကျမှ တစ်ခေါက် ပြန်လာကြကွာ”

“စောပါသေးတယ်ဘုရား၊ မဆာသေးပါဘူး”

“မဆာသေးလို့ မပြန်သေးသပါ့ဆိုရင် ကောင်းအဖြစ်သဲ့ ဗန္ဓက ရသေ့ကို ပြန်ကောက်ကွာ”

ဦးဇင်းကျိုင်းက စကားဦးကို ပြန်တည့်ပေး၏။

“ဗန္ဓကရသေ့ရဲ့ နာမည်ရင်းက ဦးထွန်းလှတဲ့ဘုရား။ သူ့တပည့် ရသေ့ကြီးတစ်ပါးက တပည့်တော်ရဲ့အဖော် ဝံထွန်းအောင်နဲ့ ကျွမ်းသ ဘုရား။ အဲဒါကြောင့် ‘ဗန္ဓကရသေ့ဟာ မင်းလောင်းမောင်သန့် ဆုံးရှုံးသွားသာကို မကျေနပ်လို့ တစ်ပုံနဲ့ပြီး တစ်နဲ့ဆင်ပို့ အပျိုးနေတာ’တဲ့။ မင်းတို့ လျှောက်ပြီး နှုတ်ဖွာမနေနဲ့ဦးလို့ မှာလိုက်သေးတယ်”

“မင်းလောင်းနာမည်မခံ၊ သူပုန်နာမည်မယူဘဲ ဘာပြုလို့ ရသေ့ လုပ်သာတုန်း မမေးခဲ့ဖူးလား”

“တပည့်တော် မတွေးမိလို့ မမေးခဲ့ရဘူး။ တပည့်တော်နဲ့ပါသဲ့ စံထွန်းအောင်ကတော့ ဓာတ်ဆင် ဓာတ်ရိုက် ယတြာတွေတဲ့ဘုရား”

ဦးဇင်းကျိုင်း ခေါင်းညိတ်သည်။ “ဘာတွေ ထူးထူးလည်လည် တွေ့ခဲ့သေးတုန်း” မေး၏။

“ဘုရားတည်သယ်၊ ကျောင်းဆောက်သယ်ဆိုပြီး လုပ်ထားပေမယ့် ဆန်းတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲဘုရား။ ‘ရသေ့ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊

ပဌမံကျမ်း’ ဆိုတဲ့ စာအုပ်ရေးသားခဲ့ပြီး သူဟာ ပဌမံဆရာကြီးဖြစ်သတဲ့အတွက် ရောဂါအမျိုးမျိုး နိုင်သယ်လို့ ရေးထားသဘုရား”

“သည်ကတည်းက မဟုတ်တော့ဘူး”

ထိုသို့ဆိုပြီးမှ “အေးလေ။ ကနေ့ လွှတ်တော်ထဲ ဝင်ပူးသတ်မယ် ပြောတဲ့ ၂၁ ဦးကိုတောင် ယုံသဲ့လူရှိသေးသားပဲ။ အင်း ပြီးတော့ကော” ဆို၏။

“နောက်ပြီး ကိတ္တိမသား ခြောက်ကျိပ်နှစ်ယောက်ကို ဗန္ဓကရသေ့က ရှင်ပြုရာမှာ လှည်းတစ်ရာနဲ့ ရှင်လောင်းလှည့်သယ်တဲ့။ ရှေ့သုံးဆယ့်တစ် နောက်သုံးဆယ့်တစ်ရဲ့ ကြားထဲမှာ ဗန္ဓကရသေ့ရဲ့ လှည်းတဲ့ဘုရား”

“သေချာတာပေါ့။ ၃၁ ဘုံမှာ နှစ်ကြိမ်လည်ပြီးတဲ့ လူဝင်စား မင်းလောင်းလို့ ပြောတာပဲ”

မိတ္တက ဝမ်းသာအားရပြော၏။

“ရှင်လောင်းတွေရဲ့ အလယ်က ဗန္ဓကရသေ့စီးသဲ့ လှည်းမှာ ပလ္လင် ပါသဲ့အတွက် ထီးဖြူလေးလက် မိုးသဲ့အတွက် အုတ်ဖိုသူကြီးနဲ့ အချင်း ပွားကြသတဲ့ဘုရား။ သူကြီးက ‘ဒါဟာ ရှင်ဘုရင် အဆောင်အယောင် ဖြစ်သယ်၊ မလုပ်ဘူး’ တားရာမှာ၊ လူတစ်ထောင်ကျော် လာသဲ့ပွဲပဲဘုရား။ သူကြီး ပုဆိုးမနိုင် ပဝါမနိုင် ပြေးရသတဲ့ဘုရား”

“ဟုတ်ပါသယ်၊ ဓာတ်ဆင်ထားသာပါ”

မိတ္တ၏စကားကို အခြားသူများ အရေးတယူမရှိငြား ဒေးဗစ်သာထွန်း စိတ်ဝင်စားဟန်ရှိသည်။ ရဲလောင်း ဆက်ပြောနေသဖြင့် မေးမြန်းစူးစမ်းမှု မပြုသာ။

“ထီးဖြူရဲ့နဲ့ ဘုရားတစ်ဆူလည်း တည်ထားသေးသယ်ဘုရား။ တဘောင်ကလည်း ပေါ်သေးသယ်”

“လာပြန်ပြီ တဘောင်။ သည်တဘောင်ကြောင့် မောင်သန့်နဲ့ ငါးယောက်သေခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

ဒေးဗစ်သာထွန်း ရေရွတ်သည်။

“ငါ့တူ မှတ်မိသာဖြင့် ကြားပါရစေကွယ်”

“သည်တဘောင်က ‘လုပ် တဘောင်’ ကြီးပါဘုရား။ ဦးပုညရဲ့ တေးထပ်တစ်ပိုင်းတစ်စပါ”

“ဟုတ်ပါပြီလေ။ အဲသာပဲ ကြားပါရစေ”

“နှစ်ပြည်ထောင်တည်စ အလယ်ကကျောင်းဆောင်။ အနောက်မှာ တောတောင်ငယ်၊ ရွှေရူချောင်အကွေ့။ မင်းကြီးနှင့် ကိန္နရာ ကုန္ဒာပါထွက်သဲ့ ရသေ့”

“သူ့ဘာသာသူ နိမိတ်ဆောင်ထားသာထင်ပါ့ အစ်ကိုရာ”

မိတ္တက ထင်မြင်ချက်ပေးသဖြင့် “အမယ်၊ မင်းက အတိတ်တွေ နိမိတ်တွေပြောလို့ ဘာသိလို့တုန်း” ဟု ကျားမနိုင်က လှမ်းပြီး ကျီစယ်သည်။

“သူ့လုပ်မယ့်ဟာတွေကို နိမိတ်ဖတ်ထားသာဈာ။ အစ်ကိုရဲလောင်း ရွှေရူချောင်တွေ ဘာတွေ တွေ့ခဲ့သေးလား”

“ဆောက်တုန်းဆောက်ဆဲပဲ ညီလေးရ”

“သူ လူဝင်စားဆိုသာကကော ဘာတွေတွေ့လို့ ပြောသာတုန်း”

ဦးပုညင်း၏ အမေးဖြစ်သည်။

“ရသေ့ဦးထွန်းလှဟာ ဗန္ဓကရသေ့ အမည်မခံခင်ကတည်းက ဆေးကု ဆေးရောင်းနေသူဖြစ်သဲ့အတွက် လူစုဖို့ အချိန်အများကြီး ရခဲ့ပုံပဲ ဘုရား။ သူ ဗန္ဓကအမည်ခံသဲ့ အချိန်ကျတော့ သူဟာ လူဝင်စား ‘တေဇ’ ဖြစ်သဲ့ အတွက် ဘုရားကို အပြီးတည်ရမယ်လို့ ပြောလာပြီဘုရား”

“လူဝင်စား တေဇ၊ ဟုတ်စ”

“ဟုတ်သယ်ဘုရား။ သူဟာ သီပေါမင်း လက်ထက်တော်တုန်းက တေဇဆိုသဲ့ သူတော်ကောင်းဖြစ်ခဲ့သယ်တဲ့။ ကျအိုးမှာ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရား တည်တဲ့အခါ လက်နက်သိုလှောင်ဖို့ ဘုရားကို ဟန်ပြတည်တာလို့ မြို့ဝန်က

၁၅၂၀ ■ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

ကုန်းချောသဲ့အတွက် လိုက်ဖမ်းလို့ ထွက်ပြေးရသယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် သည်ဘုရားကို အပြီးတည်ရမယ်တဲ့ဘုရား”

“အတော် အကြံကြီးကျယ်သဲ့ ရသေ့ပါကလား”

“ဘဒ္ဒေဘုန်းကြီး မိန့်တော်မူမှ တပည့်တော်လည်း သတိထားမိသယ် ဘုရား။ ဗန္ဓကရသေ့ အကြံကြီးပုံက သာမန်မဟုတ်ဘူးဘုရား။ လူဝင်စားတောင် နှစ်ဆင့်ဘုရား”

“နှစ်ဆင့် ဟုတ်လား။ ရှင်းပါဦး ငါ့တူရာ”

“သီပေါမင်းရဲ့အန္တရာယ်ကြောင့် ထွက်ပြေးရသဲ့ တောဟော ကျန်စစ်သား ဝင်စားသာတဲ့ဘုရား”

ဦးဇင်းကျိုင်းသည် ခေါင်းညိတ်ပြီးရင်း ညိတ်နေရာက “ကဲ ကဲ၊ ထမင်းစားခေါ်ရအောင်လာသဲ့လူ ပြန်မလာလို့ နောက်ထပ် လူလွှတ်နေရ ဦးမယ်။ သွားကြဦး” ဟု ပြောရာက တင်ပျဉ်ခွေ ဖြေပြီး ထရပ်၏။ သူ၏ တူတွေ ဝတ်ဖြည့်နေစဉ်မှာပင် ဆွမ်းစားခေါင်းလောင်းထိုးသံ စည်ဝေစွာ ပေါ်လာလေ၏။

အမယ် အယ်မင်း၊ သွားတော့ သွားတော့ မေတစ်ပါး ရွှေအားတော်
လျှော့လိုက်ပေါ့ သွားတော့အဖေရယ်။ တမလွန် ရွှေမြေယွန်းသူရဲ့ သွမ်းရ
တယ်တဲ့မှ လွမ်းရတယ်လေး။

“ဪ၊ တကယ်လို့များ၊ မရတမင်း ခပ်ခင်းလို့ရရင်၊ ကျွန်မအဖေ
မသေရပါ။ သေနင်္ဂါနှင့် သက္ကတဗြူဟာ များစွာခပ်သည် ခေါ်ဘိဏီတပ်
ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်ပါလို့၊ သေမင်းပြည် ဗိုလ်ခြေနဲ့ဝိုင်းမယ်ပါ။
သံတံတိုင်းကာစေတော့ မကြာတစိုက် ခပ်ဆင်လို့တိုက်ချင်လှ ကံမိုက်တယ်
တဲ့မှ ကံမိုက်တယ် ”

ဇာတ်မင်းသမီးသည် အလောင်းထည့်သောသေတ္တာကို ကြီးချိုလျက်
ပုခက်လွှဲသကဲ့သို့လွှဲရင်း၊ ဆိုင်းတစ်ကြောအငိုတစ်ကြောဖြင့်ဖယင်ကျူးနေ
ပေ၏။

ဦးပဉ္စင်းကျိုင်းမှာ မတော်မလျော် အကျယ်ချဲ့သည်ထင်သဖြင့်
အသုဘအိမ်သို့ မကြွ။

ယနေ့မှ အသုဘသင်္ကြိုဟ်မည့်နေ့မို့ အိမ်သို့ကြွလာရသည်။ မမြင်ချင်၍ အိမ်ပေါ်တက်နေငြား ကြားနေရသည်။ အသုဘရှင်များမှာ တရားနှင့် ဖြေကာ အပူသိမ်းရမည့်အစား ငိုချင်းသံကြောင့် အပူကြွနေကြသည်။ သားရင်းသမီးရင်း မဆိုထားဘိ၊ ငိုချင်းသံ၌ အာရုံရောက်သူတိုင်း မျက်ရည် တရွဲရွဲ ဖြစ်နေကြရသည်။

မဖြစ်ဘဲလည်း မနေနိုင်ပေ။ နဲ့ကြီးဖြင့် စိမ်ပြီးခွဲနေသော အသံမှာ သာမန်ယောက်ျားပင် မျက်ရည်ဝဲလောက်သည်။

“ဪ၊ ခုတစ်ဖန် စိမ်းကားဟန်ဖက် ကြိရက်ပေ အဖေရယ်။ သေမင်းရဲ့ပြည် ကျွန်မအဖေရယ်၊ မနေသွားလို့ ထားခဲ့လေတယ်မှ ထားခဲ့လေတယ်။ အမယ်လေး ကျွန်တော်မ နေ့တိုင်း ရှိခိုးရပါတဲ့ သတိုးနွယ်”

ဦးပဉ္စင်းကျိုင်းသည် အံသကိုက်ထဲမှ ခါးပိုက်ဆောင်နာရီကို ထုတ်ကြည့်သည်။ မွန်းလွဲ တစ်နာရီ။

“တစ်ချက်ထိုးပြီ၊ တော်ကြပို့ကောင်းပြီလေ”

“တစ်မေမှာ ဗွေဗျာပါ ကြွလှချည်ရဲ့ရှင်တို့ရဲ့။ အဖေရတနာ စေတနာ လှသူမို့ အမယ်လေးသေခါမှ တစ်မျိုးဟန်။ မသင်္ကြိုဟ်ရက်ပါကလား အဖေရဲ့၊ ညီညွှန်ကယ် ခင်ခင်ကညာကဖြင့် ရင်ခွင်မှာပိုက်လို့ ထွေးမယ်ပဲ၊ လေးမေ မျက်မှန်”

“ကဲ ကဲ တော်လောက်ပြီ တော်လောက်ပြီ” ပြောလည်းပြောရင်း ဦးဇင်းကျိုင်း ထရပ်သည်။ သင်္ကန်းရုံသည်။ မင်းသမီးကား ဇာတ်သပ်၍ မရသေး။

“အကြောင်းရယ်ဆိုင် နှစ်လောင်းပြိုင်အတူသေစို့ အဖေရဲ့၊ အမယ်လေး၊ ကျွန်မ မနေဘူး။ အဖေသခင် ရွှေရင်ကို ဓားတင်လို့ မိုးမိတယ်၊ အမယ်လေး ထိုးမယ့် စိတ်ကူး”

ငိုချင်းဆိုင်း ချလိုက်သောအခါ ဧယင်ကျူးသော ငိုချင်းသည်သည်

မျက်နှာနှင့် ပဝါနှင့် ခွာလိုက်၏။ သူ့မျက်နှာတွင် မျက်ရည်တစ်စက်မျှ မရှိ။
သို့ရာတွင် အသုဘပို့ရန် ရောက်လာသူတိုင်း၏ မျက်နှာများတွင်ကား
မျက်ရည်ဖြင့် ပြည့်နေသည်။

ရေလုံအိုး ခွဲသံကြားရသည်။

ကာလသားများသည် အသုဘခေါင်းကိုထမ်းပြီး သုံးဆောင်တွဲ
ပြာသားဒိရိရာသို့ သယ်လာကြသည်။ ပြာသားကလပ်ပေါ်သို့ ခေါင်းကို
တင်ရန် ဟန်ပြင်ကြသဖြင့် ဦးစင်းကျိုင်း မနေသာတော့ပါ။

“မတင်နဲ့၊ မတင်နဲ့။ တိုက်ဖွင့် တိုက်ဖွင့်”

ပြာသား၏အောက်ခြေကို ပိတ်ထားသောအရာသည် ‘တိုက်’ ဖြစ်၏။
ထိုတိုက်သည် ပြာသားထမ်းသော ‘ကပ်’ ထမ်းပေါင်နှင့် အနီးဆုံးဖြစ်၏။

“ထမ်းပေါင်ပေါ်တင်ပြီး ကြိုးနဲ့ခိုင်အောင် တုပ်ကြစမ်း။ ကျားမနိုင်၊

မြတ်သာဦး ရပ်ကြည့်မနေနဲ့။ သေသေချာချာတုပ်”

သေသူကိုအကြောင်းပြုပြီး ဆွေမျိုးသားဆင်းများမှာ အပူမီးတောက်နေ
ကြသည်။ ဤအပူပွဲကို ပျော်ပွဲလုပ်ကြပြီးပြီ။ သို့ပါလျက်နှင့် အားမရသေး။
အလောင်းကစားကြဦးမည်။

ကလပ်ပေါ်တွင် တင်ပါက ပြာသား ကျိုးနိုင်သည်။ အလောင်းကြီး
ပြုတ်ကျနိုင်သည်။ သို့အတွက် ပြုတ်မကျနိုင်သော အနိမ့်ဆုံးနေရာတွင်
အထားခိုင်းရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အရက်နဲ့နှင့် ချွေးနဲ့၊ ထမင်းဟင်းနဲ့များ မွန်နေသည်။ ဦးပွင်းမှာ
ထိုအနံ့များကြောင့် ပြို့တက်လာသည်။

‘မဖြစ်ဘူး၊ သွားမှ။ အသက်တောင် သေသွားပြီးပြီပဲ။ ထင်းတုံး
လောက်မှ အသုံးမဝင်တော့တဲ့ သည်အလောင်းကြီးကို စိုးရိမ်နေရင် ငါပဲ
စိတ်ပန်းလှပန်းဖြစ်မယ်’

မိမိစိတ်ကို မိမိအသိဖြင့် ဖြေသိမ့်ကာ ပြာသားခေါင်းမှ ဦးပွင်း

ခွာခဲ့သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း စည်ရံမှ စည်ရိုက်သံသည် ဟိန်းညံ လွင့်ပျံ လာ၏။

ဆိုင်းဝိုင်းကို ခေါင်းအုံးခုက ဝါးလုံးနှစ်လုံး ကပ်ချည်ထားသော ဝိုင်းမှ ပတ်မသံ ဆိုင်းသံ ညံလာပြီ။ ပြာသာဒ်သည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက် လာ၏။

“အဖေရဲ့ အဖေရေ အဖေရဲ့ သမီးတို့ကို ထားခဲ့တော့မလားအဖေရဲ့”
မိအိုး၊ မိရိုးတို့၏ ဟစ်ငိုသံသဲ့သဲ့သည် ရှေ့ဆုံးမှ ကြွသော ဦးပဉ္စင်း ရင်ကို ထုနှက်၏။ သို့သော် ဦးပဉ္စင်း ပြန်စောင်းမကြည့်ပါ။ အမူးအရူးတွေ ခုန်ပေါက်တွန်းထိုးပြီး ကစားမြူးထူးသည်ကို မြင်ရလိမ့်မည်။

‘သာတွေ သိလို့မြင်လို့ ငါတို့ အသင်းကြီးက ဘုန်းကြီးယုံတွေ၊ အသုဘတွေ အကျယ်မချဲ့ဖို့ နှိုးဆော်သာပါကလား’

ဦးပဉ္စင်း သုတ်သုတ်ကြွသည်။ သရဏဂုံတင်ရန် ပင့်ထားသော သံဃာတော်များသည် သုသာန်ဇရပ်၌ ရောက်နှင့်နေကြပြီ။ သံဃာတော် များ၏ ငြိမ်သက်သော အသရေတော်ကို ဖူးမြင်ရသောအခါဝယ် ဦးပဉ္စင်း အားရှိသွား၏။

သုသာန်မှာ တောကြီးမျက်မည်း ဖြစ်မတတ်ရှိ၏။ ကုန်းဗေဒါပင်များ ကြားတွင် ဝါးတိုဝါးစများ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဝင်ရောက်နေကြသည်။ အုတ်ဂူဟူ၍ တစ်လုံးသာရှိသည်။ ပျောက်ကွယ်လုလု နိမ့်ကျနေသော မြေပုံ များလည်း ပြောက်တိပြောက်ကျားသာ ရှိသည်။

သရဏဂုံဇရပ် ပတ်ပတ်လည်မှာပင် မနေ့တစ်နေ့ကမှ အပြေးအလွှား ရှင်းလင်းခုတ်ထွင်ထားသဖြင့် လူသွားစရာနေရာများ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ သရဏဂုံဇရပ်သည်ပင် ခါးပန်းကို မနေ့တစ်နေ့ကမှ ပြန်လည်ပြုပြင်ထားဟန် တူ၏။ ဇရပ်၏ အခင်းကြမ်းကွပ်များမှာလည်း လျှော်သစ်များကွပ်ထား၏။

“ဦးကေလာသ သည်ဘက်ကိုကြွလေ”

ဆရာတော်ကြီးက လှမ်းခေါ်သဖြင့် ဦးပဉ္စင်းမှာ အစွန်တွင် ထိုင်နေရာမှ ထလာရသည်။ သူ့ခမည်းတော်၏ အသုဘတွင် သူပင်လျှင် သရဏဂုံပေးရ၊ တရားဟောရလိမ့်မည်။

“တပည့်တော်ဘာသာ တပည့်တော် တောကျောင်းမှာနေသာ အကောင်းသားဘုရား။ ရွာစိတ်၊ မြို့စိတ် ဝင်မိသဲ့အတွက်”

“သည်လို သဘောမထားပါနဲ့လေ။ ရဟန်းချမ်းသာ ဆုံးရှုံးပေမယ်လို့ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အကျိုး၊ တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုး သယ်ပိုးနိုင်သယ် မဟုတ်လား”

ဦးဇင်းကျိုင်း ညည်းတွားသဖြင့် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး အောက်ရှိ ဆရာတော်က နှစ်သိမ့်၏။

“သည်သူကြီး၊ သည်လူတွေနဲ့ တပည့်တော်နဲ့ မဖြစ်ပါဘူး။ ချောင်းဦးကို ပြန်သာ ကောင်း ထင်ပါ”

သူကြီးမှာ သူ့ရွာထဲတွင် ပွဲငါးညခံသဖြင့် အလွန်တာဝန်ကြီး၏။ အမှုအခင်း တစ်စုံတစ်ရာပေါ်ပေါက်လျှင် နာမည်ပျက်မည်။ သို့ပါလျက်နှင့် ဇွဲပါရန် သူ လှုံ့ဆော်၏။ အိပ်ရေးပျက်ခံပြီး ညတိုင်း ပွဲထိန်းသည်။ ယခု ထည်း သေနတ်ကြီးတကားကားဖြင့် သုံးဆောင်တွဲရှေ့မှ ပါလာပြန်ပြီ။

သူကြီး ထိုသို့လုပ်ခြင်းသည် အပျော်အပါး ဝါသနာကြီး၍လော။ ဝံသာနုတွေကို အရွဲ့တိုက်လို၍လော။

ဦးပဉ္စင်းကျိုင်းကမူ သူကြီးဦးပွေးသည် ဝံသာနုတွေကို ဆန့်ကျင် လို၍သာ သည်မျှ အပင်ပန်းခံနေသည်ဟု သဘောပေါက်သည်။ သို့ကြောင့် ညည်းတွားခြင်းဖြစ်ရာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ခါးမတ်ပြီး စိုက်ကြည့်၏။

“တောရမှီးမယ်ဆိုသာက ငါတစ်ပါးတည်း ပစ်ထားခဲ့တော့မယ် ဆိုသဲ့သဘောလား မောင်ပဉ္စင်း”

ဆရာတော်ကြီးက ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဦးဇင်းကျိုင်းက အကျိုးဆောင်လုပ်လျက်

ဖွဲ့ထားသောအသင်းကို ရည်ရွယ်မိန့်တော်မူခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးပဉ္စင်း အငေးသားဖြစ်သွားသည်။

အသင်းသားများသည် ဥက္ကဋ္ဌအား သမ္မတကြီးအဖြစ် အမွမ်းတင် မြှောက်စားကြ၏။ အကြည်ညိုလွန်ပြီး အသင်းငွေတွေ ထင်သလိုသုံးခွင့် ပြုခဲ့၏။ စည်းကမ်းကလနားနှင့် သုံးစွဲသင့်ကြောင်း အကြံပြုသူ ပေါ်လာသော အခါ အသင်းကြီး အက်သံပါလာသည်။

သမ္မတကြီးကလည်း မြှောက်စားခံရစဉ်က အရှိန်အဝါကို အားကိုးလျက် သံသယဝါဒ မခံဟု အတိအလင်း ပြောခဲ့သည်။ မိမိတို့မြို့နယ်၏ သဘော ထားမှာမပြတ်သား။ မူလအသင်းကြီးဖြစ်သော ဦးစိုးသိမ်းဘက် ပါမည်လော။ ၂၁ ဦးဟု အမည်ပေးခံရသည့် သမ္မတကြီးရိုဏ်းသို့ပင် ပါမည်လော။ ဦးစိုးသိမ်းမှာလည်း အမျိုးသားခေါင်းဆောင်သာဆိုသည် ဘောင်းဘီ တကားကားပါတကား။

သွေးသောက်စုတိုက်နယ်သည် တွေဝေနေပြီ။ ပြည်တွင်းဖြစ်ကို သုံးစွဲ ရေး၊ နိုင်ငံခြားဖြစ်ကို သပိတ်မှောက်ရေး၊ ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့် ဟုမူရူးရရေး လမ်းကြောင်း မှုန်ဝါးနေပြီ။ သည်အတိုင်း ပစ်ထားခဲ့၍ တော်ပါမည်လော။

အသင်းအပင်းကိုမှီ၍ဖြစ်သော ရတက်သည် အသုဘကို ဖုံးလွှမ်း၏။ ဦးစင်းကျိုင်းမှာ သရဏဂုံ မည်သို့ပေးလိုက်မိသည် သတိမထားမိ။ မည်သည့် တရားတွေ ဟောမိကြောင်း မမှတ်မိ။ မယ်တော်အိမ် အိမ်ဦးခန်းတွင် ထိုင်မိ ပြီးနောက် မီးသစ် အဟပ်ခံရတော့မှသာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားမိ ချေတော့သည်။

မီးကား မိခင်သံယောဇဉ်မီးတည်း။

“ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ပြီးရင် အမေ သမီးနဲ့ ရေနံချောင်း လိုက်နေပေတော့” မိအိုး၏ စကားကို ဒေါ်မင်းဘော် အရေးတယူမရှိ။

“တိုက်အပေါ်ထပ်မှာ အမေ့တစ်ယောက်တည်း ဘုရားပဲရှိခိုးရှိခိုး၊

ပုတီးပဲ စိပ်စိပ်၊ ခိုင်းဖို့ စေဖို့နဲ့ အဖော်အလှော် ကုလားမလေးတစ်ယောက်နဲ့ အမေနဲ့ပဲ စိတ်အေးချမ်းသာနေရမှာ”

“အိုအေ၊ ငါ့လယ်နဲ့ အိမ် သည်တိုင်း ထားခဲ့ရမလား”

“အိမ်နဲ့လယ်ကို ညီမလေးနဲ့ အမေမြေးတွေကို ခွဲပေးခဲ့ပေါ့”

ဒေါ်မင်းဘော်သည် အတွေးနက်နေဟန်ရှိသည်။ နှုတ်ခမ်းနှင့် ဆေးလိပ်သည် ပူးလိုက်ကွာလိုက်ရှိနေ၏။ နှုတ်ခမ်းနှင့် ဆေးလိပ်ကြားတွင် သွယ်တန်းထားသည့် တံတွေးစေးစေးသည်လည်း တိုလိုက်ရှည်လိုက်ရှိ၏။

“မဟုတ်ဖူးလား ယောင်းမတို့”

မမြဖူးနှင့် မဒေါင်းလှတို့မှာ မိအိုးပေးထားသော ရွှေဆွေရှိထားသဖြင့် ခေါင်းမခါရဲငြား အမေပါးစပ် အလှုပ်ကိုသာ စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

“စဉ်းစားမနေပါနဲ့ အမေရယ်၊ ဟိုမှာက အမေ စိတ်အေးချမ်းသာ နေရမယ့်ဟာပဲ”

“ငါ့သမီးကြီးရဲ့ စေတနာကို အမေ သာဓုခေါ်ပါတယ်အေ။ သာဓု သာဓု။ သာပေမယ့် အိမ်နဲ့ လယ်ယာကို ခွဲပေးခဲ့ဆိုသာက အပြော လွယ်သလောက် အလုပ်ခက်သယ်။ ငါ့မြေးတွေကို စိတ်မချသလို ငါ့ချွေးမ ကိုလည်း စောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရားရှိသေးသယ်”

“အမေရယ်၊ အမေအသက်ပဲ အမေ ပြန်ကြည့်ပါဦး။ သူတို့က အမေ့ကို စောင့်ရှောက်ရမှာလား၊ အမေက သူတို့ကို စောင့်ရှောက်ရမှာလား”

“မဖြစ်ပါဘူးအေ”

ဦးပဋ္ဌင်းသည် တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်မပြောပါ။ မယ်တော်ကြီး၏ သံယောဇဉ်ဝေဒနာကို စာနာစိတ်ဖြင့် ခံစားကြည့်နေမိ၏။ ကျားမနိုင်သည် အဖမဲ့မြေးဖြစ်ငြား အိမ်ထောင်ကျနေပြီ၊ သားသမီးပင် ရနေပြီ။ အငယ်ဆုံး သမီး မိရိုး။ သူသည်လည်း တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်ပြီးနေပြီ။ သားကြီး မိတ္တသည်ပင် လူပျိုပေါက်ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်သလော။

“ဒကာမကြီး ကျုပ်ကို ငဲ့မနေနဲ့နော်”

ဒေါ်မင်းဘော်သည် ဦးပဉ္စင်းအား စိန်းစိန်းကြီးကြည့်သည်။ ကြည့်နေရင်းက မျက်ရည် တွေတွေကျသည်။

“သံယောဇဉ်တွေ ဖြတ်တော့လေ။ အသေပြောင့်ဖို့ ဘဝကူးကောင်းဖို့ အရေးကြီးသယ် ဒကာမကြီး”

“မောင်ကြီးရေ၊ ကျုပ်ကို နှင်လွှတ်နေကြပြီတော့။ ကျုပ် ဘယ့်နယံ လုပ်ရမတုန်းတော့”

ဦးပဉ္စင်းသည် လျှောကျနေသော ဧကသီကို ဘယ်ဘက်ပခုံးပေါ်သို့ ဆွဲတင်ရင်းထသည်။ “ဦးဇင်း မပြန်ပါနဲ့ဦးဘုရား” ဟု မိအိုးက မော့ကြည့်ပြီး တောင်းပန်သည်။

“သူနေချင်သဲ့အရပ်မှာ နေပါစေဟာ။ ငါ့မယ်တော် မလိုက်ချင်လည်း မလိုက်ပါစေနဲ့။ စိတ်ဆင်းရဲပြီး လဲနေပါဦးမယ်”

“ယောင်းမကြီးက ဆွမ်းသွတ်ပြီးရင် ပြန်မှာ။ တပည့်တော်မကလည်း ပြန်မှာဘုရား။ ညီမလေးကလည်း အမေ့ကို လာကြည့်ဖို့ အနိုင်နိုင်နေမှာ”

“မရီးလေး ရှိသေးသားပဲဟာ”

ဦးပဉ္စင်းသည် မိအိုး၏စကားအဆက်ကို မစောင့်တော့ဘဲ ကျောင်းသို့ ကြွလာခဲ့လေသည်။

ပူပန်ရှုပ်ထွေးမှုများမှ ကင်းလွတ်ရန်အတွက် လူတွေကြားမှ အတင်း ထွက်လာခဲ့ငြား အေးဆေးမှုကို ဦးဇင်းကျိုင်း မရပါ။ ကျောင်းတွင် ဝံသာနု ‘ဘူးအသင်း’ အမှုဆောင်လူကြီးတွေရောက်နေကြသည်။

“ဦးကေလာသ တော်တော်လေးမှ စိတ်ညစ်ခဲ့ရဲ့လား”

ဥက္ကဋ္ဌ ဆရာတော်ကြီးက ရယ်သံတစ်ဝက်ဖြင့် ဆီးကြိုရာက “ကဲ တွဲဖက်အကျိုးတော်ဆောင်၊ မင်းတို့ရွာကအကြောင်းကို ရှင်းလင်း တင်ပြပေတော့” ဟု ညောင်ပင်စောက် ဦးဝင်းအား အမိန့်ရှိသည်။

“တပည့်တော်တို့၊ ညောင်ပင်စောက်ရွာမှာ ဝံသာနု အသင်းသူ အသင်းသား ၄၅ ဦး၊ အိမ်ထောင်စု ၂၀ ရှိရာမှာ ဘူးအသင်းသား ၂၀ ရှိပါတယ်”

ဦးဇင်းကျိုင်းမှာ သင်္ကန်းပင် မလဲလှယ်နိုင်ဘဲ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကြီးကို ဆွဲယူပြီး အစည်းအဝေးထိုင်ရ၏။

“အဲဒါကြောင့် အိမ်တွေမှာ ‘ဝံသာနု’ ဆိုင်းဘုတ်ကလေးတွေ ချိတ်ဆွဲထားကြပါသယ်။ သစ်သားထည် အိမ်ခါးပန်းရှိသူက ခါးပန်းမှာ သံနဲ့ ရိုက်ထားပြီး တဲအိမ်ကတော့ ‘ရင်ဆို့ထရံ’ စသည်၊ ‘ပုဏ္ဏကွယ်’ စသည်တို့မှာ ချိတ်ဆွဲထားကြပါသယ်။ လွန်ခဲ့သည့်လကစပြီး လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ တရားတော်ကို နာကြားရပြီး အကျွတ်တရားရသည့် ဝံသာနုအချို့ဟာ ‘နွားသား ရာသက်ပန်မစား’ ပါဘူးလို့ လှူကြပြီးသကာလ၊ မိမိတို့အိမ်တွေမှာ ‘နွားသားမစား’ ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်တွေ ထပ်ချိတ်ကြပါသယ်။ အဲသည် ဆိုင်းဘုတ် မချိတ်ရလို့ မနေ့တုန်းက ရွာခေါင်းက လိုက်လံပြောပါသယ်။ သည်အစည်းအဝေးကြီးက သည်ကိစ္စကို ဆွေးနွေးပေးတော် မူကြပါဘုရား”

အကျိုးတော်ဆောင် ဦးကေလာသသည် ဦးဝင်း၏ အစီရင်ခံချက်ကို ကလောင်တံဖြင့် လိုက်လံရေးမှတ်အပြီးတွင် ဥက္ကဋ္ဌ ဆရာတော်ကြီးကို ငဲ့ဆောင်းကြည့်နေ၏။

“အသင်းအမှုဆောင် လူကြီးတွေသိဖို့ ငါပြောပြမယ်။ မြန်မာပြည် ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းဘဝ၊ ကိုယ့်အရှင် ကိုယ့်သခင်နဲ့ နေ့ရစဉ်တုန်းက သာသနာပြု မင်းကောင်းမင်းမြတ်များ တရားနဲ့အညီ အုပ်ချုပ်ကြပါသယ်။ သို့ကြောင့် အရက်သေစာ မရောင်းဝယ်ရ၊ ဈေးနားများမှာ ကျွဲသား၊ နွားသား မပေါ်ရဘူး”

“ဥပုသ်နေ့မှာဆိုရင် ငါးတောင် မရောင်းရဘူး” ဟု အကျိုးဆောင်က ဖြည့်စွက်ရာ ဥက္ကဋ္ဌက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ဟုတ်သယ်။ သို့ရာတွင် မှားယွင်းသောအယူရှိသည့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ပါပမင်းများ ငါတို့ပြည်ကို အုပ်ချုပ်သည့်ကာလမှာ ဘိန်းဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်တွေ ဖွင့်လှစ်ရောင်းချသယ်။ ငါတို့လူမျိုး မူးယစ်သောက်စားပြီး တစ်ပါးကျွန်ဘဝက ရုန်းကန်မထွက်နိုင်အောင် လုပ်သားပဲ။ တစ်မျိုးသားလုံး လူညွန့်တုံးသဲ့ ဘိန်းစားတွေ ဖြစ်ကုန်အောင် လုပ်သားပဲ။ အဲသားနဲ့ မကျေနပ်သေးဘဲ အမဲသားလိုင်စင်စီတွေ ပေးပြန်သာဟာဖြင့် ယဉ်ကျေးသဲ့ မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံးကို ဆန့်ကျင်ခြင်းပေပဲ ဒါယကာတို့။ အဲ ဒါယကာတို့ မြို့ဈေးကို ရောက်သဲ့အခါ သွေးသံရဲရဲနဲ့ ချိတ်ဆွဲထားသဲ့ အမဲသားပေါင်ကြီးတွေ လက်ကြီးတွေ၊ နွားကိုယ်လုံးကြီးတွေကိုမြင်သဲ့အခါ ဘယ်လိုခံစားကြရသတုန်း”

“သနားသယ်ဘုရား”

“မြင်စရာ စိတ်မကောင်းပေမယ့်၊ မြင်ရဖန်များတော့ ရိုးသွားသယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သနားကြင်နာစိတ် ပျောက်သွားသယ်။ ပါပမင်းဟာ လူတွေမှာရှိသဲ့ ဗြဟ္မစိုရ်တရား ခေါင်းပါးအောင်လုပ်သားပဲ။ မြန်မာလယ်သမား ယာသမားတွေ ကျွဲနွားအခက်အခဲရှိပြီး လယ်ယာကိုင်းကျွန်း မလုပ်နိုင်အောင် လုပ်သားပဲ။ အဲသည်ပါပမင်းရဲ့ မနောယုတ်ကို လယ်တီဆရာတော်က ဘယ်လိုသဘော သတ်မှတ်သတုန်း”

“နွားသား မစားပါတဲ့ဘုရား”

“အေး၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အင်္ဂုလိပ်ဆိုသဲ့စကား၊ ကုလားဖြူဆိုသဲ့စကား တစ်လုံးမှ မိန့်တော်မမူဘူး။ နွားဟာ သနားစရာကောင်းသဲ့ အကြောင်း၊ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သဲ့အကြောင်း ဟောပြောပြီး နွားသားအလှူခံသာ ဖြစ်ပေမယ့် ပါပမင်းကို သွယ်ဝိုက်ပြီး ဆန့်ကျင်ခြင်းဖြစ်သဲ့အတွက် သည်ဆိုင်းဘုတ်တွေ အိမ်တိုင်းမှာ ရှိသင့်သယ်”

“တပည့်တော် ဆပွကျင်းရွာကိုယ်စားလှယ် မောင်စံရ အကြံတစ်ခု တင်သွင်းလိုပါသယ်ဘုရား”

“တင်သွင်းပါ။ တင်သွင်းပါ။”

တိုက်နယ်အတွင်းရှိ ကျေးရွာကိုယ်စားလှယ်များက သံပြိုင်ပြောကြ၏။

“အခု စတင်သာက ညောင်ပင်စောက်ရွာဘုရား။ ညောင်ပင်စောက်က ငုံ့ခဲလိုက်ရင် တခြားရွာတွေကိုပါ အာဏာပြုလာမှာမို့ အားလုံး တစ်ညီတည်း ညှိထားရရင် မကောင်းဖူးလားဘုရား”

“ကောင်းသယ်၊ ကောင်းသယ်။ နွားသားမစား ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖြုတ်ပေး လိုက်ရင် ဝံသာနုဆိုင်းဘုတ်ကိုပါ ထိပါးလာမှာဖြစ်သဲ့အတွက် နွားသားမစား ဆိုင်းဘုတ်ကို မည်သည့်ရွာ၊ မည်သည့်အိမ်ကမျှ ဖြုတ်မချရ ဆော်ဩဖို့ မင်းပြေးရွာကိုယ်စားလှယ် မောင်ကျောက်ခဲက တင်သွင်းပါသယ်”

“ကန့်ကွက်မယ့်လူ ရှိသလား”

“မရှိပါဘူးဘုရား။ သို့ရာတွင် ထုံးစံအတိုင်း ထောက်ခံသူရှိမှ သင့်လျော် ပါလိမ့်မယ်”

သို့အတွက် ဓားမကောက်နှင့် ဆင်မာန်ရွာ ကိုယ်စားလှယ်များက ထောက်ခံသဖြင့် အတည်ပြုသည်။ ထို့နောက် ဓားမကောက်ကိုယ်စားလှယ်က အဆိုတစ်ရပ်တင်လာ၏။

“အကယ်၍ အစိုးရနဲ့မဆက်ဆံရေး ‘ဘူးအသင်း’ သားတစ်ယောက်ကို အာဏာဖိဆန်မှုနဲ့ ဖမ်းရင် ရွာအသီးသီးရှိ ဝံသာနုအားလုံး တစ်ညီတည်း ထွက်လာကြပြီး ကန့်ကွက်ဖို့”

“ဟေ့ ဒကာသာဆိုင်ရ၊ ဆိုင်းဘုတ်ကိစ္စ ဆိုင်းဘုတ်သပ်သပ်၊ ဘူး အသင်းကိစ္စ ဘူးအသင်းသပ်သပ်လုပ်မှ စနစ်ကျမယ်ထင်သဗျ”

ဥက္ကဋ္ဌဆရာတော်က သတိပေးသဖြင့် ဦးသာဆိုင်က သူ့အဆိုကို ပြင်ဆင် ဘင်သွင်းသည်။ ထို့နောက်တွင်မှ ဘူးအသင်းကိစ္စကို ဆက်လက် ဆွေးနွေး ကြသည်။

ဘူးအသင်းမှာ အနုနည်းဖြင့် ဆန့်ကျင်ခြင်းဖြစ်၏။

“ရွာခရီးကို ဆူးကပ်ပါ” ဟု ဆယ်အိမ်ခေါင်း၊ ရွာခေါင်းများက အမိန့် ပေးသော် အဖြေမှာ တစ်ခုတည်းသာရှိ၏။

“မကပ်ဘူး”

“သဿမေမအခွန်တော်၊ လဆန်း ၇ ရက် နောက်ဆုံးထားပြီး ‘ချိန်’ ပါ”

“မချိန်ဘူး”

“ကနေ့ည ကင်းစောင့်ပါ”

“မစောင့်ဘူး”

လက်နက်မကိုင်သော ပုန်ကန်မှုဖြစ်ရာ အန္တရာယ်ကြီးလှသည်။ သို့အတွက် ဘူးအသင်းသားတစ်ယောက် ဘူးခံမှုဖြင့် အဖမ်းခံခဲ့ရသော် ဝံသာနု အသင်းသားအားလုံးက ညီညာဖျူဖျ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရန် အဖမ်း ခံရသူ မလွတ်မချင်း သူ့အလုပ်များကို ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်ပေးရုံသာမက ငွေကြေးပါ ထောက်ပံ့ကူညီကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။

ဦးဇင်းကျိုင်းမှာ ဆွေရေးမျိုးရေး ကိစ္စများဖြင့် စိတ်ညစ်ညူးခဲ့သမျှ ယခုမှ စိတ်ပျော်ရွှင်ချမ်းသာမှု ရရှိလေတော့သည်။ အားကြိုးမာန်တက် ရှိလှသော ဝံသာနုကြီးများကို မြင်တွေ့နေရသောကြောင့်လည်း သောကများ ကင်းစင် အေးချမ်းနေလေ၏။

ဗန္ဓကရသေ့၏ ထီးဖြူရုံမှာ ပေနစ်ဆယ်ခန့်ကျယ်ဝန်းကာ တေဘေဝက မပြီးပြတ်သေးဘဲ တန်းလန်းထားခဲ့ရသော ဆုတောင်းပြည့်ဘုရား၏ အနောက်ဘက်တွင် တည်ထားလေသည်။ ထီးဖြူရုံ၏ မုခ်ရှစ်ပေါက်တွင် မြတ်စွာဘုရားဆင်းတုတော်များ ထည့်သွင်းပူဇော်ထားသည်။

ဦးမိုးနှောင်း၏သား ရဲအောင်မှာ မကြာခဏ ရောက်ဖူးသဖြင့် အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့ပေ။ ရဲလောင်းနှင့် စံထွန်းအောင်မှာ ပြောင်းလွဲ လာသော အဆောက်အအုံများကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေကြ၏။

ထီးဖြူရုံ၏ အနောက်ဘက် ယေတစ်ရာမရှိတရှိတွင် စုပုံထားသော ကျောက်ခဲပုံမှာလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာဖြစ်၏။ စိတ်ဝင်စားရခြင်းမှာ ကျောက်ခဲပုံထိပ်တွင် စေတီတစ်ဆူတည်ထားပြီး အောက်ခြေ၌ ဝေဘူလ တောင်ဟု ကမ္မည်းထိုးထားသဖြင့်တည်း။

“ဟိုဘက်မှာလည်း တောင်တစ်လုံးကွ။ အဲ ဝေဘူလတောင်တဲ့”

မလှမ်းမကမ်းတွင် တည်ရှိသော သဏ္ဍာန်တူ အခြားကျောက်ပုံတစ်ပုံကို

ရဲအောင်က လက်ညှိုးထိုးပြမှ ရဲလောင်းတို့ သတိထားမိ၏။ ဝေဘာလ တောင်ခြေတွင် ဆင်ဖြူတော်သုံးစီးနှင့် ရှင်ဘုရင်ရုပ်တု၊ မိဖုရား၊ သိကြား ရုပ်တုများ၊ ကိန္နရာများ။ ထို့ပြင် စိတ်ပုတီးကိုင်ထားသော ရသေ့နှင့် ဆေးဘူး ကိုင်ထားသော ရသေ့ရုပ်တုများလည်း ရှိသေးသည်။

“သည်ရသေ့က ဗန္ဓကဆိုပါကလား”

ရဲအောင်နှင့် စံထွန်းအောင်၊ ရဲလောင်းတို့ချည်းဖြစ်ပါမူ သည်တောင်နှင့် သည်ရုပ်တုများကို နားလည်ဖွယ်မရှိ။ သို့ရာတွင် ဗန္ဓကရသေ့ ၉၆ ပါးသော ရောဂါ ပျောက်သည်ကြား၍ ဆေးကုခံရန် ဆေးဝယ်ရန်လာသူများ၊ ဘုရား ပူးရန် လာသူများ၏ ပြောသံဆိုသံများကို ကြားရသဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ပေါက်၏။ အဓိပ္ပာယ်မပေါက်လျှင်လည်း ပရိသတ်ကြားတွင် ဝင်ထွက်လူးလာနေသည့် ရသေ့များက လက်ညှိုးထိုးကာ ထိုးကာ ရှင်းပြနေကြသည်။

“မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၈၉ ခုနှစ်မှာ မင်းလောင်းပေါ်လိမ့်မယ်။ သည် မင်းလောင်းကလည်း တခြားသူမဟုတ်ဘူး၊ ဗန္ဓကရသေ့ပဲ။ တွေ့သယ် မဟုတ်လား။ ဆင်ဖြူတော်သုံးစီး။ အေး တစ်စီးက ပိဋကတ်သုံးပုံတင်ဖို့။ တစ်စီးက ပဌမံဘိုးဘိုးအောင် စီးဖို့။ ကျန်တစ်စီးက မင်းမိဖုရားစီးဖို့။ အရုပ်တွေပဲလို့ အထင်မသေးနဲ့၊ အချိန်မရွေး အသက်ဝင်လာနိုင်သယ်”

ပရိသတ်များမှာ ပါးစပ်ဟလျက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်နေကြသည်။ ထိုပရိသတ်မှာ ရွာနီးချုပ်စပ်ကချည်း မဟုတ်ပေ။ ဝေးဝေးလံလံမှလည်း ပါသည်။ ဝေးလံသောအရပ်မှ လှည်းတစ်တန်လှေတစ်တန်ဖြင့် ညဉ့်အိပ် ညဉ့်နေ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ မလာရပါ။ ရေဦးရထားလမ်း ပေါက်နေပြီဖြစ်သဖြင့် အလွယ်တကူ ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ။ ပရိသတ်များလေလေ ရသေ့တွေ မာန်တက်လေလေ ဖြစ်ကာ လှည့်လည်ရှင်းလင်းပြနေကြသည်။

“သက္ကရာဇ် အနှစ်ခြောက်ဆယ့်ကိုးတွင်မှ ဆော်ထိုးပုံ ပဒံပုံလိမ့်မထင်။”

ဂဠုန်နာမ် သိဟ် ကန်အဆင်းမှာတဲ့ ညချင်းပင် အလျှံပြောင်သည့် လဝါခေါင် ပက္ခလမ်းမှာဖြင့် ဆန်းဆယ်ရက်ကြယ်တံခွန်။ နိမိတ်ကယ်လွန်စွာနှင့် ထောမနာ သြဘာတောက်နေကြ၊ တောင်မြောက် အရှေ့မှန်းတဲ့ပြင်၊ နောက်လမ်းကို မျှော်ကာဦးသူရဲ့ ချင့်တွေးရန် အတန်တန်ပါ၊ နောက်ထပ်မံ တော်သလင်းမှာတော့ လမင်းပက္ခာဆန်းပြန်ခဲ့၊ စွန်းသတ္တာ ခုနစ်ရက်တွင်မှ ခေါ်ချက်ပင် အလွန်သာသည့်”

ရဲအောင်သည် ရဲလောင်းကို လက်ကုပ်ခေါ်ပြီး သံချိုရွတ်နေသည့် ရသေ့ဘေးသို့ရောက်လာသည်။ ထိုရသေ့ကို မြင်ဖူးသည်ထင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ရသေ့ကား မေးကြောကြီးတွေ ထောင်လာအောင် ရွတ်နေ၏။

“နောသောကြာ ဝါရမိတ်၊ အတိတ်ခေါ် ပြဿဒါးပါတဲ့။ မှတ်သား ရန်ကောင်းကင်မြူးတဲ့ပြင် ကျော်ကြားစွာ အမှန်လာ၍၊ ကြယ်ဥဂ္ဂါဖိလာကန် မြန်းကြွအလွန်။ သတ္တဝါလူအများရယ်က၊ ဥပ္ပါဒ်ကံ သတ္တိများသည့်ပြင်၊ အစားအစာပျောက်လို့မို့၊ သေလောက်အောင် မကြုံပါရစေနှင့်၊ တွေးဆ၍ ကြံစည်ကာ စိန္တေယျာ မြတ်ဘုရား”

ရဲအောင်သည် ရသေ့၏အမည်ကို စဉ်းစား၍ရပြီ။ “ဟေ့ကောင် ပိုးအေး” ဟု နှုတ်ဆက်ငြား၊ ရသေ့မှာ ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြနိုင်၏။

“သိကြားကယ်ပါနော်လို့၊ တင်ဆွမ်းတော်အသွယ်သွယ်နှင့် ပန်းစမ္မာယ် ဒေါနမိုးသည့်ပြင်၊ ကြက်ရုံးစကားဝါ နောက်လို့မို့၊ အံ့လောက်စွာ ခတ္တာ ခရာတဲ့ပြင်၊ ကရမက်ထုံကြိုင်၍ မြတ်လေးခိုင်ခွာညိုဖူး ဆန်းထူးစွာ သဒ္ဓါ ဋ္ဌင်လို့၊ ဘုရားတင်ညောင်ရေသွန်းကြတော့၊ ငတ်မွတ်ရန် ထိုအခါနှင့် ကပ် ခရာဂါ ဘေးရန်ပျောက်၍မို့၊ သာသနာထိန်ထိန်တောက်မှာကြောင့် ကြယ် ဥက္ကာ ပေါ်လာပေါက်တာက ကြောက်လောက်အောင် တကယ် မဟုတ်ပါဘု၊ သာသနာ ဘာသာလင်းလို့ရယ်ကွယ် ဘုန်းတောက်တဲ့မင်းတဲ့။ ဗန္ဓက ရသေ့ဟာ ဘုန်းတောက်တဲ့မင်းပဲ”

ရသေ့သည် သံချိုရွတ်၍အပြီးတွင် ရဲအောင်ကိုလက်တို့ပြီး ထွက်ခွာ သွားလေတော့၏။ ရဲလောင်းသည် နောက်မှလိုက်ပါလာရင်း “အဲသည် ရသေ့နဲ့ အစ်ကိုနဲ့ ဘယ်တုန်းကသိသာတုန်း” မေး၏။

“ငါတို့ရွာကို ဆေးလာရောင်းတုန်းက သိသာပါကွာ”

ရသေ့ဖိုးအေးသည် သူတို့အား မဏ္ဍပ်တွင်းရှိ ချောင်ကျသောနေရာသို့ ခေါ်သွားကာ ရေနွေးကြမ်း၊ ထန်းလျက်၊ ငှက်ပျောသီးများနှင့် ဧည့်ခံ၏။

“ခင်ဗျားတို့ သရက်ကန်က ‘လူထက်’ တွေနေသဲ့ ရွာပါဗျာ။ ဒါနဲ့များ သုံးယောက်တည်း”

“အမရပူရက ငါ့ညီတွေပါကွာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ ပါပမင်းကို တောထုတ်သဲ့ပွဲကြီးမှာတော့ မလွဲ စေချင်ဘူး။ ကျုပ်တို့မှာ သေနတ်ဆယ်လက်ရှိနေပြီဗျာ။ မကြာခင်မှာ ပွဲကြီး ပွဲကောင်း နွဲလိုက်ရင် သေနတ်လေးငါးဆယ် ဖြစ်လာတော့မယ်”

“ရသေ့ကြီးကော၊ ဘယ်မှာ သီတင်းသုံးပါလိမ့်”

ရသေ့ဖိုးအေးသည် ရဲလောင်းကိုတစ်လှည့်၊ ရဲအောင်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်ပြီးမှ “အစည်းအဝေး ကြွတော်မူသယ်” ဖြေ၏။ ထို့နောက် အနည်းငယ် ဆိုင်းနေပြီးမှ ဆက်ပြော၏။

“စုံထောက်တွေ လိုက်နေသယ်။ အဲသာကြောင့် ရသေ့ကြီး သည်မှာ မနေတော့ဘဲ အစည်းအဝေး ကျင်းပသဲ့ ရွာတွေကို တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ လျှောက်သွားနေသယ်”

စုံထောက်ဟု ကြားရသောအခါ ရဲလောင်းရင်တွင်းသို့ မုန်းတီးစိတ် အလုံးကြီးဝင်လာ၏။ စုံထောက်များ စေလွှတ်စုံစမ်းထောက်လှမ်းခံရသူသည် အင်္ဂလိပ်၏ အကျိုးကို အမှန်ဆန့်ကျင်သူဖြစ်ရမည်။

စူးစမ်းလိုစိတ်သည် ချက်ချင်း ရိုင်းပင်းလိုစိတ် ပူးပေါင်းလိုစိတ်သို့ ခုန်လွှားကူးပြောင်း၏။

“ရသေ့တော့ မဝတ်ချင်ဘူးဗျာ။ သို့ပေမယ့် စာရင်းသွင်းသဗျာ။ မင်း ပြန်ချင် ပြန်ပေတော့”

ရဲလောင်းက စံထွန်းအောင်ကိုပြော၏။ စံထွန်းအောင် မဲ့ပြုံး ပြုံး၏။

“တောက်တီးတောက်တဲ့ကွာ၊ ငါလည်း ပါမှာပေါ့”

“အေး..... ကောင်းသကွ။ ဝေဘာလတောင်နားမှာ ဆရာတင် ရိုသယ်ဟေ့။ သူ့ဆီသွားပြီး ကိုယ်ခံဆေးသွားထိုးကြ”

ဗန္ဓကရသေ့ ဆရာလှသည် မင်းလောင်းမောင်သန့် ယာသမား သူပုန်ကြီး ကျဆုံးချိန်ကတည်းက သူ့အကြံကို စတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နယ်တကာ လှည့်ပြီး ဆေးရောင်းရင်း ကာယသိဒ္ဓိဆေးများ ထိုးနှံရောင်းချပေးရင်း စနည်း နာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ရွာပြင်ဘက်တွင် ရသေ့ဝတ်ဖြင့်နေထိုင်ရင်း ဆေးကု သည်။ သူထံသို့ ဆေးကုခံရန်လာသူတိုင်းအား တီးခေါက်ပြီး လူစုခဲ့သည်။

သူသည် အလောတကြီး မလုပ်။ အချိန်ယူသည်။ သူ့ကို စကြာ မင်းဟု လူတွေထင်စေရန်၊ မင်းလောင်းအစစ်ဟု ယုံကြည်စေရန် ပရိယာယ် အစုံဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ သူခေါ်လျှင် ရရာလက်နက်ဆွဲပြီး ထလိုက် လာမည့် လူငါးထောင်ခန့် သေချာပေါက်ရတော့မှ “မိစ္ဆာမင်း အင်္ဂလိပ်ကို မောင်းထုတ်ကြစို့” ဟု အတိအလင်းကြေငြာသည်။

သူ၏ ရသေ့များ၊ ဝတ်ကြောင်များသည် ဒိုင်အာခီအုပ်ချုပ်ရေးကို ဆန့်ကျင်သူများလည်းဖြစ်ပြန်ရာ တစ်နေ့တခြား အားကောင်းလာသည်။ သို့ဖြင့် ကျေးရွာသူကြီးများ၏ သေနတ်များကိုလှသည်။ ဒိုင်အာခီဖြင့် ဘားလမ်းပွင့်နေသည့် ကိုယ်ကျိုးရှာ ဝံသာနုအတုများကို သတ်သည်။

ရွှေဘိုစီရင်စု အရေးပိုင်သည် ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံးပုဒ်မ ၁၀၇ဖြင့် ဗန္ဓက ရသေ့အား ဖမ်းဝရမ်းထုတ်ရလေပြီ။ ရသေ့ဖိုးအေးသည် အမှန်အကန် ပြောခြင်းဖြစ်၏။ ဗန္ဓကသည် မြေဒူးအစည်းအဝေးတွင် ပရိသတ်အား သစ္စာရေ တိုက်ပြီးကတည်းက ပုန်းလျှိုးနေတော့၏။

ရဲလောင်းနှင့် ရဲအောင်၊ စံထွန်းအောင်တို့မှာ မည်သည့်လက်နက်မျှ မပါငြား ဆရာတင်ထံ၌ ဆေးထိုးပြီးလျှင်ပြီးချင်း ဓားတစ်လက်စီရကြသည်။ လက်နက်ထုတ်ပေးသူ မောင်မြို့က သူတို့အား ဆရာဆောင်၏တပ်သို့ ပို့ပေးလေသည်။

“ဟေ့ မင်းတို့က ဒီပဲယင်းကဆိုတော့ ဟန်သာပဲဟေ့။ မြို့ဝင် မြို့ထွက်ကို မင်းတို့ပဲ အားကိုးရမှာပဲဟေ့”

“ဒီပဲယင်းက ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပါဗျာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ မင်းတို့ ငါနဲ့အတူလိုက်ရမယ်။ အချိန်ရှိတုန်းမှာ အိပ်ထားကြ၊ စားထားကြဟေ့”

ဝါခေါင်လသည် မိုးရာသီဖြစ်ငြား သည်အရပ် သည်ဒေသတွင်မူ မိုးသားတိမ်လိပ်ပင်လျှင် ဆုပ်ဆုပ်ခဲခဲမရှိပေ။ လဆန်းရက် ငွေလခြမ်းသည် စခန်းမှ ထွက်ခွာမည့်သူများအား လမ်းပြနေသည်။

ရဲလောင်းနှင့် ရဲအောင်၊ စံထွန်းအောင်တို့သည် တဖွဲဖွဲရောက်လာသူ များကို စောင့်ဆိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ဒီပဲယင်းဂတ်ကိုစီးနင်းမည့်သူပုန်များမှာ လက်ရွေးစင်တွေ ဖြစ်ဟန်တူ၏။ အားလုံးမှာ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ကြီးတွေချည်းဖြစ်၏။

“ငါရပ်ဆိုရင် ရပ်၊ ငါတက်ဆိုရင် တက်၊ ငါခုတ်ဆိုရင် ခုတ်။ ကဲ လာကြဟေ့”

ခေါင်းဆောင်မှာ ဆရာဆောင်မဟုတ်၊ နေတက်ဖြစ်သည်။ နေတက် အောက်တွင် ကျော်ဇံနှင့် မိုးလူရီသေးသည်။

လသာနေရာက တိမ်မည်းတစ်အုပ် ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

“ဟန်သာပဲဟေ့၊ သွက်သွက်လှမ်းကြဟေ့”

နေတက်သည် ရဲလောင်းတို့သုံးယောက်အား သူ့အနားသို့ခေါ်လိုက်ကာ လမ်းပြခိုင်းသည်။ လမ်းသိသူမှာ ရဲအောင်တစ်ယောက်တည်းသာ။

တိမ်မည်းအုပ်များသည် အဆက်မပြတ်တက်လာ၏။ သို့ကြောင့် လရောင်ပေါ်ခွင့် မသာတော့ချေ။ ဒီပဲယင်းဂတ် အဝင်သို့ လူခုနစ်ကျိပ် တုတ်၊ ဓား၊ သေနတ်စွဲကိုင်လျက် ရောက်လာသည်ကို ပုလိပ်များ မသိ။

“ရပ် ဘယ်သူတုန်း”

“ဖိုးရှည် ရှိလား၊ ဖိုးရှည်”

နေတက် တစ်ယောက်တည်းသာ မားမားကြီးရပ်လျက် ချဉ်းကပ် သွား၏။ ကျန်လူများကား မှောင်ရိပ်ခိုလျက် အဆောက်အအုံဘေးသို့ ကပ်နိုင်သမျှ ပြေးကပ်သွားကြ၏။

“ဘယ်က ဖိုးရှည်တုန်း။ ဒါ ဂတ်၊ နင့်အမေလင်အိမ် မဟုတ်ဘူး”

“တော်တော် လူပါးဝသဲ့ပုလိပ် ခုတ်လကွာ”

လူအုပ်ကြီးသည် တာကျိုးဘိသို့ ဝေါခနဲ ပြေးဝင်လာသည်။ ဆပ်အင်စပက်တော်ဖိုးထီမှာ လက်လှုပ်ရုံလှုပ်ရသည်။ ခွေကျသွားပြီ။ သေနတ်တားရာသို့ တရဟောပြေးကြသည်။ တားဆီးသောပုလိပ်တိုင်း အရိုက်အနှက် အခုတ်အထစ် ခံရသည်။

“ဓားပြ ဓားပြ၊ ဓားပြမျိုး ဓားပြ”

လဲနေရာမှ ပုလိပ်တစ်ယောက် ထအော်သည်။

စန္ဒရီသည် သံချောင်းကိုပြေးမွှေရာက ရမ်းသမ်းပြီး တစ်ချက် ပစ်သည်။ နောက်တစ်ချက်ပစ်ရန် မောင်းထိုးနေစဉ် အောက်မှ လှမ်းပစ်သဖြင့် ကားခနဲ လိမ့်ကျလာလေ၏။

“ထမ်းခဲ့ ထမ်းခဲ့၊ ဆုတ်ကြစို့”

စန္ဒရီပစ်သော တစ်ချက်သည် ခေါင်းဆောင် နေတက်၏ ရင်အုံကို ဗန်သည်။ ဖိုးလူက နေတက်ကို ကောက်ယူသည်။ ရဲအောင်က နေတက်၏ ပုဏ္ဏားများကို ကောက်ယူခဲ့သည်။ ရဲလောင်းနှင့် စံထွန်းအောင်မှာ သေနတ် ဘဲယံစီမို ပြန်ပစ်ချင်ငြား သေနတ်ကို မည်သို့လုပ်ရမည် မသိသည့်အတွက်

အများနှင့်ရောယောင်ကာ မှောင်ထဲသို့ ဝင်ရောက် လိုက်ပါလာခဲ့ကြရလေ၏။
ပုလိပ်များသည် သူတို့အား သတ်သွားသူ၊ သေနတ်လှသွားသူ များသည် မည်သူဟု မသိချေ။ မသိသော်ငြား ဗန္ဓကရသေ့၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ပုံချသည်။ သို့အတွက် ဗန္ဓကရသေ့မှာ နေ့ချင်းညချင်း ပို၍ သတင်းကြီးသွားကာ ဆုငွေတစ်ထောင် အထုတ်ခံရလေတော့၏။

ပုလိပ်များ အမ်းပုလိပ်များ ပြိုဆင်းလာကြပြီ။ ကျေးရွာများတွင် တစ်အိမ်တက်ဆင်း မွေနှောက်စစ်ဆေးသည်။ ယောက်ျားမတွေ့သော အိမ်များတွင် ရှိသမျှ မိန်းမတွေ နှိပ်စက်ခံရ၊ စော်ကားခံရသည်။

“သူပုန်တွေ ရွှေဘိုကို စီးလိမ့်မယ်”

ရဲလောင်းတို့တပ်သည် နေတက်၏ အလောင်းကို မြှုပ်နှံထားခဲ့ပြီး နောက် သက်ပေးရွာသို့ ချီတက်လာကြသည်။ ဒီပဲယင်းဂတ်ကို အောင်နိုင်လျှင် ရွှေဘိုကို အဘယ်ကြောင့် မအောင်နိုင်ရမည်နည်း။ ကျော်ဇံနှင့် ဖိုးလူသည် သေနတ်ကြီးတွေ ပြကာပြကာဖြင့် အောင်မြင်ပုံကို ပြောပြနေကြသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် သူတို့သည် သူပုန်ထလျှင် ဂတ်ကိုစီးရမည်။ ဂတ်ကို စီးနင်းတိုက်ခိုက်မှသာ သေနတ်ရမည်။ သေနတ်ရှိမှ အမ်းပုလိပ်၊ နယ်ပုလိပ် များကို ခုခံနိုင်မည်၊ တွန်းလှန်နိုင်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ပုလိပ်ဌာနကိုစီးကာ လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို ယူခဲ့သည်။

သို့သော် စစ်ရေး အသိအမြင်မရှိ။ မရှိသောကြောင့်လည်း စနစ် ကျသောကင်း ချမထားပေ။

“ဟေ့၊ အားလုံး လက်မြောက်”

အသံနှင့်အတူ အမ်းပုလိပ်တွေပေါ်လာသည်။ သေနတ်ပြောင်းဝ များသည် လူအုပ်ထဲသို့ ချိန်ထားသည်။

လူအုပ်ကြီး ပြိုပျက်သည်။

“သေချင်သလား၊ မပြေးနဲ့”

မပြေးနှင့်ဆိုသော်ငြား ရပ်မနေကြ။ ရဲလောင်းတို့သုံးယောက်လည်း လူအုပ်ထဲတွင် ညပ်ပါသွားသည်။ သည်နေရာ၌ အဖမ်းခံရသူများထံမှ ရွှေဘိုကို စီးမည့်သတင်းကို ပုလိပ်တွေ ရရှိသွားကြလေတော့သည်။

သူပုန်တွေထဲတွင် သေနတ်ရှိနေသည့်အတွက် အမ်းပုလိပ်အချို့ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသည်။ ရွှေဘိုမြို့ အဝင်အထွက်ကို ကြပ်မတ်သည်။ သူပုန်တွေ ရွှေဘိုကို မစီးနိုင်ဖြစ်စေကာမူ ဗန္ဓကရသေ့မှာ ဆုငွေတစ်ထောင်မှ ငါးထောင်သို့ တက်သွားလေတော့သည်။

ရဲလောင်းတို့မှာ သက်ပေးရွာမှ ဆုတ်ခွာလာကတည်းက ကျေးရွာ များသို့ မဝင်နိုင်ကြချေ။ ပါလာသည့် ခါးပိုက်ထောင်ထဲမှ ထမင်းကိုသာ သုံးသည် ကောင်းသည် မရွေးချယ်နိုင်ဘဲ ချွေတာစားနေရသည်။ သူတို့တပ် မှာလည်း လူတစ်ရာမှ တဖြည်းဖြည်းဆုတ်ယုတ်လာရာ သုံးဆယ်သာ ကျန်တော့၏။

“သေနတ်ရှိလျက်နဲ့ ခံမတိုက်ရသာ ရှက်စရာကောင်းသကွာ”

ဝဲကြီးရွာကို လှမ်းမြင်ရသည့် နေရာအရောက်၌ ရဲလောင်းသည် တမာပင်ရိပ်တွင်ဝင်ထိုင်ရင်း ညည်းတွား၏။

“သေနတ်ပစ်သာများ ခက်ခက်နိုးနိုးကွာ”

ထိုသို့ပြောသူမှာ စိန်မှတ်ဖြစ်၏။ သူ့တွင် သေနတ်မပါ။ လေးကင်း ခားကြီးသာပါသည်။

“ခင်ဗျားက ပစ်တတ်လို့လား”

“ဟေ့၊ စစ်ပြန်စိန်မှတ်ဆိုရင် ဒဇယ်တစ်မြို့လုံး သိသယ်။ ဟောသည် ဗာကြည့်”

ပြောပြောဆိုဆို ရဲလောင်း၏ သေနတ်ကိုဆွဲယူကာ ကျည်ထိုးပုံ၊ ဆောင်းဖြုတ်ပုံကိုပြသ၏။ ဆက်လက်၍ ချိန်ပုံ ရွယ်ပုံကို ပြသပြန်သည်။

တမာပင်ရိပ်တွင် တစ်ခဏဟူ၍ နားနေကြငြား တစ်နာရီကျော်

ကြာသွားသည်။ သေနတ်ရှိထားသူ အားလုံးလိုလိုကို သေနတ်ကိုင်တွယ်ပုံ သင်ကြားပေးနေရသဖြင့် ဖြစ်၏။

“ရွာရောက်မှ ထမင်းစားရင်း ထပ်နားကြသာပေါ့”

ရဲလောင်းဦးဆောင်ကာ ထသည်တွင် ရဲအောင်က ရွာဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ ဖုန်တထောင်းထောင်းဖြင့် တရွေ့ရွေ့လာနေသော လှည်းတစ်စီး။

သို့ကြောင့် ရသေ့သူ့ပုန်များသည် ချုံကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ပြေးဝင် ကြ၏။ စိန်မှတ်နှင့် ရဲလောင်းသာ လမ်းဘေးတွင် ကျန်ခဲ့ကြသည်။

“ဗျို၊ လှည်းသမား၊ ဘယ်ကလာသာတုန်း”

“ဝဲကြီးက”

“ဘာများ ထူးထူးခြားခြားမြင်ခဲ့သတုန်းဗျာ”

“ပုလိပ်တွေ ရောက်နေသဗျ”

“အတော်များသလား”

“များသာပေါ့။ တစ်ကျိပ်တောင်ရှိသယ်”

ရဲလောင်းနှင့် စိန်မှတ်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လျက် ကျန်ခဲ့ကြသည်။ ချုံထဲရှိလူများကို အော်ခေါ်ပြီး တိုင်ပင်ရသည်။ တိုက်မည်လော။

“တိုက်မယ်။ သေနတ်လည်းရှိသယ်။ လူလည်းရှိသယ်။ ဘာလို သေးတုန်း”

“သည်လိုဆိုရင် အခုလို တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ပြောင်မသွားနဲ့။ သုံးစု ခွဲပြီး ချုံရိပ်သစ်ရိပ်ခိုပြီး သွားရအောင်”

စိန်မှတ်က အကြံပေးရာ “ဟာ မိန်းမလိုမိန်းမရ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး သွားရမယ်လို့၊ ယောက်ျားမပီသလိုက်လေ” ဟု ပခုံသားတစ်ယောက်က ကန့်ကွက်လေသည်။

“တိုက်ရဲသာဟာ ယောက်ျားပီသသာပေါ့နောင်ကြီးရာ။ စစ်တိုက်ရင်တော့ စစ်သဘော နားလည်သူစီမံသာ နာခံသင့်သဗျာ”

ရဲအောင် ဖျောင်းဖျဉ်း ထိုသူသဘောမပေါက်။ သို့အတွက် သူထံမှ သေနတ်ကိုယူပြီး သူ့ကိုနှောက်ကြောင်းသို့ ပြန်ခိုင်းလိုက်ရတော့သည်။ သူတို့ လူစုတွင် သေနတ်မဲ့နေသော စိန်မှတ် သေနတ်ရသွားပြီ။ အလယ်စစ်ကြောင်းကို စိန်မှတ်၊ ဝဲနင့်ယာကို ရဲလောင်းနှင့် အလုံသားတစ်ယောက်တို့ ဦးစီးလျက် ဝဲကြီးရွာသို့ ချီတက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် ရွာတံခါးများမှ မဝင်ပေ။ နွားကျောင်းသားများထံတွင် စုံစမ်းရရှိသော မလွယ်ပေါက်များမှ ပုဆိုးခြုံကိုယ်စီဖြင့် ဝင်လာကြသည်။ ပုလိပ်များသည် အိမ်ကြီးတစ်လုံးတွင် သေရည်သောက်နေကြ၏။ အိမ်ရှေ့နေပူထဲတွင် ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး၊ လူကြီး တစ်ရာခန့်ကို အထိုင်ခိုင်းထား၏။

“ဘယ်သူဝံသာနုတုန်း၊ ဘယ်သူ သူပုန်တုန်း၊ မပြောမချင်း နေလှန်းထားမယ်”

လက်မောင်းတွင် အကောက်တစ်ကောက်ရေးထားသော ပုလိပ်သည် ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးဖြင့် လမ်းသလားရင်းပြော၏။ အသက် ၅၀ရွယ် အဘိုးအိုတစ်ယောက်သည် ငိုယိုနေသောကလေးများကို ကြည့်နေရာက ထရပ်သည်။

“ကျွန်တော် ဝံသာနုပါ”

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ ထွက်ခဲ့ဟေ့”

ပုလိပ်သည် ရှေ့သို့တိုးလာသော ဝံသာနုအား သျှောင်ကိုလှမ်းဆွဲသည်။ ဝံသာနုကြီးသည် အထွတ်အမြတ် ဆံပင်ကိုကား အဆွဲမခံ။ လက်ဖြင့် ပုတ်ပစ်ရာက ပုလိပ်ကိုဖက်ပြီး နပမ်းလုံးတော့သည်။

ပုလိပ်မှာ သေရည်ယစ်နေသူဖြစ်ရာ မည်သို့လျှင် လုံးထွေးသတ်ပုတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ ပက်လက်လန်လဲသည်။ ဝံသာနုကြီးကား သေခါမှသေခေ

အစော်ကားမခံဟူသောသဘောဖြင့် ခုခံခြင်းဖြစ်ရာ ပုလိပ် ပက်လက်လန် သည်နှင့် ဖနောင့်ဖြင့် တစ်ချက် ပေါက်ပစ်ခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးလေ၏။

ဤအခြင်းအရာကိုမြင်သော ပုလိပ်များသည် ဆဲဆိုရေရွတ်လျက် ပြေးဆင်းလာကြသည်။ သေနတ်ပါသူပါ၊ မပါသူမပါ။ ပြေးလိုက်သူလည်း လိုက်၊ မလိုက်သူလည်း မလိုက်။

“အားလုံးသတ်ပစ်မယ်။ ငါ့ဘာမှတ်တုန်း”

ရင်ဝကို ဖနောင့်ဖြင့် အပေါက်ခံရသော ပုလိပ် လူးလဲထသည်။ ဖုတ်ဖက်ခါရင်းက ထိုင်နေသူများကို ကြိုးဝါးသည်။

သေနတ်သံများ ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည်။ ပုလိပ်အချို့ သေနတ် မှန်သည်။ အချို့ထွက်ပြေးသည်။ နေပုလုန်းခံရသော လူအုပ်ကြီးလည်း ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ပြီး ဖရိုဖရဲပြေးလေ၏။

“မင်းတို့ သည်ကစောင့်၊ ငါတက်မယ်။ လာကြ ငါ့လူတွေ”

စိန်မှတ်နှင့်အဖော်များ အိမ်ပေါ်သို့ ပစ်ခတ်ရင်း ပြေးတက်သွားကြ လေ၏။ အိမ်ပေါ်မှ ခုန်ချသော ပုလိပ်များကို ရဲလောင်းတို့ စောင့်ကြို ပစ်ခတ်ငြား တစ်ယောက်သာ ရလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်မှာ လုံးဝ လက်လွတ် ထွက်ပြေးသည်။ နှစ်ယောက်ကား ဒဏ်ရာရသွားသည်။

ရသေ့သူပုန်များသည် သည်ပွဲမှ သေနတ်လေးလက်နှင့် ပုလိပ် အသုံးအဆောင်များ ရလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ရွာထဲ၌ ကြာရှည်မနေပေ။ လွတ်ထွက်သွားသော ပုလိပ်များက အမ်းပုလိပ်တွေကို ခေါ်လာနိုင်သည်။ သို့ကြောင့် ထမင်းဟင်းရလျှင်ရချင်း သုံးစုခွဲပြီး ရွာထဲမှ ထွက်ခွာလာကြလေ၏။

အမ်းပုလိပ်များသည် ရွာများတွင်သာမက တောများကိုပါ ပိုက်စိပ် တိုက်ပြီး မွှေတော့သည်။ ရဲလောင်းတို့မှာ အောင်ပွဲတစ်ပွဲရလိုက်သော်ငြား ရှေ့ဆက်ပြီး မည်သို့ စခန်းသွားရမည် မသိကြချေ။ သို့ကြောင့် ခေါင်းဆောင် ရသေ့ ရှိနိုင်သည့်နေရာများသို့ လိုက်ကြရလေ၏။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

နောက်ဆုံးတွင် ချင်းတွင်းမြစ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ဂူတစ်လုံးထဲတွင် ရသေ့ တပ်ကြီးရှိကြောင်း အခိုင်အမာ သတင်းရသည်။ ရဲလောင်းတို့ ဝမ်းသာအားရ သွားကြသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသတင်းကို အမ်းပုလိပ်များက မိမိတို့အရင် ရသွားနှင့်သည်။

ရသေ့သူပုန်ကား ပြိုကွဲစပြုပြီ။

အချို့သည် အဖမ်းခံရ၏။ အချို့သော်ကား အလိုအလျောက် လာရောက်အဖမ်းခံရသည်။ ရဲလောင်းတို့ကား ဗန္ဓကရသေ့ကြီးနှင့်တွေ့ရန် ကြိုးစားနေဆဲရှိချေသည်။

ရဲလောင်းတို့တပ်သည် ရွှေရင်းပြောင်းရင်းဖြင့် အလုံနှင့်နီးသည်ထက် နီးလာကြပြီ။ တစ်ညတွင် ရဲအောင်သည် စခန်းသို့ ဝမ်းသာအားရပြန်လာ၏။

“ဟေ့ ကျွန်းတန်းကုန်းက ဖိုးအံ့နဲ့ ပေါင်းလည်ကုန်းက ငအိုကို တွေ့ခဲ့သယ်ဟေ့။ ထန်းတောအစပ် ညောင်ပင်အောက်က ဆေးလိပ်ဖွာပြီး ဘောင့်မယ်တဲ့။ လာဟေ့၊ သွားကြစို့။”

ထိုအခါတွင် စိန်မှတ်က သတိပေး၏။

“တစ်စုတစ်ဝေးကြီး မသွားရဘူး။ ထောင်ချောက်မိသွားမှာပေါ့။ ရဲအောင်တစ်ယောက်တည်း ရှေ့ဆုံးကသွား။ ဝါးတစ်ရိုက်ကွာလောက်က ငါးယောက်လိုက်၊ အဲသည်နောက် ဝါးတစ်ရိုက်ကွာလောက်ခွာပြီး ကျန်သဲ့ လူတွေလိုက်”

အချိန်မှာ သူငယ်အိပ်ဆိတ် အချိန်မျှရှိသေးငြား ယာမီးမမြင်ရ၊ ရွာမီး မမြင်ရချေ။ ရဲလောင်းတို့တပ်သည် နားတစွင့်စွင့် မျက်စိတဖွင့်ဖွင့်ဖြင့် ထန်းတောဘက်သို့ ချီတက်လာကြသည်။ ထန်းတောနှင့် နီးလာချိန်ဝယ် ဆေးလိပ်မီးကို လှမ်းမြင်ကြရသည်။

ရဲအောင်နှင့် စိန်မှတ်တို့ သွက်သွက်လျှောက်သွားကြသည်။ ချုံစပ်တွင် ထိုင်ပြီး ဆေးလိပ်ဖွာနေသူမှာ ဖိုးအံ့ဖြစ်သည်။

“ရသေ့ကြီးနဲ့ တွေ့ပြီးပြီလားဗျို။”

“တွေ့ပြီးပြီ။ အခုတစ်ခါထပ်ပြီး ငအိုသွားနေသယ်။ သူ ပြန်လာရင် တစ်ခါတည်း သွားကြမယ်”

ဖိုးအံ့သည် ထန်းတောထဲသို့ လည်ဆန့်လျက် မျှော်ကြည့်၏။ ထန်းတောထဲ၌ကား ကိုယ့်လက်ကိုပင် ကိုယ်မြင်ရဖွယ်မရှိ။ အားလုံး စိတ်အား ထက်သန်စွာ နားစွင့်နေကြသည်။ ကွမ်းတစ်ယာညက်မျှ ကြာသွားသည်။ ပြုန်းခနဲ မှောင်ထဲမှ လူတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာ၏။

“ဖိုးအံ့၊ ဟေ့ ဖိုးအံ့”

“သည်မှာရှိသယ်ဟေ့”

ငအို ဒရောသောပါး ပြေးကပ်လာသည်။ “ပုန်းကြ ပုန်းကြ။ အမ်း ပုလိပ်တွေ သည်ဘက်ကို လာနေကြပြီ” အမောတကောပြောသည်။

“ရသေ့ကြီးနဲ့ မတွေ့ခဲ့ဘူးပေါ့”

“ရသေ့ကြီးတို့ရဲ့တဲကို ပုလိပ်တွေဝိုင်းထားတုန်း ငါရောက်သွားသာ”

ရသေ့ကြီးဗန္ဓကနှင့်တွေ့လျှင် ကြားရမည့်စကားကို မျှော်လင့် အားထားနေသူများမှာ အားပျက်သွားကြသည်။ ပြောဆိုနေစဉ်အတွင်း မီးရောင်များကို လှမ်းမြင်ရသည်။ တုတ်မီးရောင်လည်း ပါသည်။ မီးစည်း မီးတုတ်များလည်း ထွန်းညှိလာကြသည်။

“တုတ်မီးနဲ့အထိုးခံရရင် ပြေးမလွတ်ဘူး၊ ပုန်းကြ”

ရသေ့သူပုန်များသည် ဝံသာနုချုံများ ဇောက်ခွေးပင်များကြားသို့ ပြေးဝင်ကြသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မတုန်း။ ရသေ့ကြီးကို လုယူကြရအောင်”

ရဲလောင်းနှင့် စိန်မှတ်၊ ရဲအောင်တို့ ညောင်ပင်ဘေးတွင် အတူတကွ ပုန်းကွယ်မိကြသဖြင့် ရဲလောင်းကပြော၏။ စိန်မှတ်သည် မီးစည်း၊ မီးတုတ် များကို မျှော်ကြည့်သည်။ အလင်းတစ်ချောင်းနှယ် ပြေးလွှားမွှေနှောက်

နေသည့် တုတ်မီးရောင်များကိုလည်း ခန့်မှန်းကြည့်နေပြီးမှ “တို့မှာ ကျည်ဆန် မရှိဘူးဟ။ သူတို့က လူအများကြီးကွ” ဟု ပြောသည်။

“မှောင်ထဲကနေ ပစ်သာပဲ။ လူများတော့ ဘာဖြစ်တုန်း”

ထိုသို့ ဝင်ပြောသူအား စိန်မှတ် ရှင်းမပြပေ။ ရှင်းပြနေလျှင် ရှည်ဝေး သည်။ ရှင်းပြနေသံကို အမ်းပုလိပ်တွေ ကြားနိုင်လောက်သည်။ အဖမ်းခံရ သူသည် ရသေ့ကြီးတစ်ဦးတည်းဖြစ်လျှင် ရှောင်ပြီးပစ်ရန် လွယ်ကူ၏။ အစည်းအဝေး လုပ်နေခိုက်တွင် အဖမ်းခံရခြင်းဖြစ်ပါမူ၊ ၁၄ - ၅ ယောက် ရှိမည်။ မိမိတို့မှာ ပစ်ရုံသာပစ်တတ်ရာ ချော်လွဲပြီး ကိုယ့်လူကိုထိနိုင်သည်။

“မဖြစ်ပါဘူးကွာ”

စိန်မှတ် ငြင်းနေသည့်ကြားက သေနတ်သံ ပေါ်လာသည်။ အမ်းပုလိပ်တွေ ချက်ချင်း လူဖြန့်သည်။ အကာအကွယ်ယူသည်။ အသံ လာရာသို့ ပြန်လည်ပစ်ခတ်ကြတော့သည်။ စိတ်မထိန်းနိုင်သောကြောင့် စတင်ပစ်ခတ်သူကြောင့် အမ်းပုလိပ်မည်မျှ သေကြေဒဏ်ရာရသနည်း။ အမ်းပုလိပ်တွေ ပြန်လည်ပစ်ခတ်သဖြင့် မည်သို့ဖြစ်သွားသနည်း။ ရဲလောင်း မသိပါ။

ရဲလောင်းမှာ စိန်မှတ်နည်းတူ မြေပေါ်တွင် လေးဖက်ထောက်လျက် ရန်သူနှင့်ဝေးရာသို့ ဆုတ်ခွာခဲ့ရသည်။

“မင့်မှာ ကျည်ဆန်ငါးတောင့်ပဲရှိသယ်။ အဲသာအားကိုးပြီး မင်းက

● ပစ်ရင် ပုလိပ်က မီးရောင်လာရာကို အုံ့ပစ်မှာ။ ပစ်ရာမှာ ရပ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ တက်လာမှာ။ သူတို့တက်မလာအောင် ပစ်စရာကျည်ဆန် မင့်မှာ ရှိသေးလို့လား။ မရှိတော့ရင် အဖမ်းခံရပြီပေါ့။ အဖမ်းမခံချင်လို့ ပြေးလည်း သေနတ်နဲ့ ပစ်ဖမ်းမှာပဲ။ အဲသာကြောင့် မပစ်နဲ့လို့ ငါပြောသာ”

ထိုသို့ စိန်မှတ် ရှင်းပြချိန်အထိ ရဲလောင်း၏လက်ထဲတွင် သေနတ် ခွံသေး၏။ သို့ရာတွင် ပတ္တရောင်ပုလိပ်များနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးသောကြောင့်

၁၅၅၆ ■ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

ပုန်းရှောင်ရခြင်း၊ ယာသမားများတစ်လှည့်၊ ဈေးသည်များတစ်လှည့် တွေ့ရပြီးနောက် သေနတ်ရှိသေးသလော၊ မရှိပြီလော ရဲလောင်း မမှတ်မိတော့ပါ။

ဘေးမဲ့တောသို့အဝင်တွင် စိန်မှတ်နှင့် လူချင်းခွဲခါနီး၌ သေနတ်မပါတော့သည်ကို သတိထားမိသည်။ ရဲအောင်နှင့် ပြန်ဆုံချိန်တွင် ရဲအောင်မှာလည်း သေနတ်မပါတော့ချေ။

“ကိုယ်ကောင်းလျှင် ခေါင်းမရွေ့”

စကားပုံသာဖြစ်သည်။ စကားပုံတိုင်းသည် မမှန်ကန်ချေ။ ကာရန်
နောက်သို့လိုက်ရာက ဖြစ်လာသော စကားပုံတွေရှိနေသည်။

ဦးဇင်းကျိုင်းမှာ ကိုယ်ကောင်းပါလျက် ခေါင်းရွေ့ရတော့မည်။
ကြည့်စမ်း၊ မိမိမှာ ခွဲရေးတွဲရေးကြောင့် မိသားစုတွေ စိတ်ဝမ်းမကွဲအောင်
လိုက်လံစေ့စပ်နေရသဖြင့် ဖတ်ဖတ်မောနေသည့်ကြားက ကြံဖန်ပြီး အပြော
ခံရသည်။

မယ်တော်ကြီးသည် ဘုရားဒါယကာကြီး ဦးမိုးကောင်း၏ လလည်
ဆွမ်းသွတ်ပြီးကတည်းက ထူထူထောင်ထောင် မရှိတော့ပါ။

မရိုးသည် အိမ်မှုကိစ္စတွေ မအားလပ်သည့်ကြားမှ မအော့ထံ ပြေးလာ
သည်။ ကျွေးမွေးသည်၊ ပြုစုသည်။ သို့ရာတွင် အိမ်သို့ ချက်ချင်း ပြန်ပြေး
ရသည်။ မြဖူးကား ရှိပါ၏။

မြဖူးသည် သားနှင့်ချွေးမနောက်သို့ လိုက်မသွားပါ။ ယောက္ခမကို ပြုစုရန် ကျန်နေခဲ့သည်။ နေခဲ့သော်လည်း ယောက္ခမအပါးတွင် တစ်ဖဝါး မကွာ ကပ်နေခွင့်မရှိ။ လူကြီးပီပီ ကြောင့်ကြမှုက များသည်။ လယ်ထဲသို့ လိုက်သွားပြီး မည်သည့်အရာကို ပြောချေပါဦး၊ မိတ္တ ခေါ်ချေပါဦး တစ်ခု မဟုတ် တစ်ခု ခိုင်းနေတတ်သည်။

အိမ်တွင် မြဖူးမရှိခိုက်တွင် ဒေါ်မင်းဘော်သည် ဟိုဟာသည်ဟာ ထလုပ်လား လုပ်တတ်၏။ စိတ်ဆောင်သည်နှင့်အမျှ ရုပ်မထောင်သော အခါ လဲကဲ့သည်။ မူးလဲသည်။

သို့အတွက် ဦးဇင်းကျိုင်းမှာ အရုဏ်ဆွမ်းကိုပင် ကျောင်းတွင် မစားဘဲ မယ်တော်ထံသို့ ပြေးလာရ၏။ ဆေးသောက်ရန်၊ ဆန်ပြုတ် သောက်ရန် တိုက်တွန်းရ၏။ ထင်ရာမြင်ရာ လျှောက်မစားရန်၊ လျှောက် မလုပ်ရန် ကြပ်မတ်ရ၏။

ဦးပဉ္စင်း နေကုန်နေခန်း နေသောနေ့တွင် ဒေါ်မင်းဘော်မှာ ဒေါင်ဒေါင် မြည်နေ၏။ မသွားလျှင် မဖြစ်သော အသင်းအပင်းကိစ္စများ ပေါ်လာရာသို့ ဦးပဉ္စင်း တစ်နေ့သွားမိလျှင် ဒေါ်မင်းဘော် တစ်ခုခုဖြစ်ပြီ။ ချောင်းဆိုးလျှင်ဆိုး၊ ချောင်းမဆိုးလျှင် ကိုယ်ပူသည်။ ကိုယ်မပူလျှင် ခါးမျက်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်စရာမရှိသည်အဆုံးတွင် ပင့်ကူရှုပ်သဖြင့် ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း တစ်နေရာတွင် ယားယံယောင်ကိုင်းနေတတ်သည်။

သို့အတွက် ဦးဇင်းကျိုင်းမှာ ရွာထဲတွင် အနေများရတော့သည်။ ထိုအခါများတွင် မရီးမြဖူးသည် အိမ်၌ ရံဖန် ရှိ၏။ ရံဖန် မရှိ။ သို့သော် မရီး ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရီးနှင့် မတ်ရဟန်းသည် မရင်းနှီး မကျွမ်းဝင်။

သို့ပါလျက်နှင့် စကားတွေဖြစ်လာသည်။
“အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ၊ ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းငြိ”

သည်စကားသံကို ကြားလျှင်ကြားချင်း မြဲဖူး ထသွားသည်။
ဒေါ်မင်းဘော် တားဆီးချိန်မရလိုက်။ တိုးတိုးတစ်မျိုး ကျယ်ကျယ်တစ်လှည့်
ပြောနေသူများမှာ အခြားသူများ မဟုတ်။ သူ့တူမတွေ။ သူ့ညီမ မြဲမြူး၏
သမီးတွေ။

“ညည်းတို့မျက်နှာ တခြားကိုလှည့်ပြောရင် ဪ တခြားအကြောင်း
ပြောတာပါကလားလို့ ဖြေလို့ရသေးသယ်။ အခုတော့ ငါ့ကို လှမ်းကြည့်
ကြည့်ပြီး ပြောနေသာ ဘာသဘောတုန်း။”

“ကျုပ်တို့ ဟိုသင်းကို ပြောသာပါ ဒွေးကြီးရဲ့။”

လှီးလှဲပြီး ဆင်ခြေပေးကြငြား၊ မပြေလည်။ မမြဲဖူးသည် တူမတွေကို
ဆံပင်ဆွဲပြီး ပါးရိုက်တော့သည်။

အရိုက်ခံရသူများက ငဲ့ခံငြား၊ မမြဲမြူးက မခံ။ “မတရားလုပ်သာ”
ဟူ၍တစ်နည်း၊ “ဟုတ်လို့ ကျော်သာ၊ ပုပ်လို့ပေါ်သာ” ဟု တစ်ဖုံ၊ “မလုံသဲ့
ဆိုးက တုတ်မိုးရုံနဲ့ အာသယ်” ဟူ၍ တစ်ဝ ထ၍ ရန်တွေ့တော့သည်။

မမြဲဖူးသည် ညီမကိုလည်း ချမ်းသာမပေး။ ဆံပင်ဆွဲပြီး ပါးရိုက်ပြန်
ဆော့သည်။ မမြဲမြူးက ငဲ့မခံ။ ဆံပင်ကိုမဆွဲ၊ ပါးကိုပြန်မရိုက်စေကာမူ
ဒက်ကိုက်သည်။ သူ့အမေကို ထိသောအခါ ကျားမနိုင်ပါလာသည်။

ကျားမနိုင်နှင့် နှမဝမ်းကွဲတွေ စကားများကြတော့သည်။ မရိုးလည်း
ဇနေသာသဖြင့် ပြေးလာပြီး ဖျန်ဖြေရသည်။ ဖျန်ဖြေရင်းက သူနှင့်ပါ ရန်ဖြစ်
ဆဲတော့သည်။

ဧကတစ်ရာကျော်ရှိသောလယ်ကို သူ့တာကိုယ့်တာမခြားဘဲ စုပေါင်း
သုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။ စပါးဖြစ်သောအခါတွင်မှ သုံးစုခွဲယူခဲ့ကြသည်။
သို့ရာတွင် ခွဲရေး တွဲရေးပေါ်လာသောအခါ စိတ်ဝမ်းကွဲကုန်သည်။
ဘစ်ဦးလျှင် ၃၄ ဧကစီ ခွဲဝေယူကြပြီး တသီးတခြား လုပ်ကြသည်။

ရန်သူအင်္ဂလိပ်သည် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးအား လုယက်တိုက်ခိုက်

သိမ်းပိုက်ပြီးနောက် မြန်မာပြည်ကို အိန္ဒိယပြည်၏ နယ်တစ်နယ်အဖြစ် သွတ်သွင်းထားခဲ့သည်။ မြန်မာနှင့် အိန္ဒိယသည် ယဉ်ကျေးမှုသွင်ပြင် ဓလေ့ထုံးတမ်း ဘာသာတရားကအစ တစ်စုံတစ်ရာ တူညီခြင်းမရှိ၊ ရေရှည်တွင် သီးခြားခွဲထုတ်ရမည်ဟု ရန်သူသည် သိထားသည်။

သိထားလျှင် ခွဲခွာပေးလိုက်ရုံသာ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်ရေး ပျက်ပြားသည်ထက် ပျက်ပြားစေရန်ဟူသော စေတနာ ဆိုးဖြင့် မလိုလားအပ်သော ‘ခွဲရေး တွဲရေး’ ကို အလုပ်မရှိ ကြောင်ကို ရေချိုး၏။

ခွဲရေးသမားက “ငါတို့သည် မူလကတည်းက ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း နေခဲ့သဖြင့် အိန္ဒိယလက်အောက်ခံနေရန် မလို” ဟု အကြောင်းပြ၏။ တွဲရေးသမားက “အိန္ဒိယပြည်အား အုပ်ချုပ်ရေးစနစ် တိုးတက်ကောင်းမွန်သော စနစ်တစ်ခု ပေးအပ်ပါက မြန်မာများပါ ပူးတွဲခံစားရရန် ခေတ်မီ တိုးတက်စေရန်” ဟု အကြောင်းပြ၏။

နောက်ပိုင်းတွင်ကား “တွဲသယ်ဆိုသာ ခွေးမှ တွဲသာ” ဟု ပုတ်ခတ်လာကြ၏။ “အိန္ဒိယနဲ့ခွဲလိုက်ရင် အခွန်သစ်တွေ ကောက်လိမ့်မယ်။ ကိုယ်ဝန်ရှိသာကအစ မလွတ်လပ်တော့ဘူး၊ ဗိုက်ခွန်ကောက်လိမ့်မယ်။ အိမ်မှာ မွေးထားသဲ့ ခွေးခွန်၊ ကြက်ခွန်၊ နွားခွန်၊ ကျွဲခွန်ကအစ ကောက်တော့မှာ” စသည်ဖြင့် ခြောက်လှန့်မှုများ၊ ဆဲရေးပုတ်ခတ်မှုများ သုံးစွဲလာကြသည်။

ခေါင်းဆောင်ဆိုသူများအား ယုံလွန်းလွယ်သော ရိုးသားဖြူစင်သည့် တောသူတောင်သားများမှာ ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း လိုက်လံယုံကြည်ကြသည်။ မဆင်ခြင် မစဉ်းစားဘဲ ရန်ဖြစ်ကြ၊ ကွဲကြသည်။ သည်အထဲ၌ ဦးဝဲ၊ ဦးခွဲ၊ ဦးမိုးကောင်းတို့၏ ညီညွတ်သော မိသားစုကြီးပါ ပြေးမလွတ်ချေ။

သည်နယ် သွေးကွဲမှုအရင်းခံတွင် ‘အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ’ သည်

ရပ်ကျော်ရွာကျော် ဖြစ်တော့သည်။ ဦးဇင်းကျိုင်းမှာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သဘောပိုက်လျက် မိုးနတ်ကုန်းသို့ ကြွသွားလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရှိနေလျှင်လည်း ဦးဇင်းကျိုင်း သွားကောင်းမှ သွားဖြစ်မည်။ တိုက်ဆိုင်စွာပင် ဦးသာသန လည်း ဆင်ပေါင်ဝဲသို့ ကြွသွားခိုက်ဖြစ်သည်။

သူကြီး ဦးဇေးသည် သူ ကြောက်ရွံ့ရိသေရသော ဆရာတော်ကြီး မရှိခိုက်၊ စီစဉ်ပေးတတ်သော ဦးကေလာသတို့မရှိခိုက်တွင် တစ်ခခန်း ထတော့သည်။ ဤသည်မှာ 'ဘူး' အသင်းသားများကို ဖမ်းဆီးခြင်းပေတည်း။

ရွာခရီးတွင် ဆူးအသစ်မကပ်မှု၊ ကပ်သောဆူးအသစ်မှာ ပါးပါး ကလေးရှိမှု၊ အိမ်တွင် နှစ်ဖက်ချွန် မထားမှု၊ ထားသော်လည်း အရေအတွက် မပြည့်မှု၊ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ရေအိုးမတင်မှု၊ မီးသတ်ရေအိုးမရှိမှု၊ ရေအိုး ရှိပြန်ပါလည်း ရေမပြည့်မှု၊ မီးတုတ် မီးစာ မီးကွင်းများ မပြည့်စုံမှုစသည်ဖြင့် ခွဲချက်တွေတင်ကာ ဖမ်းဆီးပါလေတော့သည်။

မရိုး၏ယောက္ခမ ဦးမုန်း တစ်မျိုးလုံး၊ ဒေါ်ချစ် တစ်မျိုးလုံးသည် ခွဲရေးတွဲရေး၌ မညီညွတ်ငြား ဘူးအသင်း၌ ပါဝင်ကြသည်။ သို့အတွက် နှစ်မျိုးလုံး အဖမ်းခံရသည်။ ထိုအခါ မရိုး၏လင် ကိုနှင်းလည်း မလွတ်ချေ။

“ရေအိုးထဲမှာ ရေတွေရှိပါလျက်နဲ့ သင်းတို့အစေ့တွေက မမြင်ဖူးလား”

“ဟင် ငါ့ကို မလေးမခန့်ပြောသဲ့ကောင်မ လာခဲ့”

မရိုးကိုပါ ဖမ်းသောအခါ မိတ္တမခံနိုင်။

“ဘကြီး။ မတရားမလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ ရေအိုးထဲမှာ ရေရှိပါလျက်နဲ့

ဘကြီးတို့ မမြင်ဘူးပြောသာ ဖမ်းရသလား”

“ဟေ့ ဂတ်တဲကျမှရှင်း”

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်အမေကို မထိနဲ့”

သူကြီး၏နောက်တွင် နှစ်လုံးပြူးထမ်းသော လူတစ်ယောက် အမြဲ

ပါသည်။ ထိုသူသည် လွယ်အိတ်ထဲမှ ယမ်းတောင့်ကိုထုတ်ကာ သေနတ်ကို ခါးချိုးပြီး ထည့်သည်။ ထို့နောက် မိတ္တူအား ထိုးချိန်တော့သည်။

“ဝတ္တရားနှောင့်ယှက်မှုနဲ့ ဖမ်းသယ်ဟေ့”

ဘူးအသင်းသား ဦးမုန်း၊ ဒေါ်ချစ် တစ်မျိုးလုံးနှင့် အခြားသူများ ပြီးပြီးပြောက်ပြောက် အဖမ်းခံရရာ၊ လူသုံးဆယ်ခန့်ရှိသည်။ သွေးသောက်စု တစ်ရွာလုံး ရွာပျက်တော့မည့်နှယ် ထိတ်လန့်ကြသည်။

ယခင်အခါက ဘူးအသင်းသား တစ်ယောက်ယောက်အား သူကြီး အရေးယူလျှင် ကျန် ဘူးအသင်းသားတွေ ကြားရာအရပ်မှ ပြေးလာကြသည်။ ကျီးကန်းအာသည့်အလား တစ်ယောက်တစ်မျိုး မေးကြသည်။ ဆင်ခြေ တက်ကြသည်။ ထိုသူများကြားဝယ် သူကြီး ချာချာလည်နေခိုက်တွင် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကြွလာတော့သည်။ သူကြီး ခေါင်း မမာရဲ။ လွှတ်ပေးရသည်ချည်းဖြစ်သည်။

ဦးဇင်းကျိုင်းကလည်း “ဒကာကြီးရာ၊ ရပ်ဆွေရပ်မျိုး သူသေငါပို့တွေ ပါဗျာ။ သာလောက် ရာဇမာန် မရှပါနဲ့” သရော်တတ်၏။

ယခု မည်သူမျှမရှိခိုက် ဘူးအသင်းသားများကို တံမြက်လှည်းရာ ဦးဇင်းကျိုင်း အခက်တွေ့ရတော့သည်။ သူ့ရှိရာ မိုးနတ်ကုန်းသို့ ကျားမနိုင် လိုက်လာသည်။ သူ အမြန်ပြန်လိုက်သောအခါ မရိုး၏ ကလေးအငယ် နှစ်ယောက်မှာ ဘွားအေထံရောက်နေကြပြီ။

အားကိုးရာမဲ့သော ကလေးနှစ်ယောက်၏ တစ်ခုတည်းသော အားကိုးရာဖြစ်သည့် ဘွားအေမှာလည်း မကျန်းမာ။ သမီးနှင့် သမက် မြေးတို့အတွက် စိတ်ထိခိုက်ကာ အိပ်ရာထဲ၌လဲနေ၏။ ထိုလဲနေသော ယောက္ခမအား ပြုစုမည့် မမြဲဖူးကလည်း ဖျားနေသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်မှာ ကိုယ့်ထမင်းကို ကိုယ်ချက်စားတတ်သော အရွယ်ဖြစ်သဖြင့် တော်သေး၏။ နွားစာစဉ်းသည်၊ နွားကျွေးသည်။

ရေခပ်သည်။ သို့သော် ဘွားအေကိုကား မပြုစုတတ်ကြရှာ။

ဦးကေလာသသည် တပိုတပါး သွားလိုသော မအေအား တွဲပို့သည်။ ထွေးခံကိုဆေးပေးသည်။ အဝတ်လဲလှယ်ပေးသည်။

မအေကို သားကပြုစုခြင်းဖြစ်သည်။ မအေ၏ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကို သားရဟန်းက ပြုခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဧကသီကြီးတကားကားဖြင့် လူမြင်၍ တော်ပါမည်လော။

မယ်တော်ကြီး ဆေးသောက်ပြီးနောက် တစ်ရေးတဖော မှေးနေစဉ်တွင် ဦးကေလာသသည် ကျောင်းသို့ သုတ်သုတ်ပျာပျာ ကြွခဲ့သည်။ ရွာတံခါးမှ ထွက်ခါနီးတွင် စိတ်ကူးတစ်မျိုးဝင်လာသည်။ လမ်းပြောင်းကာ သူကြီးအိမ်ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့သည်။

“ဒကာကြီး၊ ခင်ဗျားနှိပ်စက်သည့်အတွက် ကျုပ်ဆွေမျိုးတွေ ဒုက္ခရောက်ကုန်ပြီ။ ကျုပ်မှာလည်း မရွံ့မထေရ်ရောက်ခါမှ သိက္ခာချရတော့မယ်။ ခင်ဗျားမှာ အဆီတစ်တောင် အသားတစ်တောင်တက်သလား။”

ပြောမည့်စကားကို အရှင်ကေလာသ စဉ်းစားလာခဲ့သည်။ မြင့်မြတ်သော အေးငြိမ်းသော ရဟန်းဘဝကို စွန့်ရတော့မှာပါတကားဟု တွေးကာ ရင်ဆို့၏။

“ခင်ဗျာလက်အောက်ကို ဝင်လာပြီဆိုပြီး ဝမ်းမသာနဲ့။ ရဟန်းဘဝ တုန်းက သည်းခံပေမယ့် လူဖြစ်လာချိန်မှာ သည်းခံတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပါ ထည့်တွက်။ သွေးသောက်ကြီး ဦးမိုးကောင်းရဲ့သွေးဟာ အလွန်နီသယ်။ ကုလားဆိုသာ ငါတို့ဓားစမ်းဖို့၊ ဓားဆိုသာ ကုလားကိုခုတ်ဖို့လိုအစဉ်တစိုက် ကိုင်စွဲထားသဲ့အမျိုး။ ခင်ဗျားလို ကုလားကျွန်ကိုတော့”

ဦးကေလာသ၏ ခြေလှမ်းများ တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။ သူကြီးမယားနှင့် သားသမီးများ၏ ငိုကြွေးသံက ဆီးကြိုသဖြင့် ဖြစ်သည်။ ဆယ်အိမ်ခေါင်းတွေ ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဝင်ထွက်နေကြ၍ ဖြစ်သည်။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

အမင်္ဂလာ ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်နေပြီဟု ခန့်မှန်းမိသည်။ ဦးစင်းကျိုင်း ပြန်လှည့်လာခဲ့ရသည်။

“အကျိုးဆောင်ကိုယ်တော်ကြီး၊ ဆရာရင်း ဒကာရင်းမို့ သတင်း လာမေးသယ် ထင်ပါ့ဘုရား”

သုံးအိမ်ကျော်မှ ဝံသာနုဦးပုက လမ်းထွက်ပြီးမေး၏။

“ကြဲကြဲငယ်မှ ဖန်ဖန်။ ခင်ဗျားမို့ မေးတတ်ပလေသယ်”

“အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ဘုရား။ အိမ်ပေါ်ကြွပါဦး”

ခေါင်းရင်းခန်းတွင် ခင်းပေးသည့် စောင်ဖြူဖြူသုံးထပ်ပေါ်တွင် ထိုင်မိလျှင် ထိုင်မိချင်း “ကျုပ်ပါ ဖမ်းချင် ဖမ်းပေစေဆိုပြီး နာနာကျည်းကျည်း ပြောပစ်မယ်ဆိုပြီး လာသာဗျ” ဟု စကားစသည်။

“ဒကာကြီးသိမှာပါ။ ကျုပ်အမေနဲ့ မရိုး နှစ်ယောက်လုံး ဖျားနာ နေကြသတဲ့အထဲ မိရိုးရဲ့ကလေးနှစ်ယောက်က အိမ်ရောက်နေသယ်။ မယ်တော် ကြီးကိုလည်း မရိုးက မပြုစုနိုင်နဲ့”

“တပည့်တော်တို့ ဘူးအသင်းသားတွေကို နှိပ်စက်ပေမယ့် ခမျာမှာ သူကောင်းပြု ခံမသွားရရှာဘူးဘုရား”

ဦးပဉ္စင်း၏အာရုံထဲသို့ သူကြီးအိမ်မှ အကြားရှုခင်း အမြင်ရှုခင်းများ ဝင်ရောက်လာသည်။ “အင်း ဟုတ်ပါရဲ့၊ အဲသာ ဘာဖြစ်သာတုန်း” ဟု စကားဦးပြောင်းသည်။

“မဟုတ်သာလုပ်တော့ မဟပ်သာ ဖြစ်သပေါ့ဘုရား”

“ဘယ်လို မဟပ်သာဖြစ်သာတုန်း”

“ဆင်မာန်ရွာက စစ်ပြန်ကြော့ကိုသိသလား ကိုယ်တော်”

“သိသာပေါ့ဗျာ”

“ကြော့ကို သူကြီးက အများကြီး မျက်မှန်းကျိုးသဘုရား”

“ဟုတ်သယ်။ အဲသာလည်း ကျုပ်သိသယ်”

မောင်ကြာဥသည် သွေးသောက်စုတိုက်နယ်မှ စစ်ပြန်ဖြစ်သည်။ သူသည် ၁၉၁၄ ခုနှစ်မှ ၁၉၁၈ ခုနှစ်အထိ ဥရောပစစ်မျက်နှာတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ကမ္ဘာစစ်တွင် ပါဝင်တိုက်ခိုက်ရန် မြန်မာပြည်မှ စေလွှတ်ခဲ့သော စစ်သားများတွင် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

ခေတ်မီစစ်ဝတ်တန်ဆာ၊ ခေတ်မီစစ်ပညာတို့နှင့် စိမ်းနေသော မြန်မာတို့မှာ တိုက်ခိုက်ရေး စစ်သားလော၊ စစ်ကူလီလော မခွဲခြားနိုင်ကြ။ ထိုကဲ့သို့ လိုက်ပါထမ်းဆောင်ခွင့်ရသည်ကိုပင် ဂုဏ်ယူကြ၏။ ပွဲကြီးလမ်းကြီးခံကာ ဂုဏ်ပြုကြ၏။

ထိုသူတွေ ပြန်ရောက်လာသောအခါတွင်လည်း ပထမတန်းစားမြေဆယ်ဧကစီ ဆုတော်လာဘ်တော်ရကြ၏။ သည်မျှအထိကား သူကြီးငပွေး မုန်းထားစရာအကြောင်း မပေါ်ပေါက်သေး။

သို့ရာတွင် ကြာဥသည် သူကြီးငပွေးအား မျက်စိထောင့်သည်။ စစ်ပြန်တစ်ယောက်၏အမြင်တွင် နှစ်လုံးပြူးသေနတ် တကားကားဖြင့် ဝင့်ဝါနေသူသည် ထန်းပလတ်ဓားကိုကိုင်ကာ ကြွားဝါနေသည့် ကလေးငယ်နှင့် မခြားနားချေ။

“အလကားပါကွာ၊ နှစ်လုံးပြူး ယမ်းတောင့်ဆိုသာ အနီးကပ်မှာသာ ဒဏ်ရာပြင်းသာပါ။ ဝေးသွားရင် ‘စရိတ်’ ကျသွားရော။ ကျောက်ခဲနဲ့ ဆုပ်ပက်သလောက်ပဲရှိသယ်။ ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိဘူး။”

သူကြီးငပွေး အနာဆုံးစကား၊ အခဲမကျေစရာအဖြစ်ဆုံး စကားပေတည်း။ သို့အတွက် ပေပင်ကုန်းရွာ ဓားပြမှုတွင် ပေပင်ကုန်းသူကြီး ပုလိပ်နှင့် ဦးငပွေးတို့ပေါင်းပြီး အမှုဆင်သည်။ ကြာဥကို ဖမ်းချုပ်သည်။ ကြာဥ ခြောက်လခန့် အချုပ်ခံရသည်။

ခုနစ်လထဲအရောက်၌ ကြာဥလွတ်လာသည်။ ဆုလာဘ်ရသော ပထမတန်းမြေဆယ်ဧက မရှိတော့ပြီ။ လူမှာလည်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ဗရပူဖြင့်။

ကျားနာကြီး ကြာဥသည် ဒဏ်ရာကို လျှာဖြင့်လျက်ပြီး ကစားသော တောကောင်နှယ် အားမွေးသည်။ အားမွေး၍ မပြည့်သေးမီ စိတ်မထိန်းနိုင် စရာအခင်းကို သူသိသည်။ ယင်းကား သူ့မယားကို သူကြီးငပွေး ဗလက္ကာယ ပြုသော သတင်းဆိုးပေတည်း။

ကျားနာကြီး အားမပြည့်မီ၊ အနာမကျက်မီ ဓားကို ထဆွဲသည်။ ရွာခေါင်းများ ခြံရံလျက် နှစ်လုံးပြူးကြီးတကားကားဖြင့် ဆင်မာန်ရွာသို့ သူကြီးငပွေး တိုင်းခန်းလှည့်လည်လာစဉ် ဓားဖြင့် ဝင်ခုတ်သည်။ နှစ်လုံးပြူး သေနတ်ရော အခွန်တော်ငွေနှင့် ယမ်းတောင့်ထည့်သော လွယ်အိတ်ပါ ယူသွားသည်။

ရွာခေါင်းတွေသည် သူကြီးငပွေးအား မင်းလှသို့ အလျင်အမြန်ပို့ကြ သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အာဏာနှင့်ငွေသည် လူကို လျစ်လျူရှုတတ်ရကား သူကြီးငပွေး၏ အသက်ကို မည်သူမျှ မကယ်နိုင်ပါ။

“အခု ဦးဇင်း ရောက်မလာခင်ကလေးတွင် အလောင်းကို ပြန်သယ် လာကြတာဘုရား။ အင်း ထလွန်းတော့လည်း ထိုင်ရတာပေါ့။”

သူကြီးငပွေးသေ၍ မည်သူမျှ ဝမ်းနည်းမည်မထင်။ ဦးဇင်းကျိုင်း လည်း ဝမ်းသာချင်ငြား မိမိကိုယ်ကို ငဲ့နေရသည်။ မိမိသည် လွတ်လပ်သော လူမဟုတ်။ ကျင့်သုံးရသည့် တရားတွေ၊ လိုက်နာရမည့် သိက္ခာပုဒ်တွေ ခြုံရုံထားသော ရဟန်းပါတကား။

“မသေခင်တုန်းက ဘီလူးသဘက်ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ခွင့်လွတ်လိုက် ပါတော့ ဒကာပုရာ”

လူများသည် ဦးပုအိမ်ရှေ့မှဖြတ်ပြီး နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက် တစ်တွဲ သွားကြ၏။ ဦးပဉ္စင်းသည် ဤသည်ကို လည်ဆန့်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

“အခုလာကြသာ အကောင်းလာကြသာ မဟုတ်ဘူးဘုရား။ တခြားမှာ

သေသဲ့အလောင်းကို ရွာထဲသယ်လာသဲ့အတွက် လာကြသော ဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်သယ်။ ဦးဇင်း အဲဒါကို ရည်ရွယ်သာပဲ။ ငါးသေ၊ ဝက်သေ၊ ကြက်သေတွေကို ခံတောင်းထဲထည့်ပြီး ရွာထဲဝင်လာတာကျတော့ လာပါဦး ချပါဦးနဲ့ သူ့ထက်ငါကောင်း။ သည်အသေတွေထက် အထက်တန်းကျသဲ့ လူသေကျတော့မှ ‘ခိုက်’ လိမ့်မယ်ဆိုသာကတော့ နည်းလမ်းမကျဘူး ထင်သဗျာ”

“ကိုယ်တော့်လိုသာ ပရမတ်နောက်ကိုလိုက်နေရင် ဘယ်မိန်းမမှ လင် မရဘူး။ ဪ အိုးအိုးသေးအိုးကြီးတွေကို ပန်းပန်၊ သနပ်ခါးလိမ်းပြီး အဝတ် ပတ်ထားသာပါကလား မြင်နေသာနဲ့ပဲ ယောက်ျားတွေလည်း လူပျိုကြီးတွေချည်း ဖြစ်ကုန်ကြတော့မှာ”

ဦးပုသည် တဟားဟားရယ်မော၏။ ရယ်မောရင်းက အသုဘအိမ် အနီးတွင် ရယ်မောရန်မသင့်ကြောင်း ယဉ်ကျေးသော မြန်မာ့စည်းကမ်းကို သတိရသည်။ မျက်နှာပိုးသတ်သည်။

“ဒါလည်းဟုတ်သာပဲ ဒကာပုရေ။ အမှန်တရားကိုမသိသာ အဝိဇ္ဇာပဲ။ အဝိဇ္ဇာမှောင်ဖုံးပြီး ဟုတ်သာမှန်သာကို မမြင်မသိကြသဲ့အတွက် မဟုတ်သာ မမှန်သာကို အဟုတ်အမှန် ထင်နေကြသာကလား။ ကြည့်လေ၊ ရန်သူ အင်္ဂလိပ်ကို ရန်သူမှန်းမသိအောင် အဝိဇ္ဇာအမိုက်တိုက် ဖုံးနေစဉ်ကာလ ဘုန်းက အင်္ဂလိပ်အုပ်စိုးသာ ကောင်းပါသယ် အဆိုတင်လိုတင်ကြ၊ ဂျော့ ဘုရင်နဲ့ မိဖုရားကြီး ဘုန်းတော်ကြီးလို့ သက်တော်ရှည်ပါစေ ဆုတောင်းလို ဆောင်းကြ မဟုတ်လား”

“အကန်းတကတု အကန်းထဲမှာ နိုင်ငံရေးကန်းသာဟာ ရွံစရာလည်း ဆောင်းသဘုရား။ ကြောက်စရာလည်း ကောင်းသဘုရား”

ဦးကေလာသဘဝတွင် အေးချမ်းခဲ့သော ကိုရွှေကျိုင်းအား လူမှုကိစ္စများက ဆီးကြိုနေသည်။ မိခင်ကြီး ဒေါ်မင်းဘော်မှလွဲ၍ မည်သူမျှ မျက်ရည်မကျ။ “မြင့်ရာက နိမ့်ရာကို ဆင်းရသာ အမေ ဝမ်းနည်းသယ်” ဟု ပြောရှာသည်။ ကျားမနိုင်နှင့် မိတ္တတို့မှ မိမိတို့ ပခုံးပေါ်မှ ဝန်ထုပ်ကြီးကို မျှဝေထမ်းပိုးမည့် သူအဖြစ် ဝမ်းပမ်းတသာ ကြိုဆိုကြ၏။ “ဘကြီးဖို့ မိန်းမလည်း ရှာထား သယ်ဗျို့” ဟု ကျီစယ်ခြင်းလော၊ အမှန်လော မသိနိုင်သည့် စကားကိုလည်း ပြောကြသေးသည်။

ကိုရွှေကျိုင်းမှာသော်ကား မအေ၏ ချေးသေးကလူ ပြုစုရေးတွင် အားပါးတရ ဆောင်ရွက်နိုင်ပြီအတွေးဖြင့် ဝမ်းသာနေရ၏။ ဝမ်းမသာဘဲ ဝမ်းနည်းနေလျှင် စိတ်ဆင်းရဲရုံသာရှိမည် မဟုတ်တုံလော။ သေသေချာချာ စဉ်းစားချိန်ဆပြီးမှ လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်မင်းဘော်မှာ ဇရာ၏ထုထောင်းမှု ဗျာဓိတရား၏ နှိပ်စက်မှုကို ခံရသဖြင့် အားမာန်လျော့ခဲ့ပြီ။ ထိုအချိန်တွင် ချစ်လင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

သားကြီးလည်း ကွယ်လွန်ပြီးပြီ။ သားလတ်မှာလည်း သည်မျှကြာသည် အထိ ပြန်မရောက်သဖြင့် သေသည် သဘောထားရပြီ။ သမီးနှစ်ယောက် မှာလည်း သျှောင်နောက်သို့ ဆံထုံးပါသွားကြပြီ။

အားကိုးစရာဟူ၍ သားငယ်သာကျန်ခဲ့ငြား ဘဝခြားနေသော ရဟန်း။ ယခု သူ ရောက်လာပြီ။

တရားသဘောနှင့်ကြည့်လျှင် ဝမ်းနည်းစရာဖြစ်ငြား ဒေါ်မင်းဘော် အားတက်သည်။ တစ်နေ့တခြား ရွှင်လန်းကျန်းမာလာသည်။ ထမင်း တစ်ပန်းကန်ကုန်အောင် စားပြီ။ ရွာထိပ်ရေချမ်းစင်သို့ တံမြက်ထွက်လှည်းပြီ။

အမေ ကျန်းမာလာသောအခါ ယာထဲသို့ ကိုရွှေကျိုင်း ထွက်ရပြီ။ မိမိချည်းသာဆိုလျှင် ထွန်လိုက် နားလိုက်၊ နားရင်းဖြင့် ခုတ်စရာ ထွင်စရာ များကို ခုတ်ထွင်မည်။ သည်အရာတွေ ဆောင်ရွက်မည်။

အလုပ်က လူကိုဖိထားစီးထားသဖြင့် စိတ်ငြိမ်သက်၏။ သို့ရာတွင် ခိတ္တဖြစ်စေ၊ ကျားမနိုင်ဖြစ်စေ၊ မြတ်သာဦးဖြစ်စေ ရောက်လာလျှင် ဘဒ္ဒေ တစ်လှည့် ဦးဇင်းတစ်လှည့်ခေါ်၏။ ဤသည်ကလည်း အကြောင်းမဟုတ်လှ။

“မကြီးရွှေခက် မအားလို့ ထမင်းထုပ်ကို ကျုပ် လာပို့ရသာဗျား”

ရွှေခက်သည် ဦးဝဲ၏သမီးဖြစ်သည်။ အစ်မဖြစ်သူ မိဆယ် အိမ်ထောင် တျသွားငြား သူ ကျန်နေခဲ့သည်။

ခွဲရေး တွဲရေးကြောင့် ရှေးကနယ် အဝင်အထွက် မစိပ်တော့ငြား ညှိုးသူရန်ဖက်ကား မဖြစ်ကြ။ ရွှေခက်သည် ရံဖန်၌ မမြဲဖူးထံလာ၏။ ရံဖန်၌ ဆါမင်းဘော်အား နှိပ်နယ်ပေး၏။ ယာချင်း ခရီးတစ်ခုသာ ခြားရကား ဆိုရွှေကျိုင်းအတွက် ထမင်းထုပ်ကို ယူလာတတ်၏။

“ဦးဇင်းရေ၊ အမမြဲဖူး တကူးတက လာမနေရအောင် ထမင်းထုပ် ငှဲ့ခဲ့သယ်။ ဟောသည်မှာ”

ထမင်းပခြပ်ကို ယာခရီးတွင် ချိတ်ထားပစ်ခဲ့သည်က များ၏။

ကိုရွှေကျိုင်းမှာ မိန်းမလိုချင်၍ လူထွက်သူမဟုတ်။ မိခင်အိုကြီးအား အားမနာ ပါးမနာ ပြုစုရန် လုပ်ကျွေးရန်ဖြစ်သည်။ သို့အတွက် ရွှေခက်အား စေ့စေ့ မကြည့်ပူးခဲ့ချေ။

မာတုဂါမများနှင့် အနေစိမ်းခဲ့သော ကိုရွှေကျိုင်း၏နာခေါင်းက သိသည်။ မည်သည့်အနံ့နည်း။ ထမင်းပခြပ်တွင် ကျန်နေခဲ့သည့် ရွှေခက်၏ သနပ်ခါးရနံ့။

‘အင်း၊ မိန်းမအနံ့က တစ်မျိုးပါကလား’

အမောပြေသယောင်၊ ကြည်နူးသယောင် ခံစားရသည်မှအပ ရွှေခက်အား ကိုရွှေကျိုင်း မစွဲလန်း။ မစွဲလန်းစေကာမူ တူတွေက မထိခလုတ် ထိခလုတ် ပြောသည်။ သည်အထဲတွင် အမေက စကားစပြန်သည်။

“ကြည့်စမ်း။ ငါ့သားမှာ အမေ့ကြောင့် ဆင်းရဲလိုက်သာ၊ အသား၊ တွေတောင် မည်းကုန်ပါပေါ့လား။”

“အမေမသေသေးလို့ ကျုပ်မှာ လုပ်ကျွေးခွင့်ရသာ ဝမ်းသာပါ အမေရာ။ အသားမည်းပေမယ့် ကုသိုလ်ရသဗျာ”

“မောမောပန်းပန်းနဲ့ ပြန်အလာမှာ ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်း၊ ခြေဆုပ် လက်နယ်ပြုမယ့်သူ လိုသကွယ်”

ကိုကျိုင်း၏ရင်ထဲ၌ နွေးခနဲ ခံစားရ၏။ မျက်နှာပြင်မှာ ထူပိန်း ရှိန်းဖိန်းမှု ဖြစ်ပေါ်၏။ အမေစကားမှာ အိမ်ထောင်ပြုရန် တိုက်တွန်းခြင်းပင် မဟုတ်တုံ့လော။

“အမေ မသေခင် တင့်တောင့်တင့်တယ် အိုးနဲ့အိမ်နဲ့ ဖြစ်နေသာ မြင်သွားချင်သယ်”

“ရှုပ်ကရှုပ်နဲ့ ဒကာမကြီး၊ အဲ၊ အမေရာ”

“လူ့ဘဝထဲဆင်းပြီး လူလုပ်ရင်တော့ ရှုပ်မှာပဲဦးဇင်း”

ကိုကျိုင်း မပြောတတ်တော့ပါ။ မိန်းမတစ်ယောက်အား ကျွန်ကြီး

ငနွား လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးရခြင်းသည် အနှစ်သာရ ကင်းမဲ့သည်ထင်၏။ သူက ထိုသို့ထင်သော်လည်း တပြုံးပြုံး တကုန်းကုန်း ရုန်းကန်နေသူများ မှာကား လောကနှင့်အပြည့်။

“မြဖူးမှာ အားကိုးရာမဲ့နေသယ် လူကလေး”

“ကျားမနိုင်ကို အားနာစရာအမေရာ။ အစ်ကို့မယားဟာ အစ်မပဲ မဟုတ်လား”

“သလိုဆိုလည်း လူကလေးစိတ်ကြိုက်ရှာလေ”

“မလွယ်ဘူးအမေရ။ ကျုပ် မိန်းမယူလိုက်ပြန်ရင် ကျုပ်မရီးခမျာ ဘယ်သွားနေမတုန်း။ သူ့ချွေးမကလည်း နှလုံးက ခပ်ပုပ်ပုပ်”

“အဲသာကြောင့် အမေပြောသာပေါ့။ ကျားမနိုင်ကို မျက်နှာပူလည်း ခဏပေါ့”

ထိုအခါ ရွှေခက်၏ ညက်ဝင်းသောမျက်နှာသည် ထင်းခဲနေပေါ်လာ၏။ တောက်ပရွံ့ရီသော မျက်လုံးတွေပေါ်လာ၏။

ဒေါ်မင်းဘော်သည် သား၏ပါးစပ်မှ ထွက်မလာသော စကားလုံး တွေကို ကြားနိုင်စွမ်းသော အတတ်ပညာရှိ၏။

“ရွှေခက်နဲ့က သံယောဇဉ်ဖြစ်နေကြပြီလား လူလေး”

ကိုကျိုင်း မျက်နှာ မထားတတ်အောင် ဖြစ်ရပြန်ပြီ။

“သူ့ဆိုရင်တော့ တော်မလားလို့ပါအမေရာ။ ကျုပ်မရီးနဲ့လည်း ညီအစ်မဝမ်းကွဲတွေ မဟုတ်လား”

“လူကလေး သဘောကျရင် ပြီးသာပါပဲ။ ရွှေခက်ဆိုလည်း အမေ သဘောမတူစရာ မရှိပါဘူး။ အဲ ရွှေခက်ကို မယူဘူးဆိုရင်တော့”

အမေက လောဆော်သောအခါ ကိုကျိုင်းမှာ ရွှေခက်ကို စကား မပြောရဲ ပြောရဲဖြင့် ပြောရတော့သည်။ ရွှေခက်မှာလည်း မဆွတ်ခင်က ညီတံချင်သူ ဖြစ်နေရာ အဆင်ပြေသွားလေသည်။

ကိုနှင့်၊ မရိုး၊ မိတ္တ အပါအဝင် ဘူးအသင်းသားများမှာ အမှုမရှိ အမှုရှာပြီး ဖမ်းဆီးသော သူကြီးငပွေး အသတ်ခံရသောအခါ အမှုမှာ လွတ်သလောက်နီးပါးရှိသွားပြီ။ ဝံသာနုအဖွဲ့ဝင် ရှေ့နေများကလည်း မသွားတတ် မလာတတ် မပြောတတ် မဆိုတတ်သော ဘူးအသင်းသားများ အတွက် အခမဲ့ လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ပေးကြ၏။

တောသူတောင်သားများသည် မြို့သူမြို့သားများ စားသောက်ရန် အစားအစာကို ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ပေးကြရ၏။ ထိုတောသူတောင်သား များသည်ပင် အုပ်ချုပ်သော ရန်သူအင်္ဂလိပ်အစိုးရအား အရောတဝင် မပြုရေး မဆက်ဆံရေးဟူသည့် ကြီးမားသော 'ဘူး' ဆက်ဆံရေးဖြင့် ကလန်ကဆန် ပြုရကြသည်။ မြို့သူမြို့သားများထက် ရဲရင့်ထက်မြက်သူတွေဖြစ်၏။

ထိုအချက်ကိုသိသော ဝံသာနုရှေ့နေများက သဒ္ဓါတရား ထက်သန် စွာဖြင့် ဘူးအသင်းသားများကို ကူညီကြ၏။ တရားလိုဖြစ်သော သူကြီး ငပွေး သေသောအခါ အမှုပျက်တော့သည်။ သို့ပါလျက်နှင့် ငွေကြေးကုန်ကျ ကြရသည်။

ရာဇဝတ်အုပ်နှင့် သိသည်ဆိုသူကတစ်မျိုး၊ တရားသူကြီးကို ပြောပေးမည်ဆိုသူကတစ်သွယ် ငွေကြေး ညစ်ကြအစ်ကြ၏။ ပျက်နေသော အမှုအတွက် အချောင်ဝင်ရောက်ကာ လူစွမ်းကောင်း လုပ်ကြသည်ကို သဘောမပေါက်။ မပေါက်သည့်အလျောက်၊ မရှိ ရှိရာကို ပေါင်နှံရောင်းချ ပေးကြရသည်။

ကိုနှင့်၊ မရိုး၊ မိတ္တ အပါအဝင် ဘူးအသင်းသားများ ထောင်မကျဉ်း များစွာထိခိုက်သည်။ မြို့ပေါ်မှ လယ်ပေါင်ယာပေါင်ခံသူများ၊ သစ်ပင်ဝယ်သူ၊ အပေါင်ခံသူများသာ အကျိုးရှိသည်။ ကိုရွှေကျိုင်းမှာ ယောက်ဖကိုနှင့်တို့၏ စီးပွားရေး နာလန်တူစေရန်အတွက် နွားတစ်ကောင် ဖွဲပေးလိုက်ရသည်။

ကျားမနိုင်၏ဇနီးသည် ပေးမှဖြစ်မည့် အခြေအနေကြောင့် ပေးလိုက်

ရသည်ကို မထောက်ထား၊ မစာနာ။ သူလည်း ရသင့်သည်ဟု စကားဆို၏။ သို့ဖြစ်သဖြင့် ဖွားမင်းဘော်နှင့် စကားများရတော့သည်။ ထိုအခါမျိုးဝယ် မမြဲဖူးမှာ နေစရာမရှိတော့ချေ။ ချွေးမကို ပြောဆိုဆုံးမရန် မတတ်နိုင်တိုင်း ယောက်ျားမကို အားနာနေရသည်။

ဒေါ်မင်းဘော်ကမူ ပြတ်သားသည်။

“မိရိုးကိုပေးသာနဲ့ ညည်းတို့ကို ပေးရတော့မလား။ သလိုဆို ဦးဇင်းကလည်း တောင်းမယ်။ ရေနံချောင်းနဲ့ မန္တလေးကလည်း တောင်းတော့မှာပေါ့။ အမွေဟာ ငါသေမှ ခွဲရမယ့်ဟာဟဲ့။ ငါမသေခင်မှာ ငါ့သဘော။ ငါ ပေးချင်ပေးမယ်၊ ရောင်းချင်ရောင်းမယ်”

ဤသို့ဖြင့် မယ်မှုန်သည် အဘွားယောက်ျားမအိမ်သို့ အသွားအလာ ပြတ်စဲလေတော့၏။

ကိုရွှေကျိုင်းကား ဆွေရေးမျိုးရေးတွင် များစွာ စိတ်မဝင်စား။ သူ့အာရုံတွင် စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခု ရောက်နေသည်။ တူဖြစ်သူ ဒေးဗစ် သာထွန်းထံမှ စာဖြစ်သည်။

သွေးသောက်စု တိုက်နယ်အတွင်းရှိ ဝံသာနုများသည် နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များကို အယုံအကြည် ကင်းမဲ့နေကြပြီ။ တွဲရေးစကားပြောပြီး ခွဲရေးဖြစ်လာသူများ၊ ခွဲရေးသမား အမည်ခံပြီး တွဲရေးသမားဖြစ်သွားပုံများမှာ မျက်စိလည်စရာကောင်း၏။ သို့ကြောင့် “အလကားလူညာတွေပါကွာ” ဟု ဝါးလုံးရှည်ဖြင့် သိမ်းရမ်းကြ၏။ ထက်မြက်လာသည့် ဦးစိုးသိမ်းဂျီစီဘီအေ ကိုပင် မယုံတယုံဖြစ်လာကြ၏။

ကိုရွှေကျိုင်းမှာ ဦးစိုးသိမ်း ဂျီစီဘီအေကို အားထား၏။ ဦးစိုးသိမ်းကလည်း ရိုးသားတည်ကြည်သည်။ အမှုဆောင်လူကြီးတွေကလည်း ကွန်ဖရင့်ကျင်းပပြီး ဟိုဟာလုပ်ပေးပါ၊ သည်ဟာလုပ်ပေးပါ တောင်းဆိုခြင်း၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခြင်းတို့ထက် ပိုမိုထိရောက်စွာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးရန်

စိတ်အားသန်ကြ၏။ သည်လူတွေထဲတွင် ဘီလူးကျွန်းဘက်မှ ဂျီစီဘီအေ ကိုယ်စားလှယ် ဆေးဆရာဦးစံရှား ခေါ် ဆရာစံမှာ ထက်မြက်လှသည်။ တက်ကြွလှသည်။

အလုပ်ပါးချိန် အားချိန်များစွာတွင် ကိုရွှေကျိုင်းမှာ ဦးစိုးသိမ်း ဂျီစီဘီအေ အပေါ်တွင် မျှော်လင့်ချက်ထားပုံများကို လက်ကျန်ဝံသာနုများနှင့် ဆွေးနွေးရသည်။ သွေးမအေးရန် လှုံ့ဆော်ရသည်။ ဝံသာနုအများစုမှာ ပိုမိုရိုးသားသော၊ ပိုမိုနိုးကြားတက်ကြွသော ခေါင်းဆောင်များကို တောင့်တ နေကြ၏။

သည်အခိုက်တွင် ကိုရွှေကျိုင်း ကြားလိုက်ရသော အရာမှာ တို့ဗမာ အစည်းအရုံး။

ထိုအစည်းအရုံးအကြောင်း သတင်းပေးသူမှာ ဒေးဗစ်သာထွန်း ဖြစ်သည်။

အန်ကယ်ဘကြီးခင်ဗျား၊

တူမောင် ဒေးဗစ်သာထွန်း ရိုသေစွာ စာရေးလိုက်ပါသည်။ အဖေနှင့် အမေတို့ ကျန်းမာပကတိ ချမ်းသာစွာရှိကြပါသည်။ အမေနှင့်တကွ ဆွေမျိုးသားချင်းအားလုံး ကျန်းမာပျော်ရွှင်စွာ ဘေးဘယားဝေးကွာကြပါစေဟု အစဉ်ဆုတောင်းလျက်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မိဘသဘောတူသော သူဌေးသမီးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ရာတွင် သားတစ်ယောက်ရသည်အထိ စိတ်ချမ်းမြေ့မှု မရရှိပါ။ သို့အတွက် ဘီအိုစီနှင့် အပြိုင်ဖြစ်သော အိုင်ဘီပီ ကုမ္ပဏီတွင် အင်ဂျင်နီယာအဖြစ် အလုပ်လက်ခံ လုပ်ကိုင်ခဲ့ ပါသည်။ ဤအတောအတွင်း မိတ်ဆွေများ ရောက်လာသဖြင့် လိုက်လံကူညီရပါသည်။ ထိုသူများမှာ သူတို့ကိုယ်ကို 'သခင်' အမည်တပ်ကြပါသည်။ ဥပမာ - သခင်ဗအေး၊ သခင်လှမောင်

စသည်ဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့အဖွဲ့အစည်း၏အမည်မှာ
'တို့ဗမာအစည်းအရုံး'ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအစည်းအရုံး၏ ကြွေးကြော်သံ သို့မဟုတ် 'တို့ဗမာစာတမ်း၊
နိုင်ငံပြု စာစုအမှတ် ၁' မှာ....

မြန်မာပြည်သည် တို့ပြည်။

မြန်မာစာသည် တို့စာ။

မြန်မာစကားသည် တို့စကား။

တို့ပြည်ကိုချစ်ပါ။

တို့ပြည်ကို ချီးမြှင့်ပါ။

တို့စကားကို လေးစားပါ။

ဘကြီးခင်ဗျား၊ ထိုစာကို ကျွန်တော် အလွန်သဘောကျ
ပါသည်။ မြန်မာပြည်၏ လွှတ်တော်တွင် မြန်မာစကား ပြောခွင့်မရ၊
အင်္ဂလိပ်လိုသာ ပြောခွင့်ရသဖြင့် နာကျည်းစရာကောင်းပါသည်။
ထို့ကြောင့် တို့စကားကို လေးစားပါ ကြွေးကြော်သော တို့ဗမာ
အစည်းအရုံးကို ကျွန်တော် သဘောကျပါသည်။

၎င်းအစည်းအရုံး၏ တိုက်တွန်းချက်ဆိုသည်မှာလည်း
သဘောကျစရာ ကောင်းပြန်ပါသည်။

“အချင်း အမျိုးသားအပေါင်းတို့”

“မြန်မာနိုင်ငံသည် အသင်တို့ ငါတို့၏ မြန်မာနိုင်ငံ မဟုတ်
သလော။ အသင်တို့ ငါတို့ နိုင်ငံကို ချစ်ခင်ကြဖို့အလုပ်မှာ
အသင်တို့ ငါတို့၏ မဟာဝတ္တရားတော်ကြီး မဟုတ်ပါလော။
မြန်မာနိုင်ငံသည် မြန်မာ့ဖို့ မဟုတ်ပါလော၊ ဟုတ်၏။ မြန်မာ
နိုင်ငံသည် မြန်မာ့ဖို့ဖြစ်စေရမည်။ မမေ့မလျော့ကြကုန်လင့်။

“ညီညွတ်ကြကုန်လော့”

“စည်းလုံးကြကုန်လော့”

“အချင်းချင်း ရိုင်းပင်းကြကုန်လော့”။

“မြန်မာဆိုင်များ တည်ကြကုန်လော့”

“မြန်မာဆိုင်၌ ဝယ်ကြကုန်လော့”

“ရန်မလိုလျှင် ရန်ပိုသည်။ ရန်လိုမှ ရန်ပြိုသည်”

ဘကြီးခင်ဗျား၊ ၎င်းအစည်းအရုံးမှ ထုတ်ဝေသော နိုးကြားရေး စာတမ်းမှာလည်း ကောင်းပါသည်။ ဘကြီးဖတ်ဖို့ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

ယခုအခါတွင် မနူးမနပ် ကျွန်မြန်မာများက လောကဓာတ် အတန်းကျောင်းက ကောင်းပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းက မကောင်းသလိုလို ပြောနေကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ တို့ဗမာ အစည်းအရုံးကြီးမှ ထုတ်ဝေသော ‘ဘုန်းကြီးကျောင်းများ သိပ္ပံကျောင်းတိုက်တို့ ဖြစ်သောအခါ’ ဟု အမည်ပေးထားသည့် စာတမ်း နံပါတ် ၃ ၌

“ဘုန်းကြီးများမှာ တပည့်ကျောင်းသားတို့အား စာပေသင်ကြားရာတွင် အခကြေးငွေ ယူရိုးမရှိသဖြင့် ဆင်းရဲလွန်း၍ စာမသင်နိုင်ဟူသော ဆင်ခြေမျိုးပေးရာ မရနိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်၏။ ယခုအခါ ယဉ်ကျေးသော အနောက် တိုင်းကြီးပြည်ကြီးများတွင် စာပေအတတ်ပညာတို့ကို အခမဲ့သင်ကြားနိုင်ရန် စီမံပြီး၊ စီမံဆဲ၊ စီမံလတ္တံ့ နေကြသည်ကို ထောက်သော် ငါတို့မှာ စာပေကို အခမဲ့သင်ကြားမှု၏ အကျိုးကျေးဇူးကို ရှေးဦးစွာ သိရှိကြသူများ ဖြစ်သည်ဟူသော ဂုဏ်ကိုပင် ခံထိုက်ပြန်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ပင် ဖြစ်တော့သည်” ဟူ၍ ရေးသားပါရှိသဖြင့် အလွန်ဝမ်းမြောက် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ယင်းအစည်းအရုံးကြီး၏ စာတမ်းနံပါတ်ရှစ်မှာ ဘကြီးတို့နှင့် တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်ပါသည်။

“ရှေးထုံးမပယ်နှင့်။

“ဈေးသုံးမကြွယ်နှင့်။

“ရှေးထုံးပယ်တော့ လွဲတတ်သည်။ ဈေးသုံးကြွယ်တော့ မွဲတတ်သည်”

“ထိုစကားသည် အခါခပ်သိမ်းမမှန်ချေ။ ရှေးထုံးပယ်တိုင်းလည်း မလွဲ၊ ဈေးသုံးကြွယ်တိုင်းလည်း မမွဲ။ ထို့ကြောင့် ရှေးထုံးကို ပယ်သင့်က ပယ်ရမည်။ ဈေးသုံးကို ကြွယ်သင့်က ကြွယ်ရမည်ဟု ပြင်အပ်၏” ဟူ၍ အစချီထားပါသဖြင့် ဘကြီးတို့ အကြားရ ထောက်ကောင်း ထောက်ပါလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် နောက်ပိုင်း၌ ဘကြီးတို့အကျိုး အများကြီး ပါပါသည်။ ပါပုံကို အနည်းငယ် ဖော်ပြပါရစေ။

“ငါတို့သည် မိရိုးဖလာ အသုံးပြုမြဲဖြစ်သော နောက်ချေး ချခြင်းမှလွဲ၍ လယ်ယာကို မြေဩဇာထက်သန်အောင် အခြားသော နည်းများကို များစွာအသုံးပြုကြသည် မဟုတ်ချေ။ ဤကဲ့သို့ နောက်ချေးမှတစ်ပါး အခြားမြေဩဇာတို့ကို အသုံးမချခြင်းမှာ တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့် ရှေးထုံးကို မပယ်လိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။ တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့်လည်း အသိဉာဏ် မရှိ သောကြောင့် ဖြစ်၏။

“လယ်ယာ၌ နောက်ချေးချခြင်းသည် ဝိဇ္ဇာပညာနှင့် ညီညွတ်၏။ (အဘယ်ကဲ့သို့ ညီညွတ်သည်ကိုမူကား ငါတို့ မသိကြ။) နောက်ချေးကို ဓာတ်ခွဲ၍ ကြည့်သည်ရှိသော်၊ ယမ်းဖြစ်စေတတ် သော နိုက်ထရိုဂျင်ဓာတ် အချိန်တစ်ထောင်လျှင် သုံးပိဿာခန့်

ပါဝင်၏။ ထိုဓာတ်ကို သစ်ပင်တို့ကြိုက်၏။ ထိုဓာတ်သည် လေထဲ၌ များစွာပါဝင်လျက်ရှိ၏။ လေအထု၏ အပုံ ၁၀၀လျှင် ၈၀ မှာ ထိုဓာတ်ဖြစ်၏။”

ဘကြီးခင်ဗျား

၎င်းစာတမ်း၏ တစ်နေရာတွင်လည်း စပါးအထွက်တိုးသော ဓာတ်မြေဩဇာအကြောင်းကို ဆက်လက်ရေးထားပါသေးသည်။

“စိုက်ပျိုးရန်တွင် စပါးအထွက် နှစ်ဆခန့် တိုးစေတတ်သည့် ဓာတ်မြေဩဇာ အသစ်တစ်မျိုးမှာ အဲမိုဖော့ခေါ်၏။ ၎င်းဓာတ်တွင် ယမ်းဓာတ်ရာခိုင်နှုန်း ၂၀ နှင့် မီးစုန်းဓာတ် ရာခိုင်နှုန်း ၂၀ စီပါ၏။ ထို့ကြောင့် ယမ်းဓာတ်အလိုငှာ အကြမ်းအားဖြင့် အဲမိုဖော့ဓာတ် အချိန် ၁၀၀ သည် ရိုးရိုးနောက်ချေး အချိန် ၇၀၀ ခန့်နှင့် ညီမျှ၏။”

ဘကြီး ဖတ်ချင်စိတ်ပေါက်လာအောင် ထုတ်နုတ်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အစအဆုံးသိချင်လျှင် ပူးတွဲပေးပို့သော စာရွက်များတွင် ဖတ်ရှုပါခင်ဗျား။

ဘကြီးခင်ဗျား၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံးအကြောင်း ဆက်ရလျှင် ရိုးသားသောလူငယ်များ ဖွဲ့စည်းထားသော အဖွဲ့ဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံရေးသမား၊ စားမာန်ခုတ် နိုင်ငံရေးသမား၊ လူလိမ်နိုင်ငံရေး သမားတွေ မဟုတ်ကြပါခင်ဗျား။ တစ်ပါးကျွန်ဘဝမှ အဖ နိုင်ငံ တော်ကြီး လွတ်လပ်အောင် ဆောင်ရွက်မည့်သူများ ဖြစ်ပါသည်။ သန့်ရှင်းသော ဦးစိုးသိမ်း ဂျီစီဘီအေကိုလည်း မဆန့်ကျင်ပါ။ ပြောင်းလွဲနေသည့် အနာဂတ်ကောင်းကို ဘကြီး မျက်ခြည် မပြတ်အောင် သတင်းပေးလိုက်ပါသည်ခင်ဗျား။

အားလုံးကျန်းမာကြပါစေ
တူမောင် ဒေးဗစ်သာထွန်း

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ကိုရွှေကျိုင်း အလွန်ဝမ်းသာသည်။

ဒေးဗစ်သာထွန်း ပေးပို့သောစာများကို ပြည့်စုံအောင် ဖတ်ပြီးနောက် ဥက္ကဋ္ဌ ဆရာတော်ကြီးထံသို့ ပြေးတော့သည်။ “မပြောမဆိုနဲ့ ဘယ်သွားဦး မလို့လဲ” ဇနီးသည်၏ အမေးကိုပင် အဖြေမပေးခဲ့နိုင်ပေ။

ဆရာတော်ကြီးသည် သာမဏေများ၊ ကျောင်းသားများ၊ ငှက်ပျောရုံ ရှင်းလင်းသည့်နေရာတွင် ရောက်နေ၏။ ကိုရွှေကျိုင်းကို စာရွက်တစ်ထပ် ကြီးနှင့် မြင်သဖြင့် ကျောင်းပေါ်သို့ခေါ်လာခဲ့၏။

“ရေနံချောင်းက တူ့ဆီက စာပါဘုရား။ လူငယ်တွေဖွဲ့သဲ့ တို့ဗမာအစည်းအရုံးအကြောင်းဘုရား။ အဲသည်အစည်းအရုံးကထုတ်သဲ့ စာတမ်းတွေ ဘုရား”

“စာတမ်း ဟုတ်လား”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် စာတမ်းအမှတ်ရှစ်ကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ဖတ်ရှုတော်မူ၏။

“ငါတို့တောင်သူလယ်သမားတွေ နိုးကြားအောင် နှိုးဆော်တာပဲကွ။ သို့ပေသည့် ငါတို့ ငါတို့နဲ့ နားထဲမှာ ကသိကအောက်ကြီးပဲကွာ”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ လူငယ်ပီပီ တုတ်ထိုးအိုးပေါက် ရေးသာထင်ပါ့ ဘုရား”

“အေးလေ။ ငါတို့ အမှုဆောင်လူကြီးတွေနဲ့ တိုင်ပင်ကြသေးတာ ပေါ့ကွာ။ အမေပေးသဲ့နာမည်မှာ ရှေ့က ‘သခင်’ တပ်ရမယ်ဆိုတော့ ဂိုဏ်းတွေ ဘာတွေများ သင့်နေမလား ဦးဇင်း။ အဲ ဘုန်းကြီးလူထွက်ရာ” .

ဆရာတော်ကြီး ညည်းတွားငြား၊ ကိုရွှေကျိုင်းက ရွှင်လန်းစွာ ထင်မြင်ချက်ပေး၏။

“တပည့်တော်အထင်ပြောရရင် ကုလားဖြူကို လတ်သခင်၊ ဝီလ်ဆင်သခင်၊

မက်ကောလေးသခင်လို့ ခေါ်ခေါ်နေကြသာကို နားကြားပြင်းကတ်သဲ့ အတွက် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဘုရား။ နောက်တစ်ကြောင်းကလည်း ကိုယ့်မင်း ကိုယ့်ချင်းဘဝ၊ သခင်ဘဝနဲ့ နေခဲ့ရတဲ့ သခင်လူမျိုးဆိုသာကို လှုံ့ဆော်သဲ့ သဘောနဲ့ သခင်ဗအေး၊ သခင်လှမောင် အမည်ခံတာထင်ပါရဲ့ဘုရား။”

“အေးကွ၊ သလိုဆိုတော့လည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်ပဲကွ။ ငါ ဆိုပါ တော့ကွာ၊ သခင်ဦးသာသန။ မင်းကျတော့ သခင်ရွှေကျိုင်း။”

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် အသံထွက်အောင် ရယ်မောရာက ချက်ချင်း အရယ်ရပ်၏။

“ဒါပေမယ့် သခင်အမည်တပ်ပြီး ဘာမှ မယ်မယ်ရရ မလုပ်ရင်လည်း အလဟဿနေမှာပဲ။ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေး၊ အမျိုးဘာသာသာ သနာတော် ကြီးပွားရေးတွေလုပ်မှ အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာကွ။ စုံစမ်းရေးကော်မရှင် ဖွဲ့သာတို့၊ အစီရင်ခံစာရေးပြီး တင်သာလောက်နဲ့ တင်းတိမ်နေလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး ထင်သယ်။ ငါတို့ အမှုဆောင်လူကြီးတစ်ယောက် ဘယ်သူ အဲ ဆရာစံ။ လယ်သမားတွေရဲ့ နစ်နာမှုတွေကို ဒီစကြိုတ်အလိုက် လိုက်လံစုံစမ်းပြီး အစီရင်ခံသာပဲကွ။ တောင်သူလယ်သမားတွေ နစ်နာသာ သိရုံပဲရှိသယ်။ ပူးသတ်မယ်ပြောပြီး အမတ်ချုပ်ရာထူး ဝင်ယူသူတွေလည်း လုပ်မပေး၊ ငါတို့လည်း မတတ်နိုင်။”

“ငါတို့လည်း ‘ဘူး’ အသင်း ဖွဲ့ခဲ့သားပဲကွ။ မညီညွတ်လို့ အရေး နိမ့်သာမဟုတ်လား။”

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ကျောင်းလှေကားတံခါးဘက်သို့ လည် ဆန့်ကြည့်၏။ အလင်းရောင်ကို ကျောပေးထားသဖြင့် မည်သူမည်ဝါ မသိကွ။ သို့အတွက် ကိုရွှေကျိုင်း လှည့်ကြည့်ရသည်။ သူကား ချက်ချင်း သိသည်။

“အိမ်က ဒကာမဘုရား”

“ဆရာတော်ဘုရား၊ ကိုရွှေကျိုင်းကို ထမင်းစား လာခေါ်သာပါ ဘုရား”

“ဆရာတော်ဘုရားပြုံးလိုက်ကာ “သည်ဝတ်နှောင်ကို လွတ်အောင် မရုန်းနိုင်ဘဲကိုးကွ။ အင်း လိုက်သွားပေတော့” မိန့်တော်မူ၏။

ကိုရွှေကျိုင်းသည် အလိုက်သင့် ဝတ်ချကာထရငြား ဇနီးသည်အား မကျေနပ်ချေ။ နိုင်ငံအရေး၊ တိုင်းရေးပြည်ရေး ဆွေးနွေးနေသည်ကို လာရောက်နှောင့်ယှက်သော မိန်းမဟု ရင်ထဲက ရေရွတ်နေသည်။

“တစ်ပြုး တစ်လံ ညောင်ကန် ထမ်းပိုး အကျိုး”

မရွှေခက်သည် ဆီမန်းမန်းသကဲ့သို့ တီးတိုးရေရွတ်လျက် ပြောင်းဖူး တောင့်များကို ရေတွက်နေသည်။ ထိပ်မှ ရစ်လှီးပြီး အခွံချွတ်ထားသည့် ပြောင်းဖူးတောင့်များကို နေပူထဲ မြေတလင်းပြောင်တွင် ပစ်ထားခဲ့ရာမှ ရိုင်ပတ်ထဲသို့ သွင်းနေပြီ။ တစ်ပြုးဟုဆိုလျှင် နှစ်တောင့်၊ တစ်လံဟုဆိုလျှင် နှစ်တောင့်ကျ ပစ်သွင်းသည်။ အကျိုးသို့ရောက်သောအခါ ဆယ်တောင့် ပြည့်ပြီ။ ဆယ်တောင့်ပြည့်တိုင်း ‘ဂရီ’ တစ်တောင့် ဖယ်ထားသည်။

အမေ ဒေါ်မင်းတော်သည် သူ၏ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ စကောထဲတွင် ပဲကြီး စေ့တွေထည့်ကာ ပိုးစားနှင့် အကောင်းရွေးလိုက်၊ ပုခက်လွှဲလိုက်၊ ဆေးလိပ် ဖွာလိုက် လုပ်နေသည်။ မမြဲဖူးကား မရွှေခက်နှင့် တစ်လံကွာခန့်တွင် နှမ်းပိုးထိုးတွေကို စကာဖြင့် ဝိုင်းပြီး ‘ယု’ ထုတ်လိုက်၊ ‘ဆတ်’ လိုက်ဖြင့် အကောင်းအထွေး ရွေးနေသည်။

ဆောင်းဖျားနေ ပူသည့်အခိုက် အလုပ်တွေ စိတ်စောနေကြသဖြင့်

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ကိုရွှေကျိုင်းအား လှမ်းမကြည့်နိုင်ကြ။ ကိုရွှေကျိုင်းကား ခဲတံကို တံတွေး ဆွတ်ကာဆွတ်ကာဖြင့် ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် အလုပ်များနေ၏။ သူ့ဘေးတွင် သတင်းစာအဟောင်းတွေ ဗုံစီသည်သို့ ပတ်ခြံလျက်ရှိ၏။

“ဟေ့ ရှင်မရဲ့၊ လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့တုန်းက ရောင်းလိုက်တာ ဖက်ထုပ် သုံးဆယ်လား၊ အစိတ်လား။”

ထိုအခါတွင်မှ မရွှေခက် ခါးဆန့်သည်။ “အစ်မ မှတ်မိလား” ဟု မမြပူးအား လှမ်းမေး၏။

မမြပူးလည်း ပြေနေသောထဘီစကို ခါးကြားသို့ပြန်သွင်းရင်း ယောက္ခမကို လှမ်းကြည့်၏။

“လူကလေးပဲ ဘုတ်အုပ်ထဲ မှတ်သယ်မဟုတ်လား။ မသေချာ ရင်လည်း အကျန်ကို ထရေလိုက်ပါတော့လား။”

ယောက်သွားပုံ ကြိမ်ပုခက်သည် မှန်မှန်လွှဲနေပါလျက် တုန်ခါ လာ၏။ ဒေါ်မင်းဘော်သည် ပြောရင်း ဆိုရင်း ပုခက်လွှဲရပ်ပြီး ပုခက်ထဲမှ ကလေးကို ကောက်ချီ၏။

သို့ရာတွင် ကလေးသည် အလိုက်သင့် ပါမလာ။ ကော့ထိုးနေသဖြင့် ဒေါ်မင်းဘော်မှာ ပြန်ချထားရာက “အမေတဲ့ဟေ့ အမေတဲ့” ဟု ပြော၏။ သို့ကြောင့် မရွှေခက် အလျင်အမြန်ထ၏။ ထဘီပြင်ဝတ်၏။

“အောင်မာ။ ရှင်မတို့ အကျီဝတ်သာက အဆန်းပါကလား။”

မရွှေခက်မှာ ပုခက်ဘေးသို့ရောက်ခါမှ တုံ့ရပ်၏။ သူ့လင်ကို ဇာအုံတင်ကြည့်၏။ သူ့ကိုယ်ကိုလည်း ငုံ့ကြည့်ကာ စစ်ဆေးရ၏။ အမှား အယွင်းမရှိ၊ ဖရိုဖရဲ မရှိ။

“ဦးရင်၊ ဘာပြောတာတုန်းဟင်”

“ရှင်မတို့ ဘယ်အချိန်ကစပြီး အောက်ခံအကျီဝတ်ပါလိမ့်”

“အမေသားကို အမေပဲ ကြည့်ပြောပေတော့”

မရွှေခက်သည် ကလေးကိုပွေ့လျက် ယောက္ခမဘေးတွင် ပစ်ထိုင်ချရင်း ညည်းပြော ပြော၏။ သို့ရာတွင် ဒေါ်မင်းဘော် မပြောချေ။

“ဘုန်းကြီးလူထွက်လို့ ပြောရင်လည်း ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ့ ရှင်မရဲ့၊ ဘုန်းကြီးလူထွက်မို့ ဘုန်းကြီးလူထွက်ပြောသာ ဘာဖြစ်သတန်း”

မရွှေခက်သည် ယောက္ခမကို စောင်းကြည့်၏။ ဒေါ်မင်းဘော်ကား ပြုံးရုံသာပြုံးနေ၏။

“ကျုပ်တို့ သွေးသောက်စု တစ်ရွာလုံးမှာရှိတဲ့ မိန်းမတွေ ထဘီရင်ရှား မဝတ်ဘဲ အတွင်းခံအင်္ကျီနဲ့ ထဘီခါးချပ်ဝတ်သာ ကြာပါပြီကော။ ဦးရင် လူမထွက်ခင်ကတည်းကပဲ”

“သိပါဘူးဟာ”

ကိုရွှေကျိုင်းသည် ရဟန်းဘဝကလည်း မာတုဂါမများကို စေ့စေ့ မကြည့်ဖူးပေ။ သို့အတွက် မာတုဂါမများသည် ရှေးကနယ် ထဘီရင်ရှားပြီး အပေါ်မှ အင်္ကျီထပ်ဝတ်သည်ချည်း ထင်နေခဲ့၏။

ယနေ့မှသာ ကလေးချိုရန် သူ့ဇနီးထအရပ်တွင် ထဘီခါးချပ်ဝတ်ထား သည်ကို သတိထားမိပြီး မေးခြင်းဖြစ်၏။ ထဘီခါးချပ်ဝတ်သောအခါ ရင်လွမ်းတန်ဆာလိုအပ်လာ၏။ သို့အတွက် လက်မပါသော ရင်စေ့အင်္ကျီကို အတွင်းကခံပြီး အပေါ်မှ ရင်ဖုံးအင်္ကျီထပ်ဝတ်နေကြပြီ။

“မြို့ကြီးသူတွေဆို ကျုပ်တို့လို လုံလုံခြုံခြုံ မဟုတ်တော့ဘူးဦးရင်ရဲ့” ကိုရွှေကျိုင်းသည် တံတောင်ထောက်ပြီး ကုန်းနေရာက မော့ကြည့်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်လို့တုန်း”

“အတွင်းခံအင်္ကျီမှာ လက်မပါတော့ဘူး။ ပခုံးမှာ ကြိုးနှစ်ချောင်း တပ်ထားသတော့”

“အပေါ်အင်္ကျီမှာကော၊ လက်ဖျားမှာ ဖန်စေ့တွေစီထားသတော့”

မမြပူးက လှမ်းပြောခြင်းဖြစ်၏။

“မောင်ရွှေကျိုင်း ရှိသလား”

အိမ်ဝိုင်းဝမှ အော်သံဖြစ်သည်။ “ငါ့သားကို မောင်ရွှေကျိုင်းခေါ်သာ ဘယ်သူတုန်းပေ” ဟု ဒေါ်မင်းဘော်သည် မေးလည်းမေး၏။ လည်ပြန်လည်း လှမ်းကြည့်၏။

“ကျုပ်ပါ ဘွားမင်းဘော်”

ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုသာလှသည် အသံပေးရင်း ဝင်လာ၏။

“မောင်ရွှေကျိုင်း ခေါ်ရအောင် နင်နဲ့ငါ့သားနဲ့ ဘယ်သူက အသက် ကြီးသတန်း”

ကိုသာလှ အမ်းတမ်းတမ်း ဖြစ်လျက် ရုပ်နေတော့၏။

“ကိုသာလှပါကလား၊ ကိစ္စရှိလို့လား”

“သူကြီးအိမ်ကို အခုချက်ချင်းလာပါတဲ့”

ဒေါ်မင်းဘော်၏ မျက်နှာထားကြောင့် ကိုသာလှ ချက်ချင်းလှည့်ထွက် သွားလေ၏။ “ဘာကိစ္စများပါလိမ့်” ရေရွတ်လျက် ဒေါ်မင်းဘော်သည် သားကို လှမ်းကြည့်နေ၏။

“ရွာလုံးကျွတ်ဆိုရင် ဗျိုးဟစ်မှာပေါ့။ မင်းတွေစိုးတွေ ကြွလာရင်လည်း မောင်းထုမှာပါ”

မရွှေခက်ကလည်း မြည်တွန်သည်။ ထိုအခါ ကိုရွှေကျိုင်း နှာခေါင်း ရှုံ့သည်။

“ပုလိပ်တို့၊ မြို့အုပ်တို့များ မင်းရယ်လို့ ရှင်မရယ်။ ပုလိပ်ဟာ ပုလိပ်၊ မြို့အုပ်ဟာ မြို့အုပ်ပါ။ ဘယ်က မင်းရမှာတုန်း”

မအိမ်သာဖြင့် သတင်းစာတွေထပ်၊ ဗလာစာအုပ်တွေထပ်ပြီး ကြက်လျှောက်ပေါ်တွင် တင်သည်။ တင်ပြီးခါမှ ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ခဲတံတစ်ချောင်း ပြန်ထုတ်သည်။

“စကားပြောသဲ့အခါ ဒေါသရှေ့ထားရင် မှားတတ်သတဲ့ လူကလေးရေ့”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ”

မအေ စိတ်အေးစေရန် ဟုတ်ကဲ့ရငြား ကိုရွှေကျိုင်း၏ စိတ်ထဲတွင် ထင်နေသည်။ ကွက်ပြီး ခေါ်ခြင်းသည် တစ်စုံတစ်ရာ အပြစ်ရှိသောကြောင့် ဖြစ်တန်ရာသည်။

“ဆရာကျိုင်း၊ ခဏကြွပါဦး”

မိန်းမတစ်ယောက်က လမ်းသို့ထွက်ပြီး ဖိတ်ခေါ်၏။

“အမေ့ဖို့ ဆေးကလေး တစ်ဖုံနှစ်ဖုံ ဖော်မိသာနဲ့ ဆရာမဟုတ်ပါဘူး ဟာ။ အခု သူကြီးအိမ်က ခေါ်လို့ဟ”

“ဘာကိစ္စတဲ့တုန်း။ ဂျောဘုရင်ရဲ့ခေါင်းကို ဆံပင်ဖြူ အနုတ်ခိုင်းမလို့ တဲ့လား”

စကားသံကို ထောက်ချင့်ခြင်းအားဖြင့် ဝံသာနု၏ သမီးမှန်း သိသာ၏။

“မသိပါဘူးဟာ။ ညည်းပြောသာပဲ ဖြစ်ပါစေ”

ကိုရွှေကျိုင်း ရယ်ကာမောကာ သွက်သွက်လှမ်းလာ၏။ နှစ်ဆောင်ပြိုင် ဝါးကပ်မိုး သွပ်တန်းချ ခြေတံရှည်အိမ်ကြီးကို မျှော်ကြည့်သည်။ လူသူ အများအပြားမရှိ။ သို့သော် တစ်ယောက်စနစ်ယောက်စမြင်ရသည်။ သည် တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စထဲ၌ မင်းပြေးရွာမှ မောင်ကျောက်ခဲပါသည်။

မောင်ကျောက်ခဲကို ရိပ်ခနဲမြင်ရုံဖြင့် ကိုရွှေကျိုင်း ရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်ရသည်။ သည်မောင်ကျောက်ခဲသည်ပင် လွန်ခဲ့သော ၁၅ ရက်က ရောက်လာပြီး ဂဠုန်တပ် ဖွဲ့စည်းရန် လာရောက်တိုင်ပင်ခဲ့သည်။

ဂဠုန်တပ်သည် လက်နက်ဟူ၍ အပ်ကျိုးအပ်ပဲ့ တစ်ချောင်းသော်မျှ မကိုင်ဆောင်ပေ။ ဘယ်လှည့်ညာလှည့် တန်းခွဲတန်းစု ချီတက်စသည်တို့သာ လုပ်သော ဦးမောင်ကြီး၏ ရဲတပ်မျိုးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မောင်ကျောက်ခဲ၏ စကားထဲ၌ ဂဠုန်တပ်တွင် ဝါးချွန်ကိုင်မည့်သဘော၊ စစ်ချီစစ်တက်ပညာ

သင်ပေးမည့် သဘော အရိပ်အယောင်ပါသည်။

လူအနည်းငယ်ကို သူကြီးအိမ်သို့ 'ခေါ်ကောက်' သဘောဖြင့် ဆင့်ဆိုခြင်းမှာ သည်ကိစ္စပင် ဖြစ်ချေသလော။ မိမိမှာသော်ကား တူသားများ၊ ဆွေမျိုးနီးစပ်များနှင့် တိုင်ပင်ဆဲရှိသေး၏။ ဂဠုန်တပ်ဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းပြီးနောက် ဘယ်လှည့်ညာလှည့်ပင် လုပ်ကြရစေဦး၊ တက်တက်ကြွကြွ စိတ်ဝင်စားကြမည်ကား သေချာသည်။ သေချာသော်ငြား ယာတစ်ဖက်၊ လယ်တစ်ဖက်ဖြင့် မအားလပ်အောင်ရှိသဖြင့် အထမမြောက်သေး။

“ကိုရွှေကျိုင်း၊ လာဗျို၊ ထိုင်ဗျို။”

သူကြီးအိမ်အောက်တွင် စားပွဲတစ်လုံး၊ နောက်မိပါသော ခုံတန်းလျားတစ်ခုအပြင် လူနှစ်ဆယ်အစိတ်ထိုင်နိုင်သော ကွပ်ပုတ်လည်းရှိသည်။ သူ့အား ညောင်ပင်စောက်ဝံသာနုလူကြီး ဦးဝင်းက ဆီးကြိုသည်။

“ဘာကိစ္စထင်သတုန်း”

ဖင်နှင့် ကြမ်းနှင့် မထိမိ မေးမိ၏။

“ကျုပ်လယ်ချဲ့သားပဲ ပြောစရာရှိသားပဲ ဦးဇင်းရ။ သာပေမယ့် ကျုပ်တို့ ဝံသာနု လူကြီးတွေချည်း ကွက်ခေါ်သာဆိုတော့ လယ်ချဲ့သာလည်း ဟုတ်ပုံမပေါ်ဘူး”

ကိုရွှေကျိုင်းမှာ အစဉ်းစားရကျပ်ကျပ်ဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့သာလှမ်း၍ နားစွင့်နေမိလေ၏။ သို့စဉ်တွင် မောင်ကျောက်ခဲက အနားသို့ကပ်လာ၏။

“မဟုတ်ခါမှလွဲရော ဂဠုန်တပ် ဖွဲ့သ့ကိစ္စ ထင်သားပဲ”

“ဘယ်ရွာမှာ ဖွဲ့လို့တုန်း”

“ကျုပ်တို့ရွာမှာ ဖွဲ့ပြီးပြီ။ လူငါးဆယ်တောင်ရှိသဗျ”

“တို့ကအထင်” ဟု ကိုရွှေကျိုင်း စကားစရုံရှိသေးသည်။ လှေကားထစ်ပထမအထစ်ပေါ်သို့ ခြေထောက်တစ်ချောင်းကျလာသဖြင့် မဆက်ဖြစ်တော့ပေ။ ခြေထောက်ရှင်မှာ သူကြီးဖြစ်သည်။

သူကြီးမှာ ကြွလာသော ဝံသာနုလူကြီးများအောက် ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်၏။ လူသတ်ခံရသော သူကြီးဦးငပွေး၏ သားအကြီးဖြစ်ငြားသူအဖေနယ်၊ သူညီနယ် မမောက်မာပေ။ မျက်နှာထားကိုက ချိုသာသည်။ သူသည် စွပ်ကျယ်လက်တိုတစ်ထည်ကို ဝတ်ထားသည်။ ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ် ကိုင်ထားပြီး စားပွဲ၌ထိုင်သည်။

နေကောင်းထိုင်သာ အာလာပသလ္လာပ စကားများ ပြောဆိုနှုတ်ဆက် ပြီးနောက် ဗလာစာအုပ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ထုတ်သည်။

“ကျေးရွာ ဝံသာနုလူကြီးတွေချည်း ရွေးခေါ်ကတည်းက ထူးခြားပြီ မထင်ဖူးလား ဘကြီးဝင်း”

“ထင်သာပေါ့ကွာ။ ငါ့လယ် တောတိုးပြီးချဲ့သာ ပြောမလို့လား။ ဒဏ်တပ်မလို့လားနဲ့ ထိတ်နေသာကွ”

“အဲသာလောက် မသေးကွေးဘူး ဘကြီးရေ။ ကျွန်တော်တို့ သွေးသောက်စု တိုက်နယ်အတွင်းမှာရှိသဲ့ သက်ပန်း ဂျီစီဘီအေ၊ ဦးစု ဂျီစီဘီအေ၊ ဦးချစ်လှိုင် ဂျီစီဘီအေတွေ မဟုတ်သဲ့ ဦးစိုးသိမ်း ဂျီစီဘီအေ”

တိကျသေချာအောင် ခွဲခြားပြောနေသည့် ကာလသည် မကြာမြင့်ငြား ကိုရွှေကျိုင်းတို့ အသက်မရှူမိကြ။ ကိုကျော်ဆင့်၏ မျက်နှာကိုသာ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေကြမိသည်။

“ဆက်ပြီး အမိန့်ရှိပါ သူကြီး”

“ပြည်ပိုင်အစိုးရမင်းက ‘မတရားအသင်း’ ကြော်ငြာလိုက်သယ်” “ဟင်” ခနဲ အော်သံကြီး ပြိုင်တူထွက်လာသည်။ တစ်ယောက် မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်နေမိကြသည်။ သူကြီးက ဆက်ပြော၏။

“ဟောသည်မှာ မြို့ပိုင်မင်းရုံးက မနေ့တုန်းက ရက်စွဲနဲ့ ကနေ့ ရောက်လာသာပဲများ။ ဦးစိုးသိမ်း ဂျီစီဘီအေဆိုရာမှာ မြန်မာအသင်းချုပ် ကြီးသာ မကဘူး။ ဦးစိုးသိမ်း ဂျီစီဘီအေနဲ့ ဆက်သွယ်သမျှ ကုမ္ပဏီအသင်း၊

သာသနာပုညဗဟုကာရီအသင်း၊ လူငယ်များ ညီညွတ်ရေးအသင်း၊ မာယာ
လှလင်အသင်းကအစ အားလုံးပါသယ်”

“မသိလို့ မေးပါရစေ သူကြီးကလေး”

ဆင်မာန်ရွာမှ ဦးပေါက်ဆိန်က ထပြောသည်။

“မသိသာ မရှင်းသာရှိရင် မေးပါ”

“ကျုပ်တို့ရွာက ဂျီစီဘီအေကို ဘာလုပ်ရမတုန်း”

“အသင်းဖျက်သိမ်းကြောင်း၊ အသင်းဝင်တွေ နှုတ်ထွက်ကြောင်း၊
ကျွန်တော့်ဆီကို စာရေးပြီး တင်ရမယ်”

“မတင်ရင်ကော သူကြီး”

“မဖျက်သိမ်းရင် အားလုံးအဖမ်းခံရမှာပေါ့။ စာရေးပြီး မတင်ရင်
လည်း မတင်သူ အဖမ်းခံရမှာပေါ့။ မတရားအသင်းဆိုမှတော့ တရားသဖြင့်
တရားဥပဒေအတွင်းမှာ နေခွင့်မရှိတော့ဘူး”

ဦးပေါက်ဆိန် ခေါင်းကုတ်ရင်း ပြန်ထိုင်ရာက “အတော်ကျပ်သဲ့
ကိစ္စပါကလား” ဟု ညည်းတွားသည်။

“အခုချက်ချင်း ဖျက်ပစ်ရမှာလား သူကြီးကလေးရ”

“မြန်နိုင်လေ ကောင်းလေပေါ့ ဦးဇင်းရာ။ သို့မေသည့် စည်းဝေး
တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီးမှ ဖျက်သိမ်းလို့ရသာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါသယ်။
သည်နေရာမှာပဲ အစဉ်းအဝေး လုပ်ချင်လည်း လုပ်ကြပါ။ ကျွန်တော်
ရှောင်ပေးပါမယ်”

“ဥက္ကဋ္ဌ မသိဘဲ လုပ်လို့မတော်ဘူး သူကြီးကလေး”

ဦးစံရက အကြောင်းပြသည့်နည်းတူ ဦးသာဆိုင်ကလည်း “ဥက္ကဋ္ဌ
ဆရာတော်ကြီး ထူထူထောင်ထောင် ရှိနေပြီ ကြားသာပဲ” ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ခေါ်ရသဲ့ အကြောင်းကတော့ ဒါပါပဲ။ အသင်း ဖျက်သိမ်း
သဲ့စာ၊ အသင်းသားတွေ နှုတ်ထွက်သဲ့စာကို ခုနစ်ရက်အတွင်း ပေးကြပါ။

ရပ်ဆွေရပ်မျိုး သူသေငါပို့တွေကို ပုလိပ်လာဖမ်းရင် ကျွန်တော်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ပုလိပ်လက်ထဲရောက်သွားရင် ဖွတ်တက်သထက် ဆိုးသနော့”

သူကြီးသည် ဗလာစာအုပ်ထဲသို့ စာရွက်တွေ ထည့်ညှပ်ရင်း ထရပ်၏။ သူကြီး၏ ဗလာစာအုပ်အပုံးကို ကိုရွှေကျိုင်း အမှတ်မှဲမြင်လိုက်ရသော အရာမှာ ဆရာတော် ဦးဥတ္တမ၏ ပုံတော်ဖြစ်၏။

ကျွန်ကြီးအပေါင်းတို့၏ အရှင်သခင်ဖြစ်တော်မူသော အင်္ဂလိပ် ဘုရင် ခံအား ‘ခရက်ဒေါက်ပြန်သွား’ ဟု ရဲရဲတောက်နှင့်ထုတ်ရသော ဆရာတော် ဦးဥတ္တမသည် မြန်မာတို့၏ သူရဲကောင်းဖြစ်၏။ ထိုသည်နှင့်အမျှ နကန်း တစ်လုံးမျှမသိသော ကျွန်ကြီးကျွန်ကလေးတို့က ရန်သူဟုသတ်မှတ်၏။ သို့ပါလျက်နှင့် စီးပွားရေးသမား ကျူးလွယ်ကုလားတွေ ခါတော်မီရောင်းကုန် လုပ်ပစ်လိုက်သော ဆရာတော်၏ပုံပါသည့် ဗလာစာအုပ်ကို သူကြီးကလေး သုံးစွဲပုံမှာ ဆန်း၏။

သို့အတွက် ကိုရွှေကျိုင်းက စကားတောက်ကြည့်သည်။

“အကြောင်းဘယ်သို့၊ အကျိုးဘယ်သို့ မသိဖူးလား သူကြီးကလေး”

“ဦးစိုးသိမ်း ဂျီစီဘီအေ အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် ခေါင်းဆောင်ပြီး သာယာဝတီဘက်မှာ သူပုန်ထနေလို့ဗျာ”

ကိုရွှေကျိုင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးတွေသည် ဦးခေါင်းထက်သို့ စုပြုံတက်လာပြီထင်ရ၏။

“မြို့တွေရွာတွေကို စီးသာလား။ သူ့ဘာသာသူ တောထဲမှာ ထနေ သာလား”

“သုပဏ္ဏကဂဠနရာဇာ အမည်ခံပြီး မင်းလည်းမြှောက်သယ်။ အစိုးရ တပ်တွေနဲ့လည်း တိုက်သတဲ့ဗျာ”

သူကြီးကလေး ကိုကျော်ဆင့်သည် ခြံဝရောက်ကာမှ ပြန်လှည့်လာသူ များကိုမြင်သဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့တက်သွားလေ၏။

‘သုပဏ္ဏကဂဠုနရာဇာ သူပုန်ဆိုပါကလား’

ကိုရွှေကျိုင်း၏ ရင်ထဲတွင် ကြီးမားသော အဆောက်အအုံကြီး ပါလာ သည်။ သူတို့သည် ထင်ရာမြင်ရာများပြောရင်း ကျောင်းဘက်သို့ လာခဲ့ ကြသည်။ ထင်ရာမြင်ရာ ပြောသမျှမှာလည်း အဘယ်ကြောင့် မတရား အသင်း ကြေညာရသနည်းပေါ်တွင် မူတည်ပေသည်။

ကျောင်းလှေကားရင်းအရောက်တွင် မင်းပြေးရွာ ဝံသာနုလူကြီး မောင်ကျောက်ခဲသည် ဖိနပ်ကို အင်္ဂတေပန်းရွက်ကြား၌ ညှပ်ရာက “မဟုတ်မှ လွဲရော ဦးစုဂျီစီဘီအေကလူတွေ ကုန်းတိုက်ပြီထင်သယ်အစ်ကို။ ကျုပ်တို့ကို အကြမ်းပတမ်းနည်း ကြိုက်သူတွေလို့ စွပ်စွဲသာ သင်းတို့မဟုတ်လား ဟုပြော၏။

“ဘယ်သူမှ ကုန်းမတိုက်ဘူး။ သူပုန်ထသာကွ”

“ဗျာ၊ ဘယ်မှာတုန်း။ ကျုပ်တို့အဖွဲ့က ထသာလား”

“သုပဏ္ဏကဂဠုနရာဇာဘွဲ့ခံပြီး မင်းမြှောက်သတဲ့။ အစိုးရတပ်တွေ နဲ့တောင် ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ပွဲဆင်နေပြီတဲ့မောင့်”

“ဘာပြောတယ်၊ သုပဏ္ဏကဂဠုနရာဇာ ဟုတ်လား”

ဆပ်ပြာကျင်း ဝံသာနုခေါင်းဆောင် ဦးခံရက ရှေ့မှတက်သွားရင်း နားစွန်နားဖျားကြားသဖြင့် ဆက်မတက်ဘဲလှည့်မေး၏။

“ဟုတ်သယ်။ ဟာ ကျုပ်တို့ ဖွဲ့ဖို့ ကြံစည်နေသဲ့ ဂဠုန်တပ်ဟာ လက်စသတ်တော့ အဲသာပါကလား”

ကိုရွှေကျိုင်းမှာ ‘ဂဠုနရာဇာ’ ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ယခုမှ သဘော ပေါက်ကာ ပေါင်ကိုပုတ်ပြီး ပြော၏။

“ဒါဟာ အကြောင်းမဲ့ ထသဲ့ သူပုန် မဟုတ်ဘူးကွ။ ဗေဒင်ကိန်းခန်းနဲ့ ကိုက်ပြီး စနစ်တကျလုပ်သာကွ”

ဦးစံရသည် ဝမ်းသာအားရသံကြီးဖြင့် ပြော၏။

“မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ ကုလားဖြူအင်္ဂလိပ်ဟာ စနေနဲ့ နဂါးကွ။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

အခုပေါ်ပေါက်လာတဲ့ သူပုန်က ဂဠုန်ကွ။ နဂါးဟာ ဂဠုန်ရဲ့အစာကွ။
သာကြောင့် ငါတို့မှချနိုင်ရမယ်။ ခွေးမသားအင်္ဂလိပ် သည်တစ်ချို့တော့
ခါးကျောပြီး ပြေးရပြီဟေ့”

“ကျွန်တော်တို့ ဂျီစီဘီအေနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သယ်ဆိုသာဖြင့်
မသိရသေးဘဲနဲ့ ဘဒ္ဒေးက ရမ်းပြီးဝမ်းသာနေ”

မောင်ကျောက်ခဲ၏ ပြစ်တင်သံ။

“ဟ ဘယ်သူလုပ်လုပ်ပေါ့ကွ။ ငါတို့တစ်မျိုးသားလုံးရဲ့ ရန်သူ၊
သာသနာတော်ကြီးရဲ့ ရန်သူ အင်္ဂလိပ်မျောက်ဖြူတွေ ပျက်စီးရေးသာ အဓိက
မဟုတ်လား ငကျောက်ခဲရ”

ဦးစံရသည် မောင်ကျောက်ခဲအား ပြောရာက “ဟုတ်သယ်မဟုတ်လား
ဦးဇင်း” ဟု အဖော်စပ်သဖြင့် ကိုရွှေကျိုင်းမှာ ခေါင်းညိတ်ရ၏။

“ဟုတ်ပါသယ်။ အင်္ဂလိပ်ကုန်တွေ၊ ကုလားကုန်တွေကို သပိတ်
မှောက်ရုံနဲ့ အင်္ဂလိပ် မပြေးပါဘူး။ အခုလို လက်နက်ကိုင်ပြီး တိုက်မှ
လွတ်လပ်ရေးရမှာ”

“ဒါမှန်သာပေါ့။ ကုလားလုပ်တဲ့ ယမ်းမီးခြစ် မသုံးအောင်၊ ကျောက်
မီးခတ် အခတ်ပြိုင်ပွဲတွေ ငါတို့လုပ်သာ အောင်မြင်သလား။ ကဲ”

ဟုတ်ပါသည်။

မျိုးချစ်ဝံသာနုများသည် တိုက်နယ်လုံးကျွတ် မီးခတ်အခတ်ပြိုင်ပွဲများ
ကျင်းပခဲ့ကြ၏။ ယမ်းမီးခြစ်သည် တစ်ချက်ခြစ်ရုံဖြင့် ရှဲခနဲ မီးထတောက်၏။
ဘေးဘိုးဘီဘင်မှ စတင်ပြီး မြန်မာတို့ သုံးစွဲခဲ့သော သံတုံးနှင့် မှိုမီးခတ်
သည်လည်း မီးထတောက်စေကာမူ တစ်ချက်တည်းဖြင့် မီးရကြောင်း
သဘောပေါက်အောင် လုပ်ပြကြ၏။

တစ်ချက်ခတ်ရုံဖြင့် ဖွားခနဲ မီးပွင့်စေရန် အင်ကြင်းကျောက် အနှစ်ကို
သုံးရကြောင်း၊ မီးပွင့်လျှင်ပွင့်ချင်း မီးစွဲစေရန် ရှည်ကိုက်လက်ပံသီး အနုကို

သုံးရကြောင်း၊ ရှဉ့်ကိုက်သီးအနုမရသော် လက်ပံသီးအရင့်ကို ထနောင်း
ခေါက်ဖြင့် ပြုတ်ရကြောင်း နည်းလမ်းများ ဖြန့်ဝေကြသည်။

ဝံသာနုများသည် အပြောသမားမဟုတ်။ လူထူထူတွင် သူတို့မီးခတ်
တွေကိုထုတ်ပြီး ခတ်ပြသည်။ ချွေတာရေးကျကြောင်း ဟောပြောကြသည်။
သို့ရာတွင် တစ်ဘူးလျှင် အဆန်လေးဆယ်ပါပြီး တစ်ပြားသာပေးရသော
ယမ်းမီးခြစ်များ အရောင်းရ အသွားပါ။ တစ်ချက်ခြစ်၍ မီးရသည်ချင်း
တူစေဦး ယမ်းမီးခြစ်မှာ တစ်ခါတည်း မီးတောက်သည် မဟုတ်သလော။

ဝံသာနုစိတ်ဖြင့် ကိုယ့်အမျိုးသား စီးပွားရေးကို အားပေးကြပါ။
အင်္ဂလန်ရှိ အထည်စက်ရုံတွေ ပိတ်ကုန်အောင် မြန်မာဖြစ်အထည်များကို
သုံးစွဲကြပါဟု ဝံသာနုတွေက ဆော်ကြ၏။ လက်တွေ့တွင်ကား မြန်မာ့ပင်နီ
သည် ထူ၏၊ လေး၏၊ ကြမ်း၏။ သုံးနံ့စပ်မှ နှစ်နံ့စပ်သို့ပင် မပြောင်းချင့်
ပြောင်းချင် ပြောင်းလာကြ၏။ စီးပွားရေးဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန်မှာ အိပ်မက်သာ
ဖြစ်၏။

ထိုအချက်များကို သိမြင်သော ဦးစိုးသိမ်း ဂျီစီဘီအေထဲမှ ဆရာစံ
ကဲ့သို့သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်သူများသည် လက်နက်ကိုင်တိုက်ခိုက်
မှသာ လွတ်လပ်ရေးရမည်ဟု မြင်လာကြ၏။ လူစုလူခေးဖြင့် စုရုံးတောင်းဆို
မှသာ နစ်နာချက်များ ပပျောက်မည်ဟု ပြောလာကြ၏။

ဤသွေးသောက်စု တိုက်နယ်မှ ဝံသာနုများ ဦးစိုးသိမ်း ဂျီစီဘီအေ
ဖြစ်လာရခြင်းမှာလည်း ထိုအကြောင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် လက်ငင်း
အခြေအနေတွင်မူ အသင်းကို ဖျက်ရတော့မည်။

ကျောင်းပေါ်သို့တက်လာသည့် ဝံသာနုများသည် ဆရာကောင်း
တပည့်၊ မိကောင်းဖခင်သားများချည်း ဖြစ်ကြရကား ဂါရဝတရား ဦးထိပ်
ထားရန် နားလည်၏။ ဆရာကို ရိုသေလေးစားသောအားဖြင့် ခြေကို ဖွနင်း
ကြ၏။ ခြေကိုဖွနင်းရန်မှာလည်း ခက်ခဲသောအလုပ်မဟုတ်။ ခြေထောက်ကို

ကြမ်းပေါ်သို့ချရာတွင် ခြေဖျားကို ဦးစွာချပြီးမှ ခြေဖဝါးကိုချလျှင် 'ဖွ'ပြီး နင်းပြီး လျှောက်ပြီးသား ဖြစ်တော့သည်။

တစ်ကျောင်းလုံးမှာ လူသူကင်းမဲ့ဘိအလား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေသည်။ ဦးဇေနသည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အနီးတွင် အံ့နေသော ဆေးဆရာများ ဒါယကာများထံမှ ဖဲ့ခွာလာ၏။ ကဲလားတစ်ခုဘေးတွင် ထိုင်ကာ ဝံသာနုများအား လက်ခံကြိုဆို၏။

“ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသယ်ကြားလို့ ဝမ်းသာနေသာ ဘုရား။ အခု ဘယ်နှယ်နေသတန်း”

ဝတ်ဖြည့်အပြီးတွင် ကိုရွှေကျိုင်းက စတင်မေးလျှောက်၏။

“ကွမ်းသီးလုံးအရွယ် သုံးလုတ်တော့ ဘုဉ်းပေးပါရဲ့”

အားတက်သရော မရှိသောအဖြေ။

“တပည့်တော်ကပ်ခဲ့သဲ့ သလဲသီးကို အရည်ညှစ်ပြီး မသောက်ဖူးလား”

“လေးငါးဆယ်စေ့ပဲ မြို့သယ်။ ခံတွင်းတွေပုံ မပေါ်ဘူး။ ကဲပါလေ၊ လာရင်းကိစ္စ ပြောကြပါဦး”

ကိုရွှေကျိုင်းသည် ကျန်လူများကို ငဲ့စောင်းကြည့်၏။ အရေးထဲတွင် အရာပေါ်ရန် သင့် မသင့် မျက်လုံးဖြင့် တိုင်ပင်ခြင်းပင်။ သို့အတွက် ဦးဝင်းက တစ်ထွာခန့် ရှေ့သို့တိုးရွေ့လာ၏။

“တပည့်တော်တို့ အခုပဲ သူကြီးအိမ်က ပြန်လာခဲ့ကြတာဘုရား”

ဦးဝင်းသည် သူကြီးပြောလိုက်သော စကားများကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြန်လည်တင်လျှောက်အပြီး၌ “ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်နေတော့ ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ဆန္ဒကိုလည်း ယူချင်လို့ပါဘုရား” ဟု အဆုံးသတ်၏။

ဦးဇေန ရုတ်တရက် စကားမဆိုနိုင်။ ခင်းထားသောဖျာကို ငုံ့ကြည့် နေစဉ် ကိုရွှေကျိုင်းက သူသိခဲ့သမျှ နောက်ဆက်တွဲကို ဆက်လက် လျှောက်ထားလိုက်ပြန်သည်။

“ရှင်းနေသာပဲ ဒကာကြီးတို့ရာ။ ဖျက်မလား၊ မဖျက်ဖူးလား၊ မဖျက်ရင် ဖမ်းမယ်။ အသင်းထဲက မနုတ်ထွက်ဖူးလား၊ မနုတ်ထွက်ရင် ဖမ်းမယ် ဆိုနေမှတော့ ဖျက်ရုံထွက်ရုံပဲ ရှိသာပေါ့။”

သို့စဉ်တွင် ရဟန်းဒါယကာက လှမ်းပြော၏။

“ဘယ်သူတွေတုန်း၊ အကြောင်းကိစ္စရှိရင် ဖုံးဖိမထားနဲ့။ လာပြီး အသိပေးပါတဲ့။ မိန့်တော်မူနေသယ်။”

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဝံသာနုများ၏ တီးတိုးပြောသံကို ကြားရ ခါမျှဖြင့် အားအင်ဝင်ရောက်လာဟန်ရှိသည်။ မှီအုံးများကို အားပြုလျက် ထထိုင်နေပြီ။ သို့အတွက် အကျိုးတော်ဆောင်ဖြစ်သော ကိုရွှေကျိုင်းက သူကြီးပြောသမျှနှင့် သူသိခဲ့သမျှကို ရုံးပေါင်း တင်လျှောက်၏။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မျက်လုံးအစုံ တောက်ပလာသည်။ ပြုံးရုံမျှ ပြုံးကာ လေသံဖြင့် မိန့်ကြားသည်။

“မဟုတ်ကမာလွဲရော၊ သုပဏ္ဏကဂဠုနရာဇာဟာ ဆရာစံပဲ ဖြစ်မယ် ဆင်သယ်။ ပြည် ကွန်ဖရင့်မှာ ငါနဲ့တွေ့တုန်းက ပုလိပ်တွေ ဇော်ကားမော်ကား လုပ်လွန်းလို့ မခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေကြပြီ။ သေခါမှ သေရော၊ သူပုန် ဆမှ ဖြစ်တော့မယ့်သဘော ပြောသွားသကွယ့်။”

“သာယာဝတီက စသာကတော့ အမှန်ပါပဲဘုရား။”

“သူက လျှောက်သွားသေးသယ်။ အရှင်ဘုရားက ဘုန်းကြီးဖြစ်နေ ဆော့ အားနာနာနဲ့လျှောက်ရရင် အရှင်ဘုရားတို့လည်း အသင့်ပြင်ထား ခါတဲ့။ ငါက သာလောက်မြန်မယ် မထင်မိဘူး။”

“တပည့်တော်ဖြင့် တပည့်တော်တို့မြန်မာထဲက ဘုရင်ခံဖြစ်လာ ခဲ့န့်မှာ ရှေးကထက်တောင် ပိုပြီး အေးချမ်းမယ် ထင်နေသာဘုရား။”

ဦးဝင်း၏ ထိုစကားကို ဦးစံရက “ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ပေးနိုင်သာမှ မဟုတ်သာဗျာ” ဟု ချေပသည်။

ထိုအခါတွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက လေအေးဖြင့် မေး၏။

“ဘီလူးကျွန်းတိုက်နယ် ဒယ်လီဂိတ်က သာယာဝတီမှာလာပြီး လုပ်သာကတော့ ဆန်းသကွယ့်”

“မှန်ပါ။ သာယာဝတီက ဘီလူးကျွန်းထက် ရေခဲမြေခဲကောင်းလိမ့်မယ် ထင်ပါသဘုရား”

သာယာဝတီနယ်တွင် လူဆိုးလူမိုက်ပေါ၏ဟု မလိုတမာပြောကြ၏။ သာယာဝတီနယ်သားများသည် တရားဥပဒေကို မလေးစားကြဟု အချို့က ဆိုကြ၏။

သာယာဝတီနယ်သားများသည် ရွှေဘိုဘုန်းပွင့် သာယာဝတီမင်း၏ သစ္စာတော်ခံ ရဲမက်တွေဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် သတ္တိကောင်း၏။ ရဲရင့်၏။ ဇာတိသွေး ဇာတိမာန် ထက်မြက်၏။

ကုလားဖြူ အင်္ဂလိပ်ဓားပြများ သာယာဝတီနယ်ကို လုယက် သိမ်းပိုက်ချိန်ဝယ် အထက်ပါ ရဲမက်များသည် တစ်နယ်လုံး ပျံ့နှံ့နေပြီ။ အင်္ဂလိပ်အား မကျိုးမနွံပြု၏။ အင်္ဂလိပ်၏တပည့် အမျိုးသားသစ္စာဖောက် များအား မထိမဲ့မြင်ပြု၏။ ပညာရှိ နှိပ်စက်၏။ လစ်လျှင် သတ်၏။

သို့ကြောင့် သာယာဝတီနယ်သားများအား မုန်းတီးစိတ်ဖြင့် အရာရှိ အဆက်ဆက်က မကောင်းသတင်း လွှင့်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

၁၉၁၄-၁၈ ပထမကမ္ဘာစစ် ပြီးသွားချိန်ဝယ် ကမ္ဘာ့စက်မှုနိုင်ငံကြီး များ၌ စီးပွားပျက်ကပ်ကြီးဆိုက်တော့သည်။ ထိုစစ်ကြီးသည် မြန်မာတို့၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် ဖြစ်ပွားခြင်း မဟုတ်ငြား စီးပွားပျက်ဒဏ်ကို မြန်မာတို့ ခေါင်းပေါ်သို့ပုံချ၏။ တစ်နှစ်ကြာမှ တစ်ခါသာ ငွေမြင်ရသော လယ်သမား များမှာ စပါးတင်းတစ်ရာလျှင် ကျပ်ရှစ်ဆယ်သို့ အနှိမ်ခံရသောအခါ ဘဝ ပျက်ကြရပြီ။

လယ်သမားများသည် ကတ်ကတ်သတ်သတ် လက်ဝယ်ကျန်နေသော စပါးကို မရောင်းဘဲ အငတ်ခံနေကြ၏။ မတရားနှိမ်သော စပါးဈေးဖြင့်ကား မရောင်း။ ထိုအခါ ကျေးရွာများသို့ ပုလိပ်တွေ ဆင်းလာကြသည်။ လူခွန်တော် အတင်းတောင်းသည်။ မြေခွန်တော် မရမကတောင်းသည်။ နတ္တုကောတိုင် ချစ်တီးယားက ကြွေးကျန်စပါးကို တောင်းသည်။

လယ်သမား တောင့်မခံနိုင်ပါ။ အင်္ဂလိပ်တို့၏ စတီးဘရားသားနှင့် ဘူလင်ဂျာပူတို့ မတရားနှိမ်ထားသော ဈေးနှုန်းဖြင့် စပါးရောင်းကြ၊ အခွန် ဆောင်ကြရတော့သည်။ သို့သော် လယ်သမားတိုင်းတွင် ရောင်းစရာစပါး မရှိပါ။ စပါးမရှိ၍ ငွေမရှိ၊ ငွေမရှိ၍ အခွန်မချနိုင်သူများအား နေပူထဲတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် နေကို မော့အကြည့်ခိုင်းသည်။ အလင်းစူးသည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်၍ မျက်စိမှိတ်လျှင် စစ်ဖိနပ်ဖြင့် ကန်သည်၊ တုတ်ဖြင့် ရိုက်သည်။

သည်မျှသာလော။

မဟုတ်သေးပါ။ လယ်သမားတို့၏ ကျွဲနွားနှင့် အိမ်ရှိပစ္စည်းများကို နတ္တုကောတိုင် ချစ်တီးယားများ လွယ်လင့်တကူ သိမ်းယူနိုင်ရန် ပုလိပ်က စောင့်ရှောက်ပေး၏။ ငွေရင်း တစ်ရာကျပ်အတွက် တစ်လလျှင် အတိုး ၁၂ ကျပ်မှ ၃ - ၄၀ အထိယူပြီး သူတို့တွက်ချင်သလို တွက်ထားသော ကြွေးမြီးအတွက် အသိမ်းခံရသော လယ်သမားမိသားစုမှာ ပဲ့ရွဲနေသော၊ မည်းသည်းနေသော မြေအိုးမြေခွက်မှအပ ဘာမျှမကျန်။ အိပ်စရာနေရာပင် မကျန်တော့ချေ။

သည်မျှသာလော၊ မကသေးပေ။

ပုလိပ်များသည် လယ်သမား၏ အိမ်ပေါ်သို့တက်ပြီး ပစ္စည်းများကို ခိုးဝှက်လုယက်သည်။ သမီးပျိုများကို ဗလက္ကာယပြုသည်။ အမွန်တမြတ် ထားသော သောက်ရေအိုးမှ ရေဖြင့် ခြေဆေးသည်။ စားသောက်နေဆဲ ထမင်းပွဲကို ကန်ကျောက်ဖျက်ဆီးသည်။

ထိုသို့ တရားဥပဒေမဲ့ ပြုကျင့်သည်များကို သူကြီးဆိုသူများက မကန့်ကွက်ပါ။ ရဲရင့်ပြီး စည်းလုံးညီညွတ်သော ဝံသာနုများက လူစုလူဝေးဖြင့် ကန့်ကွက်ကြသည်။ ထိုသူများအား တုတ်ဖြင့် ရိုက်သည်။ သေနတ်ဒင်ဖြင့် ဆောင့်သည်။ ပုလိပ်ဌာနာသို့ ပမ်းဆီးသွားကာ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်သည်။

ဆရာစံသည် စီရင်စုတစ်ခုလျှင် ပိုင်တစ်ခုဖွင့်ကာ လယ်သမားများ တရားမဲ့ နှိပ်စက်စော်ကားခံရပုံများကို လိုက်လံစုံစမ်း စုဆောင်းသည်။ သာယာဝတီနယ်တွင် ပိုပြီး စော်ကား၊ ပိုပြီး ယုတ်မာ၊ ပိုပြီး ရမ်းကားသည်ကို စုံစမ်းသိရှိရ၏။ ယောက်ျားရင့်မာကြီးအား 'ရှင်' အထူးခိုင်းသော အလုပ်ကို သာယာဝတီထောင်မှ စတင်ခဲ့သည်။

သာယာဝတီသားတို့အား တမင်သက်သက် စော်ကားခြင်း မဟုတ်ပါလော။ သာယာဝတီသားတို့၏ ရဲသွေးရဲမာန်ကို လျှို့ဝှက်စီမံကိန်းချကာ နင်းချေခြင်း မဟုတ်ပါလော။ သာယာဝတီသားတို့အား ယုတ်မာစွာ အညွန့်ချိုးခြင်း မဟုတ်ပါလော။ သာယာဝတီသားတို့သည် ဆရာစံ၏ အစီရင်ခံစာမှ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားလာနိုး မျှော်ကြ၏။ စောင့်ကြ၏။ သက်သာရာရနိုး မျှော်ကိုးကြ၏။ ဦးမောင်ကြီး ယာယီဘုရင်ခံ ဖြစ်လာသောအခါ အားကိုးတကြီး အသနားခံကြ၏။ ခေတ္တဘုရင်ခံ၏ အဖြေကား ခေါင်းခါပြခြင်းပေတည်း။

သာယာဝတီသားတွေ ပေါက်ကွဲပြီ။

အစော်ကားခံပြီး တစ်သက်နေမည်လော၊ စော်ကားသူ၏ လည်ချောင်း သွေးဖြင့် ခြေဆေးကာ တစ်အောင့်အသက်ရှင်မည်လော။

မနုဿတ္တဘာဝေါ ဒုလ္လဘော။

လူ့ဘဝသည် ရခဲ၏။

မည်ကဲ့သို့သော လူ့ဘဝနည်း။

အညွန့်ကျိုးနေသော အစော်ကားခံလူ့ဘဝလော။

သည်ဘဝမျိုးသည် တွယ်တာစရာ ဘဝမဟုတ်။ မြတ်နိုးစရာ

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ဘဝမဟုတ်။ တစ်ရက်အသက်ရှည်လျှင် တစ်ရက် ပိုပြီး အရှက်ကွဲသောဘဝ။
ချကြဟေ့၊ သတ်ကြဟေ့။

ဒေါသပေါက်ကွဲသူများမှာ ဗမာလယ်သမားများသာမဟုတ်။ ကရင်
လယ်သမားတွေလည်း ပါဝင်သည်။ ကရင်လယ်သမားတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ
လယ်သမားသာမက ခရစ်ယာန်လယ်သမားတွေပါ ပါဝင်သည်။

“ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ရပေမယ့် စားစရာမရှိဘူး။ စားစရာမရှိတဲ့အထဲမှာ
အစော်ကား ခံရသေးတယ်။ ချမယ်၊ သတ်မယ်။ ငါတို့ သေချင်လည်း
သေပေစေ”

ကရင်ဗမာ လယ်သမားများ စားကိုဆွဲကြသည်။ လှံ၊ ဒူးလေးကို
ဆွဲကြသည်။ မည်သည့်အရာကမျှ မနှိမ်နင်းနိုင်အောင် ဒေါသပြင်းထန်
နေသော ကရင်ဗမာလယ်သမားများကို မိုက်မဲစွာ သွားရောက်ရင်ဆိုင်သူမှာ
'ဇိမ်ဇာသူကြီး' ဦးဖိုးညွန့်။

မြန်မာနှစ် ၁၂၉၂ ခုနှစ် ပြာသိုလဆန်း ၄ ရက်။

ကုလားနှစ် ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၂၂ ရက်။

အလံတောင်တွင် မြစ်မီးရောင်မြို့ကို သမုတ်ပြီးနောက် ရဲရဲတောက်
ခေါင်းဆောင်ကြီးအား သုပဏ္ဏကဂဠုနရာဇာ ရွှေဘွဲ့ချီလျက် မင်းမြောက်
တန်ဆာ ငါးပါးဖြင့် မင်းမြောက်ပြီးပြီ။ အမှတ်အသား မရှိသော ဂဠုန်များ၊
က တပ်သား၊ ခ တပ်သား သတ်မှတ်သင့်သူများကို လက်မောင်းတွင်
အမှတ်အသား ထိုးပေးပြီးပြီ။ သစ္စာရေတိုက်ကာ တာဝန်များ ခွဲဝေပေးပြီးပြီ။

သို့အတွက် 'ရဲရဲကျော်ထင်' ဘွဲ့ရ ဗိုလ်ဖိုးဆော့ခေါင်းဆောင်သော
ဂဠုန်များသည် တိမ်စင်သော အာကာပြင်နယ် ပြာလွင်သော ဝတ်စုံများ
ဝတ်လျက် ညဉ့်အမှောင်ကို အကာအကွယ်ယူကာ တက်လာကြပြီ။
သူတို့တွင် အဝေးပစ်လက်နက်ဟူ၍ ဒူးလေးနှင့် လင်းလေး၊ လောက်လေးသာ
ပါသည်။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ဂဠုန်များသည် မည်သည့်ရွာကိုမျှ ဖျက်ဆီးရန် မရည်ရွယ်။ သာယာဝတီထောင်ကို စီးမည်။ ထောင်ကြီးကို ဖွင့်ပစ်မည်။

သာယာဝတီမြို့သည် နီးသည်ထက် နီးကပ်လာ၏။ လယ်ကွင်းများ ထဲတွင် ကောက်နှံများ ရင့်မှည့်ညွတ်ငိုက်နေကြသည်။ ဂဠုန်များသည် စပါး ရိတ်ပြီးသော လယ်ကွက်များတွင် တစ်စုတစ်ရုံးတည်း လျင်မြန်စွာ ချီတက်ကြသည်။ မရိတ်ရသေးသော ကွင်းများသို့ ရောက်သောအခါ နှင်းရွဲနေသော ကန်သင်းများအတိုင်း တန်းစီချီတက်ကြသည်။

သာယာဝတီမြို့နှင့် သုံးမိုင်မျှသာလိုတော့သည်။

“ဟေ့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ထိုင်လိုက်စမ်း”

စမ်းတွင်းရွာ အနောက်ဘက်သို့အရောက်တွင် ရုတ်တရက် ပေါ်လာသော မီးရောင်နှင့် အမိန့်သံဖြစ်သည်။ အသံကိုကြားရုံဖြင့် ဇိမ်ဇာသူကြီးဟု ဗိုလ်ဖိုးဆော့ သိသည်။

“သူကြီး၊ ခင်ဗျာလမ်းကို ခင်ဗျားသွား။ ကျုပ်တို့လည်း ကျုပ်တို့လမ်းကို ကျုပ်တို့ သွားမယ်၊ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။”

“အောင်မယ်၊ ငါ့များ မထိမဲ့မြင်။ မင်း ဘာကောင်လဲ”

ရက်ပိုင်းအတွင်းကမှ ဒါဘာ ပွဲတွင် အမှုထမ်းကောင်းတံဆိပ် ရခဲ့သော ကျွန်ကြီး။ ကျွန်မာန်တက်ကာ နှစ်လုံးပြုးသေနတ်ကို ဆွဲယူပြီး ဗိုလ်ဖိုးဆော့၏ ရင်ဝကို ပစ်ချလိုက်လေ၏။

ဗိုလ်ဖိုးဆော့သည် နှစ်လုံးပြုးလှမ်းဆွဲသည်ကို မြင်ကတည်းက လွှားခနဲ ပြေးကပ်သွားပြီးပြီ။ သို့သော် ဗိုလ်ဖိုးဆော့မှာ ဓားအိမ်ထဲမှ ဓားကို မထုတ်လိုက်ရပါ။ ထိတ်တုံးခတ် ခံရဖူးသူများ၊ သေနတ်ဒင်ဖြင့် အဆောင့် ခံရဖူးသူများ၊ မယားအဖျက်ဆီးခံသူများသည် မှောင်ရိပ်ခိုကာ ဝိုင်းဝန်း ချဉ်းကပ်နေကြပြီ။ သူတို့၏ လက်ချက်ဖြင့် ဦးဖိုးညွန့်ရော နောက်ပါ သုံးယောက်ပါ ပွဲချင်းပြီးလေ၏။

ထိုသို့ ဦးဖိုးညွန့် ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်သည့်အတွက် သာယာဝတီ ထောင်မှာ သက်သာသွားလေ၏။ အကြောင်းသော်ကား အတားအဆီး အနှောင့်အယှက်တွေ့သဖြင့် နိမိတ်မကောင်းဆိုကာ တပ်ခေါက်ခဲ့ရသောကြောင့်တည်း။

သူကြီးဦးဖိုးညွန့်သေချိန်တွင် ပုလိပ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် ဖားရွှေကျော် ရွာအနီးရှိ လယ်တဲတစ်တဲသို့ ရောက်နေကြသည်။ သူတို့သည် ကင်းလှည့်လာခြင်း မဟုတ်။ သူပုန်ထလိမ့်မည် သတင်းကြားသောကြောင့် ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်၏။ ရောက်လာသော်ငြား မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်သာ။ မယုံတစ်ဝက်မှာ “ငါတို့မှာ သေနတ်ရှိသည်။ ငါတို့အား မည်သူ အံ့တုဝံ မည်နည်း”ဟု အထင်ရောက်နေသဖြင့် ဖြစ်သည်။ ယုံတစ်ဝက်မှာ ကျေးရွာသူ ကျေးရွာသားများအား ပုလိပ်တွေ စော်ကားပုံမှာ ဥပဒေမဲ့သောကြောင့် တရားလွန်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ဖားရွှေကျော်ရွာမှာ ရွာထုံးစံကြက်တွန်သံ၊ ခွေးဟောင်သံမရှိ။ အဘယ်မှာ ကြက်တွန်ပါမည်နည်း။ ပုလိပ်တွေ လှယက်သွား၍ ကုန်ခန်းခဲ့ပြီ။ ခွေးသည်လည်း မည်သို့ဟောင်ပါမည်နည်း။ ပုလိပ်တွေ သတ်ပစ်သဖြင့် ကုန်ခဲ့ပြီ။

သို့ကြောင့် ခွေး မဟောင်၊ ကြက် မတွန်သည်ကိုပင် ပုလိပ်များ ကြောက်ရွံ့နေကြ၏။ တဲရှင်ကို ဆဲရေးခြိမ်းခြောက် စစ်ဆေး၏။ တဲရှင် လယ်သမားကား ‘ဘူးသမား’ အစစ်ဖြစ်၏။ ချော့မော့မေးသည်။ ပါလာသော ဘားစရာတွေပေးသည်။ “မသိပါဘူးဗျာ” ထက် ထူးခြားသော အဖြေမရပေ။

ရွာထဲသို့ ကင်းထောက်သွားသူများ ပြန်လာကြသည်။ ရွာထဲ၌ ယောက်ျားတစ်ယောက်မျှမရှိ။ သို့ဖြစ်လျှင် ရေတိုက်ရွာဘက်သို့ ခရီး ဆက်ကြမည်လော။ ပုလိပ်များမှာ ခရီးလည်း မဆက်ရဲ၊ အိပ်လည်း မအိပ်ဝံ့။ ဘာဖြည်းဖြည်း သန်းခေါင်ကျော် လင်းအားကြီးဘက်သို့ ချဉ်းကပ်လာပြီ။

မြန်မာနှစ် ၁၂၉၂ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလဆန်း ၅ ရက်။
နံနက် ၃ နာရီ။

သံချောင်းခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။

ပုလိပ်ကျောင်းအုပ် ဦးချစ်သည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်
သည်။ တဲရှင်လယ်သမား၏ နားထင်ကို တော့သည်။

“ဟေ့ကောင် မှန်မှန်ပြော။ မပြောရင် အသေပဲ။ သည် သံချောင်း
ခေါက်သံဟာ ဘာလဲ။ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်မျိုး ဘာတစ်ခုမှ မသိတာ အမှန်ပါ။ သတ်ရင်လည်း
သေဖို့ပဲ ရှိပါတယ်ဗျ”

ပုလိပ်ကြီး လက်လျှော့ကာ ခြောက်လုံးပြူးကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်သွင်း
ရင်းက “ဟေ့ကောင် မောင်ဘ၊ မင်း မသိပူးလား” လှမ်းမေး၏။ မောင်ဘမှာ
သည်နယ်ဘက်၌ ကျက်စားနေသော စုံထောက်ဖြစ်ငြား သံချောင်းခေါက်ခြင်း
ကိုကား မသိတတ်နိုင်လေ။

တောသူတောင်သားများကို သူတို့ နှိပ်စက်စရာ ကျွဲနွားဟု သဘော
ပိုက်ခဲ့သောပုလိပ်များ ဝင်္ဎ်လည်ပြီ။ သူတို့၏ မကောင်းမှုက သူတို့ကို
ခြောက်လှန့်ပြီ။ အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံက အစ၊ ညငှက်အော်သံအဆုံး
ထိတ်စရာ လန့်စရာချည်း ဖြစ်ကုန်ပြီ။

မပြတ်သောသတိဖြင့် အရပ်ဆယ်မျက်နှာကို ကင်းထောက်နေစဉ်
တဲအပြင်မှ ကင်းသမားက လှမ်းပြော၏။

“ဆရာရေ မီးရောင်တွေခင်ဗျာ”

ဦးချစ် ပြေးထွက်ပြီး ကြည့်သည်။ အမှန်ပင် တုတ်မီးရောင်တွေဖြစ်၏။
ရေတိုက်ရွာနှင့် အင်းကောက်ရွာကြားဆီမှ ဖြစ်ဖွယ်ရှိ၏။ ရာဇဝတ်ဝန်
ဦးမောင်ကလေးလည်း တဲအပြင်သို့လိုက်လာ၏။

“မောင်ချစ်၊ အဲဒါတွေ ဘာထင်သလဲဟေ့”

“မသင်္ကာစရာပဲ ဆရာရေ။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

ဦးမောင်ကလေးလည်း မတွေးတောတတ်ပေ။ လယ်သမားတွေ ပုန်ကန်ရန် လူစုနေသည်ဆိုသောသတင်း ဟုတ်ချေပြီလော တွေး၏။ တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့် ရှိနေကြဆဲတွင် မောင်းထုသံပေါ်လာပြန်၏။

မောင်းသံများ အဆက်မပြတ်ပေါ်လာပြီးနောက် ပျောက်သွားပြန်သည်။ ဖားရွှေကျော်ရွာဘက်တွင်ကား ပကတိငြိမ်သက်နေသည်။ အရှေ့အရပ်တွင် မည်းနက်နေသော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကြီး၌ အနီစင်းများ ပြူးပြောက်လာပြီ။ မောင်းသံပေါ်လာပြန်ပြီ။

“ဆရာရေ မသင်္ကာစရာကောင်းတာ အမှန်ပဲ”

“ရုမ်းမောင်း ကမလို့ထင်ပါသကွာ။ ငါတို့ကြားတဲ့ သတင်းဟာ မဟုတ်ဖို့များတယ်”

ဦးမောင်ကလေးကား မိမိတို့၏ သေနတ်ကို အထင်ကြီးသည်နှင့်အမျှ လယ်သမားကို အထင်သေးနေ၏။

ကျီးကန်းတွေ အုပ်ဖွဲ့ပျံသန်းလာကြပြီ။ အနီပြောက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း ကြီးလည်း နီရဲပြက်ဝင်းလာပြီ။ ဦးမောင်ကလေး အေးဆေးသော်ငြား ဦးချစ်မူ မီးခဲကို ဖင်ထိုင်မိသူနယ် မငြိမ်သက်။

“ဟေ့ အင်စပက်တော်မောင်ဘဦးနဲ့ ခင်မောင်တို့၊ ဆာကျင်သာဟန်ကို လမ်းပြခေါ်သွားကြကွာ။ အင်းကောက်ကိုသွား။ သူကြီး ဦးကေတုကို ခေါ်ခဲ။ သေနတ်ရော ယမ်းတောင့်ရော ပါပေစေ”

ဌာနာအုပ်နှင့် အင်စပက်တော်တို့သည် သွက်လက်စွာ တဲအပြင်သို့ ပြေးထွက်ကြ၏။ “သာဟန်၊ လာဟေ့” ခေါ်သည်။ သို့စဉ်တွင် ဦးချစ်က ထပ်မံမှာကြားသည်။

“မြန်မြန်သွားကြဟေ့။ ရေတိုက်ရွာကို ကွင်းပြီးသွား။ မြန်မြန်သွား မြန်မြန်ပြန်ခဲကြ”

ပုလိပ်များသည် စေအံ့နေသော နှင်းတောထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ် သွားကြလေ၏။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကသာ မင်းမူနေခဲ့သော လောကကြီးမှာ ကျေးသံငှက်သံများဖြင့် စည်ဝေလာပြီ။ သို့ရာတွင် ဦးချစ်မှာမူ နှင်းတောကြီး ထဲသို့ တစိုးရိမ်ရိမ် တကြောင့်ကြကြ ကြည့်နေမိသည်။

သူသည် စောင့်ဆိုင်းနေရသည်ကို မကြိုက်။ သို့အတွက် လွှတ်လိုက် သူများနောက်သို့ ပုလိပ်နှစ်ယောက်ခေါ်ပြီး လိုက်လာရာ တောစပ်အရောက် တွင် ဘွားခနဲတွေ့သည်။ သူကြီးဦးကေတုအပြင် သူ့တူမောင်ဖုန်းပါ ပါလာငြား အရေးတကြီးအလိုရှိသော သေနတ်ပါမလာ။

“သေနတ်ကိုစိတ်မချလို့ အခေါ်လွှတ်လိုက်တာ၊ ဘယ်မလဲ သေနတ်”

“မနေ့ညကပဲ ဂဠုန်တစ်ရာနဲ့ ဂဠုန်ဗိုလ်ဖိုးသစ် ကျွန်တော့်အိမ်ကို လာဝိုင်းလို့ ယမ်းတောင့် ၂၅ တောင့်ရော သေနတ်ပါ ပေးလိုက်ရပြီခင်ဗျာ”

ဦးကေတုသည် ရှမ်းသံဝဲဝဲဖြင့် အစီရင်ခံ၏။

သူပုန်ထမည် ဆိုသည့်သတင်းကား သေချာသွားပြီ။ ဟိုရွာသည်ရွာမှ သူကြီးသေနတ်များကို လိုက်လံသိမ်းဆည်းသဖြင့် သူပုန်တို့လက်ထဲ၌ သေနတ် အနည်းအကျဉ်းရှိနေပြီ။

ဟိုအဝေးရှိ ရိုးမတောင်ကြီးသည် မပြုူတပြုူ နေခြည်အောက်မှ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်နေ၏။ “မင်းတို့ ခံဖို့ အလှည့်ရောက်ပြီဟေ့” ခြိမ်းခြောက်နေသယောင် ရှိ၏။ ဘေးဘီသို့ ကြည့်ပြန်သောအခါ တောအုပ်ကြီး။ သည်ထဲမှာ အလုံးအရင်းဖြင့် ထွက်ပစ် ထွက်ခုတ်လျှင် သက်သာဖွယ်မမြင်။

ဦးချစ်မှာ စိမ့်ပြီးကြောက်လာ၏။ အကောင်းဆုံးနေရာမှာ ယမန်ညက စခန်းချခဲ့သော လယ်တဲဖြစ်သည်။ ကွင်းခေါင်ခေါင်ဖြစ်သောကြောင့် လေးဖက် လေးတန်ကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်သည်။ သို့အတွက် အလျင်အမြန် ပြန်လာခဲ့သည်။

ရိုးတစ်ခုကို ဖြတ်မည်အဖြူတွင် လူတစ်စုကို ဦးချစ် လှမ်းမြင်သည်။
ငါးဆယ်ခန့်ရှိမည်။ ငါးအိမ်စုဘက်မှ ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟေ့ ဟိုမှာ လူတွေပါကလား။ မောင်ဘ ဘာထင်သလဲကွ”

“ဈေးသွားမယ့် လူတွေထင်ပါတယ်ဆရာ”

ဦးချစ်သည် ရိုးကို မကူးသေး။ ထိုသူများကို မသင်္ကာစိတ်ဖြင့်
လှမ်းကြည့်နေပြီးမှ ရိုးကို ကူးဖြတ်ပြီး ဦးမောင်ကလေးတို့အဖွဲ့ ကျန်နေ
ခဲ့သည့် တဲသို့ လာခဲ့ကြသည်။

“ဆရာရေ၊ သေနတ်တစ်လက်တော့ ပါသွားပြီဗျို့။”

ပြောပြောဆိုဆို တဲထဲသို့ဝင်လိုက်စဉ် ဦးမောင်ကလေးသည် မကြား
ဟန်ဖြင့် အဝေးသို့မျှော်ကြည့်နေ၏။ သို့ဖြစ်သဖြင့် ဦးချစ်ရော ကျန်လူများပါ
ဦးမောင်ကလေး မျှော်ကြည့်နေသည့် ရေတိုက်ရွာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ကြ၏။
လူအုပ်ကြီးပါတကား။

လူအုပ်ကြီးမှာ အရေအတွက် နှစ်ရာခန့်ရှိမည်ထင်ရ၏။ ဓားတွေ၊
လှံတွေ၊ ဝါးချွန်တွေ၊ ကောက်ဆွတွေ၊ ဒူးလေးတွေ ကိုင်စွဲထားကြ၏။
သေနတ် တစ်လက်တစ်လေလည်း မြင်ရ၏။ ပြာမှိုင်းသော ဂဠုန်စစ်ဝတ်စုံ
များသည် ရွှေဝါရောင် လယ်တောက်ကို ပုံး၏။

လူအုပ်ကြီးသည် ပုလိပ်များရှိနေသည့် တဲဘက်သို့ တည့်တည့်ကြီး
ဦးတည်လာ၏။ တစ်ညလုံး ဘူးခဲနေခဲ့သော လယ်သမား၏ မျက်လုံးတွေ
ဝင်းလက်လာသည်။ စေ့နေသော နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးလာပြီ။ ထို့နောက်
မအောင့်အည်းနိုင်ဘဲ ရယ်ချလိုက်လေသည်။

“အရေးထဲမှာ မင်းက ဘာဖြစ်တာတုန်း”

“အဲဒါ သူပုန်တွေလေ။ ခင်ဗျားတို့ကို သတ်မယ့် ဂဠုန်တွေပေါ့ဗျ”

ပုလိပ်တစ်ယောက်သည် ငါနှင့်ချီပြီး ဆဲဆိုလိုက်ရာက သေနတ်ဖြင့်
လွှဲရိုက်သည်။ သို့သော် တဲရှင်လယ်သမားသည် ယမန်နေ့ညက လယ်သမား

မဟုတ်တော့ပြီ။ ခုန်ထရောင်သည်။ အမိုးကြားမှ ဓားကိုဆွဲကာ ရမ်းခုတ်
ခုတ်ပြီး စပါးပင်များကြားသို့ ခုန်ချပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

မိုးပြာရောင်တပ်ကြီးသည် ဝဲတောင်ပံ ယာတောင်ပံ ခွဲလိုက်သည်။
ပုလိပ်တဲကို ဦးတည်ချဉ်းကပ်လာသည်။

“အင်္ဂလိပ်မွေးတဲ့ခွေး၊ သတ် သတ်”

“ငါတို့ကို ဇော်ကားတဲ့ခွေး၊ သတ် သတ်”

ကျယ်လောင်စွာ ကြိုးဝါးသံများကြားမှ ကြမ်းတမ်းသော ဆဲရေးသံ
များလည်း ကြိုးကြားကြိုးကြားပေါ်လာသည်။ ပုလိပ်များ အနိုင်ကျင့်သမျှ
နှိပ်စက်သမျှ ဇော်ကားသမျှကို ခေါင်းငုံ့ခံခဲ့ရဖူးသူများ၏ ဒေါသသံဖြစ်သည်။

“ဟာမက် လာစမ်း၊ မင်းကြီးဆီ အမြန်သွား”

ဦးမောင်ကလေးသည် အကျဉ်းချုပ် အစီရင်ခံစာရေးကာ ရာဇဝတ်အုပ်
တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး ပေးသည်။

“ဘာနဲ့သွားမတုန်း။ ဦးထွန်းလှ ခင်ဗျာမြင်းကော”

“ဟိုဘက် ကွင်းစပ်မှာရှိတယ်၊ ဟိုမှာလေ”

“အေး၊ အဲသည်မြင်းနဲ့သွား”

ဦးထွန်းလှမှာ ဖားရွှေကျော်ရွာသူကြီးဖြစ်သည်။ ပုလိပ်များ ရွာထဲသို့
သွားရောက်စုံစမ်းကတည်းက ပါလာသူဖြစ်၏။

“တိုးလဟ၊ တိုးလဟ”

အခြားသူများသည် စပါးပင်များကြားမှ ကုန်းပြီးတက်ကြ၏။
ကန်သင်းများကို အကာအကွယ်ယူကြ၏။ စလွယ်ဖြူဆင်မြန်းထားသော
ဗိုလ်သုံးဦးကား အကာအကွယ် မရှာ။ ဓားလွတ်တွေ မြောက်ကာမြောက်ကာ
အော်ဟစ်အမိန့်ပေးရင်း တက်လာကြ၏။

ပုလိပ်များ တဲထဲမှ ပြေးထွက်လာကြ၏။ လယ်နှစ်ကွက်ကျော်ရှိ
ကန်သင်းတွင် ဝပ်နေကြ၏။ တက်လာသော လူအုပ်ကြီးကို သေနတ်ဖြင့်

ချိန်ထားကြသည်။ ဦးမောင်ကလေးသည် ပစ်မိန့်ပေးသောအားဖြင့် စလွယ်ဖြူ ဆင်ထားသော အလယ်လူကို ပစ်ချလိုက်လေ၏။

ဒိုင်းခနဲ အသံမထွက်။ ချပ်ခနဲသာ မြည်သည်။

မီးမကူးသောအင်း၊ တစ်ပွဲတိုး ထုံးမန်း၊ လက်ဖွဲ့တို့ကို မယုံကြည်သော ပုလိပ်ကြီး တုန်လှုပ်သွား၏။ ‘မီးမကူးတဲ့အင်း၊ ကျည်လွဲတဲ့ ဂါထာ ဆိုတာ တကယ်များ စွမ်းရောသလား’ ဖျတ်ခနဲ အတွေးဝင်သည်။ ချွေးသီးတွေ စို့လာသည်။

ဦးချစ် ဖျတ်ခနဲ ခုန်လွှားရောက်လာသည်။ သေနတ်ကို ဆွဲယူသည်။ ခါးကို ချိုးကြည့်သည်။ ကျည်ဆန်သည် ပြောင်းထဲသို့မဝင်ဘဲ တစ်နေ့၏။

“ကဲ ဘယ့်နှယ်လုပ်မတုန်း။ ကျုပ်ပြောတာ မယုံခဲ့တဲ့လူတွေ။ သည်တော့ ခင်ဗျားတို့နေခဲ့ကြ။ ကျုပ် အရေးပိုင်ကို သွားပြောမယ်”

ဖားရွှေကျော်သူကြီး ဦးထွန်းလှခုန်ထသည်။ ဦးချစ်က ထိုသူ၏ သေနတ်နှင့် ယမ်းတောင့်လွယ်အိတ်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“လူချည်းသွား၊ သေနတ်ထားခဲ့။ ဘတင် ရော့ဟေ့၊ ပစ်ပေတော့”

သေနတ်သံများ သောသောညံနေပြီ။ ညံနေငြား ကြောက်ကြောက် ရွံ့ရွံ့ဖြင့်ပစ်သော ပုလိပ်ကျည်သည် သူပုန်များအား မထိ။ သူပုန်များမှာ သေနတ်သုံးလက်သာပါငြား တစ်ချက်ဆို ဆိုသလောက် အရာရောက်သည်။ ပုလိပ်ဘတင်၏မျက်နှာတွင် သူပုန်ကျည်ဆန်ထိကာ ရဲခနဲဖြစ်၏။ သို့သော် နှစ်လုံးပြူးကျည်လည်းဖြစ်၊ စရိတ်လည်းဖြစ်သဖြင့် မျက်နှာ ပွင့်မထွက်။ နာခေါင်းတစ်ခုလုံး အပေါက်ငယ်တွေဖြစ်ကုန်၏။

“ဟေ့ ကိစ္စမရှိဘူး။ လက်ကိုင်ပဝါစည်းပြီး ဆက်ပစ်”

ထိုသို့ပြောအပြီးတွင် ဦးချစ်မှာ အံ့ဩစရာတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုအရာမှာ မောင်ဖုန်းဖြစ်သည်။ မောင်ဖုန်းသည် သူကြီးဦးကေတုနှင့် ပါလာ ခဲ့ရာက မည်သည့်အချိန်တွင် သူပုန်ဘက်သို့ရောက်သွားသနည်း။ ယခု

သူသည် စလွယ်ဖြူသုံးယောက်နှင့် ရင်ပေါင်တန်းလျက် သိုင်းကွက်နင်းကာ တက်လာနေသည်။

“အမယ်လေး သေပါပြီဗျ”

ပုလိပ်ကျောင်းမှ ဒရိမ်းဆရာ (ကာယဗလနည်းပြ၊ ယနေ့အခေါ်) ကိုဘသန်း၏အော်သံဖြစ်သည်။ ဦးချစ်မှာ မောင်ဖုန်းကို သေချာအောင် ချိန်နေရသဖြင့် လှည့်မကြည့်အား။

“အမယ်လေးဗျ၊ ဆရာ ဆရာ၊ ကျွန်တော့် ထိ... ထိ...”

ငကြင်အမည်ရှိ ပုလိပ်သည် သွေးသံရဲရဲဖြင့် ထပြေးလေ၏။ သူ့နောက်မှ ဘသန်း။ ထို့နောက် အခြားသူများ။

ဦးချစ်ကား မောင်ဖုန်းကို အသေအချာချိန်ပြီး ပစ်ချလိုက်ရသဖြင့် အားရကျေနပ်သွား၏။ သို့ရာတွင် မောင်ဖုန်းက ပစ်လှဲလိုက်ကြောင်းကိုကား ဦးချစ်မသိ။ သူသိသည်မှာ သည်နေရာ၌ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ခဲ့ တော့ကြောင်း ဖြစ်ချေသည်။

လယ်သမားတွေကို မြိန်ရေရှက်ရေစော်ကားစဉ်က ပျော်ရွှင်သလောက် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ပါကလားဟု သိရချိန်ဝယ် ပုလိပ်ကြီးခမျာ သေရ မည့်နှယ် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဆုတ်ခဲ့တော့ဟေ့၊ ကျည်ဆန်ကုန်နေပြီဟ”

ဦးမောင်ကလေး၏ အော်သံကြောင့် ဦးချစ် ပိုမိုတုန်လှုပ်သည်။ အရေးထဲတွင် ခြေထောက်တွေက အကြောခိုင်နေသည်။ ဖြစ်သလို ဆုတ်ပြေး လာရာ၊ ရိုးကိုမကျော်နိုင်သဖြင့် ဆွဲတင်ကြရ၏။ မည်သို့ဖြစ်စေ လူအားဖြင့် ဖိပြီး လိုက်လံမခုတ်ထစ်၊ မပစ်ခတ်သော သူပုန်များကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရသည်။

သူပုန်များက ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လံမတိုက်ခြင်းကား တစ်သက်လုံး သူတို့ကြောက်ခဲ့ရသော ပုလိပ်တွေ၊ ယခုမူ သူတို့အား ကြောက်ရွံ့ပြီး ခွေးပြေး၊ ဝက်ပြေး ပြေးကုန်ရသောကြောင့်တည်း။

“အောင်ပြီကွ၊ ဟေး အောင်ပြီကွ”

“ခွေးတွေ အမြီးထောင်ပြီး ပြေးပြီ”

ရယ်မောသံများ၊ ညာသံပေးသံများသည် တစ်ကွင်းလုံးကို ဖုံးအုပ် သွားလေ၏။ ဖားရွှေကျော်နှင့် ရေတိုက် အင်းကောက်မှ ထွက်ကြည့်နေသူ များလည်း ဝမ်းသာအားရ ကခုန်ကြသည်။

ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးသည်ကို ရပ်ကြည့်ပြီး တင်းတိမ်မနောဘဲ လူ အလုံး အရင်းဖြင့် လိုက်လံသုတ်သင်ပါမူ ဦးမောင်ကလေးအပါအဝင် ပုလိပ် အားလုံး ဇာတ်သိမ်းဖွယ်ရှိ၏။ သို့သော် မလိုက်ကြ။ ရန်သူကို လွှတ်ပေးရာ ရောက်သည်။

သို့ကြောင့် ဦးမောင်ကလေးတို့ ပုလိပ်အဖွဲ့သည် ရွေးချောင်းဂရန်သို့ အရောက်တွင် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး မစ္စတာရေးနိုး၏ အဖွဲ့နှင့်ဆုံမိတော့သည်။ ရေးနိုးနှင့်အတူ စစ်ပုလိပ်နှစ်ဆယ်လည်း ပါလာသည်။ ရေးနိုးသည် ဒဏ်ရာ အနာတရဖြစ်လာသော ပုလိပ်များကိုကြည့်ကာ ဒေါသတကြီး အမိန့်ပေး၏။

“အခုချက်ချင်း ပြန်သွား။ သူပုန်ရွာမှန်သမျှ မီးရှို့ပစ်”

သေနတ်ရှိသူများအား ကောက်ဆွနှင့် သံချေးတက်လှုံ၊ အရိုး ချောင်နေသော ဓားသာရှိသည့် လယ်သမားတွေက တိုက်လွှတ်လိုက်သဖြင့် ရေးနိုးမှာ အံ့လည်းအံ့ဩ၏။ မခံမရပ်နိုင်လည်း ဖြစ်ရ၏။

“ဒဏ်ရာရသူတွေ ငါနဲ့ထားခဲ့။ မောင်မင်း အခုပြန်သွား”

“မင်းကြီးမှာပါတဲ့ အမ်းပုလိပ် ၂၀ နဲ့ မလုံလောက်ဘူး မင်းကြီး။ သူပုန်တွေဟာ မင်းကြီးထင်တာထက် ရဲရင့်တယ်၊ သတ္တိကောင်းတယ်။ အသေခံပြီး ဇွတ်တက်တာ”

ရေးနိုးတွင် ဦးချိုနှင့် အမြီး မရှိသောကြောင့် လူဟု သမုတ်ရငြား၊ သူသည် လူစစ်စစ်မဟုတ်ချေ။ လူစစ်စစ်မဟုတ်သောကြောင့် လယ်သမားတွေ မည်သည့်အတွက် သည်မျှ ရဲရင့်နေသနည်း’ ဟု မစဉ်းစားခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့တွင် လူစိတ်ကလေး အနည်းငယ်ရှိလျှင် အစိုးရအမည်ခံ အင်္ဂလိပ်စားပြ
တို့၏ လူမဆန်မှုကြောင့်ပါတကားဟု သဘောပေါက်မည်။ ထိုသို့ သဘော
ပေါက်ခါမျှဖြင့် လယ်သမားတို့၏ သေမထူးနေမထူးဘဝကို ရိပ်စားမိမည်။

ယခုသော်ကား သေနတ်အားကိုးဖြင့် ဘဝင်မြင့်နေသော ရေးနိုးသည်
ရာဇဝတ်ဝန်ထောက် ဦးမောင်ကလေးအား မျက်နှာနီကြီးဖြင့် စိုက်ကြည့်၏။
“မောင်မင်း သိပ်ကြောက်နေပြီ ထင်တယ်” ပြောလိုက်လေ၏။

ဦးမောင်ကလေး အလွန်ရှက်သည်။ မိမိအား ရှုတ်ချခြင်းဟု နားလည်
သည့်အလျောက် အရိအသေပေးပြီး နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်ခဲ့လေ၏။
သူ့အထက်အရာရှိအား မကျေနပ်သောဒေါသသည် တောင်သူလယ်သမား
တို့၏ ရွာများပေါ်သို့ စုပြုံကျရောက်လာတော့၏။ ဦးမောင်ကလေးဦးစီးသော
စစ်ပုလိပ်နှင့် နယ်ဘက်ပုလိပ်များသည် နောက်တစ်နေ့တွင် အင်းကောက်ကြီး
ရွာနှင့် ရေတိုက်ရွာ၊ ဖားရွှေကျော်ရွာတို့ကို မီးတင်ရှို့လေ၏။

ရွာများကို မီးမရှို့မီ ကောင်းနိုးရာရာများကို လှယက်ခြင်း၊ သမီးပျို
များကို စော်ကားခြင်းကား သူတို့အတွက် ထမင်းစား၊ ရေသောက် ကိစ္စသာ
ဖြစ်တော့သည်။

အိမ်ခြေနှစ်ရာကျော်ရှိသော ဖားရွှေကျော်ရွာကို မီးတင်ရှို့ပြီးနောက်
ရဟန်းသာမဏေများကို ဆဲရေးနှင့်ထုတ်ကာ ကျောင်းပေါ်သို့ တက်နေ
လိုက်ကြလေ၏။

ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးထံမှ စစ်ကူ ၅၀ လာမည်ဟူသည့်သတင်း၊ နယ်ပိုင်
ဦးစံရှိန်နှင့် မြို့ပိုင်ဦးခင်တို့ကို အကူလွှတ်လိုက်ပြီဆိုသည့် အရေးပိုင်ထံမှ
သတင်းတို့ကြောင့် ဦးမောင်ကလေးဦးစီးသည့် လူသတ်စားပြများမှာ လွန်စွာ
အားတက်နေကြ၏။

သို့လျှင် အားတက်ငြား၊ သို့လျှင် ရက်စက်ယုတ်မာပြငြား လယ်သမား
သူပုန်တွေ နောက်တွန့်မသွားပေ။ တတိယနေ့တွင် မောင်းသံ တခုခု

စစ်ကြောင်းသံ တည်ညံ့၊ နဂါးကို ဂဠုန်သုတ်သည့် အောင်လံတလူလူဖြင့်
ချီတက်လာကြလေတော့၏။

ဂဠုန်သူပုန်များသည် စစ်ကြောင်းသုံးကြောင်းခွဲလျက် သုံးမျက်နှာမှ
ချီတက်လာကြသည်။ ဦးမောင်ကလေးနှင့် မြို့ပိုင်၊ နယ်ပိုင်တို့လည်း သုံးနေရာ
ခွဲပြီး စောင့်ဆိုင်းနေရာက ဆီးကြိုပစ်ခတ်သည်။ ဂဠုန်သူပုန်များသည် ဦးစံရှိန်၊
ဦးခင်တို့ မြင်ဖူး ကြားဖူးသော လယ်သမားများ မဟုတ်ကြတော့ပါ။
“ချလဟ၊ သတ်လဟ၊ တက်လဟ” အော်လျက် ဒလဟောတိုးပြေးတက်လာ
ကြသည်။ သေနတ်မှန်ပြီး လဲကျသွားသူများကို ငုံ့မကြည့်။ သူတို့ကို
သေနတ်မှန်မည်လည်း မကြောက်ရွံ့။ ကြီးမားသော လှိုင်းလုံးကြီးအလား
နင်းတက်လာ၏။

တောသူတောင်သားဆိုလျှင် အလကားတိရစ္ဆာန်တွေဟု သဘော
ထားခဲ့သော ကုလားနက်စစ်ပုလိပ်များ၊ အမျိုးသားသစ္စာဟောက် မြန်မာပုလိပ်
များသည် ရှမ်း၊ ဗမာ၊ ကရင် တောင်သူလယ်သမားတို့၏ ငုပ်နေသော
ဇာတိမာန်ထကြွလာသည်ကို မြင်ရသောအခါ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။
ထိုအခါ ပစ်သမျှ လွဲချော်သည်။

လွဲချော်လေ ကြောက်လေ၊ ကြောက်လေ လွဲချော်လေဖြစ်ကာ ဖရိုဖရဲ
ဆုတ်ခွာ ထွက်ပြေးကြလေတော့သည်။

ပုလိပ်များသည် တောင်သူလယ်သမားများကို စော်ကားနှိပ်စက်
စဉ်က အလွန်သတ္တိကောင်းခဲ့ကြသည်။ ယခုသော်ကား ဂရန်ထဲသို့ ထွက်ပြေး
ရုံဖြင့် အားမရသေး။ မိမိ ပုလိပ်ဖြစ်ကြောင်း လူသိမည်စိုးသဖြင့် ပုလိပ်
ယူနီဖောင်းဟူသရွေ့ အကုန်ချွတ်ပစ်သည်။ သေနတ်ကို ဝှက်ထားပစ်ခဲ့သည်။
ခါးကို သစ်ရွက်ပတ်ပြီး ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးလေတော့၏။

စစ်ပုလိပ်။

အစိုးရအမည်ခံ အင်္ဂလိပ်ဓားပြများ အလွန်အားကိုးသော မဇ္ဈိမဒေသ

၁၆၁၂ ■ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

သားကြီးများလည်း ကြောက်ချေးကြောက်သေးပါကာ ဂရုနဲ့ထဲ ဝင်ပြေးပြီး ကိုယ်တုံးလုံးဖြင့် ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးတော့သည်သာ။

ရာဇဝတ်ဝန်ထောက် ဦးမောင်ကလေးသည် ပတ်တုတ်၍မရသော ပုလိပ်များနှင့် ရောနှောပြေးသည်။ သူ့တွင် မြင်းပါသော်လည်း နောက်ကျနေသည်။ မရိတ်သိမ်းရသေးသော စပါးပင်များကြားတွင် ပုန်းအောင်း ဇောင့်ဆိုင်းနေသည်။

ပွဲဦးထွက် တိုက်ပွဲတုန်းက အောင်ပြီအော်ကာ ရပ်ကျန်ခဲ့သော လယ်သမားသူပုန်များ ယခု မရပ်တန့်တော့ပါ။ စားရေးရိက္ခာ၊ အိုးအိမ်၊ သားမယား ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီ။ အာဠာဝကဘီလူးပင် ထိုင်ပြီးရှိခိုးရအောင် ဒေါသ ထွက်နေကြပြီ ဖြစ်ရာ အတင်းဖိလိုက်ပြီး လေးဖြင့်၊ လှံဖြင့်ပစ်သည်။ ဓားဖြင့် ခုတ်သည်။

“ခွေးမသားတွေ သေပေတော့”

စပါးပင်များကြားမှ ပုန်းခနဲပေါ်လာသော ဦးမောင်ကလေး။

ယခင်အခါက လယ်သမားသည် သေနတ်မြင်လျှင် ပြားပြားဝပ်၏။ ယခု လယ်သမားကား ဆဲလည်းဆဲ၊ ပစ်လည်းပစ်သည်ကို မြင်နေပါလျက် အတင်းဝင်ရောက် ထိုးခုတ်ကြတော့သည်။

သည်ပွဲကား သာယာဝတီမြို့ပေါ်မှ အခန့်သား အမိန့်ပေးနေသော ကုလားဖြူများ အရှက်ကွဲသောပွဲဖြစ်၏။ စစ်သား ၂၀ နှင့် ရာဇဝတ်ဝန် ကလေး ပျောက်နေသဖြင့် ကြိရာမရဖြစ်နေစဉ် ပိုပြီး အရှက်ကွဲရာကြုံရ ပြန်၏။ ဤသည်မှာ ပုလိပ်အမှုထမ်း လှဖေဖြစ်သည်။

လှဖေ၏ကိုယ်တွင် ဒဏ်ရာတွေ တင်းကြမ်းပြည့်နေ၏။ သူသည် သာယာဝတီမြို့ထဲသို့ အော်ဟစ်ပြေးဝင်လာ၏။

“ကယ်တော်မူကြပါဦးဗျား။ အမယ်လေး ဂဠုန်တွေ။ ကြောက်ပါ ပြီဗျာ ဂဠုန်ကြီးတွေရာ”

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်နေသော ခရိုင်မြို့ကလေးမှာ အထိတ်တလန့် ပြေးလွှားသူများဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်ကုန်လေ၏။

“ပြေးကြ ပြေးကြ။ ဂဠုန်သူပုန်တွေ လိုက်လာကြပြီ။ သေကုန်ပြီ၊ ပုလိပ်တွေ သေကုန်ပြီ။ ပြေးကြဟ”

လှဖေသည် တစ်မြို့လုံး ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်အောင် လျှောက်အော်နေ၍ ဆာဂျင်တစ်ယောက်၏ လက်သီးစာမိမှ အအော်ရပ်တော့သည်။ လှဖေမှာ သွေးပျက်နေပြီ။ သူသည် ဦးမောင်ကလေးတောင်း ကပ်နေခဲ့သည်။ သူပုန်များကို အဆက်မပြတ် ဦးမောင်ကလေး ပစ်ခတ်နိုင်ရန်၊ သေနတ်နှစ်လက်ကို ဆူလှယ် ယမ်းတောင့်ထိုးပေးနေခဲ့ရသည်။

သူတစ်သက်တွင် သည်မျှရဲရင့်သော လယ်သမားများကို မကြုံစဖူးပေ။ သူတစ်သက်တွင် သည်နှယ် သားရဲမင်းရဲစီးနေသော၊ သတ္တိကောင်းသော လယ်သမားကိုလည်း မမြင်ဖူးပေ။ ဦးမောင်ကလေးကို တစ်ယောက်တစ်ချက် ဝိုင်းဝန်းထိုးခုတ်သောအခါ သူ ထွက်ပြေးခဲ့သည်။ သေနတ်သာမက ယမ်းတောင့်သေတ္တာနှစ်လုံးကိုလည်း သူပုန်တွေ ရသွားချေပြီ။

သာယာဝတီရှိ အင်္ဂလိပ်များမှာ ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်းထွက်သည်။ သို့အတွက် လွန်ခဲ့သောနှစ်ရက်က ရောက်နေခဲ့သည့် စစ်ပုလိပ်တပ်ခွဲ တစ်ခွဲဖြင့် မလုံလောက်။ ထပ်မံပေးရန် ရန်ကုန်သို့ လှမ်းတောင်းသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ပန်ချာပီ တပ်ခွဲတစ်ခွဲ ရောက်လာသည်။ သို့သော် သည်မျှဖြင့်လည်း အားမရသေးသဖြင့် ထပ်မံပြီး တပ်ခွဲတစ်ခွဲပို့ပေးပြန်၏။

ဘာမျှမရှိသော သည်ကောင်တွေကို မြေပြင်ပေါ်မှ အစတုံး သုတ်သင်ပစ်ကြဟူသော အမိန့်နှင့်အတူ တပ်ရင်းတစ်ခုလုံးပါ ထပ်မံပို့ပြန်သည်။ ထိုတပ်ရင်းတွင်ကား ‘လွစ္စဂန်း’ စက်သေနတ်များ ပါလာလေသည်။

ဌာနချုပ် အလံတောင်နှင့် သုံးလေးမိုင်သာ ဝေးကွာသောနေရာတွင် ‘ဝဲရွာ’ ဗိုလ်ရုံဟူသော အဆောက်အအုံတစ်ခုရှိသည်။ ကုလားဖြူများသာ

တည်းခိုနေထိုင်နိုင်ခွင့်ရှိသောကြောင့် ဗိုလ်တည်း သို့မဟုတ် ဗိုလ်ရုံဟု
ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုနေရာတွင် ပျော်ရွှင်ရန်အတွက် ဖီးကလပ်အမည်ရှိသော သစ်တော
အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦး ရောက်လာသည်။ သူသည် မည်သည့်နေရာ၌ မည်သို့
ဖြစ်နေသည်ကို မသိပေ။

ရှမ်းဗမာ ကရင်သူပုန် လယ်သမားများမှာ နယ်ဘက်ပုလိပ်များ
နည်းတူ စော်ကားနှိပ်စက်သော ထိုကုလားဖြူကိုလည်း ချမ်းသာမပေး။
သူတို့ကျောတွင် ဖီးကလပ်နှင့် တပည့်များပေးသော အရှိုးရာများ သေရာ
ပါအောင်ရှိနေသည် မဟုတ်တုံသလော။

သို့အတွက် ဖီးကလပ်နှင့်နောက်ပါများ တည်းခိုနေသည့် အဆောက်
အအုံကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်သည်။ အဆောက်အအုံကို မီးတင်ကြသည်။
ယခု ဖီးကလပ်နှင့် တောအုပ် စာရေးတို့ သာယာဝတီသို့ ပြန်ရောက်မလာကြ။
သည်အတွက်လည်း ကုလားဖြူများ မီးခဲဝိုင်းမိသူနယ် ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုသူများအား လိုက်လံရှာဖွေရန် သုံးဆယ်မြို့မှ တပ်ခွဲတစ်ခွဲ
ဆင်းလာသည်။ တပ်ခေါင်းဆောင်မှာ ကပ္ပတိန်ရပ်ဆိုသူဖြစ်သည်။ တစ်ရွာဝင်
တစ်ရွာထွက် နှိပ်စက်သတ်ဖြတ် မီးရှို့ရင်း စုံစမ်းသည်။ သည်မျှ စော်ကား
နေသောအခါ ကမ်းနီရွာအရောက်တွင် အတိုက်ခံရတော့သည်။ ကမ်းနီ
ရွာသားများအား ကူညီရန် သဲဖြူရွာမှပါ လာရောက်ကူညီသည်။

ထိုတပ်သည် ဝဲရွာသို့ မသွားနိုင်သေး။ တိုက်ပွဲတွင် ဒဏ်ရာရသဖြင့်
တရွေ့ရွေ့ ဆုတ်ခွာနေသော သူပုန်များအား ဖမ်းဆီးသည်။ ဒဏ်ရာပြင်းထန်
သဖြင့် မလိုက်နိုင်သူများကို ခေါင်းဖြတ်ပြီး သာယာဝတီသို့ ယူလာသည်။

သူပုန်များကား ရန်သူအင်္ဂလိပ်တို့ အံ့ဩယူရလောက်အောင် ရဲရင့်
လွန်းပါပေ၏။ တိုက်ပွဲတွင် ကျသူအများ၊ အဖမ်းခံရသူ သောက်သောက်လဲ
ရှိပါလျက် သာယာဝတီသို့ ချီတက်လာကြသဖြင့်ပေတည်း။

ထိုသူပုန်များ ချီတက်လာကြခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကပ္ပတိန်ရပ်၏ တပ်က ဖမ်းဆီးသွားသူများကို လုယူရန်ဖြစ်သည်။ အချုပ်ခန်းအနီးတွင် လယ်ကွင်းကြီးရှိသည်။ ထိုလယ်ကွင်းမှာ စပါးရိတ်ပြီးသွားပြီ။ ခူးပုဆစ် ပေါင်လယ် ရိုးပြတ်တွေသာရှိသည်။

နေဝင်ရီတရောတွင် ရိုးပြတ်တောထဲသို့ သူပုန်တွေရောက်လာပြီ။ ရိုးပြတ်တောထဲတွင်ဝပ်လျက် အချုပ်ခန်းဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ချဉ်းကပ်သည်။ သန်းခေါင်အရောက်တွင် စန္ဒရီကို လှံဖြင့်ပစ်သည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းပင် သူပုန်တွေ ညာသံပေးကာ တိုက်ခိုက်တော့သည်။ အချုပ်ခန်းကို ဖျက် တော့သည်။

သည်ပွဲတွင် သူပုန်တွေ မအောင်မြင်ပါ။ သို့ရာတွင် မရှုံးပါ။ အကြောင်းသော်ကား အဖိုးတန်သော ကောလာဟလသတင်းတစ်ရပ် သာယာဝတီတစ်လွှား၌ ထင်ရှားဖျံ့လွှားသောကြောင့်တည်း။

ကောလာဟလကား

“အချုပ်ကိုဝင်စီးတာဟာ ဂဠုန်တွေ မဟုတ်ဘူး။ ရိုးပြတ်တွေ။ ဆရာစံရဲ့ သိဒ္ဓိတန်ခိုးကြောင့် ရိုးပြတ်ငုတ်တွေက အသက်ဝင်ပြီး ထတိုက်တာ။ အချုပ်မပွင့်ပေမယ့် ကုလားတွေသေတာ မြင်မကောင်းဘူး” ဟူသတည်း။

ထိုစကားသည် ဂဠုန်များ၊ ဂဠုန်လိုလားသူများအတွက် အားဆေး ပေတည်း။ အင်္ဂလိပ်အား မုန်းတီးသူများသည် ထိုသတင်းကို အားရပါးရ လွှင့်ကြ၏။ အင်္ဂလိပ်ကို လိုလားသယောင် အပြင်ပန်းရှိသူများကလည်း ရန်သူအင်္ဂလိပ်အား မလိုလားသည့် အတွင်းစိတ်၊ တစ်နည်းဆိုသော် မွေးရာပါ မျိုးချစ်စိတ်ကြောင့် ထိုသတင်းကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် လွှင့်ကြတော့သည်။

ရွာတွေ တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ ပြာကျကုန်သည်။

မိန်းမတွေနှင့် ကလေးတွေ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို အုပ်လိုက်ချီကာ သာယာဝတီဘက်သို့ ကျွဲမောင်းနွားမောင်း မောင်းသွားကြပြီ။ မိန်းမတွေကို

မတရားပြုပြီး သတ်ပစ်သည်။ အမောဆိုသောကြောင့်၊ မကျန်းမာသော ကြောင့်ဟု အကြောင်းပြကြသည်။

ထိုကဲ့သို့ အောက်ခြေသိမ်း ရက်စက်ယုတ်မာပြသော်ငြား ကရင်၊ ဗမာ၊ ရှမ်း တောင်သူလယ်သမားတို့၏ ဂဠုန်သူပုန်များကား နောက်တွန့် မသွားပေ။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဓားပြသူယုတ်သုတ်သင်ရေး စိတ်ဓာတ်မှာ မယိုင်နဲ့ချေ။ သို့ကြောင့်လည်း ဖားရွှေကျော်အနီးတွင် စခန်းချနေသည့် လှူစွဲဂန်းသုံးလက် ပါသည့် ရန်သူလူယုတ်မာ မုဒိန်းဓားပြများကို တိုက်ခိုက်ရန် ရောက်လာ ကြခြင်းပေတည်း။

၁၂၉၂ ခုနှစ် ပြာသိုလဆန်း ၁၂ ရက်နေ့။

ကတုတ်တူး၍တစ်နည်း၊ လယ်ကန်သင်းများကို အကာအကွယ် ယူ၍တစ်ဖုံ တပ်ချထားသော ရန်သူများသည် နံနက်လင်းလျှင်လင်းချင်း မောင်းသံကြားရ၏။ ရန်သူသည် သတ်မှတ်ထားသောနေရာသို့ ကတိုက် ကရိုက် ပြေးကြ၏။

ထူပိန်းနေသော နှင်းထူကြီး၏ နောက်၌ နီရဲသောအဝိုင်းကြီး ပေါ်လာ သည်။ မောင်းကြီးသံသည် နီးကပ်လာပြီ။

နီနီအဝိုင်းကြီးမှ ရောင်ခြည်များ ဖြာထွက်လာပြီ။ ရွှေဝါရောင် စပါးပင် များသည် နေလုံးကြီးအား တောက်ရွန်းသောအရောင်များဖြင့် ကြိုဆို ကြသည်။ နေရောင်အောက်တွင် အလံကြီးတလူလူပေါ်လာသည်။ နဂါးကို ဂဠုန်သုတ်သည်ပုံ ရေးခြယ်ထားသော ဂဠုန်အလံတော်ကြီး။

ဂဠုန်တပ်ကြီးကို သုပဏ္ဏကဂဠုန်ရာဇာ၏ လက်ရင်းဗိုလ်နှစ်ဦးက ဦးဆောင်လာသည်။ ‘နေသူရိန်နော်ရထာ’ ဘွဲ့ရ ဗိုလ်ဖိုးချစ်။ သူသည် ဂဠုန် အလံတော်ကြီးကို ကိုင်ဆောင်လျက် ရှေ့ဆုံးမှ ချီတက်သည်။ သူ့နောက်မှ ဓားလွတ်ကို တွေ့ယမ်းလျက် ပါလာသူမှာ ‘ရဲရဲကျော်ထင်’ ဘွဲ့ရ ဗိုလ်ဖိုးဆော့ ဖြစ်သည်။

“ငါတို့ရွာတွေကို မီးရှို့တဲ့ ရန်သူတွေကို တိုက်ကြ”

“ငါတို့နှမ၊ အစ်မ၊ သမီးတွေကို စော်ကားတဲ့ရန်သူကို တိုက်ကြ”

“မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံးရဲ့ ရန်သူကို ချေမှုန်းကြ”

သူပုန်တို့တွင် မထိရောက်သော နှစ်လုံးပြုသေနတ် အလက်နှစ်ဆယ် ခန့်သာပါသည်။ ထိရောက်သော ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကား တစ်လက်သာ ပါသည်။ ကျန်လူများမှာမူ ဓား၊ လှံနှင့် ကောက်ဆွ၊ နှစ်ဖက်ချွန် ခူးလေး များသာပါသည်။

ရန်သူတပ်ကို သူပုန်များမြင်ပြီ။ လူဖြန့်လိုက်သည်။ “တက်ကြ၊ တက်ကြ” အော်သံများ “ကျားဘသား” အားပေးသံများသည် မိုးလုံး ညံ့သည်။ ပစ်သူကပစ်သည်။ ဓား၊ လှံ၊ ကောက်ဆွများ ကိုင်မြှောက်လျက် ပြေးတက်သူက ပြေးတက်လာကြသည်။

ရန်သူသည် လယ်သမားများအား ငြိမ်သက်စွာ ဆောင့်ဆိုင်းနေသည်။ ကိုက်တစ်ရာအတွင်းသို့ လူ့လှိုင်းလုံးကြီး ရောက်လာပြီ။ စက်သေနတ် သုံးလက်က စတင်ပစ်ခတ်သည်။ ထွေးခနဲ ထွေးခနဲ ကျကုန်သည်။ ဗိုင်းခနဲ ဗိုင်းခနဲ လဲပြိုကုန်သည်။

ဗိုလ်မှီးချစ်သည် ခူးထောက်ကျသွားရာက နီရဲသောရင်အုံကို လက်ဝါး ပြင်ဖိရင်း ထရပ်သည်။ ဗိုလ်မှီးဆော့ကား ယိမ်းထိုးနေပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်းနီနေသည်။

“တက်၊ တက်။ ဂဠုန်သွေးကိုပြကြ”

ဓားကိုမြှောက်ရမ်းပြီး ဗိုလ်မှီးဆော့ အော်ဟစ်သည်။

ကရင်၊ ဗမာ၊ ရှမ်း လယ်သမားများသည် တဖုန်းတဖုန်းလဲကျသွားသူ များကို မမြင်ဘိသကဲ့သို့ အတင်းပြေးတက်လာကြသည်။ ကန်သင်းတွေ့လျှင် ဝပ်လိုက်၊ ကန်သင်းကိုခုန်ပြီး ဝပ်လိုက်ဖြင့် မလျှော့တမ်း မကြောက်တမ်း တက်လာသည်။

သူပုန်တို့တွင် မပြောပလောက်သော သေနတ်အနည်းငယ်သာပါသည်။ ရန်သူတွင် လူစေတက်စေ သေနတ်ပါသည်။ တက်လာသမျှကို စိမ်ပြေနပြေ ပစ်ချသတ်ဖြတ်နေသည်။

သို့သော် ကြောက်ရွံ့ဟန်ပြသူ တစ်ယောက်မျှမရှိ။ ဆုတ်သွားသူ တစ်ယောက်မျှမမြင်ရ။ သေနတ်သံနှင့်ပြိုင်လျက် အော်ဟစ်မြဲ အော်ဟစ်။ တက်မြဲတက်လာနေသောအခါ ရန်သူတုန်လှုပ်လာသည်။ ပစ်သတ်နေသည့် ကြားက နီးသည်ထက်နီးလာပြီ။ ဝိုင်းမိရန်လည်း နီးကပ်လာပြီ။ သို့ကြောင့် ရာဇဝတ်အုပ် သိန်းဇံသည် လှည်းလမ်းကူးရှိတပ်သို့ စစ်ကူတောင်းရန် မြင်းတစ်စီးဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

နံနက် ၉ နာရီခန့်က စတင်သောတိုက်ပွဲသည် မွန်းတိမ်းသော်ငြား မရပ်စဲသေးချေ။ ဗိုလ်ဖိုးချစ်လည်း ကျဆုံးသွားပြီ။ ဗိုလ်ဖိုးဆော့၏ အမိန့်ပေး သံလည်း ပျောက်သွားပြီ။ သို့ရာတွင် ကရင်၊ ဗမာ၊ ရှမ်းလယ်သမားများကား လက်တစ်ကမ်းတိုက်ပွဲ ပြင်ဆင်နိုင်ရန် ဆက်လက်ကြိုးစားဆဲသာရှိသေး၏။

လူလှိုင်းလုံးကြီးကား လျော့ပါးသွားသည် မထင်ရ။ တိုး၍ လာသည် ထင်ရ၏။ ရန်သူများမှာ စိမ့်ပြီးကြောက်လာကာ နေရာကောင်းမှ ရွှေ့ပြီး နောက်ဆုတ်သည်။ နေလုံးကြီးသည် ချွေးလူးသော စပါးတောကြီး သွေးလူး နေသည်ကို မကြည့်ရဲသည့်အလား အနောက်ဘက်တောစပ်သို့ တိုးဆင်း သွားပြီ။

လယ်သမားသူပုန်များသည် အမှောင်ရိပ်ကို အားကိုးကာ လူချင်း ဝင်ပူးမည်လော။ ကုလားဖြူနှင့် ကုလားနက်များ ပုလိပ်များ တွေးရွံ့သည်။ နေလုံးလည်း ပျောက်သွားပြီ။ ရန်သူသည် ကျဲကျဲဖြန့်ထားရာမှ စုပူးကြသည်။

ဆောင်းအမှောင်သည် လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိလာပြီ။ ရန်သူ သွေးပျက် အောင် ကြီးမားသော ညာသံများလည်း ရုတ်ချည်းပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ရန်သူမှာ ထိုအခါတွင်မှ ဟင်းချနိုင်တော့သည်။

ဂဠုန်များသည် အလောင်းတွေကို ထမ်းသွားရင်း၊ ဒဏ်ရာရသူတွေကို တွဲပိုးသွားရင်း ကြောက်စိတ်မရှိကြပေ။ ဌာနချုပ်ဖြစ်သော အလံတောင်ကို ကာကွယ်ရန် ခံတပ်များ ညဉ့်တွင်းချင်းဆောက်သည်။ စစ်ကြောင်းများ အဆင့်ဆင့်ချထားသည်။

လယ်သမားသူပုန်များကသာ ဌာနချုပ်ကာကွယ်ရေးကို အပူတပြင်း ဆောင်ရွက်နေကြပြီး ရန်သူသည် ငါးရက်ကြာမှ စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် ရောက်လာ ကြ၏။ ရန်သူသည် ဖမ်းဆီးရမိထားသူများထံမှ 'ဌာနချုပ် အလံတောင်' ဟူသည်ကိုသာရ၏။ မည်သို့သွားရသည် ဟူသည်ကိုကား မသိရပေ။ သာယာဝတီ၏ အရှေ့ဘက် ၁၅ မိုင်ကွာရှိ၊ ပဲခူးရိုးမ တောင်တန်းတစ်နေရာ။ သည်မျှသာ သိသည်။

လေးရက်အကြာတွင် အလံတောင်ရှိရာအရပ်ကို ရော်ရမ်းလာသော ရန်သူအင်အားမှာ တစ်ထောင်ခန့်ရှိသည်။ အရပ်ဘက်ပုလိပ်နှင့် သစ်တော ပုလိပ်၊ စစ်ပုလိပ်တို့ဖြစ်သည်။ ရန်သူသည် ရှိရှိသမျှ ရွာအားလုံးကို မီးရှို့ ပစ်ပြီးပြီ။ တွေ့သမျှ လယ်သမား၊ လယ်သူမအားလုံးကို ယာယီအချုပ်များသို့ ပို့ထားပြီးပြီဖြစ်ရာ မေးမြန်းစုံစမ်းစရာ လူမတွေ့။

ဤသို့ဖြင့် ရေကြည်ချောင်းနှင့် သုံးဆယ်ချောင်းဆုံသည့်နေရာရှိ 'ရေကြည်ဝ' စခန်းသို့ ရန်သူတပ်ကြီး ရောက်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် တောင်တန်းကြီး၏ စိမ်းမှောင်သော သစ်ပင်များကြား၌ အလံဖြူတစ်ခုကို မသိမကွဲမြင်ကြရ၏။ သို့ကြောင့် ပုလိပ်နှစ်ယောက်ကို ကင်းထောက် လွှတ်သည်။ နာရီဝက်ပင် မကြာလိုက် သေနတ်သံများ ပေါ်လာပြီး ပုလိပ် နှစ်ယောက်မှာ သွေးသံရဲရဲဖြင့် ပြန်ရောက်လာကြတော့သည်။

ထိုနေရာမှစတင်ပြီး တောင်သူလယ်သမား သူပုန်များသည် သဲကြီး မဲကြီး ခုခံတိုက်ခိုက်တော့သည်။ ရန်သူသည် တရွေ့ရွေ့ရှေ့တိုးလာရာက တောင်ပေါ်သို့တက်ရသည်။ သူပုန်များကား ရှိရာလက်နက်ဖြင့် အသေခံပြီး

ခုခံကြသည်။ ထိုတောင်မှဆင်းလာပြီးနောက် ဒုတိယတွေ့သောတောင်မှာ အဂ္ဂံတောင်။

လယ်သမားသူပုန်များကား သေမထူးနေမထူးဘဝဖြစ်ရာ အသက်ကို မနုမမြောစတမ်း တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ရန်သူဘက်မှ တစ်ယောက်သေလျှင် မိမိတို့အတွက် တစ်ထစ်အောင်မြင်ခြင်း မမည်ပါလော။ သို့ကြောင့် မကြောက် မရွံ့ တိုက်ခိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။

တတိယတောင်ကား အလံတောင်။

တောင်ခြေတွင် စခန်းတွေပွနေ၏။ ဝဲရွာတပ်၊ ရေတိုက်တပ်၊ ငဖြူကလေး၊ ဥက္ကံ၊ အင်းကောက် စသည်ဖြင့် စာတမ်းထိုးထား၏။ ရိက္ခာသိုလှောင်စခန်းများလည်းဖြစ်၊ နောက်ဆုံးခံတပ်များလည်း ဖြစ်သည့်အတွက် အလောင်းချင်းထပ်၊ သွေးချောင်းစီးအောင် ရက်ဆက်ခုခံကြသည်။ ထိုခံတပ်များ ကျိုးပေါက်သွားချိန်တွင်ကား ရန်သူသည် အလံတောင်ပေါ်သို့ အားနည်းသော ခုခံမှုများသာတွေ့ရပြီးတက်ရောက်သိမ်းပိုက်နိုင်တော့သည်။

အလံတောင်ပေါ်သို့ ရန်သူတွေ ရောက်လာသည်အထိ သုပဏ္ဏက ဂဠုနရာဇာသည် သူ၏ဌာနချုပ်ကို မစွန့်ခွာသေး။ စာရွက်စာတမ်းများကို သိမ်းဆည်းရန် လက်ထောက်ဗိုလ်များအား အမိန့်ပေးပြီး ရိုင်ဖယ်သေနတ်တစ်လက်ဖြင့် ခုခံပစ်ခတ်နေသည်။

သူသော်မှ အသေခံတိုက်ခိုက်နေသေးလျှင် အခြားဗိုလ်များ၊ အကြပ်တပ်သားများမှာသော် ဆိုဖွယ် မရှိပြီ။ သေနတ်ရှိသူက သေနတ်ဖြင့် တုတ်၊ ဓားနှင့် လှံများ၊ ခူးလေးများသာရှိသူများကလည်း ရှိရာဖြင့် ပြန်လှန်တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။

သို့သော် ပန်ချာပိတပ်တစ်တပ်သည် ကျောဘက်မှ တက်လာကြပြီ။ လက်ထောက်ဗိုလ် ဗိုလ်ဖိုးသစ်နှင့် ဗိုလ်ဂေါက်၊ ဗိုလ်လှထွန်းတို့သည် သုပဏ္ဏကဂဠုနရာဇာအား ပြေးဖက်ကြသည်။

“အရှင်မင်းကြီး၊ စစ်နှစ်ဖက် ညှပ်တော့မယ် တိမ်းရှောင်ကြပါစို့”
“မရှောင်ဘူးဟေ့။ ရန်သူကို ခုခံရင်းသေသာ မြတ်သယ်”

“အရှင်မင်းမြတ် တိမ်းပါးသွားရင် အရေးတော်ပုံ တိမ်းယိမ်းသွားပါ
လိမ့်မယ်။ သင့်ရာမှာ ယာယီတိမ်းရှောင်ရင်း စိမ့်ခန့်ခွဲတော်မူပါ”

ပြောပြောဆိုဆို လက်ကိုဆွဲ၊ ခါးကိုဖက်ပြီး ခေါ်သွားသည့်အတွက်
ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့် ပါသွားရလေ၏။ ရန်သူကား စစ်နှစ်ဖက်ညှပ်လျက်
အဆောက်အအုံများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု သိမ်းပိုက်သည်။ မီးရှို့သည်။
သည်အထဲတွင် မသယ်နိုင်သောကြောင့် ကျန်နေခဲ့သည့် စာရွက်စာတမ်း
အချို့ကို ပုလိပ်တွေ့သည်။ ဦးစိုးသိမ်း ဂျီစီဘီအေ အဖွဲ့ခွဲများသို့ပေးပို့ရန်
ရေးသားထားသောစာများ။

ဦးစိုးသိမ်း ဂျီစီဘီအေ ဌာနချုပ်သည်လည်းကောင်း၊ ထိုအသင်းချုပ်
ကြီးနှင့် ဆက်သွယ်သော နယ်အသင်းခွဲများသည်လည်းကောင်း သိမ်းကျုံးပြီး
မတရားအသင်း ကြေညာခံရခြင်းမှာ ထိုအကြောင်းကြောင့်ပေတည်း။

သို့ရာတွင် ဆက်သွယ်ရေး အလွန်ညံ့သာခေတ်ဖြစ်ရာ အကြိုအကြားမှ
သွေးသောက်စုတိုက်နယ်သား ဦးစိုးသိမ်း ဂျီစီဘီအေများမှာ ထိုသတင်းကို
မသိကြသေးချေ။

“မင်းလှကို တစ်ယောက်၊ ဆင်ပေါင်ဝဲကို တစ်ယောက် ပြေးကြစမ်း
ကွယ်တို့။ အဲသည်အကြောင်းများ သိရမလားလို့”

“တင်ပါ့ဘုရား။ အသင်းတွေ လောလောဆယ် ဖျက်သင့် မဖျက်သင့်”
ဆရာတော်ဘုရားကြီး စဉ်းစားနေသည်။ အတန်ကြာမှ “အသင်း
ဖျက်လိုက်ပါပြီစာတင်ပေမယ့် မင်းတို့ငါတို့စိတ်ထဲကမဖျက်ရင် သည်အသင်း
မပျက်ပါဘူးလေ” ဟု ဖြည်းလေးစွာ မိန့်တော်မူ၏။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ဦးဝင်းမှာ တစ်မျက်နှာလုံး လင်းလက်သွားကာ “ဟုတ်သယ်ဘုရား၊ အလွန်အဖိုးတန်ပါပေသယ်” ဟု ထောက်ခံ၏။

“သည်လိုပဲပေါ့။ မတတ်သာလို့ ‘ကျွန်တော် ထွက်ပါပြီ၊ ကျွန်မ ထွက်ပါပြီ’ စာတင်သော်လည်း စိတ်ထဲက ငါဟာ သည်အသင်းသားပဲလို့ ခံယူထားရင် သူတို့ ဘာတတ်နိုင်မှာတုန်း။”

“တပည့်တော်ကတော့ မလိမ့်တပတ် မလုပ်ချင်ဘူးဘုရား”

ကိုရွှေကျိုင်း၏အပြောကြောင့် ဝံသာနုကြီးတွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတော့သည်။

“တပည့်တော်တို့ ဘယ်အသင်းကိုမှမဖျက်သဲ့အပြင် သင်းတို့ကတ်တွေ ဝင်စီးပြီး အတိအလင်း စစ်ကြောငြာပါစို့ဘုရား။”

ဆရာတော်ဘုရား ပြောတော်မူသည်။

“မောင်ပဉ္စင်း၊ အဲဒါ ဒကာကျိုင်း၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ စိတ်ကူးချင်း တူလိုက် လေကွယ်။ ငါသာ ကျန်းမာရင်၊ ငါသာ အသက်မကြီးသေးရင်ကောင်းမှာပဲ”

“တပည့်တော် သဘောမတူဘူးဘုရား”

အလျင်အမြန် ကန့်ကွက်သူကား ဆပ်ပြာကျင်း ဝံသာနုလူကြီး ဦးစံရ ဖြစ်ချေသည်။

“ဟုတ်သယ်။ သူပုန်ထရအောင် ဘယ်မှာတုန်း သေနတ်”

ဦးစံရအား ထောက်ခံသူမှာ ဆင်မာန်ရွာ ဝံသာနုလူကြီး ဦးပေါက်ဆိန် ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် စားမကောက်ရွာ ဝံသာနုလူကြီး ဦးသာဆိုင်မှာမူ တစ်သံထွက်၏။

“စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်ရင် မှားတတ်သယ် ဦးဇင်း။ စဉ်းစဉ်းစားစား ချင့်ချင့်ချိန်ချိန်”

“ဟာဗျာ၊ စဉ်းစားနေမှတော့ ဘယ်မှာ သူပုန် ထဖြစ်တော့မတုန်း”

ဖြတ်ပြောသူကား ကိုရွှေကျိုင်း မဟုတ်။ မင်းပြေးရွာ ဝံသာနုလူကြီး

မောင်ကျောက်ခဲဖြစ်၏။ “ဘယ့်နယ်ဗျာ၊ စဉ်းစားနေမှတော့ ထမင်းငတ်မှာတို့၊ သေမှာတို့ ပေါ်လာသာနဲ့ ကြောက်ပြီး ဘာလုပ်ရဲတော့မှာတုန်း” ဟု ဒေါနှင့် မောနှင့် ပြောပြီးမှ လေးလေးကြီး ပြောပြန်သည်။

“သေသွားသဲ့ သူကြီးဟောင်း လက်ထက်ကတည်းက အခြိမ်းခြောက်ခံ၊ အမှုရှာခံပြီး ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ဖွဲ့ခဲ့ရသာ။ ဖျက်လိုက်ရမယ်ဆိုရင် ရှက်စရာ ကောင်းသဗျာ”

“မပျက်ရင် ဖမ်းမယ်၊ မင်း အဖမ်းခံမလား”

ညောင်ပင်စောက်ရွာ ဝံသာနုလူကြီး ဦးဝင်း၏အမေး။

“အဖမ်းမခံရအောင် သူပုန်ထမယ် ပြောသာပေါ့ဗျ”

“ဘယ်မတုန်း သေနတ်”

“သူကြီးတွေဆီက လူမယ်။ ကင်းဂတ်ကလေးတွေကို အလစ် ဝင်စီးမယ်”

ထိုအခါ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် လက်တစ်ဖက်ကို မမြှောက်နိုင် မြှောက်နိုင် မြှောက်လျက် ဟန့်တားသည်။ အသံထွက်အောင် ကြိုးစားပြီး မိန့်တော်မူသည်။

“တစ်ဦးချင်း နုတ်ထွက်စာတင်ကြ။ အသင်းဖျက်သိမ်းကြောင်း စာရေး ပြီးလည်း တင်ကြကွယ်တို့။ ပဓာနကျသာက ငါတို့အသင်းကြီး မပျက်ဘူး ဆိုသဲ့ စိတ်ထားပဲ”

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ခဏနားနေပြီးမှ “ခုနကပြောသဲ့ သတင်းစာကို မမေ့ကြနဲ့ဟေ့” မိန့်တော်မူသည်။ မိန့်တော်မူဆဲမှာပင် မောလာ သည့်အတွက် အိပ်ရာထဲသို့ရွှေ့ပြီး လှဲနေလေ၏။

“ဥက္ကဋ္ဌက ဖျက်ဖို့ ထွက်ဖို့ သဘောတူနေမှတော့ အင်း... ကျုပ် တစ်ယောက်တည်း သဘော၊ အင်းလေ အသင်းအဖွဲ့ဖြစ်နေပြန်တော့ အများ ဆန္ဒကို သဘောတူရတော့မှာပေါ့”

၁၆၂၄ ■ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

ကိုရွှေကျိုင်းသည် မှတ်တမ်းစာအုပ်ကိုဖွင့်ရာက တစ်ဆိုအက်ကွဲသံ
ကြီးဖြင့်ပြောရင်း ရေးခြစ်သည်။ တစ်ကျောင်းလုံးမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
ခွဲကျပ်သံမှအပ တိတ်ဆိတ်နေချေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဖြစ်သည်။

မောင်ကျောက်ခဲသည် သတင်းစာ သုံးစောင်ယူပြီး ပြန်လာ၏။
အကျိုးဆောင် ကိုရွှေကျိုင်း၏ အိမ်ဝိုင်းထဲသို့ မဝင်သေးဘဲ “ဆရာကျိုင်းရေ၊
ဟုတ်သဗျို့” ဟု လှမ်းအော်ပြော၏။

အိမ်အောက်တွင် ဒေါ်မင်းသော်တစ်ယောက်တည်းရှိ၏။ မရွှေခက်
သည် နောက်ပေးဘက်မှ သုတ်သုတ်ပျာပျာထွက်လာကာ “ကိုကျိုင်းမရှိဘူး။
တော်တော်လေးကပဲ ကျောင်းကိုသွားသယ်” ပြောသည်။

“အိမ်ကစောင့်နေပါ မှာခဲ့လျက်သားနဲ့ဗျာ”

“ဘုန်းကြီးကြီး အတော်ဖြစ်နေသယ်”

“ဟင်၊ မနေ့တုန်းကတောင် ထူထူထောင်ထောင်ပါ”

မောင်ကျောက်ခဲသည် သုတ်ခနဲ နောက်ပြန်လှည့်သည်။ ကျောင်း
ဘက်သို့ အသော့နှင့်ခဲ့သည်။

ကျောင်းကိုလှမ်းမြင်ရချိန်တွင် ကျောင်းသားငယ်တို့၏ စာအံသံကို ကြားရမြဲဖြစ်၏။ ယခု မကြားရ။ ပဉ္စင်းပျိုများ၏ စာလိုက်သံကိုလည်း မကြားရချေ။ ရုတ်တရက် ကြေးစည်နှင့် ထိုးစည် ခေါင်းလောင်းသံများ ပြိုင်တူ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မွန်းတိမ်းပြီ။ ဆွမ်းစားခေါင်းလောင်း ထိုးသံမဟုတ်။

“ဟယ်” ခနဲ အော်လျက် မောင်ကျောက်ခဲ ပြေးသည်။ အုတ်လှေကား အတက်တွင် သာမဏေငယ်များနှင့် ကျောင်းသားတွေ စုရုံးထိုင်နေကြ၏။ မောင်ကျောက်ခဲ ကျောင်းထဲသို့ပြေးဝင်၏။

“အမယ်လေး ကိုးကွယ်ရာ မဲ့ပါပေါ့လားဘုရား”

ရဟန်းဒါယိကာမနှင့် ကျောင်းဒါယိကာမတို့၏ အော်ဟစ်ငိုကြွေးသံသည် လျှံထွက်လာ၏။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ရဟန်းတွေ လူဒါယကာတွေ ပျားပန်းခပ်နေကြ၏။ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ သိမ်းကြ၊ အလောင်းကိုရေချိုးကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“အမယ်လေး ဥက္ကဋ္ဌကြီးရဲ့၊ သတင်းစာကလေးတောင် ဖတ်မသွားတော့ ပူးလားဘုရား”

မောင်ကျောက်ခဲလည်း ကျောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို ခေါင်းဆိုက်လျက် အော်ငိုလိုက်မိလေ၏။ သူ့အသံကို ကြားလျှင်ကြားချင်း ကိုရွှေကျိုင်း ပြေးလာသည်။ လွယ်ထားဆဲ လွယ်အိတ်ထဲမှ သတင်းစာတွေကို အငမ်းမရ ဆွဲယူ ဖြန့်ကြည့်သည်။

ကြေးစည်သံနှင့် ခေါင်းလောင်းသံ၊ ထိုးစည်သံများ မရပ်သေး။ ရွာထဲမှ လူတွေ အပြေးအလွှားရောက်လာကြသည်။ ယောက်ျားများချည်း မဟုတ်။ မိန်းမအချို့လည်းပါသည်။ သူတို့သည် အဝေးကြီးကတည်းက ဦးဆံ ဖားလျားချလျက် အော်ဟစ်ငိုကြွေးလာကြ၏။

ထိုလူအုပ်၏နောက် အတန်လှမ်းလှမ်းမှ အေးဆေးစွာ ပါလာသူကား သူကြီးဖြစ်သည်။ ပါရှိမြဲ အခြံအရံသုံးယောက် ပါလာသည်။

အရေးထဲတွင် နှစ်လုံးပြူးကြီးကိုလည်း တကားကားဖြင့် ထမ်းလာသေးသည်။

ဦးဝေနေသည် ဝေးနီးဆရာတော်များထံ တင်လျှောက်စာကို ဦးပွင့်သုံးလေးပါးခြံရံလျက် တစ်ထောင့်တွင် ရေးသားနေ၏။ ဆရာတော်ကြီး၏ သာဓုကိဋ္ဌနသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပရေးအတွက် အစည်းအဝေးကျင်းပရန် ကြံရောက်ပါမည့်အကြောင်း လျှောက်ထားစာဖြစ်၏။

သူကြီးသည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ဦးချပြီးလျှင် ပြီးချင်း တံခါးဝတွင်ထိုင်သည်။ “ထုံးစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ တပေါင်းလအထိ ထားပြီးမှ ခမ်းခမ်းနားနား သင်္ဂြိုဟ်ပူဇော်ရမှာပဲ” ဟု စကားစသည်။

စကားစလောပုံ ထူးခြားသဖြင့် ဦးဝေနေ လှမ်းကြည့်သည်။ ကျောင်းဒါယကာနှင့် ရဟန်းဒါယကာ စသည်တို့ သူကြီးရှေ့သို့ လာထိုင်ကြကာ “သူကြီး ဘာပြောသာတုန်း” ဟု မေးကြ၏။

“ဆရာတော်ရဲ့ဈာပနကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ ထားခွင့်ပေးမယ်၊ ထုံးစံအတိုင်း ဝွဲလမ်းသဘင် ကျင်းပခွင့်ပေးမယ် မေးဘူးဆိုသာ မြို့ပိုင်ရုံးမှာ အမိန့်ခံရလိမ့်မယ်”

“အဲသာဟာ သူကြီးလုပ်နေကျအလုပ် မဟုတ်ဖူးလား”
ဒုတိယဆရာတော်အဖြစ် တစ်တိုက်လုံးကို အုပ်ချုပ်ခဲ့ရသော ဦးဝေနေသည် ငုံ့ကြည့်လိုက် လှမ်းကြည့်လိုက် လုပ်နေရာက မေး၏။

“မှန်ပါသယ်ဘုရား၊ လုပ်နေကျအလုပ်ကို အခုလို တကူးတကန့် ပြောနေရသာ အကြောင်းရှိလို့ပါဘုရား”

အရှင်ဝေနေ ရွှေလာရသည်။ ဦးပိုင်းတွင် တင်ပျဉ်ခွေဝင်ထိုင်ရသည်။ “ဆိုစမ်းပါဦး သူကြီးလေးရ၊ အကြောင်းရှိပုံရှိနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။

“ကိုယ်တော်လည်း အရိပ်အမြှက် ကြားသင့်သလောက် ကြားပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဘုရား။ အဲသာကတော့ ဝံသာနုအသင်းတစ်ချို့ မတရားအသင်း အကြေညာခံရသာ။ အသင်းသူ၊ အသင်းသားတွေ အသင်းဝင်အဖြစ်က

နုတ်ထွက်ရသာ။ ဒါဟာ သာယာဝတီဘက်မှာ ဆရာစံဆိုသဲ့ ဝံသာနုတစ်ဦး ခေါင်းဆောင်ပြီး သူပုန်ထလို့ပါပဲဘုရား”

“သာယာဝတီနဲ့ တို့ရွာနဲ့က အဝေးကြီးပဲဟ”

“မဝေးပါဘူးဘုရား။ သာယာဝတီက ရထားစောစောစီးလာပြီး ပြည်မှာဆင်း။ သင်္ဘောဆက်စီးလာရင် နေဝင်ရီတရောမှာ သည်ရွာကို ရောက်ပါသယ်ဘုရား”

သူကြီးကလေး ကိုကျော်ဆင့်သည် စကားဆက်သင့် မဆက်သင့် စဉ်းစားရင်း ဘေးဘီကိုအကဲခတ်၏။ ဆရာတော်၏ အလောင်းတော်ကို ပြင်ဆင်ရင်း နားစွင့်နေကြ၏။ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ သူကြီးအား ဝိုင်းကြည့်နေ ကြ၏။ စုစုပေါင်း လူတစ်ရာအောက် လျော့ဖွယ်မရှိ။

လေလာလာတွင် ဖွဲ့ကိုလွှင့်သည်သို့ ဖြစ်ချေမည်လော စဉ်းစားရသည်။ ဦးဇေနကလည်း “ဟ ဒကာကျော်ဆင့်ရ၊ မင်း အကြောက်ကြီးနေသာ ပါကွာ” ဟု ပြောနေပြီ။

“သူပုန်က သာယာဝတီတွင် မနေဘူးဘုရား။ ဟင်္သာတ၊ ဒေးဒရဲ၊ အင်းစိန်အထိ ပြန့်သွားပြီဘုရား။ အဲသာကြောင့် တပည့်တော်တို့ ဘုန်းကြီးပျံ ပွဲတော်မှာ လူတွေအများကြီးလာပြီး၊ မအုပ်နိုင် မစီးနိုင်ဖြစ်ပြီး ဆူပူကြရင် ဘယ့်နှယ့်လုပ်မတုန်း”

နားထောင်နေသူတွေ ဟင်းချကြ၏။ ဟင်းချခြင်းမှာ ဆရာတော်၏ စျာပန စည်စည်ကားကား မဖြစ်မည်စိုးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုပရိသတ် ထဲမှ ဝံသာနု အများစုကမူ ဝမ်းသာနေကြသည်။ သူပုန်မီးလျှံကြီး ကူးစက် လာစေချင်နေကြသည်။

ဟင်းချသံအဆုံးတွင် သူကြီးက ဆက်လက်ရှင်းလင်းပြပြန်၏။

“သည်အခြေအနေမှာ တပည့်တော် ဘယ်လောက်ပဲ ထောက်ခံချက် ပေးပေး၊ မြို့ပိုင်မင်းရုံးတော်က ခွင့်ပြုမယ်မထင်ပါဘုရား”

ဝိုင်းအုံနေသူများ ဟင်းချရပြန်သည်။

“ဘုန်းကြီးပျံ့ပွဲတော်ကိုလည်း အခုလုပ်မှာမှ မဟုတ်သာ။ တပေါင်းလ ဆိုရင် သူပုန်အရေးလည်း ပြီးသလောက်ရှိရောပေါ့”

ကျောင်းဒါယကာ၏ အပြောကြောင့် ပရိသတ်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ နှစ်ခြိုက်စွာ ခေါင်းညိတ်ကြသည်။

“သည်တော့ ဘုန်းကြီးပျံ့ပွဲတော်ကို တပေါင်းလကျမှ ကျင်းပမယ့် အကြောင်း အစီရင်ခံပါမယ်ဘုရား။ ခွင့်ပြု မပြုကတော့ ကမ္မသကာပေါ့”

ဦးဇေန ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

သို့သော် မောင်ကျောက်ခဲ မြို့မှ သယ်လာသော သတင်းစာသုံးစောင် တွင် ဖားရွှေကျော်ဘက်၌ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားသည့် သတင်းမျှသာပါသေး၏။ မပြောလျှင် မဖြစ်၍ ပြောရသော သူကြီး၏စကားထဲတွင် သူပုန်မီး ပျံ့နှံ့ သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပါရှိ၏။ သတင်းစာထက် ပိုမိုထိရောက်၏။ ဝံသာနုတွေ ဝမ်းသာအားရ လက်ပမ်းပေါက်ခတ်ကြသည်။

ရပ်ဝေးရပ်နီးမှ ဆရာတော်သမားတော်ကြီး အပါးနှစ်ဆယ်သည် သွေးသောက်စုကျောင်း ဆရာတော် ဦးသာသန၏ ဈာပနသို့ကြွရောက်လာ ကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် သာဓုကိဋ္ဌနသဘင်ကို မည်သည့်ရက်၌ ကျင်းပမည်ဟူသည်ကို ရပ်ရွာ၏သဘောဆန္ဒနှင့် ညှိနှိုင်းသတ်မှတ်ကြရန် ဖြစ်သည်။ တာဝန်ခွဲဝေရန် ဖြစ်သည်။ မည်သည့် ဆရာတော်က ပြာသာဒ်၊ မည်သည့်ဆရာတော်က လောင်တိုက်၊ တလား၊ ဆင်၊ ကရဝိက်ဖောင်၊ ဇာတ်၊ အငြိမ့်၊ ယိမ်း စသည်ဖြင့် ဈာပနကုသိုလ်ရေးများ ခန့်ခွဲစီမံကြရန် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဆရာတော်ကြီးတွေ မစီမံနိုင်၊ မဆုံးဖြတ်နိုင်။ မြို့ပိုင်ရုံး၏ အမိန့်ကို စောင့်နေကြရသည်။ သူကြီးမှာလည်း ရွာတွင် နေချိန်နည်းပြီး မြို့ပိုင်ရုံးတွင် အချိန်ကုန်နေရသည်။ သုံးရက်ကြာမှ သူကြီးရောက်လာသည်။

ဝက်တက်ကြွကြွမရှိသော မျက်နှာကို မြင်ရုံဖြင့် သိကြပါပြီ။ အခြေအနေ မကောင်းဟူ၍။

မှန်ပါသည်။

အလောင်းတော်ကို အရပ်ရပ် အခြေအနေများကိုထောက်ရှု၍ ရက်ရှည် လများ အပူဇော်ခံထားရှိရန် ခွင့်မပြု။ အဆောင်အယောင် အခမ်းအနား လုံးဝမပါရှိဘဲ ခုနစ်ရက်အတွင်း သုဿန်ထုတ်ကာ မီးသင်္ဂြိုဟ်ရမည်။

“ဟေ့သူကြီး၊ ကျွန်တော်တို့အရပ်မှာ ဘာမှ လှုပ်လှုပ်ရွရွမရှိပါဘူးလို့ မပြောဖူးလားဟ”

ဆင်ပေါင်ဝဲဘက်မှ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးက ငေါက်ငမ်း၏။

“တပည့်တော် မပြောရဲပါဘူးဘုရား”

“သည်ဘုန်းကြီးဟာ မင်းတို့ဆရာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပေမယ့် မိုးမပြိုဖူး ပြိုခဲ့သော် တပည့်တော် အာမ မခံရဲပါဘူး ဘုရား။ သူပုန်မီးကလည်း ပိုပြီး ကျယ်ပြန့်လာပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော် တောင် ရွာမှာ ညအိပ်ခွင့် မရှိတော့ပါဘူးဘုရား”

မကြည်မသာ ဖြစ်နေသော ဆရာတော်ကြီးမှာ “ဟေ၊ ဟုတ်ကလား” ဆိုကာ ပါးစပ်ပိတ်သွားလေတော့၏။

ဟုတ်ပေသည်။ ဂဠုန်သူပုန်သည် မင်းလောင်းမောင်သန့်နှင့် ဗန္ဓက ရသေ့သူပုန်တို့ထက် ပိုမိုစနစ်ကျသည်။ ခေတ်မီသည်။ ပြည်ခရိုင်ထဲတွင် လည်း သေမထူးနေမထူး တောင်သူလယ်သမားတို့၏ ဂဠုန်သူပုန်ကြီးသည် ထကြွနေပြီ။ ရမည်းသင်းခရိုင်တွင်လည်း အစပြုနေပြီ။ အင်္ဂလိပ်ဓားပြ လူသတ်သမား အစိုးရမှာ အိန္ဒိယရှိ စစ်တပ်များကိုပါ ခေါ်ယူရသည်အထိ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေပြီ။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးများသည် သူကြီးအား အပြစ်မတင်တော့ပါ။ မိမိတို့ နှစ်သက်သည် မနှစ်သက်သည်ဖြစ်စေ၊ သူ ခွင့်မပြုဘဲ ငွတ်တိုးလုပ်ရန်

မသင့်။ သူကြီးကိုလည်းကောင်း၊ မြို့ပိုင်အမိန့်ကိုလည်း ဥပေက္ခာပြုလျက် ဘုန်းကြီးပျံ့ပွဲကြီး ကျင်းပခဲ့သော် မည်သို့ဖြစ်မည်နည်း။

မည်သို့ဖြစ်မည်ကို မည်သူမျှ အတပ်မပြောနိုင်။

လှည်းတပ်ကြီး ချိ၍ တစ်သွယ်၊ ခြေကျင်လျှောက်၍ တစ်နည်း လာရောက်ကြမည့် ပရိသတ်သည် သိန်းချီပြီးရှိမည်။ ထိုပရိသတ်သည် ဇာတ်ပွဲကြည့်ကာ၊ ရုပ်သေးပွဲကြည့်ကာ၊ တလားလောင်တိုက်တွေကို ရှုမောကာ အေးဆေးစွာ ပြန်သွားကောင်းသွားမည်။

သို့မဟုတ်မူ၍ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်တွင် မြန်မာတောသူတောင်သား လယ်သမား၊ ယာသမားတွေ နှိပ်စက်ခံရပုံ၊ ဇော်ကားခံရပုံများကို တစ်စုံ တစ်ဦးက အော်ဟစ်လှုံ့ဆော်အံ့။ “သူပုန် သူပုန် ထထ” ဟု မအော်ဟစ်ဘဲ နေပါလိမ့်မည်ဟု မည်သူ အာမခံနိုင်ပါသနည်း။

ခွင့်ပြုမိန့်မရဘဲ အာဏာပီဆန် ကျင်းပသောပွဲကို ပုလိပ်တွေ လာရောက်မတားမြစ်ဘဲ နေပါမည်လော။ လာရောက်တားမြစ်သော ပုလိပ် အရေအတွက် မည်မျှ များများလာနိုင်ပါမည်နည်း။ ထိုပုလိပ်ကို လူထု ပရိသတ်ကြီးက ကြောက်ရွံ့ပါမည်လော။ ကလန်ကဆန်လုပ်သည်ဆိုပါစို့။ ပုလိပ်ကလည်း သေနတ်အားကိုးဖြင့် မည်းမည်းမြင်သမျှကို ပစ်ခတ်သည် ဆိုပါစို့။ သေကြေကြ၊ အနာတရဖြစ်ကြမည်။ ထိုဖြစ်သမျှတို့သည် ဆရာတော်ကြီးများ အပေါ်သို့ စုံပြုကျရောက်ရာ၏။

သို့အတွက် တစ်လုံးခေါင်း ပြာသာဒ်တစ်ဆောင်ဖြင့်သာသယ်ဆောင်ရန် စီစဉ်သည်။ ဆိုင်းပွဲဝေးစွ၊ ကွက်စိတ်ဟောပွဲပင် မထည့်။ သို့ပါလျက်နှင့် လူတွေလာကြသည်။ ဆရာတော် ဦးသာသန၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ရှိခိုး ကြသည်။ ရှိခိုးသော်ငြား ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တပည့်ဒါယကာမှာ အနည်းစုသာပါသည်။ အများစုမှာ သွေးစည်းရန်လာသော ဝံသာနုတွေ ဖြစ်ကြ၏။

ထိုဝံသာနုများထဲတွင် ဒေးဒရဲနှင့် ဝက်ထီးကန်ဘက်မှ ဝံသာနု သုံးယောက်ပါသည်။ ထိုသုံးယောက် ရောက်လာခြင်းသည် သတင်းစာ အစောင်သုံးရာကို ဖြန့်ကြိပေးလိုက်သည်ထက် ထိရောက်သည်။ ကိုယ်ပိုင် အုပ်ချုပ်ရေးကို လက်နက်ဖြင့် တောင်းမှရမည်ဟု ယုံကြည်ရင်းစွဲရှိသော ဝံသာနုများသည် ဂဠုန်သူပုန်ထကြွမှုကြီးကို နှစ်ထောင်းအားရ ကြိုဆို ကြသည်။ မိမိတို့ ကျေးရွာများရှိ ကုလားကုန်စုံဆိုင်၊ တရုတ်ကုန်စုံဆိုင်များကို နှင်ထုတ်ပစ်ရန် ကြိတ်ပြီး ဝိတ်ကူးကြ၏။

မြန်မာတောင်သူလယ်သမား၊ ယာသမား၊ ကိုင်းသမား၊ ကျွန်းသမား တို့၏ ကျောပြင်မှ အရေခွံကို ချစ်တီးများက ခွာယူကြ၏။ ဤသည်ကိုသာ လူသိများ၏။ တရုတ်ကုန်စုံဆိုင်၊ ကုလားကုန်စုံဆိုင်များက လည်လှီးသည် ကိုကား လူသိနည်းသည်။ လောလောလတ်လတ် အကြွေး ၃၀ ကျပ်ဖိုး ရရန်အတွက် စပါးပေါ်ချိန်၌ စပါးတင်းတစ်ရာပေးမည်ဟု လက်မှတ် ထိုးရသော အပြုအမူယုတ်များကိုကား ပြောသူမရှိသလောက်ဖြစ်၏။

သို့သော် ဝံသာနုကြီးများက သိသည်။ ထိုမတရားကောင်များကို ရိုးရိုးနှင့်၍မရ။ သူတို့နောက်တွင် သူကြီးရော ပုလိပ်ပါရှိသည်။ ယခု ကဲ့သို့သော အခါအခွင့်ကြုံဆဲတွင် အကြမ်းနည်းဖြင့် နှင်ထုတ်ရေးသည်သာ အသင့်လျော်ဆုံး၊ အမှန်ကန်ဆုံးဟု မြင်ကြသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့်တက်ပြီး ဂတ်တွေစီး။

ပြန်သူလည်းပြန်သွား၊ ဆက်နေသူလည်း နေ၊ လာဆဲလူများလည်း အသစ်ရောက်လာသည်။ ဈာပန သင်္ဂြိုဟ်ရန် တစ်ရက်သာလိုတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင်မှ သူကြီးအိမ်သို့ တိုက်နယ်တွင်းရှိ အိမ်ထောင်စုကုန် လာရောက်ရန် အမိန့်ထုတ်တော့သည်။

ဆယ်အိမ်ခေါင်းများသည် မိမိ၏ ဆယ်အိမ်အတွင်းမှ တစ်အိမ် တစ်ယောက် မပါပါအောင် စောင့်ကြပ်ခေါ်ရသည်။ ရွာခေါင်းများမှာလည်း

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

လူစုံလူစေပါခြင်း ရှိ မရှိ ကြပ်မတ်ခေါ်လာကြရချေသည်။

သူကြီးသည် ယာခွန်၊ ကိုင်းခွန်များ အလျင်အမြန် ပေးဆောင်ကြ ရေးကို နှိုးဆော်ရန် ဆင့်ခေါ်ခြင်းမဟုတ်။ နက်ဖြန်နံနက် နေမထွက်မီ မြို့ထိပ် ခံတပ်ဟောင်းကြီးသို့ တစ်အိမ်တစ်ယောက် မပျက်မကွက် လာရောက်ရန် နယ်ပိုင်ရုံးမှ အမိန့်ကိုဖတ်ပြသည်။

ဖတ်ပြအပြီး၌ “မလာသဲ့လူကို ကျုပ်က ဘာမှမလုပ်ဘူး။ သို့သော် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းကိုယ်တိုင် ဖမ်းမှာပဲ။ သက်ဆိုင်ရာ ဆယ်အိမ်ခေါင်းနဲ့ ရွာခေါင်းလည်း အဆစ်ပါလိမ့်မယ်” ဟူသည့် ခြိမ်းခြောက်စကားဖြင့် အဆုံး သတ်၏။

ရွာအသီးသီးမှ လူများသည် ထ၍မမေး။ တီးတိုးသာ မကျေမနပ် ပြောကြ၏။ သို့အတွက် ကိုရွှေကျိုင်း မနေသာ။

“နက်ဖြန်ဟာ ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ ဈာပန သင်္ဂြိုဟ်ရမှာ။ အဲသာ ဘယ့်နယ်လုပ်မတုန်း”

“ပြန်လာမှ သင်္ဂြိုဟ်သာပေါ့ဗျာ”

“သန်ဘက်ခါမှ သင်္ဂြိုဟ်လို့ကော မရဖူးလား”

သူကြီးသည် ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်း၏။ “မရဘူး၊ မရဘူး” မြို့ပိုင်မင်း အမိန့်အရ နက်ဖြန်မှာ မဖြစ်မနေ သင်္ဂြိုဟ်ရမယ်” ဆို၏။

“သည်နေနဲ့မှတိုက်ပြီး ဆင့်ခေါ်ရအောင် ဘယ်လောက်များ အရေး ကြီးလို့တုန်း သူကြီးမင်းရာ”

မင်းပြေးရွာသားတစ်ယောက်က ထမေး၏။

“ငါ မသိဘူးကွ။ သိသလောက်ကတော့ ငါတို့တိုက်နယ်တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး။ တိုက်နယ်အားလုံးကို ဆင့်ဆိုထားသာ”

မည်သို့လျှင် သူကြီး ရှင်းပြစေကာမူ ရွာသားများ မကျေနပ်ကြပါ။ ငါတို့ဆရာတော်အား မထိမဲ့မြင်ပြုခြင်းဟု ကောက်ချက်ချကာ၊ တီးတိုး

ပြောလျက် ထပြန်ကြသည်။ ယင်းသို့ မကျေနပ်သူပေါလေလေ၊ ဝံသာနုတွေ ကြိုက်လေလေဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အခွင့်သာခိုက်တွင် အင်္ဂလိပ်ဓားပြ ဆန့်ကျင်ရေးကို တွင်တွင်ဟောပြောကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင်လည်း ရွာအသီးသီးမှ ရေဘူး၊ ထမင်းထုပ်ကိုယ်စီဖြင့် တနဲ့နဲ့ထွက်ခွာလာသော လူအုပ်ကြီးမှာ “ကိုယ့်ဘုရင် ကိုယ့်အရှင်သခင်၊ ကိုယ့်အစိုးရသာဆိုရင် အခုလို သာသနာတော်ကို စော်ကားမှာမဟုတ်ဘူး။ မဟာဒါနဝန်ကိုယ်တိုင်တောင် ကြွလာလိမ့်ဦးမယ်” စသည့် ပြောဆိုသံများကို ကြားနာလျက် မကျေမချမ်း လာခဲ့ကြလေ၏။

တိုက်နယ်အသီးသီးမှ သောင်းချီသော လူအုပ်ကြီးကို ဆင့်ဆိုထားငြား နေရာထိုင်ခင်း တစ်စုံတစ်ရာ လုပ်မထားချေ။ ပိတ်ဖြူခင်းထားသော စားပွဲ တစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင်အနည်းငယ်သာ ရှိသည်။ ကိုရွှေကျိုင်းကား အမြင် လျင်မြန်ထက်သန်သည်။ ခံတပ်နှင့် အတောင်လေးငါးဆယ်ကွာသော နေရာတွင် စီတန်းထားသော သဲအိတ်တွေကိုမြင်သည်။ ခံတပ်အုတ်ရိုးကြီး ဘေးတွင် စိုက်ထူထားသော အလံများကိုလည်း မြင်ဖြစ်အောင် မြင်သည်။

“ဘာလုပ်မယ်ထင်သတုန်း ဘကြီး”

တစ်အိမ်ထောင်လျှင် တစ်ယောက်လာရသောကြောင့် ကျားမနိုင်နှင့် မိတ္တတို့လည်း အိမ်ထောင်ဦးစီးအဖြစ် လာကြရသည်။ သူတို့ဘကြီး ကိုရွှေကျိုင်း တစ်လှည့်၊ သဲအိတ်တွေတစ်လှည့် ကြည့်ပြီး ကျားမနိုင်က မေးခြင်းဖြစ်၏။

“စစ်ရေးစစ်ရာနဲ့ ပတ်သက်မယ် ထင်သာပဲကွ”

“ဘယ်လိုစစ်ရေးစစ်ရာတုန်း ဘကြီး”

မိတ္တ၏အမေး။

“သည်အိတ်တွေဟာ ပုလိပ်ဂတ်တချို့၊ ကုလားစစ်သားတွေနေသဲ့ နေရာတချို့မှာ မြင်ဖူးလို့ ထင်ကြေးနဲ့ ပြောရသာပဲကွ”

“အားလုံး ငြိမ်သက်စွာထိုင်ကြပါ။ ဝန်ထောက်မင်း ကြွလာပါပြီ။ အမြန် ထိုင်ကြပါ။”

အဝတ်ဖြူခင်းထားသော စားပွဲဘေးမှ အော်သံဖြစ်၏။ ရင်ပုံးအင်္ကျီ တောင်ရှည်ပုဆိုးဝတ်ထားသည်။ မြစ်ပြင်မှတက်လာသော လေတွင်လည်း ခေါင်းပေါင်းစတလူလူ လွင့်နေသည်။ မြို့သူကြီးဖြစ်ဟန်တူသည်။

အင်္ဂလိပ်ဓားပြဟု ထင်ရသော အသားနီစပ်ပုဂ္ဂိုလ် သုံးလေးယောက် သည် ပုလိပ်များခြံရံလျက် ရောက်လာသည်။ သူတို့နောက်တွင် ကုလား စစ်သားတွေ သုံးဆယ်ခန့်လိုက်ပါလာသည်။

များပြားသောလူအုပ်ကြီးသည် လူနီဖြူစပ်များထက် ကုလားနက် တွေကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်တစားရှိကြ၏။ အတိအကျဆိုရလျှင် ထိုသူများ၏ ပခုံးပေါ်တွင် ထမ်းလာသောသေနတ်များနှင့် ထူးဆန်းသော ကိုးရိုးကားရား သေနတ်များကို မျက်လုံးကျွတ်မတတ် ကြည့်နေကြ၏။

ထိုရန်သူအား ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်လိုပါက သေနတ်အကြောင်းကို သိရမည်။ ရိုင်ဖယ်ဆိုသည်မှာ မည်သည့်အရာနည်း။ စက်သေနတ်ဟူသည် မည်သို့ရှိတတ်ပါသနည်း။

“စကားမများကြပါနဲ့။ ရာဇဝတ်ဝန်မင်း အမိန့်ရှိပါလိမ့်မယ်။ ကောင်းမွန်ရုံသေစွာ နားထောင်ကြပါ။”

မြို့သူကြီးဟုထင်ရသော လူကြီးကပင် အောင်မြင်ခန့်ညားစွာ အော်ဟစ်သတိပေးသည်။ ချက်ချင်းပင် ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်နေသော ပုလိပ် တစ်ယောက်က မြန်မာဘာသာဖြင့် ထပြော၏။

သူသည် ကျေးရွာအသီးသီးမှ တောင်သူလယ်သမားများအား သဿမေခခွန်၊ မြေခွန်များ အလျင်အမြန် ပေးဆောင်ရန် တိုက်တွန်းသည်။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး၏ သုံးပုံတစ်ပုံမျှ ပိုင်စိုးထားသော ဗြိတိသျှအစိုးရအား မထိမဲ့မြင်မပြုရန် သတိပေးသည်။ ဓားလှံမျှသာရှိသူများက ပြင်းထန်သော

လက်နက်များရှိသည့် ပုလိပ်နှင့် အမ်းပုလိပ်များ စစ်သားများကို အံတုပါက အလွန်မိုက်မဲရာကျကြောင်း ခြိမ်းမောင်းသည်။

သူသည် စတင်ပြောစကား ဖုံးဖုံးဖိဖိ ပြောသည်။ ပြောရင်း ဒေါသ ထွက်လာဟန်ရှိသည်။ မြန်မာပြည် ဒေသအချို့၌ လူဆိုးသူခိုးအချို့သည် သူကြီးများကိုသတ်ပြီး သေနတ်လု၊ ဂတ်များစီးနင်းပြီး လူသတ်သည့် အတွက် စစ်တပ်က လိုက်လံနှိမ်နင်းသောအခါ များစွာ သေကြေ ဒဏ်ရာ ရပြီး အချုပ်အနှောင်ခံနေကြရသည်မှာ ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းကြောင်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် မကွေမကွင်း ပျော်ရွှင်စွာနေလိုပါက ဥပဒေကို ရိုသေလေးစားရန် လိုကြောင်း၊ မိမိတို့ကျေးရွာများတွင် သူပုန်သူကန်ဟု မသင်္ကာဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ကြားသိရလျှင် နီးရာဂတ်သို့ သတင်းပေးရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ နေမဝင်အင်ပါယာစစ်တပ်ကြီးတွင် တပ်ဆင် ထားသည့် လက်နက်များ မည်မျှအစွမ်းထက်သည်ကို ကြည့်ကြစေလိုကြောင်း ပြောသည်။

ရပ်နေသော ကုလားနက်စစ်သားများထံမှ အော်ဟစ်သံပေါ်လာ၏။ ကုလားနက်များသည် ဘယ်ညာသုံးယောက်တန်းလျက် အိတ်များဘက်သို့ ထွက်ခွာသွား၏။ သဲအိတ်များနောက်တွင်ရပ်သည်။ သေနတ်ချသည်။ သဲအိတ်များနောက်တွင် ဝမ်းလျားထိုးသူထိုး၊ ထိုင်သူထိုင်သည်။

ကုလားနက်များ၏ အော်ဟစ်သံစဲသွားလျှင် အရပ်သားအချို့က လူရပ်များ သယ်ယူသွားကာ အုတ်နံရံဘေးတွင်စိုက်ထူသည်။ လူတစ်ဖက်စာ ရှိသည့် သစ်တုံးကြီးတစ်တုံးကိုလည်း ထောင်ထားသည်။ နံရံတွင် စက်ဝိုင်းများ ရေးခြစ်ကြပြန်သည်။

အုတ်နံရံဘေးတွင် လူများရှင်းလင်းသွားပြီ။ စောစောက ပရိသတ် အား စကားပြောခဲ့သော ရာဇဝတ်ဝန်ထရပ်ပြီး အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသည်။ သေနတ်သံများပေါ်လာသည်။ စက်ဝိုင်းပစ်ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ခဏရပ်သွားပြီး လူရပ်ကြီးတွေကို ပစ်ပြန်သည်။ ရင်ဘတ်နေရာ များမှ နီနီရဲရဲအရည်တွေ ပန်းထွက်လာ၏။ ရာဇဝတ်ဝန်၏ အသံပေါ်လာ၏။

“အခုပစ်မှာက စက်သေနတ်ဖြစ်တယ်။ ရိုင်ဖယ်ထက် အဆပေါင်း များစွာ ပြင်းထန်တာကို တွေ့ကြရလိမ့်မယ်”

ပေါက်ပေါက်ဖောက်သကဲ့သို့သော သေနတ်သံများ တရစပ်ပေါ်လာ သည်။ သေနတ်အများမဟုတ်၊ တစ်လက်တည်းက သစ်တုံးကြီးကို ပစ်ခတ် ပြခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်နေရာတည်းကို ဘယ်ညာမွှေပြီး ပစ်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ပရိသတ်မှာ “ဟာ” ခနဲ အသံကြီးဖြင့် အော်မိကြလေ၏။

ပရိသတ် အော်မိခြင်းမှာ လူ့တစ်ဖက်စာရှိသော သစ်တုံးကြီးမှာ ခါးလယ်မှ ပြတ်ထွက်သွားသောကြောင့်ပေတည်း။

သေနတ်သံများ ဆိတ်စဲသွားပြီ။

“တိုက်နယ်အသီးသီးမှရောက်ရှိလာကြတဲ့ ကျေးရွာသားများခင်ဗျား၊ ဗြိတိသျှအစိုးရမင်းရဲ့ အမှုထမ်းများမှာ ခုနက အစွမ်းပြသွားတဲ့ ထက်မြက် ပြင်းထန်သော လက်နက်တွေရှိတယ်။ အကြောင်းမဲ့အချည်းနှီး မစွန့်စားကြ ပါနဲ့လို့ သတိပေးခြင်းဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် မိမိကျေးရွာမှ မိမိ သားမယား ဆွေမျိုးများနဲ့ ပျော်ရွှင်စွာ၊ အေးချမ်းစွာ၊ ငြိမ်ဝပ်စွာ နေထိုင်ကြပါလို့ သတိ ပေးလိုက်ပါတယ်။ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ပြန်နိုင်ကြပါပြီ”

ပရိသတ်ကြီး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ထ၏။

ကိုရွှေကျိုင်းသည် အများနည်းတူ မထသေးဘဲ အံကြိတ်လျက် ထိုင်နေ၏။

“ဘကြီး။ ခုနတုန်းက သစ်တုံးကြီးမှာ နတ်ကြီးငါးပါးအင်းချပြီး ပစ်ကြည့်ချင်စမ်းလှသဗျာ”

မိတ္တူအသံနှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကျားမနိုင်၏အသံ ပေါ်လာ ပြန်သည်။

“မင့်အင်းချထားလည်း သစ်တုံးကတော့ ဖွာရာကျဲမှာပါပဲကွာ”

“ဘယ်က ဘာလမ္မစောင်ရန်းဖြစ်ရမှာတုန်း အစ်ကိုရ။ ကျွန်တော်တို့ မင်းပြေးရွာက လုပ်သေနတ်ငှားပြီး နတ်ကြီးငါးပါးအင်းကို ပစ်ကြည့်ပြီးပြီ။ ပစ်လို့ကို မရဘူး”

“လုပ်သေနတ်ပဲကွာ။ မကောင်းလို့နေမှာပေါ့”

“တော်ကြစမ်းကွာ။ ရန်သူကို တိုက်ချင်ရင် သူ့သေနတ်မျိုး ကိုယ့်မှာ ရှိအောင်လုပ်ရမယ်။ သူ့ပညာကို ရအောင်လုပ်ရမယ်”

ကိုရွှေကျိုင်း နားညည်းလာသဖြင့် ငေါက်ငမ်းထရပ်သည်။ အတူ လာသူများနှင့် ရောညှပ်လျက် ပါလာကြသည်။ တောသူတောင်သား ယာသမား လယ်သမားတို့၏ နစ်နာမှုကို စာနာစဉ်းစားခြင်းမရှိ။ လက်နက် အားကိုး ခြိမ်းခြောက်သောပွဲကြီးမှာ ရာဇဝတ်ဝန်၏စကားကြောင့် ဂဠုန်သူပုန် ထနေကြောင်း သတင်းဖြန့်ပွဲကြီး ဖြစ်သွားလေတော့၏။

“ဒေဝဒတ်အလောင်းနဲ့ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်တို့ ငါးဖြစ်စဉ်တုန်းက တံငါသည်ရဲ့ ပိုက်ထဲမှာ မိသွားသတဲ့သားရေ”

ဒေါ်မင်းဘော်သည် တံတွေးတန်းကြီး တိုချေရှည်ချေဖြစ်အောင် ဆေးလိပ်ကို ပါးစပ်တွင် တပ်လိုက်ဖြုတ်လိုက်လုပ်ရင်း ပြောနေ၏။

“အဲသာနဲ့ တံငါက ပိုက်ထဲမှာမိသဲ့ငါးတွေကို လှေဝမ်းထဲမှာ ပစ်ထည့်ပြီး ပိုက်ကို ဆက်ချသတဲ့။ ဒေဝဒတ်အလောင်းငါးက တဖျပ်ဖျပ်ခုန်ပြီး လွတ်ရာ လွတ်ကြောင်း ကြိုးစားပေမယ့် ဘုရားအလောင်းငါးမင်းကတော့ ငြိမ်နေ သတဲ့။ ဒေဝဒတ်အလောင်း ငါး တဖျပ်ဖျပ်ခုန်တာ မြင်တဲ့အခါ “မဖြစ်ပါဘူး၊ သည်ငါးဟာ” ဆိုပြီး တံငါက အနားမှာရှိသဲ့ တုတ်နဲ့ရိုက်လိုက်သာ ခေါင်း ကွဲပြီးသေပါလေရော။ ဘုရားလောင်းငါးမင်းကတော့ လှိုင်းပုတ်လို့ လှေ စောင်းသွားတော့မှ တစ်ချက်တည်းခုန်လိုက်သာ ရေထဲရောက်ပြီး လွတ်ကင်း ချမ်းသာသွားသတဲ့ကွယ်”

ကိုရွှေကျိုင်းသည် သူ့အမေရှေ့ရှိ မြေပြင်ပေါ်တွင် တင်ဖျဉ်ခွေထိုင်လျက်

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ခေါင်းကိုလည်း တွင်တွင်ညိတ်၊ ထမင်းကြမ်းကိုလည်း တစ်လုတ်ပြီးတစ်လုတ်
နောက်မှ ရန်သူလိုက်လာဘိသို့ အပြေးအလွှားခွံနေသည်။

“သားလည်း စာတတ်ပေတတ်ပဲသားရယ်၊ အရိပ်ပြရင် အကောင်
ထင်မှာပါ”

“သဘောပေါက်ပါသယ် အမေရယ်”

“တစ်ခုခု လုပ်မယ်ကြံတိုင်း အမေ့ကို မငဲ့ချင်နေပါ။ အမေ့ချွေးမနဲ့
မြေးကလေးကို ငဲ့ပါကွယ်။ အမေက သေခါနီးပါပြီ”

“အားလုံးကို ငဲ့ပါသယ်အမေ။ ကျုပ် သည်ဘဝရောက်လာသာကိုက
အမေ့ကိုငဲ့လို့”

ဒေါ်မင်းဘော်သည် သားအတွက် ရေငွေ့ကြမ်းတစ်ပန်းကန် လှမ်းပေး
ရာက “ဓားဆိုသာ ကုလားကိုခုတ်ဖို့။ ကုလားဆိုသာ ငါတို့ ဓားကစားဖို့”
ဆိုသာကို မေ့ပစ်ဖို့ ပြောနေသာ မဟုတ်ဘူးနော်” ဟု ဆက်ပြောသည်။

“စိတ်ချပါအမေ။ ကျုပ် မဟုတ်သာ မလုပ်ပါဘူး”

“ဟုတ်သာတွေ လုပ်လွန်းလို့ သတိပေးနေသာဟဲ့”

ကိုရွှေကျိုင်းသည် ဆန်ဆေးရည် အင်တုံထဲသို့ ဇလုံကို သွားထည့်
သည်။ လက်ဆေးပြီးနောက် တွေ့ရာအဝတ်ဟောင်းတစ်ထည်ဖြင့် ပါးစပ်ရော
လက်ပါသုတ်သည်။ မအေ့ထံ ပြန်ပြေးလာပြီး ဒူးရော ခါးပါ သိမ်းဖက်
မ ယူပြီး နေရာရွှေ့သည်။

“အဲသာက ဘာဖြစ်ရသာတုန်း”

“မတော်တဆ အမေ့ကို ထိမှာ စိုးလို့ပါအမေရာ” ဟု ပြန်ဖြေရာက
ကွပ်ပျစ်အောက်မှ သစ်ဖျဉ်းသော ဓားမကြီးကိုဆွဲထုတ်သည်။ ဆူးကော်သော
ခက်ရင်းကိုလည်း ဆွဲထုတ်သည်။ ထို့နောက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး
မိခင်အား ဦးသုံးကြိမ်ချ၏။

“ငါ့သား ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းပါစေ၊ ကြောင့်ကြခပ်သိမ်း

ကင်းငြိမ်းပါစေ။ သွားလေရာ လာလေရာမှာ ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိပါစေနဲ့။ သည်သား၊ သည်မယားနဲ့ အိုအောင်မင်းအောင်နေရပါစေ”

အမေ့ဆုတောင်း ရှည်လွန်းသည်ထင်၏။ ထင်သော်ငြား ကိုရွှေကျိုင်းသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဒူးပေါ်တွင်တန်းထားပြီး ဆုပေးဆုံးအောင် စောင့်နေပြီးမှ ထသည်။

“စောစောထပြီး သွားပါတော့သားရယ်။ အခုတော့ နေတောင်ထွက်နေပြီ။ အပြန် နေပူမှာပေါ့”

“ကျုပ်တို့ယာရဲ့ ဟိုဘက် ဘယ်လောက်ဝေးသာမှတ်လို့ အမေရယ်၊ ဆီးဆူးတစ်လှည်းများ တစ်အောင့်ပေါ့”

မအော့ရှေ့တွင် ဟန်လုပ်နေရသည်။ စင်စစ် ကိုရွှေကျိုင်း ရင်ထဲ၌ ဗျာများနေပြီ။

‘နောက်ကျနေပါပေါ့လား။ နောက်ကျနေပါပေါ့လား’
ရင်ထဲ၌ မြည်နေသည်။

‘ကနေ့မှပဲ သည်မျက်စိက သာလောက်အိပ်ရသလား’ ဟူ၍လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြိတ်၍ အပြစ်တင်နေ၏။ လှည်းကို အိမ်အောက်မှ ဆွဲထုတ် နွားနှစ်ကောင်ကိုတပ်သည်။ ဓားနှင့် ခက်ရင်း ပစ်တင်သည်။ ရွှေခက်သည် သီးခြားမီးဖိုဆောင်ကလေးထဲမှ ရေဘူးနှင့် ထမင်းပခြုပ်တစ်ဖက်၊ ကလေးတစ်ဖက် ခါးထစ်ခွင်လျက် ကိုယ်ပြည့်လက်ပြည့်ကြီးဖြင့် ပြေးဆင်းလာ၏။

“ထမင်းအိုး တည်ထားတုန်းမှာ၊ ကလေးကို မျက်နှာသစ်ပေးရင် ရပါသယ်ကွာ။ မင့်ဟာက အခုတော့”

ကလေးမှာ မျက်နှာမသစ်ရသေး။ မျက်တောင်တွေတွင် မျက်ဝတ်တွေ ခဲနေ၏။ မျက်လုံးတစ်ဖက်မှာ ဖွင့်၍ မရသေး။

“အရေးထဲမှာ မအေ နောက်ဖေးသွားခါမှ သူ့ကိုပါ နောက်ဖေး တည်ရသေးသယ်။ မျက်နှာသစ်ဖို့ ဝေးလို့”

ရွှေခက်သည် ထိုမျှသာဖြေပြီး အိမ်အောက်သို့ပြေးသည်။ လှေကား အောက်သို့ပြေးကာ ဂုံနီအိတ်ကိုပြေးယူလာသည်။ “ဖြည်းဖြည်းသွားလည်း ရပါသယ်ကွာ” ပြောသည်ကို ကြားဟန်မတူ။

“ဂုံအိတ်မပါရင် ဘယ်လိုလုပ်ထိုင်မှာတုန်း?”

“အေးဟ၊ အိပ်ရာထနောက်ကျလို့ ငါလည်း ပျာနေသဟေ့”

ပြောပြောဆိုဆို သားကို နမ်းသည်။ “အမေ ဆေးသောက်ဖို့ မေ့နေ ဦးမယ်ဟေ့” ဟု သတိပေးပြီး လှည်းပေါ်တက်သည်။

“စိတ်ချ စိတ်ချ။ ဦးရင်သာ ခြေခင်းလက်ခင်း သတိထား။ ဆီးတော ထဲကို ဖိနပ်မစီးဘဲ မဝင်နဲ့”

ကျွဲခနဲ ဝင်ရိုးမြည်သံတစ်ချက်ပေါ်လာပြီးနောက် နွားလှည်းသည် လျင်မြန်စွာ အိမ်ဝိုင်းထဲမှ ထွက်လာလေ၏။ နွားနှစ်ကောင်သည် နှင်တံဖြင့် အတို့မခံ။ နှင်တံမြောက်ရုံဖြင့် သွက်သွက်လှမ်း၏။

ယာများသည် မိုးကိုမျှော်လင့်နေကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ မြင်မြင်သမျှ နမ်း၊ ပဲ၊ ပြောင်း၊ ငရုတ်တို့သည် အမျိုးအမည်သာကွဲ၏။ ညှိုးနွမ်းနေပုံမှာကား တစ်ပုံစံတည်းဖြစ်သည်။ ယာခရီးရှိ အချို့သော ရှားစောင်းပြာသားပင်များမှာ ကြာင့်နှင့်တူသော အဖူးဖြူကလေးတွေ ပြုနေကြသည်။ ပြုသာပြုငြား မထွက်နိုင်ကြ။

ကိုရွှေကျိုင်းသည် ရှေ့သို့မျှော်ကြည့်၏။ ဝဲယာသို့ ကြည့်၏။ ယာများတွင် လူရိပ်လူယောင်မြင်ရစေကာမူ မိန်းမသားနှင့် ကလေးတွေ ဖြစ်၏။ ရှေ့တောလမ်းတွင်ကား လူရိပ်လူယောင်ဝေးစွာ လူ၏နောက်ချန် ဖုန်လုံးဖုန်တန်းသော်မျှ မမြင်ရလေ။

“အင်း၊ အတော် နောက်ကျနေပါပြီကော”

ထိုသို့ မြည်တမ်းရင်း တောက်ခေါက်သံပေးသည်။ သွက်ပြီးသော နွားနှစ်ကောင်သည် ပြေးတော့သည်။ ဆီးခါးပင်များ စေ့ညီအုပ်ဆိုင်းနေသည်

တောကြီးကလည်း ကိုရွှေကျိုင်းထံသို့ ပြေးလာသည်။

ဆီးတောထဲတွင် နွားလှည်းတွေ ရောက်နေကြပြီ။ ဟိုနားတစ်စီး သည်နားနှစ်စီး။ အချို့လှည်းများသည် ဇီးပင်တွေကို လှည်းပေါ်သို့ တင်နေ ကြပြီ။ ဆီးခက်ဟု အလွယ်ခေါ်သော်ငြား အပင်တွေဖြစ်၏။ ရွာခရီး ယာ ခရီးတွင် အပင်လိုက်ကပ်လေ့ရှိကြသည်။

ဆီးချိုမဟုတ်၊ ဆီးချဉ်မဟုတ်၊ ဆီးခါး ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့်ထင်၏။ မြေပြင်ဝယ် ဆီးမှည့်များပုံးနေ၏။ ကိုရွှေကျိုင်း၏ လှည်းသည် အရိပ်ရရာတွင် ရပ်၏။

“အဲသာလောက် ဝီရိယနည်းသဲ့ အကျိုးဆောင်၊ ဒဏ်တပ်ဖို့ ကောင်း သကဲ့။”

သူ့လှည်းချွတ်သည့် စစ်စေးပင်ကြီး၏ ကျောဘက်ရှိ ဆီးချုံထဲမှ ထွက်လာရင်း ဦးစံရက လှမ်းအော်၏။

“အချိန်မတော်ကြီးမှာ အမေ ထပြီ မူးနေလို့ဗျာ။ တုံးကြီးခေါက်မှ အိပ်ရသဗျာ။ အဲသာတောင် သတိထားပြီးအိပ်သာ”

“ကဲ လာ လာ။ လူစုံနေပြီ”

ကိုရွှေကျိုင်းသည် သစ်ဖျဉ်းဓားကြီးနှင့် ရေဘူး၊ ထမင်းထုပ်ကိုဆွဲကာ ဆီးချုံထဲသို့ ဝင်လိုက်လာသည်။ ဆီးချုံအောက်သို့ဝင်မိလျှင် အဆင်း ပြေသော ချောက်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ချောက်ထဲတွင်လည်း ဆီးပင်နှင့် အခြားချုံနွယ်များ လျော့ရိလျော့ရဲပေါက်ရောက်နေငြား လူများကို ပြုံးပြုံး ပြောက်ပြောက် မြင်ရသည်။

လူများကို မြင်ရခြင်းမှာ ခေါင်းပေါင်းစောင်များကြောင့် ဖြစ်၏။ ခေါင်းပေါင်းကိုသာ တစ်ညီတည်းဖြုတ်ထားပါမူ ကုန်းပေါ်မှ မြင်ရရန်မလွယ်။ အားလုံးနီးပါးမှာ အကျီမပါသောကြောင့်တည်း။

ရောက်ရှိနေသော လူများထဲမှ အချို့သည် ကိုရွှေကျိုင်းအား

လှမ်းပြီး အပြစ်တင်ကြသည်။ ကိုရွှေကျိုင်းသည် အားလုံးကို သွားဖြိုပြကာ
ညောင်ပင်စောက် ဝံသာနုလူကြီး ဦးဝင်းဘေးတွင်ထိုင်နေသော လူစိမ်းအား
တောင်းပန်သည်။ သူတောင်းပန်စကားမှာ ကုန်းပေါ်တွင် ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း
ဖြစ်သည်။

“အချိန်မတော်ကြီးမှာ အမေ မူးနေလို့ အခုလိုဖြစ်ရတာ တောင်းပန်
ပါတယ်ဗျာ။ အခုလို စိတ်အားထက်သန်သူတွေ၊ သစ္စာရှိသူ ဝံသာနုတွေကို
ရွေးပြီး လျှို့ဝှက်ခေါ်ရသာကတော့ ဝက်ထီးကန်ဘက်က သတင်းတွေ
ဖောက်သည်ချချင်လို့ပါပဲ။ ကဲ ထဗျာ”

ဦးဝင်းဘေးမှ လူစိမ်း ထရပ်လျှင် ကိုရွှေကျိုင်းက ဆက်ပြော၏။

“သည်မိတ်ဆွေဟာ ညောင်ပင်စောက်က ဦးဝင်းရဲ့တူ ကိုဘမင်း
ဖြစ်ပါတယ်။ အခု သူက သူတို့ဝက်ထီးကန်ဘက်မှာ ကျွန်တော်တို့ဂဠုန်တွေနဲ့
ပုလိပ်တွေ ဘယ်လိုတိုက်ခိုက်ပြီး အောင်မြင်ခဲ့သယ်ဆိုသာကို ကိုယ်တွေ့
ပြောပြပါလိမ့်မယ်”

ကိုရွှေကျိုင်းအထိုင်တွင် ကိုဘမင်း၏အသံ ပေါ်လာသည်။

“ပြာသိုလကတည်းက သာယာဝတီ ဖားရွှေကျော်ရွာဘက်က
စတင်ပြီး ဂဠုန်သူပုန်ကြီး ထတာပဲဗျာ။ အင်းစိန်ခရိုင်၊ သရက်ခရိုင်၊ ပြည်
ခရိုင်။ ဒါတွေ တစ်ပြိုင်နက် ထဖို့ပဲဗျ။ စာအချိန်မိမရောက်၊ လူအချိန်မိ
မရောက်လို့ အခုလိုဖြစ်ရတာဗျာ။ ကျွန်တော်တို့လည်း သင်္ကြန်လွန်မှပဲ စနိုင်
တော့တယ်”

လယ်သမား ယာသမားများသည် ကိုဘမင်း မျက်နှာကိုသာ မျက်တောင်
မခတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေကြ၏။ သူတို့သည် သူကြီးလူများ၊ ပုလိပ်များ
ရောက်လာမည်ကို မစိုးရိမ်ပါ။ ကုန်းပေါ်တွင် ဆူးတင်ရင်း ဆူးခုတ်ရင်း
ကင်းစောင့်ရန် လူဆယ်ယောက်ချထားသည်။

“စသာက ကျောက်ကွင်းရွာက စသာပေါ့ဗျာ။ ဖောင်စုရွာက ဒုတိယပေါ့။

လူရတတ်တွေကို ဘာမှမလုပ်ဘူး။ သို့ပေသည့် ချစ်တီးနဲ့ တရုတ်၊ ကုလား ကုန်စုံဆိုင်တွေတော့ ပါသဗျ။ အဓိကကတော့ သူကြီး သေနတ်ရဖို့ပါပဲ။ အဲသည်နှစ်ရွာကလည်း စလိုက်ရော ရွာတိုင်းလိုလို ထကြတော့တာပါပဲ။ အဲ တတိယနေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ရွာဘက်ကို ပုလိပ်တွေရော၊ စစ်ပုလိပ် တွေရော ရောက်လာတယ်”

ထိုပုလိပ်များကို ခရိုင်ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး အော်စတင်က ခေါင်းဆောင်၏။ ထိုအဖွဲ့သည် အရေးတော်ပုံ စတင်သော ကျောက်ကွင်းရွာသို့ ဦးတည် လာခဲ့စဉ် ဝက်ထီးကန်ရွာအနီးတွင် မြင်းဖြင့်လာသော သတင်းပေး သစ္စာ ဖောက်တစ်ယောက်နှင့် တိုးမိတော့၏။

“မြို့မရွာမှာ သူပုန်ထဖို့ လူတွေရောက်နေကြတယ်သခင်”

“လူဘယ်လောက်များသလဲ မောင်မင်း”

“အများကြီးပါပဲဘုရား”

“သေနတ်တွေဘာတွေ မြင်ခဲ့သလား”

“မသိပါဘူးဘုရား”

သတင်းပေးသည် ပုလိပ်မဟုတ်သဖြင့် စုံစေ့စွာ သိအောင် မကြိုးစား ခဲ့ပေ။ မစ္စတာအော်စတင်မူ ချက်ချင်း အရေးယူရန် ဆုံးဖြတ်ရတော့သည်။ သို့ဖြင့် စစ်ပုလိပ်အချို့ကို ဝက်ထီးကန်ရွာတွင် ထားခဲ့ကာ မြို့မရွာသို့ နယ်ဘက်ပုလိပ်များခေါ်ကာ အပြင်းလာသည်။

ဝက်ထီးကန်နှင့် မြို့မမှာ လေးမိုင်ခန့်ဝေးသည်။

ကြားရမြဲဖြစ်သော ရွာ၏အဆင်တန်ဆာ အသံဗလံများ မကြားရ။ ရွာအနီးမှ စောင့်ပြီး အော်စတင်အကဲခတ်သည်။ ဝင်ထွက်သွားလာနေသမျှမှာ မိန်းမတွေချည်း ဖြစ်လေသည်။

အော်စတင်သည် ထူးခြားစွာ တိတ်ဆိတ်နေသည်ကို တွေ့ရပါလျက် အရေးမစိုက်။ ဝင်ထွက်သွားလာနေသမျှထဲတွင် ယောက်ျားသနာ တစ်ယောက်

တစ်လေမျှ မပါသည်ကိုလည်း ပမာမပြု။ ဓားလှံသာရှိသော မြန်မာတွေသည် သူတို့အား မပုန်ကန်ရဲဟု တရားသေတွက်သည်။ အနည်းငယ်ပါလာသည့် စစ်ပုလိပ်များကို ရွာထိပ်တွင် ထားခဲ့သည်။

“သူကြီး ဘယ်မှာတုန်း”

“သူကြီး မြို့တက်နေတာ ကြာပါပြီဘုရား”

သူကြီးမရှိငြား အော်စတင်သည် သူကြီးအိမ်တွင်သာ စခန်းချသည်။ ထိုအခါ ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုရသူမှာ ရွာခေါင်း ဆယ်အိမ်ခေါင်းများ ဖြစ်တော့သည်။ အော်စတင်သည် ချက်ချင်း လူစုခိုင်းသည်။ သူကြီးအိမ်မှ မည်မျှပင် မောင်းထုစေကာမူ ယောက်ျားဟူ၍ အိုနာကျိုးကန်းများသာ ပါဝင်သည်။ ကျန်သူများမှာ ကလေးငယ်ကို ခါးထစ်ခွင်ပြီး ကလေးကြီးကို လက်ဆွဲလာသော မိန်းမတွေသာဖြစ်သည်။

အော်စတင်သည် လာသမျှလူများကိုပင် တရားဟောသည်။

“မယ်မင်းတို့ ယောက်ျားတွေ၊ မောင်တွေ၊ သားတွေကို ပြောပြစေချင်တယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဗြိတိသျှအစိုးရကို သူပုန်ထရင် ခါချဉ်ကောင်မာန်ကြီးပြီး ဆင်ကြီးကို ကိုက်သလိုဖြစ်မယ်”

ပရိသတ်သည် ဝေါခနဲရယ်မော၏။

“မယ်မင်းတို့ ဘာရယ်သလဲ။ ကျွန်ုပ် ရယ်စရာ မပြောဘူး။ မောင်ဆောမောင် သခင် ရယ်စရာပြောသလား”

ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ယောက်ဖြစ်သော ဦးဆောမောင်အား လှည့်မေးနေစဉ် ‘ကျား’ ဟူသည့် အသံနက်ကြီးပေါ်လာ၏။

ကျေးရွာသို့ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် မသထာရေစာများကို နွားငတ်ရေကျ စားနေသော ပုလိပ်များ မော့ကြည့်ကြ၏။ ချထားသော သေနတ်များကို အပြေးအလွှား ကောက်ကိုင်ကြ၏။ သို့သော် နောက်ကျ၏။

လယ်သမား၊ ယာသမား ဂဠုန်သူပုန်များသည် လက်တစ်ကမ်းကွာ

အထိ အိမ်များ၊ တဲများကို ခိုပြီး ချဉ်းကပ်လာခဲ့ကြ၏။ ဝမ်းခေါင်းသံကြီးများဖြင့် ကျားခနဲ အော်ချိန်ဝယ် အော်စတင်မှာ အနီးကပ်ပစ်လိုက်သော လှံချက်က ရင်ဝကို ထုတ်ချင်းပေါက်ဝင်သွားပြီ။

ကလေးတန်းလန်းဖြင့် မိန်းမတွေပြေးကြသည်။ အော်ဟစ်ကြသည်။ ကလေးတွေငိုသံ၊ မိန်းမတွေအော်သံသည် ဂဠုန်တို့၏ မာန်သွင်းသံနှင့် ရောထွေးနေသည်။ ရွာလုံးပျက်မတတ် ဆူညံနေသည်။ ရွာသူရွာသားတို့၏ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ မသထာရေစာတွင် စားမာန်ခုတ်နေမိသော ပုလိပ်များအနက် ငါးဦးသာ ဒရောသောပါး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွား၏။

“ပုလိပ်တွေ တော်တော်သေသလားဗျ”

မင်းပြေးရွာသားတစ်ဦးက ဝမ်းသာသံကြီးဖြင့် ဖြတ်မေးသည်။

“သေတယ် သေတယ်။ အင်စပိတ်တော်တစ်ယောက်၊ ရာဇဝတ်အုပ်နှစ်ယောက်၊ စာဇင်တစ်ကောင်၊ ပုလိပ်ငါးကောင်သေပြီး သေနတ်တွေကို ဂဠုန်တွေ ရသွားတော့တာပဲ”

လယ်သမား၊ ယာသမားတွေ ပြုံးသည်။ ဝမ်းသာအားရသံများ ပြုသည်။ “ကောင်းသယ်။ ပုလိပ်တွေ အကုန်သေဖို့ကောင်းသယ်” စသည်ဖြင့်။

“ကျွန်တော်တို့က ဝက်ထီးကန်ဂတ်ကို စစ်ပုလိပ်တွေ ရောက်လာကတည်းက ချောင်းကြည့်နေတာကလား။ ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ကောင်နဲ့ ပုလိပ်လေးကောင် ခွေးပြေး ဝက်ပြေး ပြေးလာပြီး မကြာခင်မှာ စစ်ပုလိပ်တွေ ထွက်သွားတာ မြင်ကတည်းက ဖြစ်ပြီဆိုတာ သိပြီ။ အဲဒါကြောင့် နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြည့်တော့ လူယုတ်မာတွေပဲဗျ။ သူပုန်ကိုရှာပြီး တိုက်တာမှ မဟုတ်တာ။ ရွာကို မီးရှို့၊ မီးလောင်လို့ ပြေးထွက်လာတဲ့ ကလေးတွေ၊ မိန်းမတွေကို ပစ်သတ်တာပါကလား။”

တောက်ခေါက်သံ တစ်ချက်။ သို့သော် ပြိုင်တူပေါ်လာသဖြင့် ဆီးတောတစ်တောလုံး ဟိန်း၏။

“အဲဒီလို မတရားလုပ်တာကြည့်မနေနိုင်လို့ သူပုန်တွေက ထွက်တိုက် တော့တာပေါ့။ စစ်ပုလိပ်ကော ဘာကောင်လဲ၊ သေတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ လူတွေကို ခေါင်းဖြတ်ယူသွားတယ်လေ။ စုစုပေါင်း ခုနစ်ဦး”

“စစ်တိုက်သာပဲ သေမှာပေါ့။ သေပေစေ”

“ဟုတ်သယ်။ ကလေးတွေ ခဲနဲ့ပစ်တမ်းကစားသာတောင် ထိပ်ပေါက် ခေါင်းကွဲဖြစ်သေးသာပဲ”

လယ်သမား၊ ယာသမားတွေ အံကြိတ်ပြီးပြော၏။ လက်သီးဆုပ်ပြီး ပြော၏။

“ကျွန်တော်တို့ ဂဠုန်တွေရဲ့ ခေါင်းကို ဖြတ်ယူသွားပြီး ဂတ်တဲရှေ့မှာ ပြထားပေမယ့် မကြောက်ပါဘူး။ ကြောက်ဖို့ နေနေသာသာ ပိုပြီးမုန်း၊ ပိုပြီး ဒေါသထွက်လာတော့တာကလား”

“ဟုတ်သယ်။ ငါတို့ တောသားတွေရဲ့ သတ္တိပြရမယ်”

“မြန်မာ့သွေး နီသလားဟေ့”

“နီသယ်ဟေ့၊ နီသယ်”

သို့အတွက် ကိုရွှေကျိုင်း ထရပ်ရသည်။ ကြက်သားအုပ်မကြီး အတောင်ကားသကဲ့သို့ လက်နှစ်ဖက်ဖြန့်ပြီး လက်ဖျားများ နှိမ့်ပေးရသည်။

“အို ဂဠုန်အပေါင်းတို့၊ တရားဝင် အစည်းအဝေး မဟုတ်သဲ့အတွက် စိတ်ကို ချုပ်တီးကြပါ။ အဆွေတို့ရဲ့ ရဲသတ္တိကို ပြရမယ့်အချိန်ရောက်လာ တော့မှာပါ။ အခုတော့ သည်းခံကြပါဦး”

သူ ပြန်ထိုင်သောအခါ ကိုဘမင်းက ဆက်ပြော၏။

“ကျွန်တော်တို့ တောသူတောင်သားဟာ အလွန်အေးအေးနေချင် တာပါဗျာ။ ဆန်နဲ့ငါးပိရီရင် သောက်ရေအိုး ဖင်ပေးပြီး အေးအေးနေတာပါ။ ဟော အေးအေးနေခွင့် မရတဲ့အဆုံးမှာ ဘယ်လောက်ပဲ ရက်စက်ပြီပြ၊ ဘာသေနတ်ကြီးတွေနဲ့ ချောက်ချောက် မကြောက်တော့ပါဘူး။ ဂဠုန်တွေကို

ခေါင်းဖြတ်ပြပေမယ့် ပိုပြီးတောင် ဆိုးလာတော့တယ်။ ဟော ကျွန်တော်တို့ ဝက်ထီးကန်မှာ စမ်းသပ်တီထွင်တဲ့ ဝါသနာရှင် ပန်းပဲသမားတစ်ယောက်နဲ့ စစ်ပြန်တစ်ယောက်ပေါင်းပြီး စက်သေနတ်လုပ်တယ်”

နားထောင်နေသူတွေ ပါးစပ်အဟသား၊ မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် အံ့အားအသင့်ကြီး သင့်နေကြလေ၏။

“မြို့မရွာကို မီးရှို့ကတည်းက ဝက်ထီးကန်ဂတ်ကို လက်စားချေချင် ပေမယ့် စက်သေနတ်ကျည်ဆန် နည်းနေသေးလို့ အောင့်အည်းနေခဲ့ရတာ။ အရက်အစိတ်ကြာမှ အင်းရွာနားမှာ စက်သေနတ်စမ်းနိုင်တော့တယ်”

စက်သေနတ် အစမ်းခံရသူများမှာ ဝက်ထီးကန်ဌာနအုပ်နှင့် စစ်ပုလိပ် များဖြစ်ကြသည်။ သူပုန်အင်အားက တစ်ရာ၊ ရန်သူက ဆယ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် ရန်သူမှာ သေသူသေ ဒဏ်ရာရသူရလျက်၊ ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးလေတော့၏။

‘သည်ကောင်တွေ စက်သေနတ် ဘယ်ကရသတုန်း။ ဘယ်က ရသတုန်း’

သေသူလည်း အံ့ဩလျက် သေရ၏။ ပြေးသူများလည်း သွေးလေ ခြောက်ခြား အံ့ဩခြင်းကြီးစွာဖြင့် ပြေးရ၏။

စစ်ပုလိပ်များ အံ့အားအသင့် မပြေမီ၊ နောက်တစ်နေ့မှာပင် တောင်သူ လယ်သမားတို့၏ ဂဠုန်သူပုန်တပ်ကြီးသည် ဝက်ထီးကန် ပုလိပ်ဌာနကို ဝင်ရောက် စီးနင်းကြလေ၏။ အာလံ (မူလအမည် မြေထဲ) ဘက်မှ စစ်ကူ မလာနိုင်စေရန် ကြိုတင်ဖြတ်တောက်ထားသဖြင့် သူပုန်တို့ စိတ်ကြိုက် ဆင်နွှဲနိုင်သော တိုက်ပွဲဖြစ်ပေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သူပုန်တွေလည်း မသေမဟုတ်ပါဘူး၊ သေပါတယ်။ သည်ပွဲမှာ ပုလိပ်ရော စစ်ပုလိပ်ပါ အပြေးကောင်းသူပဲ လွတ်ပြီးတော့ ဘျန်တော်တို့ဘက်က လက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောက်တွေ အများကြီး

ရလိုက်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် အဆွေတို့ဘက်က ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေလို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အောင်ပွဲသတင်းကို လာပြောတာပါ။ ပုလိပ်စစ်ပုလိပ် ဂေါ်ရာ စစ်သား ဘာမှကြောက်စရာ မရှိဘူး။ ထကြပါ၊ ကြွကြပါ။ ထကြပါ ဂဠုန် အပေါင်းတို့။”

လယ်သမား ယာသမားများမှာ “ဗိုလ်ထုပျက်ချည်း ယှဉ်တိုင်းလည်း စိမ့်၊ မသရည်းချင် ချဉ်သီးမြင်သော် ပါးပြင်စက်စို လျှာရည်ယိုသို့။” ဝက်ထီး ကန်ဘက်မှ သတင်းကို သွားရည်ကျကြ၏။

“နောက်ထပ် ဘယ်ဘက်မှာ ဘယ်သူတွေထကြသေးတုန်းဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ တစ်နေရာတည်းလား။”

“ဟုတ်ပါသယ်။ သီသမျှလေး ကြားစမ်းပါရစေ”

မစိပ်မကျ တိုင်နေခဲ့သူများ စုရုံးတိုးတော့လာသဖြင့် ကိုဘမင်းမှာ ထရပ် ရပြန်၏။

“ကျွန်တော် သိသလောက် ပြောရရင် ပြည်ခရိုင်ထဲမှာ ဂဠုန် မထတဲ့ နေရာရယ်လို့ မရှိဘူးဗျ။ မှတ်တိုင်က ဗိုလ်ချက်စုဆိုရင် ပုလိပ်ရော၊ ဂေါ်ရာရော သေလုအောင် ကြောက်ရတာကလား။ တစ်နေရာက တစ်နေရာကို သွားရင် လေးငါးဆယ်ယောက်နဲ့ မသွားရဲဘူး။ သေနတ် စက်သေနတ်နဲ့ လူငါးဆယ် တစ်ရာပါမှ သွားရဲကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူပုန်က မရှောင်ဘူး၊ တိုက်တာပဲ။”

“ဗိုလ်ချက်စုလား၊ ဗိုလ်ချစ်စုလား။”

“ချက်စုပါဗျ။ သူတပည့်တွေက ခြင်္သေ့တပ်နဲ့ ကျားတပ်ဆိုပြီး နေရာ ခွဲတိုက်သဗျ။ ဗိုလ်ထွန်းမောင်နဲ့ သူတပည့်ရွှေယုန်က ‘ကျားတပ်’ ကို ဦးစီးတယ်။ ဗိုလ်အုန်းညွန့်က ‘ခြင်္သေ့တပ်’ တဲ့။ တပ်နှစ်တပ်ပေါင်းပြီး ပုတီးကုန်းဘူတာကိုဝင်စီးလို့ မီးရထား အသွားအလာ နှစ်ရက်လောက် ရပ်သွားသဗျ။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း တကွတပြားစီ ပြိုင်တူတိုက်ကြ ပြန်ရောဗျ။ ပေါင်းတည်ဘက် နတ်တလင်းဘက်လည်း သူတို့ပဲဗျ။”

ပေါင်းတည်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိတဲ့ မြို့ကြီးကို ကျားတပ်ဝင်စီးတုန်းကများ အိမ်နောက်ဖေးမှာ လှန်းထားတဲ့ ထဘီတွေ ပျောက်ကုန်ပါရောလား။”

“ကျားတပ်နဲ့ မိန်းမထဘီ”

နားထောင်နေသူများ အံ့အားသင့်ကုန်ကြ၏။

“မသေတဲ့ပုလိပ်ဟာ ယောက်ျားအဖြစ်နဲ့ ထွက်ပြေးရင် လွတ်ဖို့ မသေချာတဲ့အတွက် ယူနီဖောင်းတွေချွတ်ပစ်၊ ထဘီရင်ရှားပြီး ထဘီ ခေါင်းပေါ် တင်သူတင်၊ ထဘီခြုံသူခြုံပြီး ပြေးလို့ ထဘီတွေ ပျောက်ကုန်တာပါ”

အံ့ဩသူများမှာ ထိုအခါတွင်မှ ရယ်မောနိုင်ကြသည်။

“အာလံနားက ရွှေပန်းတောမှာ ဖြစ်တဲ့တိုက်ပွဲမှာဆို ကုလားဗိုလ်ကို ကျတာဗျ။ သပြေပင်၊ ဆင်တဲကုန်း၊ ရေစုပ်ပင်ဘက်မှာတော့ ဗိုလ်ချက်စုရဲ့ တပည့်ပဲ။ ဗိုလ်ဖိုးစောတဲ့။ ရွှေတောင်ဘက်မှာ ဗိုလ်ညိုမြ”

ပရိသတ်ကြီးမှာ ပါးစပ်မှ အသံမထွက်ငြား အားကျသော မျက်လုံး များဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။

“ဗိုလ်ပန်းမြိုင်ဆိုတာလည်း ပေါက်ခေါင်းနယ်မှာ ရှိသေးသဗျ။ ဗိုလ်လှမောင်နဲ့ ဗိုလ်ဖျော်လည်း ရှိသေးသဗျ။ သူတို့က သဲကုန်းဘက်မှာ။ ပေါင်းတည်ဘက်မှာပဲ ဗိုလ်လှဆိုတာ ရှိသေးသဗျ။ သူက ဝဲကြီးရွာက”

“မြို့မရွာဘက်မှာ ဘယ်သူခေါင်းဆောင်သတုန်းဗျ”

“ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ ဆရာမြဗျာ။ သူဟာ ဂဠုန်မထခင် ကတည်းက ‘ဘာမှပြောမနေနဲ့၊ သေနတ်သာစုကြ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း သေနတ်လုပ်တတ်အောင် သင်ကြ။ သေနတ်ကို သေနတ်နဲ့မှ နိုင်မှာ။ သေနတ်ဆိုတာလည်း ရိုင်ဖယ်အောက် လျှော့လို့မဖြစ်ဘူး’ ပြောလည်းပြော၊ လူယုံတွေကိုလည်း တိတ်တိတ်ပုန်းစုနေခဲ့တဲ့ ဝံသာနုကြီးပဲ။ သရက်ခရိုင် ဘက်က ဆရာဉာဏ်နဲ့လည်း တစ်ကြိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်းဆိုပဲ”

လယ်သမား၊ ယာသမားများမှာ ဂဠုန်သူပုန် ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်၏

အမည်ကို တစ်ကြိမ်ကြားရတိုင်း တစ်ခါအားတက်၏။ သူတို့သည် ဆရာ ဉာဏ်၏အကြောင်းကို ပွဲတောင်းကြပြန်၏။ ကိုဘမင်း မပြောနိုင်ရှာ။ ဟင်္သာတဘက်တွင် ရဟန်းဝတ်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်ဓားပြ ဆန့်ကျင်ရေးများ ဟောပြောစည်းရုံးနေခဲ့ကြောင်း၊ သူ ရဟန်းမဝတ်မီက မင်းတုန်းသူနှင့် အိမ်ထောင်ကျဖူးကြောင်း၊ ယခုအခါ သူနှင့်အတူ ဉာဏ်ကလေးအမည်ခံ ဗိုလ်ဉာဏ်လည်း ထင်ရှားစွာ တွဲဖက်တိုက်ခိုက်နေကြောင်းများသာ ပြောပြ နိုင်သည်။

မင်းတုန်းအမည် ပါလာသဖြင့် ဦးဝဲ ဦးခွဲတို့၏ မြေးများသမက်များ ခေါင်းထောင်ထသည်။ သို့ရာတွင် ကိုဘမင်းမှာ ပို၍ ခေါင်းထောင်အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ရှာ။

နေချိုချေပြီ။

ဆူးခုတ်ရန် အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ရွာအသီးသီးမှ ထွက်ခွာလာသော လှည်းများတွင် ထုံးစံနှင့်အညီ ဆူးတွေအပြည့်အမောက်ပါသွားရန် လိုအပ် သည်။ လပြည့်ကျော်ရက်ဖြစ်သဖြင့် ရွာသို့ မမှောင်ခင်ရောက်မှ သင့်မည်။ သို့အတွက် မချင့်မရဲ လူစုခွဲကြရသည်။

ကိုရွှေကျိုင်းနှင့် ဦးဝင်း မောင်ကျောက်ခဲတို့မှာ ယခုပင် တပ်ဖွဲ့လိုငြား အချိန်မရှိတော့ပြီ။ အသက်အိုးအိမ် စည်းစိမ်နှင့် လဲလှယ်ရမည့် အမှုတစ်ခု အတွက် ပြီးစလွယ်လည်းလုပ်ရန် မသင့်သောကြောင့် “မကြာမီ အစည်းအဝေး ထပ်မံဖိတ်ကြားမည်” ဟူသည့် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် လူစုခွဲလိုက်ကြရလေ၏။

ကိုရွှေကျိုင်းမှာ စိတ်အား များစွာဆုတ်ယုတ်သွား၏။ ဝါးကျည်တောက်တွင် ဝက်ဆီများနှင့်အတူထည့်ပြီး ဝါးဖြင့်ပင် အံကျဖုံးလျက် မြေ၌မြှုပ်ထားခဲ့သည့် အဖေပြောင်းတိုသေနတ်မှာ သုံးမရတော့သဖြင့် ဖြစ်သည်။ ဝါးကျည်တောက် ပေါ်မှပတ်ထားသော ဆီစိမ်းစက္ကူများက ဝါးကျည်တောက်ကို အကာအကွယ် မပေးနိုင်။ ကျည်တောက်ဆွေးသောအခါ ဝက်ဆီများ စီးထွက်ပြီး သေနတ်မှာ သံချေးကိုက်နေပြီ။

ယာထဲတွင် အဖေသေနတ်နှင့် ဦးဝဲ၏သေနတ် ဝှက်ထားခဲ့သည် မှာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင် ပျက်စီးခဲ့ပြီ။ ထိုသေနတ်များမှာ ရိုင်ဖယ်နှင့် မယှဉ်နိုင်သောကြောင့် စစ်ရှုံးခဲ့ရသည့် သေနတ်များဖြစ်သဖြင့် ကိုရွှေကျိုင်း မနှမြော။ ပြောင်းတိုသေနတ်မှာ ကုလားသေနတ်။ ကျည်လည်း သုံးဆယ်ခန့် ရှိသေးသဖြင့် နှမြောသည်။

နွားစာစဉ်းသည်နေရာတွင် ကိုရွှေကျိုင်း လင်းတမိုင် မိုင်နေမိ တော့သည်။ ရွှေခက်သည် တအိအိလုပ်နေသောသားကို လင့်ထံလာပို့သည်။

“ထမင်းအိုး ဆူတော့မယ် ဦးရင်၊ ခဏ”

ခဏခေါ်ပါဦး ပြောမည့်ပါးစပ်သည် ပိတ်သွား၏။ လင့်မျက်နှာ မကြည်သာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သားကိုပွေ့လျက် ပြန်လှည့်သည်တွင် ကိုရွှေကျိုင်း ကပျာကယာ ထရပ်ရသည်။

“ပေးလကွာ၊ မင့်မှာလည်း သာလောက်လေးသဲ့အကောင်ကို လက် ဆွဲလာပါတော့လား။”

နေ့လားညလား ဖြစ်နေသဖြင့် မီးနေခန်းပင်ပြင်ထားရပြီ။ သို့ပါလျက် ကလေးကို ချီလာသည့်အတွက် အပြစ်တင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရွှေခက်ကား ထမင်းအိုးဝေကျမည်စိုးသဖြင့် ပြေးထွက်သွားပြီ။

“ကဲ၊ တိတ်ကွာ။ ပါးစပ်ကြီး ဖြိုငိုတာ မလှဘူးကွ”

“လယ်ဂျင်တွားမယ်။ ဘဂ္ဂျန်ရုံးဖမ်းမယ်”

“လူလေး လာ လာ၊ အမေကြီးဆီလာ”

လယ်ပြင်သွားပြီး ပုစွန်လုံးနှိုက်လိုသော မြေးအား ဘွားအေက လှမ်းခေါ်၏။ မိမိကသာ ခနော်နီခနော်နဲ့ဖြစ်ငြား မြေးကို အလွန် အလို လိုက်သော ဒေါ်မင်းဘော်သည် လှဲနေရာမှ လူးလဲထ၏။

“မေဂျိုးချီတွားမယ်”

ကလေးသည် ဖအေ့ရင်ခွင်ထဲမှ လျှောဆင်း၏။

“လူလေး မောင်ကောင်းစံ၊ လာလကွယ်”

ကိုရွှေကျိုင်းသည် သားကို မလွှတ်ပေ။ အမေသည် မြေးအလိုရှိသမျှကို လိုက်လုပ်ပေးမည်။ ထို့နောက် မောနေလေ့ရှိသည်။ သို့ကြောင့် ကလေးကို မိမိကိုယ်ပေါ်သို့ ခွအထိုင်ခိုင်းပြီး ထရပ်သည်။

“လယ်ပြင်ကို ခေါ်သွားလိုက်မယ်အမေ”

ပြောပြောဆိုဆို ခမောက်နှင့် ဓားကို ဆွဲသည်။ အိမ်ရှေ့သို့ အထွက် တွင် ကလေး၏နဖူးနှင့် အိမ်ခါးပန်းနှင့် တိုက်မိသည်။ ကလေး၏နဖူးနှင့်

တိုက်မိမည်စိုးသဖြင့် ခူးကွေးပြီး ထွက်ပါလျက် တိုက်မိသောကြောင့် ကလေးကို အောက်သို့ချသည်။ နဖူးကို လက်ဝါးပူကပ်ပေးသည်။

“ယောက်ျားပဲကွာ၊ မနာပါဘူး”

“တွေ့တောက်ကြီးရဲ့ ညှေးပါဂျ။ အနာပါဘူး”

ကိုရွှေကျိုင်း ရယ်မောသည်။ “အမေ့မြေးပြောသာ ကြားလားဗျို့” ဟု လှမ်းမေးသည်။

“ကြားပါတော်၊ ကြားပါ။ သွေးသောက်ကြီးရဲ့မြေးတဲ့၊ သူ့ကိုယ်သူ။ ဇာတိကလည်း ပြပါတော်။ မြင်းစီးချင်ရသာနဲ့၊ သေနတ်ပစ်ချင်ရသာနဲ့၊ ဓားသိုင်းကစားချင်ရသာနဲ့”

ဒေါ်မင်းဘော်၏ စကားမဆုံးမီပင် ကိုရွှေကျိုင်းသားအဖမှာ အိမ်အောက်မှ ထွက်မိပြီးပြီ။ သား၏ နှစ်သက်ဖွယ်စကားကြောင့် ရယ်မောစဉ်က ရွှင်လန်းခဲ့ရငြား ရွာလယ်လမ်းသို့ ရောက်ချိန်ဝယ် ကိုရွှေကျိုင်း၏ရင်မှာ ပြန်လည်လေးလံရ၏။

‘သေနတ်၊ သေနတ်။ ငါတို့မှာ သေနတ်နည်းနေသယ်။ အနီးအနားက သေနတ်ရှိသဲ့ မြေပိုင်ရှင်တွေ၊ သူကြီးတွေ မြို့ပေါ် အပြေးစောသွားသယ်’

ကိုရွှေကျိုင်းတို့ လျှို့ဝှက်ဖွဲ့စည်းလိုက်သော ဂဠုန်တပ်မှာ အင်အား နှစ်ရာကျော်ရှိငြား၊ လုပ်သေနတ်ငါးလက်နှင့် နှစ်လုံးပြုူးတစ်လက်သာ ရှိသည်။ သူတို့ ဦးစွာ စီးနင်းတိုက်ခိုက်မည့်အရပ်မှာ မိုးနတ်ကုန်း။

မိုးနတ်ကုန်းတွင် ပုလိပ်ကင်းဂတ်ကလေးရှိသည်။ ရေနံတူးသော မျက်နှာဖြူတွေလည်း ကုမ္ပဏီ သုံးလေးခုရှိရာ သေနတ်တွေ ပါကြသည်။ ဂတ်ကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ချိန်တွင် ထိုကုလားဖြူတွေက ငြိမ်နေပါမည်လော။ သူတို့ကပါ ကျောဘက်မှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လျှင်....

“တို့လယ်သမား စပါးတွေကကြွယ်၊ စိတ်ထားကောင်းနဲ့ ကျောင်းဆောက်လို့ ဘုရားတည်”

“မတည်နိုင်ဘူး ဆိုသလိုအေ၊ ရွှေမြို့နေချစ်တီးတိုက်က သိမ်းပိုက် လို့သွား”

‘ဘယ်သူလယ်ပါလိမ့်’

ကိုရွှေကျိုင်း မျှော်ကြည့်သည်။ စံမတူနှင့် ငကြိုင်၊ တောက်တဲ့တို့ လယ်ပွဲသုံးပွဲ ပိုခုံလှောက်ဆိုင် တည်သောနေရာမှဖြစ်သည်။ ချောင်းရေကို ကြိဖန်ပြီး ရအောင် သွယ်ယူနိုင်သဖြင့် ယာအဖြစ်မှ လယ်ဖြစ်လာသောနေရာ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ကိုရွှေကျိုင်း မျှော်ကြည့်ရခြင်းမှာ ကောက်စိုက်သူမတို့ အချီအချဆိုလိုက်သော တေးချင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

သည်ကောက်စိုက်စဉ်းသည် ရွာထဲမှ စည်းမဟုတ်။ ဧကန္တ မင်းပြေး ရွာမှ မချောသာ၏စည်း ဖြစ်ဖွယ်ရှိသည်။ မချောသာမှာ ဝံသာနုကုမ္မာရီ အသင်းသူဖြစ်သဖြင့် သူ့ကောက်စိုက်သူမတွေမှာလည်း ဝံသာနုမကလေး တွေသာ အများစုဖြစ်သည်။

နေပူပူ ရေဆူဆူတွင် အပန်းပြေစေရန် တေးဆိုခြင်းဖြစ်ငြား “ညည်းလင် လယ်လား၊ ငါ့လယ်လား။ သူ့လယ်ရှင် မရှိစဲမှာ ဖြိုလိုက်မယ် ကောက်ကွက် ကွဲကြီး” စသည်မျိုးမဟုတ်။ မြန်မာလယ်သမား ယာသမားတို့အား စနစ် တကျ ဒုက္ခပေးနေသော ချစ်တီးမကောင်းပုံကို ကြေညာတေးဆိုနေခြင်းဖြစ်၏။

“ရွှေလက်ကောက် ကြံဆစ်ကြီးနဲ့ ကြီးပါပေ ညည်းမျက်နှာ”

“ကုလားကို လင်လုပ် အမျိုးယုတ် မဟုတ်ပါ။ ကျုပ်လုပ်စာနဲ့ ဝယ်ဝတ်သာ ထေ့ပါနဲ့လေး”

‘ဟုတ်ပါပြီ။ မချောသာရဲ့စည်းပါ’

ကိုရွှေကျိုင်း၏ ကြံရာမရဖြင့် နောက်ကျိနေသောစိတ် ကြည်လင် လာသည်။ မကြည်သော မျက်နှာကြီးလည်း ရွှင်လန်းလာသည်။

မြို့ဈေးသို့ အသွားများသော တောသူမများအနက် ငါးရွာတစ်ယောက် ဆယ်ရွာတစ်ယောက် စသည်ဖြင့် ဘာသာခြားသည့် လူမျိုးခြားနှင့် အိမ်ထောင်

ပြုကြပြီ။ ဘာသာပျက်ခြင်းသည် သာသနာ မှေးမှိန်အောင် ရေနစ်ရာသို့ ဝါးကူထိုးခြင်းဖြစ်၏။ ဘာသာပျက်သည့်နည်းတူ၊ အမျိုးလည်း ပျက်ပြီ။ အမျိုးပျက်ခြင်းသည် ကျွန်သက်ရှည်ရာရှည်ကြောင်းလည်းဖြစ်၊ လူမျိုး ပျောက်ရေးလည်း ဖြစ်သည်။

မချောသာ၏ ကောက်စိုက်သူမကလေးတွေသည် မျိုးပျက်မိန်းမယုတ် များကို ပါးစပ်စစ်ပွဲ ဆင်နွှဲရန် မမေ့။ တော်ကြပါလေသည်။ ကြည်ညိုစိတ်သည် ကိုရွှေကျိုင်း၏ ငယ်ထိပ်သို့တက်လာစဉ် 'တိုင်' သံသည် လွင့်လာ၏။

“ဒိုင်အာခိ ဒိုင်အာခိ၊ အို အို ခေါ်သဲ့ ဒိုင်အာခိ”

“ဒိုင်အာခိ ခေါ်နေတုန်း၊ ထူးကြပါဦး”

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်၊ ကိန်ကိန်ဝုတ်”

ကိုရွှေကျိုင်း၏ ခြေလှမ်းတွေ သွက်လာသည်။ အားရပါးရ အော်ဟစ် ရယ်မောမိတော့သည်။

“ဖေကြီး၊ ဘာချစ်ယို ရယ်ရာတုန်း”

ကုပ်ပေါ်တွင် ခွစီးလျက် နားရွက်ကိုကိုင်ထားသောသား၏အသံကို ကြားရမှသာ သား ပါလာပါကလားဟု ကိုရွှေကျိုင်း သတိရသည်။

“မကောင်းသဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ကို ခွေးနဲ့နှိုင်းပြီး အိုအိုလို့ခေါ်သာ လူလေးရ။ အဲဒါကို သဘောကျလို့ရယ်သာ”

“အင်းဂယ်တိကို ကျောဒါယား”

“ဟုတ်သယ်။ အလကားကောင်တွေ၊ ဓားပြတွေ၊ သူခိုးတွေ၊ လူ ယုတ်မာတွေ”

ကိုရွှေကျိုင်းမှာ တေးချင်းသံများ ဆက်လက်ပေါ်လာသည့်အတွက် “နားထောင်ဟေ့” ဟု ပြောလိုက်ရသည်။

“ဆရာစံ လယ်သမား တို့များရဲ့ ခေါင်းဆောင်”

“ဂဠုန်လိုတောင်ပံနှက်လို့၊ တို့ကွင်းပြင်လယ်တစ်ရိုးမှာ ထိုးဆင်းပါဦး”

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

‘သတ္တိကောင်းလှချည်လား၊ ကောင်မလေးတွေရာ’

“မချောသာ မချောသာ၊ သတ္တိကောင်းလှချည်လား၊ ရဲရင့်လှချည်လား”

ကျေနပ်ဝမ်းသာစိတ်သည် ကိုရွှေကျိုင်း၏ နှုတ်ခါးရွက်များကို တိုးထုထွက်လာကြလေ၏။

“ဂျေအေမောင်ကြီး၊ ပေသီးနဲ့ လဲသာလား”

“သူ့အဖေ အင်းဂလိတ်ကို နင်းနှိပ်ပြီလား”

ကိုရွှေကျိုင်း ရယ်မောရပြန်သည်။ မင်းပြေးရွာသူ မချောသာ ဤမျှ ရဲရင့်ရ တော်ရခြင်းမှာ ထိုရွာမှ ဝံသာနုခေါင်းဆောင် မောင်ကျောက်ခဲထံမှ တစ်ဆင့်နားကြားရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကိုရွှေကျိုင်းမှာ မောင်ကျောက်ခဲကိုလည်း ကျေနပ်မဆုံးတော့ပေ။

ကိုရွှေကျိုင်းသားအဖ သွားရမည့်လမ်းမှာ သည်လမ်းမဟုတ်ချေ။ ကိုရွှေကျိုင်းမှာ မချောသာကို ကြည်ညိုလွန်းသဖြင့် ကွေ့ဝင်လာခြင်းဖြစ်၏။ ထန်းပင်ရိပ်တွင် ဆေးပေါ့လိပ် အငေါ့သားနှင့် မချောသာမှာလည်း ကောက်စိုက်မတွေ့နှင့်အပြိုင် သနပ်ခါးဘဲကြားလူးထား၏။

“ဟဲ့ ချောသာ၊ သတ္တိကောင်းလှချည်လား”

“ဦးဇင်းက လာပြီး မြှောက်ပေးနေ။ သည်မှာဖြင့် သူ့ကို ပုလိပ်ဖမ်းတော့မှာပဲဆိုပြီး လာပြောလို့ အခုပဲ ရန်ဖြစ်လိုက်ရသေး”

“ဘယ်သူ့လယ်တုန်း”

“ဘယ်သူရှိရမတုန်း စံမတူပေါ့။ ကောင်မလေးတွေကလည်း သူကြီးမျိုးမို့ အရွဲ့တိုက်သာ”

“မကြောက်ပါနဲ့ဟာ”

“ဘာပြုလို့ ကြောက်ရမှာတုန်း။ ကြောက်မွေးပါရင် ဇာဂနာနဲ့ ဆွဲနုတ်ပစ်မယ်”

“စကားကို ပီသအောင်ပြောပါဟ”

မချောသာ၏ သုန်မှုန်နေသော မျက်နှာကြီးမှာ ကိုရွှေကျိုင်း အရွှန်းဖောက်မှ ပြောသွားသည်။

“ငါတို့လည်း စိုက်သဲ့နေကျရင် နင့်စည်းပဲဟေ့။ နင့်စည်းကို မရမချင်း မစိုက်ဘူး။ မိတ္တနဲ့ ကျားမနိုင်းတွေ့ရင်လည်း ငါပြောသယ်လို့ ပြောထားဦး”
သံညလယ်တွင် ခဏတစ်ဖြုတ် နားမည် စိတ်ကူးသည်။ ယခုမူ စံမတူနှင့် မတွေ့လိုသဖြင့် အမြန်ထွက်ခဲ့သည်။ တစ်ခေါ်မျှ လျှောက်မိလျှင် ကုပ်ပေါ်တွင် ခွလျက်ပါလာသော မောင်ကောင်းစံ လှုပ်ရှားလာသည်။

“အဖေရေ၊ ဟိုမှာ ဟိုမှာ ဘဝ္ဍန်ရန်း”

ပြောပြောဆိုဆို ခုန်ဆင်းပြီးပြေးသည်။ ပုစွန်လုံးသည် မောင်ကောင်းစံ၏ အသံကို ကြားရုံဖြင့် တွင်းထဲသို့ ဝင်ပြေးလေသည်။

“တူ ထွက်ယာမ ဖမ်းမယ်အဖေ။ ကျောင့်ဖမ်းမယ်”

မောင်ကောင်းစံသည် တွင်းဝ၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေ၏။ သူ့သား သူနှင့်အတူ လိုက်ပါ ခရီးဆက်စေရန် မည်ကဲ့သို့ ပြောရပါမည်နည်း။ ကိုရွှေကျိုင်း အကြံရခက်နေစဉ် မိတ္တကို လှမ်းမြင်ရသည်။

“ဟောဟိုမှာ မင့်အစ်ကိုကြီး မိတ္တ လာနေသယ်။ သူ့ခါးပိုက်ထဲမှာ ပုစွန်လုံး ပါချင်ပါမှာ”

ကန်သင်းပေါ်တွင် မြက်လည်းမရှိ၊ လယ်ကွက်ထဲတွင်လည်း ကောက်ပင် မရှိသဖြင့် မောင်ကောင်းစံကို ထင်ရှားစွာမြင်ရ၏။ မိတ္တသည် ခဲတစ်ပစ်မျှ လှမ်းသော လမ်းကြောင်းမှ ဖဲ့ထွက်လာ၏။

မောင်ကောင်းစံသည် မိတ္တအား လှည့်ကြည့်ရုံသာကြည့်၏။ ချက်ချင်း ပုစွန်တွင်းဝဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွား၏။

“အချိန်မတော်ကြီးမှာ ဘာဖြစ်ရတာတုန်း ဟကောင်ရ”

မိတ္တသည် အနားသို့ ကပ်လာ၏။ မောင်ကောင်းစံကို ငုံ့ကြည့်သည်။ အသံမပေး။ ဘေးဘီကို လှည့်ကြည့်ပြီးမှ ပြော၏။

“သေနတ်တစ်လက် လာရောင်းနေသယ် ဘဒွေး”

ကိုရွှေကျိုင်းမှာ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် စကားမဆိုနိုင်။ “နှစ်ရာပေးရမယ် ပြောသာ တစ်ရာနဲ့ ဆစ်ထားခဲ့သယ်” ဟု မိတ္တူ ဆက်ပြောမှ မေးမြန်းစုံစမ်းရန် သတိရသည်။

“ပုလိပ်က ထောင်ဖမ်းသာ ဖြစ်နေဦးမနော”

“ပုလိပ်ကိုယ်တိုင် ရောင်းသာတဲ့ ဘဒွေးရေ။ မြင်ကွန်းဘက်က ပုလိပ်၊ ဓားပြမှုပေါ်သွားလို့ ထွက်ပြေးလာသာ”

“အဲသည်ပုလိပ် ဘယ်မှာတုန်း။ ထန်းရည်မူးအောင် တိုက်ပြီး ရိုက်လု ရအောင်”

မိတ္တူ ပြုံးပြီး ခေါင်းယမ်းသည်။

“သုံးဆင့်လာသာ ဘဒွေးရေ၊ သုံးဆင့်လာသာ။ ပုလိပ်က ဒဂုန် မှော်မှာ ရောက်နေသယ်။ သူက လက်မဆေးမှာရှိသဲ့ သူ့ညီဆီမှာ သေနတ် ထားခဲ့သယ်။ သူ့ညီက မြေနီကုန်းမှာ သွားရောင်းသယ်။ မြေနီကုန်းကလူက လွန်ချိကျွန်းက ငလန်း။ ငလန်းကမှ ကျုပ်ဆီ”

“တစ်ရာနဲ့ရရင်တော့ သင့်သားပဲ”

“ကြားလူက တစ်ယောက်တစ်ဆယ်တော့ ယူချင်မှာပဲ ဘဒွေး။ ယမ်းတောင့်သုံးဆယ်လည်း ပါသယ်။ ကျုပ်အထင်ပြောရရင် တစ်ရာ ငါးဆယ်အောက် မရလောက်ဘူး ထင်သာပဲ”

ကိုရွှေကျိုင်း စဉ်းစားသည်။

အိမ်တွင် ငွေရှိသလော။ အမေငွေကို ဖယ်လိုက်လျှင် အိမ်တွင် ငွေမရှိ။ ပဲရှိသည်။ ငရုတ်ရှိသည်။ ဆေး၊ နှမ်း ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ရွှေခက်၏ လက်ကောက်နှစ်ရန်ကို ခိုးရောင်းလျှင် သေနတ်ဖိုးရရာ၏။

“လွန်ချိကျွန်းကလူ လယ်ပြင်မှာလား”

“မနက်စောစောက အိမ်လာပြောသွားသာ ဘဒွေး။ နက်ဖြန်မနက်

လာလိမ့်မယ်။ ယူမယ်ဆိုမှ သန်ဘက်ခါမနက်ကို သေနတ်ယူလာမှာ။ ဘယ်လို အကြောင်းပြန်လိုက်ရမတုန်း”

“လိုချင်သာကတော့ အလက်နှစ်ရာလောက်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် စက်သေနတ်ပါ လိုချင်သယ်ဟေ့”

ထိုသို့ပြောရာက တစ်စုံတစ်ရာ သတိရဟန်ဖြင့် ဝမ်းသာအားရပြော၏။

“ဟေ့ ဟေ့။ မင်းအမေမှာ သူ့အစ်မ မအိုးပေးခဲ့သဲ့ လက်ကောက် ခြောက်ရန်၊ ဘယ်ကံခွက်ဆွဲကြိုးနှစ်ကုံး၊ ရွှေဘီး၊ ရွှေဆံထိုး။ အဲသာတွေ ခိုးကွာ”

မိတ္တသည် နောက်ဆုတ်ပြီး ရယ်မော၏။

“ကျုပ်တို့မှာ အရေးဟဲ့ဆို သည်အမေဆီမှာ လက်ဖြန့်ရသာပါ။ မခိုးပါရစေနဲ့ ဘဒ္ဒေးရာ”

“သလိုဆို ဖွင့်ပြောပြီး ငါ တောင်းမယ်ကွာ။ အမေဆီကတစ်ဝက်၊ အစ်မရိုးဆီကတစ်ဝက်၊ ကဲ မကောင်းဖူးလား။ သည်တော့ ယူမယ် အကြောင်း ပြန်လိုက်။ မကြိုက်ရင်တော့ မယူဘူးလို့လည်းပြော”

မိတ္တ တွေသွားပြီးမှ “ဘာမကြိုက်သာတုန်း မေးရင်ကော ဘဒ္ဒေး” ဟု ပြန်မေးသည်။

“ဒင် နဲ့နေရင်၊ မင်းတုံး မကောင်းရင်၊ တွတ်ပိချောင်နေရင်၊ ချိန်သီး ဆောင်းနေရင် စစ်တိုက်လို့ မရဘူး။ ဓားပြတိုက်လို့ပဲ ရမယ်”

“ဟေး မိဂျီတွ”

ထိုအော်သံကြောင့် တူဝရိုး အာရုံပြောင်း၏။ ပုစွန်လုံးတွင်းကို မောင်ကောင်းစံ လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားသည်။ သို့သော် သူ့လက်ထဲ၌ ပုစွန်လုံးမရှိ။ ရွံ့တွေသာ ကျန်ခဲ့သည်။

“ပုစွန်လုံးများကွာ အပင်ပန်းခံ ဖမ်းနေ။ သည်မှာ ဘယ်နှစ်ကောင် ထူမတုန်း၊ ရော့”

မိတ္တက ခါးပိုက်ထောင့်ထဲမှာ ပုစွန်လုံးအကြီးတစ်ကောင်နှင့် အသေးနှစ်ကောင် ထုတ်ယူပြီး လက်ဝါးပေါ်တွင် ဖြန့်ပြသဖြင့် ကိုရွှေကျိုင်းက အသေးတစ်ကောင် ကောက်ပေး၏။

“ရှေ့ ရှေ့ လူလေး၊ ဒါပဲယူ”

“အကောင်ကြီးပေး၊ ဒါ အယူဘူး”

ကိုရွှေကျိုင်းသည် “မင့်ထိုက်နဲ့ မင့်ကံပဲကွာ။ ကဲ ယူယူ” ဆိုကာ အကောင်သေးကို လက်ဝါးထဲသို့ပြန်ထည့်သည်။ မောင်ကောင်းစံ လက်ညှိုးထိုးသော အကောင်ကြီးသည် မောင်ကောင်းစံကို ချက်ချင်း အစွမ်းပြတော့သည်။ ပြပုံမှာ ဖမ်းညှပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖအေဖြစ်သူက အကောင်သေးကို ရွေးပေးခြင်းမှာ အညှပ်ခံနိုင်စေရန် ဖြစ်ချေ၏။ ယခု အကောင်ကြီး ညှပ်ပြီ။ အော်လျှင်၊ ငိုလျှင် ရိုက်ရန် ကိုရွှေကျိုင်း လက်ဝါးဖြင့် ရွယ်ထား၏။

မောင်ကောင်းစံ မငို၊ တစ်ချက်သာတွန့်သွားပြီး ပုစွန်လုံး၏လက်မကို ဖဲ့ပစ်သည်။ “နာယိုက်တာ” တစ်ခွန်းသာပြောသည်။

“ဘဒ္ဒေးထက် သာမယ့်ကောင်ပဲ” ဟု မှတ်ချက်ချရင်း မိတ္တ ရယ်မောထွက်ခွာသွားလေ၏။ ကိုရွှေကျိုင်းမှာ သူ့သားရှေ့တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် “အဖေနဲ့ မင့်အစ်ကိုမိတ္တ၊ ဘာတွေပြောနေတုန်း” ဟု ကြိုတင်နှုတ်ပိတ်ရန် စကားစတင်ရသည်။

“ပယိတ်တွေ ဒညတိုက်တဲ့ကြောင်း အဖေတို့ကျောနေတာလေ”

“နောက်ကော ဘာကြားသေးတုန်း”

“ဘဗျန်ရုံးက ချောင်းကြည့်ယာနဲ့ အနော် အတိတော့ဘူး”

ကိုရွှေကျိုင်း စိတ်အေးသွားသော်ငြား သေချာစေရန် မှာကြားရသေး၏။

“တောစကား တောပျောက်၊ တောင်စကား တောင်ပျောက်တဲ့” အဖေနဲ့

မင့်အစ်ကိုပြောနေသာ ဘယ်သူမှမပြောနဲ့။ မင့်အမေကိုတောင် မပြောနဲ့။”
 ထိုသို့ စေ့စေ့စပ်စပ် မှာကြားအပြီးတွင်ကား ကိုရွှေကျိုင်းမှာ စိတ်လက်
 ပေါ့ပါးသွားသည်။ သားကိုထမ်းလျက် လေတချွန်ချွန်ဖြင့် ပြန်လာ၏။
 ရွာသူရွာသားများသည် အေးဆေးစွာ သွားလာဝင်ထွက်နေကြ၏။
 ကိုရွှေကျိုင်းသားအဖကို အချို့ နှုတ်ဆက်၏။ အချို့လည်း ပြုံးပြ၏။ တစ်စုံ
 တစ်ရာ မသင်္ကာသော အကြည့်မျိုးမရှိ။ သူကြီးကျော်ဆင့်၏အစ်ကို တော
 ကျော်သည်ပင် စိုက်စိုက်စိုက်စိုက်နှင့် သူ့လမ်းသူသွားသည်။ ကိုရွှေကျိုင်းတို့
 တူဝရိုး သေနတ်ဝယ်ရန် ညှိနှိုင်းနေကြသည်ကို ရိပ်မိဟန်၊ သိရှိဟန် မပြကြပေ။

ငွေလမင်းသည် လင်းရောင်ပြပြီးလျှင် ပြန်လည်ငုပ်ပျောက်သွားလေ၏။
ကိုရွှေကျိုင်းသည် ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်၏။ ခဲနေမည်းနေသော မိုးသား
တိမ်လိပ်တွေ။

‘ကွာ၊ သည်မိုးကလည်း ကနေ့ညကျမှ’

ကိုရွှေကျိုင်းရင်ထဲ၌ ဘလောင်ဆူနေ၏။ မိုးရွာကြီးထဲတွင် တိုက်ပွဲ
ဆင်ရလျှင် သေနတ်မီး မကူးမည်ကို စိုးရိမ်သည်။ မိုးရွာလျှင် ချောင်းတွေ
ရေကျလာမည်။ အသွားအလာ ခက်တော့မည်။

အိမ်အောက်တွင် ရွာထဲက မိန်းမတွေ ပြည့်နေ၏။ အမေ့ကွပ်ပျစ်၏
တောင်ဘက် တစ်လံကွာတွင် မီးနေခန်းရှိသည်။ ရွှေခက်မှာ မီးနေခန်းထဲသို့
ရောက်နေပြီ။ အမေသည်လည်း မီးနေခန်းဝတွင် ပုတီးတစ်ကုံးကိုင်လျက်
အင်္ဂုလီမာလ ပရိတ်တော်ကို အခေါက်ခေါက်အခါခါ အပြန်အလှန် ပုတီး
စိပ်နေသည်။ ကိုရွှေကျိုင်းမှာ မီးနေခန်းဘက်သို့ တစ်ချက်တစ်ချက်

လှမ်းကြည့်ကာ အိမ်ရှေ့တွင် လမ်းလျှောက်နေငြား မယားအတွက် မကြောင့်
ကြပေ။ အချိန် စောသေးသောကြောင့် လူယောင်ပြနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

မောင်စိတ်ကောင်းသည် ဘွားအေရင်ခွင်တွင် သွားထိုင်ရာက မရိုးလက်
ထဲသို့ ရောက်သွား၏။ မရိုးလက်ထဲမှ တစ်ဖန် မမြဲဖူးထံ ရောက်သွားသည်။

အလင်းရောင် ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ကိုရွှေကျိုင်းသည် တိမ်ဖြူကျကျများကို ဝမ်းသာအားရ မော့ကြည့်
ပြီးနောက် မရိုးအနားသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။

“အမေမေးရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အစည်းအဝေးရှိသယ်လို့
ပြောလိုက်”

“အမေ့ထာဘီစကို နားမှာပန်သွား ကိုရင်”

မရိုးသည် သူ့မောင်က သူ့ထံသို့ သေနတ်ဖိုးလာတောင်းသဖြင့်
မအေ့ထံတွင် လက်ကောက်လေးရန် သွားပေါင်ပေး၏။ မအေက အပေါင်
မယူဘဲ ငွေတစ်ရာငါးဆယ် ထုတ်ပေးလိုက်၏။ သို့ကြောင့် သူ့အကြံကို
မရိုးသိသည်။

ကိုရွှေကျိုင်းသည် ဓားကို စလွယ်သိုင်းလျက် ပုဆိုးကို ကျောပေါ်
လွှားထားသည်။ ခမောက်ဆောင်းထားသည်။ ရွှင်လန်းပေါ့ပါးစွာဖြင့် အရှေ့
တံခါးသို့ ဦးတည်ထွက်ခဲ့သည်။ သည်အချိန်တွင် မင်းပြေးချောင်းထိပ်၌
လူများ တဖွဲဖွဲ ရောက်နေလောက်ပြီ။

ရွာတံခါး တစ်ခြမ်းဟထားသည်။ ရွာတံခါးပိတ်တော့မည့် လက္ခဏာ
ဖြစ်သည်။

“ကိုရင်ရေ ကိုရင်၊ အမေ မူးလဲလို့”

တံခါးအပြင်ကို လှမ်းပြီးသော ခြေလှမ်း ဆုတ်မိ၏။ မရိုးအသံ
ထင်ရဲ့ဟု ရွာထဲသို့ နားစွင့်၏။ ဟုတ်သည်။ မိရိုးအသံ။

“ကိုရင်ရေ၊ အမေ မူးလဲလို့တော်ရေ။ ကိုရင် ကိုရင်”

ကိုရွှေကျိုင်းသည် သုတ်ခနဲ တံခါးကို ကျောပေးသည်။ မှောင်ပြက် ထဲမှ ပြေးလာနေသော မိန်းမသဏ္ဍာန်တစ်ခု။

“ကိုရင်ရေ၊ အမေ မူးလဲလို့။ ကိုရင်ရေ အမေ....”

ထနောင်းကုန်းတောစပ်မှ သေနတ်နှင့်စောင့်နေမည့် မိတ္တူ ကျားမနိုင် တို့ကို ကိုရွှေကျိုင်း သတိမရတော့ပါ။

သွေးသောက်ကြီး ဦးမိုးကောင်းသည် မီးနေဆဲ မယားနှင့် သားကို ကျောခိုင်းကာ စစ်ထွက်ခဲ့သည့်နည်းတူ၊ သူ့သားအငယ်ဆုံး ကိုရွှေကျိုင်း လည်း မီးနေခန်းထဲရှိ မယားကို နောက်ဆံမတင်း။ သို့သော် အမေ ဆိုသော အခါ မင်းပြေးချောင်းစပ်မှ စောင့်နေမည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကိုပါ အမှတ် မရတော့ချေ။

“အစ်မ၊ အမေ ဘာဖြစ်သတုန်း”

ပြေးလာသူထံသို့ ကိုရွှေကျိုင်း ပြေးသည်။

“အမေ.... အမေ.... ထိုင်နေရင်းက တုံးခနဲ လဲသွားသတော့”

“သည်တော့ ဘာဖြစ်သတုန်း”

မရိုးမှာ မောပန်းနေသဖြင့် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြေရ၏။

“ကျုပ်ရော၊ အနားကလူတွေရော ဝိုင်းပွေ့ပြီး ယပ်ခတ်ပေးကြသာ။ သတိ သတိ....”

“သတိ လည်လာပြီလား၊ ဘာဖြစ်သတုန်း”

“ဦးဇင်းကောလို့မေးပြီး သတိလစ်သွားသယ်”

တဟီးဟီး ငိုချလိုက်သည့်အတွက် “အိမ်ပြန်တော့။ ငါ ဆရာသန့် ပင့်ချေမယ်” ပြောပြီး ပြေးတော့သည်။ ကိုရွှေကျိုင်း၏အာရုံဝယ် အမေသာ ရှိသည်။ “အမေ သတိလည်ပါစေ၊ ကောင်းလာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ” ဆုတောင်းသည်။ ဆုတောင်းသံသည် အသံမြည်လာသလော၊ ရင်ထဲတွင် မြို့နေသလော မသိပါ။

ဆရာသန့်၏ဇနီးသည် မီးခွက်ကြီး မှိုင်းတလူလူအောက်တွင် သံဆုံ တစ်လုံးဖြင့် တကျောင်ကျောင် တအုန်းအုန်း ဆေးထောင်းနေ၍ သူ့ဘေးတွင် ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးခဲလျက် ဆေး 'ချ' နေသူမှာ ဆရာသန့်ဖြစ်၏။

“ဆရာ ဆရာ၊ ကျုပ်အမေ မူးလဲသွားလို့။”

မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ကာ ကိုရွှေကျိုင်း အမောတကောပြော၏။

“မူးလဲသွားသာ ငါက ဘာလုပ်ရမှာတုန်း ကျိုင်းကောင်ကြီးရ”

ခွပြောသည်လည်း မမည်၊ သရော်သည်လည်း မဟုတ်။ ရင်၌ မီး တောက်နေသူအတွက်ကား ဒေါသထွက်ဖွယ် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မိမိစကား မပြည့်စုံကြောင်း ကိုရွှေကျိုင်း ချက်ချင်း သတိရ၏။ စကားပြင်၏။

“ဆရာသန့်၊ ကျွန်တော့်အမေ ထိုင်နေရာက မူးလဲသွားလို့။ တစ်ဆိတ် လိုက်ပြီး ကြည့်ပေးပါခင်ဗျား။”

“အေး၊ လိုက်ရသာပေါ့။”

ဆရာသန့် ထရပ်သည်။ အိမ်ပေါ်တက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ “ညည့်ဘာသာပဲ ချလိုက်ပေတော့ဟေ့။ မိုးရွာလာရင် အစေးပေါက်ကုန် မယ်နော်။ မပြီးမချင်း ထောင်းလိုက်ချလိုက် လုပ်စမ်း” ဟု ငုံ့ကြည့်ပြီး မှာကြားသည်။ မှာကြားပြီးမှ အိမ်ပေါ်တက်သည်။

လူနာရှင်မှာ မည်မျှပင်ပျာယာခတ်နေငြား ဆရာသန့်ကား အေးဆေးစွာ မျက်နှာသစ်သည်။ အဝတ်လဲသည်။ ဘုရားကန်တော့သည်။ ထို့နောက် ကိုရွှေကျိုင်းထံ ဆေးအိတ်ကမ်းပေးပြီး ရှေ့မှဆင်းလာခဲ့လေ၏။

ကိုရွှေကျိုင်းတို့အိမ်တွင် လူတွေ့ပြည့်နေ၏။

“အမယ်လေး သေရချည်ရဲ့။ အမေရေ အမေ့သားကော။ ဦးရင်ကို ခေါ်ပေးကြပါ။ ဦးရင်။ အမယ်လေးလေး။”

မီးနေခန်းထဲမှ ရွှေခက်၏အသံသည် ထဲဝင်ပြင်ထွက် ပျာယာခတ်နေ သူများ၏ တီးတိုးသံကို ထွင်းဖောက်ပျံ့ဝဲလာ၏။ ဒေါ်မင်းဘော်၏

ကွပ်ပျစ်ပေါ်နှင့် ဘေးဘက်များတွင် လူသုံးလေးဆယ်ရှိငြား အသံမထွက်။ မရိုးနှင့် မြဖူးတို့ ပွေ့ထားသည့် ဒေါ်မင်းဆော်ကိုသာ တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေကြသည်။

“ယပ်သိပ်မခတ်နဲ့၊ အအေးမိသွားဦးမယ်”

မမြဖူးအမေ ဒေါ်မယ်ငြိမ်း သတိပေးသဖြင့် မြဖူးမှာ ယပ်တောင်ကို ချထားလိုက်ရ၏။ မရိုးမှာသော် “အမေ၊ အမေ” ဟု ခေါ်လိုက်၊ အမေ့နဖူးမှ ချွေးသီးတွေကို သုတ်လိုက်၊ အိမ်ရှေ့သို့မျှော်လိုက် ဗျာပါမီးတောက်နေ၏။

အံ့နေသောလူတွေ ရဲ့သွား၏။

“ကြွပါဆရာ၊ ကြွပါ”

မီးနေသည်၏မိခင် ဒေါ်မယ်ဝါးသည် ဆေးဆရာအား ဖိတ်ခေါ်ရာက သမီး၏ မီးနေခန်းသို့ ပြေးသွားပြန်၏။

“လဲသွားပြီးကတည်းက တစ်ကြိမ်ပဲ သတိလည်လာပါသယ် ဆရာရယ်”

အားကိုးစရာမှာ နာမကျန်းသူအတွက် ဆေးဆရာသာဖြစ်၏။ မရိုးမှာ အားကိုးကို မြင်ရသောအခါ ငိုသံဖြင့် ပြောပြီး ငိုချလိုက်လေ၏။

ဆရာသန့်သည် လူနာရှေ့တွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး လက်ကောက်ဝတ် သွေးကို စမ်းသပ်သည်။ “အင်း” တစ်ချက်မြည်ရင်း ကိုရွှေကျိုင်းထံ လက် လှမ်းသည်။ ဆေးအိတ်၏ ဘေးအိတ်ထဲမှ ဝါးဆစ်ဘူးသေးတစ်ဘူး ထုတ်သည်။ ဆေးမှုန့် ပါလေခါမျှကို လက်ဝါးထဲထည့်သည်။ လူနာ၏ နှာဝတွင် တွေ့ပေးသည်။

အပ်ကျသံကို ကြားနိုင်သည်။ အာရုံအားလုံးမှာ လက်ဝါးထဲရှိ လှုပ်ရွှ နေသည့် ဆေးမှုန့်များထံမှာချည်း စုရုံးနေ၏။ ဆရာသန့်သည် လူနာ၏ မျက်ခွံများ လှုပ်ရှားလာချိန်၌ ပါးစပ် လေဖြင့် မှုတ်လျက် ဆေးမှုန့်များကို လူနာ၏နှာခေါင်းတွင်းသို့ မှုတ်သွင်းလိုက်လေ၏။

“မောင်ကောင်းစံ၊ လူကလေး”

မျက်ခွံလည်းပင့်၊ အသံလည်း ထွက်လာ၏။

“အမေ့မြေး ပုခက်ထဲမှာ ရှိပါသယ်အမေ”

ဒေါ်မင်းဘော်သည် အံ့နေသူများကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ရာက “ရွှေခက် မွေးပြီလား၊ ဘာလေးတုန်း၊ မိရိုးတို့ ဦးဇင်းတို့ကော”ဟု တိုးမြင့်လာသောအသံဖြင့် မေးသည်။

“သမီးသည်မှာလေ အမေရဲ့။ ကိုရင်လည်း”

ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ခု။

လူအားလုံး တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကိုရွှေကျိုင်းသည် အမေ့လက်ကို ပြေးဆုပ်ရာက မီးနေခန်းဘက်သို့ ထပြေးသည်။

“ရွှေခက်၊ မကြောက်နဲ့ ငါရှိသယ်”

ထို့နောက် အိမ်ရှေ့သို့ပြေးသည်။ ချက်ချင်း ဒေါ်မင်းဘော်ရှေ့သို့ ပြန်ရောက်လာပြီး လက်ကိုဆုပ်ထား၏။

“ပုလိပ်တွေ မူးရမ်းနေသာ ထင်ပါသယ်အမေရာ”

ထိတ်တတ်လန့်တတ် စိုးရိမ်တတ်သော အမေ့အား အားပေးလိုက်ရငြား ‘ဘယ်က သေနတ်သံပါလိမ့်’ ကိုရွှေကျိုင်း စဉ်းစားနေသည်။

“မဆိုင်သူမကပ်နဲ့၊ ငါတို့ ဂဠုန်တွေဟေ့၊ တံခါးဖွင့်စမ်း”

ထိုအသံပေါ်လာသည့်ခဏတွင် ကိုရွှေကျိုင်း သုတ်ခနဲ ထပြေးခဲ့သည်။ အသံလာရာအရပ်သို့ကား မဟုတ်။ သူကြီးအိမ်သို့ ဖြစ်သည်။

“တောကျော်ရေ မောင်းထုပါဟ။ ဓားပြ ဓားပြ၊ မောင်းထု မောင်းထု။ ဟေ့ တောကျော် တောကျော်”

ခြံတံခါး ပိတ်ထားသဖြင့် ကိုရွှေကျိုင်းမှာ ကုန်းပြီးအော်နေရသည်။

“တောကျော်ရေ ဓားပြ ဓားပြ။ တံခါးဖွင့်ပါ၊ မောင်းထုပါ၊ ဓားပြ ဓားပြ”

အိမ်လှေကားထိပ်တွင် တောကျော်၏မယား ပေါ်လာသည်။ သူ
လာပြီး ဖွင့်ပေးသလော၊ ကိုရွှေကျိုင်းပင် တံခါးကိုကျော်တက်သလော။
မမှတ်မိတော့ပါ။ အိမ်ပေါ်သို့ ကိုရွှေကျိုင်း ရောက်လာသည်။

“ဘာဖြစ်လာတာတုန်း၊ ညကြီးသန်းခေါင်မှာ”

ချဉ်စုတ်သော စိမ်ရည်နဲ့နှင့်အတူ ရောက်လာသူမှာ တောကျော်။
သူကြီးမှာ ဂဠုန်ကြောက်သောကြောင့် မြို့တက်နေရရာ တောကျော်ကိုပင်
သူကြီးဟု သဘောထားနေရ၏။

“သေနတ်သံ မကြားဖူးလားဟ။ ဓားပြတွေ၊ ဒါကြောင့် မောင်းထု
ခိုင်းသာ”

“မင့်လူတွေဓားပြတိုက်သာ မင်းကမကူဘဲ မောင်းထုမယ် ဟုတ်လား”

နှင့်တံကိုင်လိုက်၊ သစ်ဖျဉ်းဓားမကြီးဆုပ်လိုက်ဖြင့် ကြမ်းတမ်း
နေသော လက်ဝါးကြီးသည် တောကျော်၏ ပါးပေါ်သို့ ပြင်းထန်စွာ
ကျရောက်သည်။ ဖြန်းခဲ အသံနှင့် ဒုန်းခဲအသံများ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင်။

တောကျော်မှာ အိမ်တိုင်နှင့် နောက်စေ့ ဆောင့်မိသဖြင့် ရှေ့သို့
ပြန်လည်ယိုင်ထိုးလာ၏။ ကိုရွှေကျိုင်းမှာ မြောက်တက်လာသော ဒူးနှင့်
သူ့ရင်ဝကို ဆုံမိမှ ပုံကျသွားလေ၏။

ချက်ချင်း သူကြီး မောင်းထုသံပေါ်လာ၏။ ကိုရွှေကျိုင်းသည်
“ဓားပြဗျို့၊ ဓားပြ။ အရှေ့တံခါးမှာ” ဟုလည်း အော်သည်။ မောင်းကိုလည်း
ထုသည်။

မီးရောင်များ လက်ခဲနဲ့ ရဲခဲနဲ့ ရွာတွင်းအနှံ့ ပေါ်လာသည်။ အိမ်တိုင်း
တွင် မီးကွင်း မီးတုတ် နှစ်ဖက်ချွန်များ ခဲအိတ်များ အသင့်ထားရသည်။
ယခု ထိုမီးတုတ် မီးကွင်းများကို ထွန်းညှိကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသူများ၏
ရှေ့ဆုံးမှ ဆယ်အိမ်ခေါင်းများ ပါလာသည်။

သေနတ်သံများပေါ်လာပြန်သည်။ ဆဲဆိုသံများကိုပါ ကြားရသည်။

“သူတို့မှာ သေနတ်ပါသယ်”

တစ်ယောက်ကပြောသဖြင့် “လုပ်သေနတ်ကိုကြောက်ရင် တစ်ရွာလုံး ပြာကျမယ်။ လာကြ၊ ကျုပ် ရှေ့က တိုက်မယ်” ဟု ကိုရွှေကျိုင်း အော်ကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းပြေးလာ၏။

“ဂဠုန်လို့ အော်သံ ကြားသနော ဦးဇင်း”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထွက်တိုက်မယ်၊ လာကြ။ သွေးသောက်စုကို သလို စမ်းလို့ရရီးလား၊ လာကြဟေ့”

ကိုရွှေကျိုင်းမှာ ခမောက်မချွတ်ရသေး။ ကျောပေါ်မှာ လွှားထားသည့် ပုဆိုးကိုလည်း မေးတွင် သိုင်းချည်ထားရာ မဖြုတ်ရသေး။

“လာကြဟေ့၊ သွေးသောက်စုရွာအကြောင်း ပြကြစို့ဟေ့”

ကိုရွှေကျိုင်းသည် အော်ဟစ်ရင်း ရှေ့မှပြေးလာ၏။ ပြေးလာရင်းက ကျန်လူတွေ ထွက်ပြေးမည်စိုးသဖြင့် လှည့်ကြည့်ရသေး၏။

“တံခါးမဖွင့်ရင် တစ်ရွာလုံး ပြာကျသွားမယ်”

ကြိုးဝါးသံအဆုံးတွင် သေနတ်သံပေါ်လာပြန်သည်။

ကိုရွှေကျိုင်းသည် မီးတုတ်မီးကွင်းများကို မြေတွင် အစိုက်ခိုင်းသည်။ ခဲကိုင် နှစ်ဖက်ချွန်ကိုင်များကို မှောင်ထဲတွင် အသင့်နေခိုင်းသည်။ ထို့နောက် ကင်းတဲသို့ ပြေးလာသည်။

“ဓားပြ ဘယ်လောက်များတုန်း”

“တစ်ကျိပ်ကျော်မလားပဲ”

“တံခါးရွက်နှစ်ရွက်ကို ပြေးဖွင့်ပြီး ဘေးမှာကပ်နေ”

“သေနတ်နဲ့ပစ်မှဖြင့်”

“မပစ်အောင် ပါးစပ်ကပြောပေါ့”

“ဟေ့၊ တံခါးဖွင့်ဆိုတာ မရဖူးလား”

“လာပါပြီဗျာ လာပါပြီ၊ ဖွင့်ပေးပါ့မယ်”

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ကင်းသမားနှစ်ယောက်သည် အသံပေးလျက် ပြေးသွားသည်။ တံခါးကျည်ကို ဆွဲဖြုတ်အပြီး၌ တံခါးရွက်ကိုဆွဲလျက် အပြေးအလွှား ဖွင့်သည်။ မှောင်ထဲသို့ သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးဝင်သည်။

ဓားပြများသည် မအေတွေ၊ ငါတွေ မိုးမွန်အောင်ဆဲကာ တံခါး အတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ကိုရွှေကျိုင်းသည် ကင်းတဲဘေးတွင် ပုကပ်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ သေနတ်မည်မျှ၊ လူမည်မျှ။

“ရိုးရိုးဓားပြ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ ဂဠုန်ကွ။ နင်တို့လင်တွေကို ဖက် မထားရင် အားလုံး မုဆိုးမဖြစ်ကုန်မယ်”

ပြောအပြီး၌ သေနတ်ကိုထောင်ပြီး ဖောက်သည်။ သေနတ် တစ်လက် တည်းဖြစ်သည်။ ဓားပြတွေ ဝါးတစ်ရိုက်ကျော် လွန်သွားပြီ။

“သည်အိမ်ကို ပထမတက်ကြရအောင်ဟေ့”

ထိုအချိန်တွင် ကိုရွှေကျိုင်းသည် တံခါးသို့ပြေးသည်။ တံခါးရွက် တွေကို ဆွဲပိတ်သည်။ တံခါးကျည်ထိုးအပြီး၌ ကုန်းအော်တော့သည်။

“လုပ်သေနတ်ကြီးဟေ့၊ ချကြပါတော့လား”

နှစ်ဖက်ချွန်များနှင့် အုတ်ခဲကျိုး ကျောက်စရစ်ခဲများ၊ မီးရောင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာချေတော့၏။ ဓားပြများ အငိုက်မိပြီ။ ရွာတံခါးသို့ သုံးယောက် ပြေးလာသည်။ သေနတ်သမားများက ခဲနှစ်ဖက်ချွန်လာရာဘက်သို့ သေနတ် ထိုးချိန်၏။ ဝါးချွန်တစ်ချောင်းက နားထင်ကို ဝင်ဆောင့်၏။

“ခုတ်ကြပါတော့လား၊ သတ်ကြပါတော့လား”

တံခါးရှိရာသို့ ပြေးလာသူသုံးယောက်ကို ကိုရွှေကျိုင်းက ဆီးဆို့ သည်။ တစ်ယောက်ကို စလွယ်သိုင်းခုတ်ချ၏။ နောက်သို့ ဆုတ်ပြေးသူ နှစ်ယောက်တွင် တစ်ယောက်၏ တံကောက်ကြောကို ခုတ်လွှတ်လိုက်၏။

“တော်ပြီ တော်ပြီ”

သွေးရဲသံရဲ ဓားပြများ၊ ထိုင်ရှိခိုးနေသော ဓားပြများအား ဆယ်အိမ်

ခေါင်းတွေက ကာကွယ်ထားရတော့သည်။ ကြောက်ပါပြီဟု ပြောခြင်းသည် ခုခံလိုသည့်သဘောဟု မေးဘိသကဲ့သို့ ထိုင်ပြီးရှိခိုးခါမှ လက်စွမ်းပြသူတွေ ပေါ်လှ၏။

ထွက်ပြေးသော ကင်းသမားနှစ်ယောက်သည် ဓားကိုမြှောက်ပြီး ဒေါသတကြီး ပြေးဝင်လာ၏။

“တော်ကြ တော်ကြ။ ဓားပြတွေ ထောင်မကျဘဲ ငါတို့ ထောင်ကျ နေမဟ”

ကိုရွှေကျိုင်း ဓားဖြင့်ဟန်တားတော့မှ ရိုက်သံနှက်သံများ တန်၏။ ကိုရွှေကျိုင်းသည် မီးကွင်းတစ်ကွင်းကိုပြေးယူသည်။ သူသေတွေ၏ မျက်နှာကို စစ်ဆေးသည်။ သွေးသောက်စုနယ်တွင် မရှိသောမျက်နှာတွေ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဒဏ်ရာရသူများကို ကြည့်ပြီးသောအခါတွင်မူ သူ့ရင်ထဲမှ အလုံးကြီးကျသွားပြီ။

သူ့ရင်ထဲတွင် ကြီးထွားနေသော အလုံးကြီးမှာ သွေးသောက်စု တိုက်နယ်သား ဝံသာနဂဠုန် တစ်ယောက်တလေ ပါနေမည် စိုးရိမ်ခြင်း ပေတည်း။

သူ့လူတွေကို သူ မယုံ၍ မဟုတ်။ ယုံသည်။

ယုံကြည်သော်ငြား အသောက်အစားဖက်သူသည် သေရည်ကလေး ဝင်သွားလျှင် စိတ်ပြောင်း၏။ ထိုသူ၏ လက်ထဲသို့ သေနတ်ရောက်သွားလျှင် ဆိုးရွားစွာ ပြောင်းလွဲနိုင်၏။ အကယ်၍သာ ယခုမိသော ဓားပြ ၁၂ ယောက် တွင် သွေးသောက်စုတိုက်နယ်သား ဝံသာနတစ်ယောက် ပါနေခဲ့လျှင် သူသည် ရှက်လွန်းသဖြင့် သေပေလိမ့်မည်။

ယခု သူ့ရင်ထဲမှာ အလုံးကြီးကျသွားပြီ။

အလုံးကြီးကျသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း အသိဝင်လာသည်။

‘အမေ’

‘ငါ ထပြေးလာတော့ အမေ သတိမရသေးဘူး။ အဲ ရပြီ ရပြီ’

စိတ်အေးစရာ သတိဝင်လာငြား သူပြေးသည်။ ပြေးပြီးမှ ပြန်လှည့်လာကာ “ကြည့်လုပ်ကြပေတော့ဟေ့။ အမေ နေမကောင်းဘူး။ ရွှေခက်မီးဖွားနေသယ်” အော်သည်။ အိမ်ဘက်သို့ပြေးသည်။

အိမ်ပိုင်းထဲသို့ ခြေချလျှင်ချချင်း ကြားရသောအရာမှာ ကလေးငိုသံ။ အားရပါးရ ဟစ်ငိုနေသော ကလေးပေါက်စ၏အသံ။

“ဘာလေးတုန်း၊ ဘာလေးတုန်း”

ဝမ်းသာအားရမေးငြား ဖြေသူမရှိ။ မီးနေခန်းအတွင်း လူတွေ ပျာယာခတ်နေသည်။ ပြင်းထန်သော နှုတ်ခွင်းရနံ့သည် အိမ်ဝအထိ လွင့်လာ၏။ ဖြေသူမရှိ၍ လူကိုယ်တိုင်သွားသည်။

“သွား သွား၊ ယောက်ျားဝင်လို့ မကောင်းဘူး”

ဝမ်းဆွဲကြီးက အခန်းထဲမှ ခေါင်းထုတ်ပြော၏။ ကလေး၏ငိုသံ တိတ်သွားသည်။ ကြိတ်ပြီး ငိုရှိုက်နေသောအသံများ။

ကလေးငိုသံကြောင့် ကိုရွှေကျိုင်း သတိမမူခဲ့သော ငိုသံတွေကို ယခု ကြားရပြီ။

“အမေ အမေ၊ အမေ ဘယ်လိုနေတုန်း”

“အမေရေ အမေရဲ့။ ကိုရင် ပြန်ရောက်လာပြီတော့”

မရိုးသည် သံကုန်ဟစ်ပြီး ငိုချလိုက်လေ၏။

“အမေ အမေ”

ကိုရွှေကျိုင်းသည် အမေ့ကို ပြေးပွေ့သည်။ လှုပ်၍ လှုပ်၍ခေါ်သည်။ ပါးချင်းကပ်ထားပြီး လက်ကောက်ဝတ်ကို စမ်းကြည့်သည်။

“အမေ မသေဘူး။ မသေဘူး”

ထိုသို့ပြောရင်း သွေးကို သေချာစွာစမ်းကြည့်၏။ သွေးမတိုးတော့ပါ။ ကပ်ထားသောပါးပြင်သည် အေးစက်လာ၏။

“အမယ်လေး၊ အမေ သေပါပေါ့လား”

ကိုရွှေကျိုင်း ကုန်းအော်ငြား မျက်ရည်မထွက်။ သူ့အဖေအစ သူ့အစ်ကိုတွေအဆုံး မည်သူမျှ မျက်ရည် မထွက်။

သို့တစေ ကိုရွှေကျိုင်း ငိုချင်သည်။ မျက်ရည်တွေ စိုရွဲ၊ နှပ်တွေ ပေလူးပြီး ဦးဆံဖားလျားဖြင့် ငိုချင်သည်။ သည်သို့ငိုမှ အမေကို သူ မည်မျှ ချစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်မည်။

“သားကို ထားခဲ့ပြီလား အမေရ”

အသံထွက်လာငြား မျက်ရည်မထွက်။ ရင်၌ မချိမဆုံး နာကျင်ပါလျက် မထွက်သော မျက်ရည်သည် အသားနာကျင်ပါမူ ထွက်လာတန်ရာ၏။ သို့ကြောင့် အမေရုပ်ကလာပ်ကို အသာအယာချသည်။ အမေဘေးရှိ အိမ် တိုင်ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ပြေးဆောင့်သည်။

ကိုရွှေကျိုင်း နဖူးမကွဲပါ။ ကိုမြတ်သာဦး လက်ဖျံနှင့် ဆီးခံလိုက် သဖြင့် ဖြစ်၏။ သူသည် ဒေါ်မင်းဘော်၏ တူဖြစ်ငြား ဝမ်းကွဲအစ်ကို ကိုရွှေကျိုင်းတို့နှင့် စိတ်မညီပါ။ သူသည် ဝံသာနုအရေးတွင် စိတ်မသန် သောကြောင့် ဂဠုန်ဖြစ်မလာပါ။

သို့အတွက် မိုးနတ်ကုန်းကိုစီးမည့် အစီအစဉ်၌ သူ မပါ။ သူကဲ့သို့ သော လူများကြောင့်လည်း ရွာကို ဓားပြမတိုက်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့အစ်ကိုကို ပြေးဖက်ထားသည်။

“သလို မလုပ်ပါနဲ့အစ်ကို၊ မလုပ်ကောင်းပါဘူး”

မီးနေခန်းဘက်သို့ ရောက်သွားပြီး အခန်းဝတွင်ထိုင်ကာ ပြောဆို ညွှန်ကြားနေသော ဆရာသန့် ထသွားပြီ။

အသုဘနေရာ၌ အသုဘပြင်သူများ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည့်နည်းတူ မီးနေခန်းထဲ၌လည်း မိန်းမတွေ ထွေးလုံးနေရာက “အမယ်လေး ညီမရဲ့” မဆယ်၏အော်ငိုသံကြီး ထွက်ပျံလာလေ၏။

“သမီး သမီး၊ ရွှေခက်”

မရွှေခက်၏အမေ ဒေါ်ဝါး၏အသံသည် ကိုရွှေကျိုင်းအား ပုတ်ခတ်၏။
“အမယ်လေး၊ သမီးလေး မရှိတော့ပါကလား” အော်သံပေါ်လာသောအခါ
ကိုရွှေကျိုင်း ခုန်ထ၏။

မအော့အတွက် လောင်သောမီးတွင် မယားမီး ထပ်ဆင့်သည်။ သူ့
တစ်ကိုယ်လုံး ချာချာလည်နေသည်။ ဆေးရှိသူ ယောက်ျားတွေ မီးနေခန်းတွင်း
မဝင်ရဟူသည်များကို သူ နားမဝင်တော့ပါ။

“အစ်ကို အစ်ကို၊ သတိထားပါဗျာ”

မြတ်သာဦး ဆွဲ၍ မရ။

“ဟဲ့ဟဲ့ လုပ်ကြပါဦး”

မိန်းမတွေ၏ အော်သံများလည်း အရာမရောက်။ ကိုရွှေကျိုင်းသည်
နနွင်းမိုင်းမွန်နေသော၊ ဆေးနံ့ထောင်းထောင်းထနေသော ရွှေခက်အလောင်းကို
ပြေးပွေ့သည်။ ထိုအခါတွင်မှသာ မျက်ရည်စက်လက် ဖြစ်နေသော မိန်းမ
များမှာ အပြေးအလွှား အုပ်ဆိုင်းဖယ်ရှားရသည်။

“ရွှေခက် ရွှေခက်၊ ဟဲ့ ရွှေခက်”

လှုပ်၍ လှုပ်၍ ခေါ်သည်။ မရွှေခက်မှာ ပျော့ခွနေသည်။ သို့အတွက်
ကိုရွှေကျိုင်းသည် ယောက္ခမအပါအဝင် မိန်းမတွေကို လှည့်ကြည့်သည်။

“မသေဘူး မသေဘူး။ ရွှေခက် မြောနေသာ။ လုပ်ကြပါဦး”

ဒေါ်ငြိမ်းနှင့် ဒေါ်ဝါးတို့လည်း ဟုတ်လိုဟုတ်ငြား ချဉ်းကပ်လာသည်။
ရင်ကို စမ်းသည်။ လက်ကို စမ်းသည်။ နှာဝ၌ ဝှမ်းစ တော့သူတော့သည်။

“မရှိတော့ပါဘူးတော့။ အမလေး သွားရှာပါပေါ့လား”

ဒေါ်ငြိမ်းသည် ပြောပြောဆိုဆို သံကုန်ဟစ်၍ ငိုလေ၏။ ထိုအချိန်
တွင် “အမေရေ အမေရဲ့” ဟူသည့် မရိုး၏အသံ ပေါ်လာပြန်သောအခါ
ကိုရွှေကျိုင်း အရူးမျက်လုံးဖြင့် ဘေးဘီသို့ကြည့်၏။ “အမေ အမေ” ဟု

အော်ကာ မရွှေခက်ကို လွှတ်ချ၏။

“အမေ အမေ။ အမေ သေပြီ၊ ရွှေခက် ရွှေခက်လည်း သေပြီ”

မီးနေခန်းထဲမှ ခုန်ပေါက်ပြေးထွက်၏။

“မြတ်သာဦးရေ လုပ်ပါဦး”

ယောက်ျားတွေ အများအပြား ရောက်ရှိနေကြသော မြတ်သာဦး၏ အမည်ကိုသာ အော်မိကြ၏။ သို့စဉ်တွင် ထွန်းပြည့်နှင့် ငွေခဲတို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသည်။

သူတို့သည် မိုးနတ်ကုန်းရှိ ကင်းဂတ်ကို စီးနင်းရန် သွားသူများ ထဲတွင် ပါဝင်၏။ သည်မှာ သည်ပုံဖြစ်နေနှင့်လိမ့်မည်ဟု သူတို့မသိ။ မသိသောကြောင့် ပြေးဝင်လာကြရာ မြတ်သာဦးနှင့်အတူ ကိုရွှေကျိုင်းကို ဝင်ရောက် ချုပ်ဖက်ကြရလေ၏။

မရိုးသည် မအော့ခေါင်းရင်းတွင် ပယောင်းတိုင်ထွန်းနေရာမှ ရုတ်တရက် ဆင်းပြေးလာ၏။ ငွေခဲကို လူရှင်းရာသို့ ဆွဲခေါ်သွားပြီး “ဟိုကအကြောင်းကို တစ်စွန်းတစ်စမှ မပြောနဲ့” ဟု သတိပေးကာ အလောင်းရှိရာသို့ ပြန်သွားလေ၏။

အရေးထဲတွင် မောင်ကောင်းခံ အိပ်ရာမှလန့်နိုးသည်။ “အမေကြီး၊ အမေကြီး” ဟုအော်ငိုသည်။ သူ့ကို မမြမြူးက ချောခေါ်သွားရသည်။ ကလေး နီတာရဲကလေး၏ ရှေ့ရေမှ ရင်လေးဖွယ်ဖြစ်ငြား လောလောဆယ်တွင် မဆယ်၏နို့ကို တိုက်နေရသည်။

မြတ်သာဦးနှင့် ထွန်းပြည့် ငွေခဲတို့သည် ကိုရွှေကျိုင်းကို ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ခေါ်သွားကြကာ ဦးပဉ္စင်းများ၏ လက်ထဲတွင် အပ်နှံထားခဲ့ပြီးနောက် ပြန်ပြေးလာကြရသည်။ အကြောင်းမူ မရွှေခက်၏အလောင်းကို ညဉ့်တွင်းချင်း သင်္ဂြိုဟ်ရမည်ဖြစ်သဖြင့်တည်း။

မရွှေခက်မှာ မျက်နှာမြင်အပြီးတွင် သွေးတက်ပြီး ကွယ်လွန်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ရပ်အယူ ရွာအယူအရ ကြီးဆွဲချသေသူ၊ သစ်ပင်ပေါ်မှ

ကျသေသူနှင့် ဓားခုတ်လှဲထိုးခံရ၍ သေသူများ၊ ရေနစ်၊ မြေကိုက်၊ ကျားကိုက်၊ ဝံကုတ်ခံရ၍ သေသူများဖြစ်သည့် 'အစိမ်းသေ' များနှင့် တန်းတူ သတ်မှတ် ခံရသည်။

ထိုမျှဖြင့် မပြီးသေးပေ။

မီးနေသည်အလောင်း မြှုပ်နှံသော မြေပုံကို နေ့ရောညပါ ခုနစ်ရက် စောင့်ကြပ်ရပေဦးမည်။ မီးနေသည်အလောင်းကို အောက်လမ်းဆရာတွေ ဖော်ယူပြီး ဆေးစီရင်မည် စိုးရိမ်သဖြင့် ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် သွေးထဲ သားထဲမှ မရိုး၏သား မိတ္တူရန်ကို အစိုးရိမ်ရဆုံး ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

ကိုရွှေကျိုင်းမှာ အမေရော ဇနီးပါ တစ်နေရာတည်းတွင် တစ်ချိန်တည်း ကွယ်လွန်သဖြင့် စိတ်နောက်သယောင် ဖြစ်သွား၏။ ရူးသည် ဆိုရလောက် သည့်အခြေသို့ မရောက်ငြား ဦးပဉ္စင်းတွေ နေ့ညစောင့်ကြပ်ထားရ၏။

ဆရာတော် ဦးဇေနသည် သူ့ဒါယကာအား တရားစကားဖြင့် နားမချ၊ မနှစ်သိမ့်ပေ။ သိပြီးသူအား တရားပြနေလျှင် အာညောင်းရုံသာ ရှိမည်။ သို့အတွက် သည်းခြေဆေးများသာ တိုက်ကျွေးကုသသည်။

ကိုရွှေကျိုင်းသည် မယား၏ အသုဘကို မည်သို့သင်္ဂြိုဟ်သည်ကို မသိလိုက်ပါ။ မိုးနတ်ကုန်းကို သွားရောက်တိုက်ခိုက်သော ဂဠုန်တွေ ရှုံးသည် နိုင်သည်ကိုလည်း မကြားရသဖြင့် မသိပါ။ အမရပူရ ရဲလောင်း သားအမိနှင့် ရေနံချောင်းနေ မအိုးတို့ အမေအသုဘကို လာနိုင်ခြင်း ရှိ မရှိကိုလည်း မသိတော့ပါ။

အပိုင်း ၅

“အောင်ပါစေ သပြေပန်းနဲ့ ရေချမ်းကိုလောင်း၊ အောင်ကြပါစေ သပြေပန်းနဲ့ ရေချမ်းကိုလောင်း”

ဓားလွယ်ခုတ် အရှေ့ဘက် သုံးအိမ်ကျော်ရှိ ဦးလူအေးအိမ်မှ ဓာတ်စက် တေးချင်းသံဖြစ်သည်။ ဟွန်းတယောသံ၊ လက်ဆွဲဘာကျာသံနှင့် အောင်သပြေ သည် ဘရွှေကျိုင်းအား ပြုံးမှန်းမသိပြုံးအောင် သွေးဆောင်လျက်ရှိသည်။

ဘရွှေကျိုင်းသည် တေးချင်းကို သဘောကျ၏။ သဘောကျသော်ငြား အာရုံကိုမူ လက်ထဲရှိ ‘တစ်စေ့အိမ်’ ထန်းသီးစေ့ကလေးထံမှ အလွတ်မခံနိုင်။ ရတောင်ရခဲ ထန်းစေ့လုံးလုံးဝန်းဝန်းကလေးကို ဥနဲ့ရွက်ဖြင့်ပွတ်ကာ ချောသပ် နေ၏။

တေးချင်းသံသည် တစ်ကြော့ပြန်လာ၏။

“အောင်ပါစေ သပြေပန်းနဲ့ ရေချမ်းကိုလောင်း။ အောင်ကြပါစေ သပြေပန်းနဲ့ ရေချမ်းကိုလောင်း”

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ဘရွှေကျိုင်း၏ အပြုံးပန်းသည် ပို၍ လန်းစွင့်သည်။ သူ့အာရုံထဲတွင် မြန်မာအသင်းချုပ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးချစ်လှိုင်အား စည်တော်ယွမ်းပြီး ကြိုဆိုသော မြင်ကွင်းပေါ်လာသည်။ ရှိခိုးဦးချသော ကုမ္ပဏီများ၊ ရိုသေကိုင်ညွတ်သော မျက်နှာများ၊ ထူထပ်သိပ်ခဲသော ပရိသတ်များ။

ပထမဆုံးပေါ်လာသော အဖွဲ့အစည်းကြီးဖြစ်သဖြင့် သမ္မတကြီး ဟူ၍ပင် ဂုဏ်ပြုခေါ်ဝေါ်ခံရသော ပထမဆုံး ဥက္ကဋ္ဌကြီးသည် ယခုအခါ၌ အင်္ဂလိပ်၏ အလိုတော်ရှိ ဖြစ်သွားပါတကား။ လူတွေကလည်း အသင်းပိုင် ငွေများကို သမ္မတကြီးသဘောကျ သုံးစွဲခွင့်ပြုရန် ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြင့် အယုံကြီး ယုံခဲကြသည် မဟုတ်တုံလော။

‘အင်း၊ နိုင်ငံရေး လောကဝဲပါကလား။ အခုတော့လည်း ဂဠုန် ထတုန်းက ဘုရင်ခံဆီ လှမ်းလှမ်းပြီး သံကြိုးရိုက်၊ ကန့်ကွက်စာတွေ ပို့လွန်းလို့ ဂဠုန်ဦးစောနာမည်ရလာသဲ့ အုတ်ဖိုအမတ် တွင်ကျယ်နေပါကလား’

သမ္မတကြီး ဦးချစ်လှိုင်အကြောင်းမှ ဂဠုန်ဦးစော အကြောင်းသို့ ဆက်နွယ်လာသောအခါ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဂဠုန်ဆရာစံအကြောင်းသည် လည်း ပေါ်လာပြန်၏။

‘ဒေါက်တာဗမော်နဲ့ ဦးပုတို့ ရေးသဲ့စာကို ခေါင်းဆောင်ကြီး လက်မှတ် ထိုးသလား၊ မထိုးဖူးလား။ အင်း မြို့ကြီးသားတွေ ကလိန်ကျသယ်ထင်သာပဲ’

ဘရွှေကျိုင်း၏ မျက်နှာထားမှာ ပြုံးနေရာမှ တွေဝေမှုန်မှိုင်းလာ၏။

“ထီး ထီး၊ ဖဲထီးပြင်တယ်။ ထီး ထီး”

“အမေရေ၊ ကြောက်သဗျာ။ ကုလားကြီး”

ဘရွှေကျိုင်း၏ ထန်းသီးငှေနှင့် ဥနဲ့ရွက်သည် အလုပ်များနေရာက ချက်ချင်း ငြိမ်ကျ၏။ ဘရွှေကျိုင်း၏ မှုန်မှိုင်းမျက်နှာမှာ ဒေါသရိပ်လွှမ်းလာ၏။

ရွာစဉ်လည်သော ထီးပြင်ကုလား၏ သည်အော်သံကို ဘရွှေကျိုင်း သည် ရက်ခြား ကြားနေကျဖြစ်၏။ သို့ပါလျက်နှင့် ဒေါသရိပ် လွှမ်းသွား

ရခြင်းကား သူတူမ၏ သားဖြစ်သော သူ့မြေး 'ဖိုးသူတော်' ၏ ငိုသံပါဖြင့် အော်သောအသံကြောင့်ဖြစ်၏။

ဖိုးသူတော်သည် ငါးနှစ်ရွယ် ခေါင်းတုံးပြောင်ဖြင့် ကလေးလေး ဖြစ်၏။ သူသည် ဖုန်မှုန့်များကို ရေဆုတ်ကာ အိမ်ဆောက်တမ်း ကစား နေခဲ့၏။ ဖဲထီးကုလားအော်သံ ကြားသောအခါ ထပြေးရန် ဖင်ကြွ၏။

'မကြောက်နဲ့'

အမေ အမြဲပြောသောစကား။ ယင်းကို ကြားယောင်သဖြင့် မထဖြစ်။ သို့တစေ မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်။

"ထီး ထီး၊ ဖဲထီး အဟောင်းအပျက်ပြင်တယ်။ ထီး ထီး"

ဖိုးသူတော် လှမ်းကြည့်မိ၏။ ကြည့်မိသည့်ခဏတွင် အလဲလဲ အကွဲကွဲဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့ အော်ဟစ်လျက်ပြေးတက်၏။

"အမေရေ ကြောက်သဗျာ၊ ကုလားကြီး"

ဘရွှေကျိုင်းသည် လမ်းဘက်သို့ ဒေါသတကြီးမျှော်ကြည့်၏။ ပိန်မျှောင်းမျှောင်း ကုလားနက်တစ်ယောက်။ ဝါးထီးရိုးများကို ထမ်းထား သည်။ သည်အထမ်းပေါ်တွင် ဖဲထီးအစုတ်ဖြင့် ထုပ်ထားသည့် အထုပ် တစ်ထုပ်ပါသည်။ ထိုအထုပ်ထဲ၌ ဖဲထီးစများနှင့် ကတ်ကြေး၊ အပ်ချည်၊ အပ်၊ တူ၊ ပလာယာ၊ ထီးဝင်ရိုး သွတ်နန်းကြိုးစသည်ဖြင့် တိုလီမိုလီများပါသည်။

ထီးပြင်ကုလားသည် ဖုန်မှုန့်ဖြင့်ကစားနေသောကလေးအား ပြူးပြီပြီ ပြသလော၊ မပြချေ။ အသံဖြင့်တည်း ခြိမ်းခြောက်ငေါက်ငမ်း စသည်များ ပြသလော။ ဤသို့လည်း မပြချေ။ အော်ရိုးအော်စဉ် အော်ကာ၊ လျှောက် ရိုးလျှောက်စဉ် လျှောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်လျှင် ကလေးငယ် ဖိုးသူတော်သည် သည် အသံပျက်၊ အသံ အက် ကုလားနက်အား အဘယ်ကြောင့် ကြောက်ရွံ့ရသနည်း။

'ဟုတ်ကပြီ။ ဆိတ်ရဲ့ မျက်လုံးနဲ့တူသဲ့ ဝါကျင့်ကျင့် ကြောင်

တောင်တောင် မျက်စိကို လန့်သာပဲဖြစ်ရမယ်။ ကြောက်သာ မဟုတ်ဘူး၊
အကြောင်းရင်းကို ရှာဖွေ၍ တွေ့ငြား ဘရွေကျိုင်း မကျေချမ်း။

‘သာနဲ့ပဲ ကြောက်ရရောသလား။ အဲသာ ကြောက်စရာလား။ ငါတို့
အမျိုးထဲမှာ သူ့ရဲဘောကြောင်သဲ့ သွေးမည်း ဘာကြောင့် ရောနေရသတုန်း’
ပို၍ ကြီးမားသော မကျေချမ်းမှုကြီးကို ဆွဲထုတ်မိသောကြောင့်
ဘရွေကျိုင်း၏ မျက်နှာကြီးမှာ မှုန်ညှို့ရာမှ မျက်မှောင်ကြို့လာရ၏။

“ကုလားကြီး အမေ ကုလားကြီး၊ ဟိုမှာ ဟိုမှာ”

“ဘာကြောက်စရာ ရှိသတုန်း လူလေးရဲ့။ သည်မှာစား၊ ရော
လိုက်ခုတ်”

မိမိလှသည် ချက်ရေးပြုတ်ရေး လျှော်ဖွပ်ရေးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေရာက
ဓားတစ်ချောင်းပစ်ပေးသည်။ ဝါးခင်းကြမ်းပေါ်သို့ ဓားကျသံကို ကျယ်ကျယ်
လောင်လောင်ကို ဘရွေကျိုင်း ကောင်းစွာ ကြားရ၏။ လျော့ရဲရဲပြုံး၏။

မိမိလှသည် ထမင်းအိုးကို ခေါင်းပေါ်တွင်မှောက်လျက် ဆောင့်နေရာက
ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ကုလားဖြူ ကုလားနက်၊ ဘယ်ကုလားမှ ကြောက်စရာမရှိဘူး။
အမေတို့အမျိုးဟာ မကြောက်သဲ့အမျိုး။ ကုလားမှန်သမျှကို ဓားစာကျွေးသဲ့
အမျိုး။ ကြောက်ဖို့ဆိုသာ ဝေးလာဝေး”

ထပ်ဆင့်စကားကို ကြားရချိန်တွင်ကား ဘရွေကျိုင်းသည် ထန်းသီး
စေ့ကို ကောက်ယူ၏။ ဥနှံရွက် ကြမ်းကြမ်းတစ်ရွက်ကို ထပ်ခြွေ၏။ သွားမရှိ
တော့သော သွားဖုံးတွေ ပေါ်လာသည်အထိ အားရပါးရပြုံး၏။

‘ဟုတ်သယ်။ သည်စကားဟာ အဖေပြောနေကျစကား။ အဖေမရှိသဲ့
နောက်မှာလည်း အမေအမြဲပြောသဲ့စကား။ ‘ဘာတဲ့၊ ကုလားဆိုတာ
ကြောက်စရာမဟုတ်။ ငါတို့ ဓားကစားဖို့ ရေခြားမြေခြားက တကူးတကန့်
ရောက်လာကြရသာ’ တဲ့။ ဟုတ်သယ်၊ အဲသာ အဖေစကား’

ထိုခဏဝယ် ဘရွှေကျိုင်း၏ပါးပေါ်မှ အတွန့်များသည် ပြေကျကာ
ဝေသီမျက်လုံးများက ကြယ်နယ်တောက်၏။

“ဟုတ်သယ်။ ကုလားဖြူ ကုလားနက်ဆိုသာ ငါတို့ ဓားကစားစရာ
တွေပဲ။ ငါတို့ရဲ့ ဓားဆိုသာလည်း သင်းတို့ကို ခုတ်ဖို့ပဲ”

ဘရွှေကျိုင်းသည် အသံထွက်ကာ ရေရွတ်၏။ ထိုအခါ စဉ်းစားစရာ
ပေါ်လာချေ၏။

‘သာဖြင့်ရင် သည်ကလေး ဘာကြောင့် ကြောက်ရသတုန်း။
ကြောက်သာဟာ သက်ရှိသတ္တဝါရဲ့ ပင်ကိုစိတ်ဆိုရင် သရဲကို ကြောက်ပါ
တော့လား။ တစ္ဆေကို ကြောက်ပါတော့လား။ အခုတော့ ကုလားကိုမှ
ကြောက်ရသယ်လို့။ ရိုင်းလိုက်လေ၊ ရှက်စရာကောင်းလိုက်လေ’

ဝမ်းနည်းစရာ နောက်ကြောင်းသည် အဆက်အစပ်ရှိလာသောအခါ
မပေါ်ချင်ဘဲ ပေါ်လာရတော့သည်။

ဤသည်ကား သွေးသောက်စုရွာကို ဓားပြတိုက်သည့်ညတွင်
မိုးနတ်ကုန်းရှိ ပုလိပ်ကင်းဂတ်ကို ဂဠုန်တွေ ဝင်စီးသည်။ ထိုဒေသသို့ ရေနံ
ရှာရန် ရောက်နေသည့် ကုလားဖြူများက ဂဠုန်များကို ကျောဘက်မှ
ဝင်တိုက်သည်။ သို့သော် ဂတ်ကို ဂဠုန်တွေ စီးမိသည်။ လက်နက်တွေ
ရသည်။ ပုလိပ်ဘက်မှ ဝင်ရောက်ကူညီသူအချို့လည်း သေသည်။ သေနတ်
တွေ ဆုံးရှုံးသည်။

သို့ရာတွင် ရန်သူသည် ဒဏ်ရာဖြင့် ဖမ်းမိသော ဂဠုန်များအနက်
သွေးနည်းသော ဂဠုန်အချို့ထံမှ သဲလွန်စရသည်။ သို့ဖြင့် စစ်ပုလိပ်တပ်
တစ်တပ်သည် နောက်တစ်နေ့တွင် ခွေးလှေးပျားတောအနံ့ဆင်းလာသည်။
ဂဠုန်များက ရင်ဆိုင်ပြီး တိုက်ခိုက်သည်။ ချောင်းမြောင်း ပစ်ခတ်သည်။

စက်သေနတ်မှတစ်ပါး ဂဠုန်တို့၏လက်နက်မှာ ရန်သူနှင့်တန်းတူ၏။
တန်းမတူခြင်းမှာ ကျည်ဆန်ရရာကြောင်း မရှိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ရန်သူသည် ဝင်မိသမျှရွာကို မီးတိုက်သည်။ မီးဘေးနှင့်လွတ်ရာသို့ ရမိရရာဆွဲလျက် ပြေးထွက်လာသူများကို သေနတ်ဖြင့်ပစ်သည်။ လှံစွပ်ဖြင့် ထိုးသည်။ သူတို့ဘက်က သေကြေ ဒဏ်ရာရသူများအတွက် လက်စား ချေသောအားဖြင့် အဘိုးကြီးအဘွားကြီးတွေကို အရှင်လတ်လတ် မီးထဲ ထည့်သည်။

ရန်သူသည် ဝံသာနုအကျိုးဆောင်ရှိသော သွေးသောက်စုကို နောက်ဆုံး ထားပြီး ဝိုင်းသည်။ မီးရှို့သတ်ဖြတ်ခံရသော ရွာများမှ မိန်းမနှင့် ကလေး အများ လာရောက်စုနေသောရွာ။ ဗြာမှုန်ပင် မကျန်အောင် လုပ်ပစ်မည်ဟု မောင်းတင်ထားကြငြား ဓားပြကို ခုခံသောရွာဖြစ်နေသည်။ ဓားပြ အတိုက် ခံရချိန်နှင့် မိုးနတ်ကုန်း အတိုက်ခံရချိန်မှာလည်း တစ်ချိန်တည်းဖြစ်သည်။

ရန်သူသည် ယုန်မရလျှင် တောမှကျေစေ ဟူသော သဘောဖြင့် ကိုရွှေကျိုင်းကို လိုက်လံရှာဖွေသောအခါ တောကျော်က ကန့်လန့်ခံသည်။ ရွာခေါင်းတွေက ကာဆီးသည်။

“ဓားပြတွေကိုဖမ်းမိသာဟာ အဲသည်လူ ခေါင်းဆောင်ပြီးတိုက်လို့ပါ”

ရန်သူသည် ကိုရွှေကျိုင်းအား ဖြူသလောမည်းသလော မြင်မသွား ရငြား အသုဘကို ချက်ချင်းသင်္ဂြိုဟ်ရမည် အမိန့်ပေးသွား၏။ ထုံးစံမရှိ သော်ငြား ဒေါ်မင်းဘော်၏ အသုဘကို လေးရက်ဖြင့် ချလိုက်ကြရ၏။

ကိုရွှေကျိုင်းမှာ အမေနှင့် ဇနီး ပြိုင်တူသေသဖြင့် သည်းခြေနောက်၏။ ရန်သူ၏ စော်ကားမီးရှို့ခံရသော ရွာများမှပြေးလာသူများမူ သည်းခြေ ပျက်သည်။ အချို့မှာ ကုသ၍ မရတော့ပေ။

ကောင်းလာသည်ဖြစ်စေ၊ ဆက်လက် ရူးသွပ်သည်ဖြစ်စေ သူတို့ ပါးစပ်မှ ထွက်သောအရာမှာ “ကုလားကြီး၊ ကုလားကြီး” ဖြစ်တော့၏။ ဤသည်မှ အစပြု၍ ကလေးသူငယ်များကို လူကြီးများက ခြိမ်းမောင်း ခြောက်လှန့်ရာတွင် သရဲတစ္ဆေ အစိမ်းပြိတ္တာ ဖုတ်အစား၊ ကုလားကြီး

ဖြစ်လာသည်။ ကလေးကလည်း ကုလားဟူသည် ကြောက်စရာဟု ယုံမှတ်
လာချေ၏။

ဘရွှေကျိုင်း တောက်ခေါက်မိ၏။

ဘုန်းကြီးဘဝမှ လျှောက်လာရသူဖြစ်သည့်အတွက် ကုလားဖြူ
ကုလားနက်နှင့် စပ်လျဉ်းသည်ကလွဲလျှင် ဒေါသနည်း၏။ သို့ကြောင့်
တောက်ခေါက်သံကအစ မပြင်းထန်လှ။

မိခင်လှသည် ဘကြီး တောက်ခေါက်သံကို ကြားဖြစ်အောင် ကြား၏။
သို့ကြောင့် သားကို မာန်မဲသည်။

“မှတ်ထား၊ ကုလား နောက်တစ်ကြိမ်လာရင် ဓားနဲ့လိုက်ခတ်။ ဓား
ရှာမရရင် ခဲနဲ့ပစ်၊ တုတ်နဲ့ရိုက်။ ကြားရဲ့လား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကြားပါတယ်။”

“အေး၊ ဖုန်နဲ့ပက်ရင်လည်း ဖြစ်သာပဲ။ မကြောက်ရဘူး။”

မိခင်လှမှာ ကျားမနိုင်၏သမီးဖြစ်သည်။ ကျားမနိုင်သည် မိုးနတ်ကုန်း
တိုက်ပွဲအပြီးတွင် ကျေးရွာများသို့ ဆင်းပြီး ရမ်းကားသော ကုလားစစ်ပုလိပ်
တပ်များကို ဆီးဆို့ခဲခဲစဉ် ကျဆုံးခဲ့ရ၏။ ကျားမနိုင်၏ဇနီး နောက်အိမ်ထောင်
အပြုတွင် မယားပါသမီးနှင့် ပထွေးမသင့်တင့်ကြ။ သို့အတွက် ဘရွှေကျိုင်းက
ခေါ်ထားသည်။

ဘရွှေကျိုင်းမှာ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ကသီလင်တ ဖြစ်နေသည်။
ထိုတူမသည် အိမ်ထောင်ကျသော်ငြား ခွဲမထွက်ဘဲနေသည်။

“သူကြီးအိမ်မှာ ကျောက်ထိုးဆရာ ရောက်နေသယ်။ ကလေးအမေ
တွေ သွားကြဟေ့ သွားကြ။ ကျောက်ထိုးချေကြ။”

ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုပြောင်၏အသံကို သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ မိခင်လှ
သည် ယောက်သွားပုံ ကြိမ်ပုခက်ထဲမှ ကလေးကို ပြေးပွေ့သည်။

“ကျောက်ထိုးရမယ်ဆိုပါကလား အရီး။ အဲသာဟာ ကလေးတွေ

ကျောက်ပေါက်ပြီး သေကုန်အောင်၊ သေကုန်မှ သူ့ကို ခုခံပုန်ကန်မယ့် လူဦးရေ နည်းသွားအောင် အင်္ဂလိပ်က လုပ်သာဆို”

ဘရွှေကျိုင်း မကြားယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။ မကြားယောင် ဆောင်ခြင်းမှာ စဉ်းစားနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သည်စကားကို မည်သည့်ရွာမှ မည်သူက စတင်လိုက်သနည်း။ ကုလားကို လက်နက်ဖြင့် ယှဉ်ပြိုင် မတိုက်ခိုက်နိုင်၍ ပါးစပ်ဖြင့် တိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မှားသည် မှန်သည် အပထား။ ရန်သူအင်္ဂလိပ်အား အယုံ အကြည် ကင်းမဲ့ခြင်းကို ဘရွှေကျိုင်း အားပေးရလိမ့်မည်။ ထိုရောအခါ အငယ်ကိုချီပြီး အကြီးကို လက်ဆွဲလျက် နောက်ပေးဘက်သို့ ဆင်းပြေးသော မိခံလှအား ဘရွှေကျိုင်း မတားမြစ်လိုက်မိချေ။

ကျောက်ထိုးဆရာအား အယုံအကြည် ကင်းမဲ့သူမှာ မိခံလှ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ချေ။ သားသည်အမေ အားလုံးလိုလိုဖြစ်သည်။ အသံပေးပြီးလုပ်သော ကြက်သွန်ဖြူညောင်ကို ရှောင်တိမ်းသည့်အလား တစ်စုတစ်ဝေးကြီး ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့၏။

ဘရွှေကျိုင်းသည် တပြုံးပြုံးဖြင့် လုပ်လက်စ ထန်းသီးစေ့ကို မြှောက်ကြည့်၏။ အခွံထူသော အစေ့နှင့်ကြိုသဖြင့် ခြင်္သေ့ပုံ ထုလုပ်၍ရ၏။ ဝပ်နေသော ခြင်္သေ့၏ ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းကြားတွင် ချောင်နေသဖြင့် ယုန် ကလေးတစ်ကောင်၏ ပုံကိုပါ အဆစ်ထည့် ထုလုပ်နိုင်သေး၏။

အဖုံးနှင့်ကိုယ်ထည်မှာ အံကျဖြစ်၏။ ကိုယ်ထည်တွင် အထစ် ကလေးရစ်လှည့်ထားသဖြင့် အံကျဖုံးနိုင်၏။ အရပ်ကို နေပေါင်းများစွာ စူးတစ်ချောင်း ဓားတစ်လက်ဖြင့် ထုလုပ်ခဲ့သည့်နည်းတူ ဥနဲရွက်ဖြင့် ပွတ်ချော သည်မှာလည်း အနည်းဆုံး ခုနစ်ရက်ရှိပြီ။ သို့အတွက် ထန်းစေ့ဘူးမှာ ချောမွတ်နေပြီ။

တောင်စားသံ တဒေါက်ဒေါက်ကြားရ၏။

“မိဖံလှ ဘယ်သွားသတန်း ကိုရင် ”

ဒေါ်ရိုး၏ မေးသံဖြစ်သည်။ မေးသံနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် ဘရွှေကျိုင်း
ဘေးသို့ရောက်လာကာ ညင်သာစွာ ထိုင်ချသည်။

“ကလေးတွေ ကျောက်ထိုးရမယ်ဆိုလို့ ပြေးကြသယ်လေ။ မမြင်
လိုက်ဖူးလား၊ အုန်းထနေသာများ”

“မသိပါဘူးကိုရင်ရာ။ မှန်း ဘာပါလိမ့်”

ဘရွှေကျိုင်းချထားသော ထန်းစေ့ဘူးကို ကောက်ကြည့်သည်။
လက်ထဲတွင် လှည့်ပတ်ကြည့်သော်ငြား သဘောမပေါက်။

“နေ့ရှိသရွေ့ တကုပ်ကုပ်နဲ့ လက်စသတ်တော့ သာလုပ်နေသာကိုး။
အဲသကာ ဘာတွေတုန်း”

“ထန်းစေ့ထူထူရသာနဲ့ ဘူးလည်းဖြစ်၊ အရုပ်လည်းဖြစ်အောင်
လုပ်နေသာပါ။ ကိုယ်ထည်မှာ နဂါးကပတ်ထားသယ်။ အဖုံးမှာ ခြင်္သေ့က
ဝပ်နေရင်း ယုန်ကလေးကို ဖမ်းထားသာ”

ရှင်းပြသူရှိမှ ဒေါ်ရိုး သဘောပေါက်၏။

“မျက်စိများကလည်း မှန်ချက်မတော့ သာလေးတောင် မသိဘူး။
'ကုလားကုသဲ့' မျက်စိကျနေသာပါကလား”

မျက်စိမှန်ကြောင်း ညည်းတွားရာမှာပင် ရိုးရိုးမညည်း။ ကုလားဖြူကို
ခလုတ်တိုက်ဖြစ်အောင် တိုက်၏။ ဘရွှေကျိုင်းသည် ကြေးဝါကွမ်းအစ်ကို
ဆွဲယူကာ ကွမ်းယာတစ်ယာ ယာနေရာက ပြုံး၏။

“သားသမီး မြေးတွေနဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လား။ မပြေရင် သည်မှာ
လာနေလေ ”

ကွမ်းယာ ယာအပြီး၌ ပါးစပ်ထဲသို့ မထည့်နိုင်သေး။ ကွမ်းယာ
တစ်ယာလုံး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်အောင် ကွမ်းညှပ်ဖြင့် ညှပ်နေရ
ပြန်သည်။

“ပြေသယ် မပြေဘူး မဟုတ်တော့ပါဘူးကိုရင်ရာ။ သလိုပဲ နေသာ သလို နေရတော့သာပဲ”

သောက်လက်စ မီးသေနေသော ဆေးလိပ်ထိပ်ကို ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် မြည်အောင် ချိုးဖဲ့ မီးခြစ်ဖြင့် မီးညှိရင်း ဆက်ပြော၏။

“အမြင်မတော်တိုင်းသာ ပြောနေရရင် ပါးစပ်ပိတ်နေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ကိုရင်ရေ။ အဲသည်ထဲမှာ ဟိုကောင် စာအံသံလေ ‘မီးပူ၏။ ရေအေး၏’ တဲ့။ အကျိုးနည်းတော် သူတို့ပြောမှပဲ သိရတော့မှာလား”

ဘရွှေကျိုင်း ပြုံးရပြန်ပြီ။

သူ့အစ်မ ဒေါ်ရိုး ကြားသောအရာမှာ သူ့မြေးတစ်ယောက်ယောက် လောကဓာတ်ကျောင်းဟု ခေါ်သည့် အတန်းကျောင်းမှ သင်လိုက်သော စာကို ဖတ်နေသံဖြစ်၏။ ‘သဝေထိုး’ကြောင်းကို ဖတ်နေသံ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဘရွှေကျိုင်းကား ရှင်းမပြပေ။ နားထောင်၍ကောင်းကောင်းဖြင့် ဆက်လက်နားထောင်နေသည်။ သည်အရာမှာ ရှင်းပြရန် အရေးတကြီး မလိုအပ်။ လိုအပ်သည်မှာ သူ့အစ်မတွင်ရှိနေသော အင်္ဂလိပ်ဓားပြ ကုလားဖြူ ဆန့်ကျင်ရေး၊ အင်္ဂလိပ်ဓားပြ မုန်းတီးရေးသာဖြစ်သည်။

လောကဓာတ်ကျောင်းဟူသည် မြို့ပေါ်ရှိ အတန်းကျောင်းများကို အတုယူပြီး ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သည်ကျောင်းမှ သင်ပုံသင်နည်းကို ဒေါ်ရိုး အော့နလုံးနာနေခြင်းမှာ အင်္ဂလိပ်ဓားပြ မုန်းတီးရေးတွင် သန္ဓေတည်သည် မဟုတ်တုံလော။ ရှိပါစေ၊ သည်စိတ်ကြီး ဆက်လက်ရှင်သန်ပါစေ။

“ပြီးတော့ ရှိသေးသယ်။ အပ် အဖျားချွန်၏။ လိပ် အမွေးမရှိတဲ့။ အံ့ပါရဲ့ ကိုရင်ရယ်။ လိပ်မှာ အမွေးမရှိသာ လောကဓာတ်ကျောင်းက သင်မှပဲ ကလေးတွေသိရတော့မှာလား”

ဒေါ်ရိုးသည် ဆေးလိပ်ကိုချပြီး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလျက် ရယ်မော၏။

“အပ် အဖျားချွန်၏တဲ့၊ အားကိုးလောက်သဲ့ ပညာရှိတွေတော့ ထွက်လာတော့မှာပဲ ကိုရင်ရေ့ ”

ဘရွေကျိုင်းကား သူ့ထန်းစေ့ဘူး အရုပ်ကို စစ်စေးသုတ်ရသော် ကောင်းအံ့လော၊ သစ်စေးသုတ်ရသော် သင့်အံ့လော ချိန်ဆနေရသဖြင့် ဝင်မပြောအားချေ။

စစ်စေးသုတ်လျှင် နက်မှောင်နေမည်။

အရပ်ဒေသ ဓလေ့အရ၊ လမယ်တောင်း စလယ်တောင်းအစ တင်းတောင်းအလယ် ခံတောင်း ခရီးဆောင်နွားစာကျင်းအဆုံး စစ်စေး သုတ်ကြသည်။ စစ်ပင်မှ အစေးမဟုတ်သော အခြားအပင်များမှ အစေးမှာမူ အညှို့ရောင်ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ ငါက အိတလီကွ ”

“သလိုဆို ငါက အဘီစီးနီးယားကွ ”

အိမ်ဝိုင်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာသော ကလေးတစ်စု၏ အော်သံဖြစ်သည်။ အိမ်နောက်ဖေးတွင် မိတ္တူ၏သား စံသာဦးသည် အိမ်ဆောက်နေထိုင်၏။ ယခု အော်သော ကလေးများထဲတွင် စံသာဦး၏သား ကြံတိုင်းအောင်၏ အသံ ပါဝင်သည်။ အခြားအသံများမှာ ကျောင်းမှ အတူပြန်လာသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ဖွယ်ရှိသည်။

ဘရွေကျိုင်း ခေါင်းထောင်ကြည့်ရသည်။ ကြည့်ရခြင်းမှာ သည်အမည်များကို သည်ရွာထဲ၌ လူကြီးများပင် မကြားပူးကြပေ။ သတင်းစာနှင့် ရင်းနှီးသူများမှသာ သိသည်။

ဥရောပတိုက်တောင်ပိုင်းမှ အိတလီအမည်ရှိ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမှ စစ်တပ်များသည် မြေထဲပင်လယ် တစ်ဖက်ကမ်းရှိ အဘီစီးနီးယား (နောင်သော် အီသီယိုးပီးယား) နိုင်ငံသို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် လုယက်နေချိန်ဖြစ်၏။ သည်အကြောင်းကို ကလေးတွေ မည်သည့်နေရာမှ ကြားခဲ့သိခဲ့ရသနည်း။

သူတို့၏ ဆရာထံမှ ကြားခဲ့ရုံမက စစ်ဖြစ်နေကြောင်းပါ သိခဲ့သည့်အတွက်
ထိုးကြိတ်သတ်ပုတ်နေကြခြင်းဖြစ်မည်။

“ဟေး အီတလီ ရုံးသွားပြီဟေ့”

အိမ်ပိုင်းအပြင်သို့ ထွက်သွားသော ကလေးများက အိမ်နောက်ဖေး
ဘက်သို့ ဝင်ပြေးသော ကြံတိုင်းအောင်အား သရော်ကြ၏။ ကြံတိုင်းအောင်က
“စစ်ရုံးသာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ စစ်ပြေငြိမ်းသာ” ဟု ပြန်အော်၏။

‘တော်တော်ဟုတ်သဲ့ အကောင်တွေပဲ’

သည်အတွေးနှင့်အတူ သည်ကလေးတွေ၏ ဆရာကို ဘရွှေကျိုင်း
သဘောကျလာသည်။ ကလေးတွေကို ကျောင်းစာသာမက ပြင်ပကမ္ဘာကြီး
အကြောင်းပါ သင်ကြားပေးနေသည့်အတွက် ဖြစ်သည်။

“အစ်မအိုးတို့၊ ရဲလောင်းတို့ဆီက စာမလာဖူးလား ကိုရင်”

ဘရွှေကျိုင်းက ကျောင်းဆရာကို သဘောကျနေသည်။ အစ်မ
ဒေါ်ရိုးက သည်ဆရာသင်ပေးလိုက်သော စာတွေကို သရော်နေသည်။
သို့အတွက် အစ်မစကားကို အင်းမလှုပ်အဲမလှုပ် လုပ်နေသဖြင့် ဒေါ်ရိုး
စကားပြောင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

“သင်းထုံဆီကစာတော့ သတင်းစာသွားယူသဲ့လူနဲ့ ပါလာသယ်”

သင်းထုံမှာ ဒေါ်အိုး၏သမီးဖြစ်သည်။

“ဪ သင်းထုံ သင်းထုံ။ အင်း ကျန်းကျန်းမာမာပဲတဲ့လား ကိုရင်။

ဘာများ အကြောင်းထူးရှိလို့ စာထည့်သာတုန်း”

ဘရွှေကျိုင်းထံသို့ ဆင်ပေါင်ဝဲမှ သတင်းစာများ ပွဲစားကြီး ကွယ်လွန်
သွားသော်လည်း ရောက်နေဆဲဖြစ်သည်။ ရွာသို့ စာတိုက်မှ စာပို့မပေးသည့်
အတွက် လိပ်စာကို ပွဲစားကလေးထံမှ တစ်ဆင့်သာထားရသည်။ သို့ကြောင့်
သတင်းစာဟောင်းများ ယူလာသူက စာကိုပါယူလာရခြင်းဖြစ်သည်။

“အင်း အားလုံး မာမာချာချာပါပဲ။ သို့ပေသည့် သူတို့ စဉ့်ကူမှာ

မဟုတ်တော့ဘူးတဲ့။ ရေနံချောင်းကို ပြန်ရောက်သွားပြီတဲ့။ စာထည့်ချင်ရင် ဒေးဗစ်သာထွန်းကတစ်ဆင့်လို့ ထည့်ပါတဲ့”

စဉ့်ကူဟူသည် ချောက်ရေနံမြေကို ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ စဉ့်ကူရေနံမြေ ဟူသည့် အခေါ်ဟောင်းအတိုင်း ဆက်လက်ခေါ်သူက ခေါ်နေစေကာမူ ချောက်မြို့အမည်သည် တရားဝင်ဖြစ်နေပါပြီ။

“ဒေးဗစ်သာထွန်း ဟုတ်လား”

ဒေးဗစ်သာထွန်း ခေါ် ပေါ်လာမှာ ဒေါ်အိုး၏သားဖြစ်သည်။ မိဘ သဘောမတူသူနှင့် လိုက်ပြေးသောနှုမကို မောင်ဖြစ်သူက ရိုက်မောင်း ပုတ်မောင်း လုပ်ရမည်သာဖြစ်၏။ ယခုမှ ထိုမောင်မှတစ်ဆင့်ဟူ၍ပင် လိပ်စာ ပေးထားသည်ဆို၏။ သို့အတွက် ဒေါ်ရိုး အံ့ဩတကြီး မြည်တမ်းမိခြင်း ဖြစ်၏။

“ဟုတ်သယ်အစ်မ။ သူလည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ ချောက်ဘက်ကို ထွက်ပြေးပြီး သူ့အိမ်ထောင်က ဘီအိုစီမှာ အလုပ်လုပ်။ သူက ဈေးနားမှာ ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ မုန့်ပျစ်သလက်ရောင်းလို့ ချောင်ချောင်လည်လည် ရှိပါ သယ်တဲ့”

ဒေါ်ရိုး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ဝမ်းသာနေသည်။

“သာပေမယ့် အစ်မရယ်။ ဘယ်ဘဝရောက်နေနေ သွေးသောက်ကြီး ဦးမိုးကောင်းရဲ့သမီးဟာ ‘ဓားဆိုသာ ကုလားကိုခုတ်ဖို့။ ကုလားဆိုသာ ငါတို့တစ်တွေ ဓားကစားဖို့’ ဆိုသဲ့ဆောင်ပုဒ်ကို ဘယ်တော့မှမမော့ဘူး”

“အဲသာနဲ့ စဉ့်ကူက ရေနံချောင်းရောက်သွားသာ ဘာဆိုင်သတုန်း ကိုရင်”

“သို့ပေမယ့် ကျုပ်တို့သမီးကလေးရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ဟာ သွေး မနီသဲ့လူ ဖြစ်နေသဲ့အတွက် စာရေးသပိတ်မှာ ရှောင်နေခဲ့သယ်။ အခုတစ်ခါ အလုပ်သမားသပိတ်ကျတော့မှ သမီးကလေးသင်းထုံက ကွာမယ် ရှင်းမယ်။

ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းလုပ်တော့မှ သပိတ်ထဲ ပါသွားသတဲ့”

“ကျုပ်တို့သမီးကလေးဟာ သွေးသောက်ကြီး ဦးမိုးကောင်းရဲ့မြေး ပီသပါပေသယ်တော်၊ သာဓု သာဓု သာဓု”

“အဲသလို သပိတ်မှောက်သဲ့ အလုပ်သမားတွေကို သူတို့ကုမ္ပဏီ တန်းလျားမှာ မနေရဘူး နှင်ထုတ်သတဲ့။ နှင်မယ့်သာနှင့်သာ သင်းရိုပေးသဲ့ အခန်းက တစ်လံခွဲပတ်လည်လောက်ပဲ ကျယ်သတဲ့”

“ကောင်းကောင်းကန်းကန်းလုပ်လို့ စပါးကျို တစ်ခန်းစာတောင် မရှိသဲ့ဟာများတော်”

မမြင်ရသော စဉ်ကူအရပ်သို့ လှမ်းကြည့်မျက်စောင်းထိုးကာ ဒေါ်ရိုး သည် ဆေးလိပ်ကြီးကို အညှိုးတကြီးဖွာနေ၏။

“ဆင်းလာပေမယ့် အစ်မသမီးမှာ အိမ်ခန်းငှားပြီး နေနိုင်သဲ့ငွေကြေး ရှိသတဲ့ဗျာ့။ တစ်လ ၅ ကျပ်ပေးရင် အခန်းကောင်းကောင်းရသတဲ့။ သာပေမယ့် သူက အရွဲတိုက်ပြီး ကားလမ်းဆားက တမာပင်ရိပ်မှာထန်းရွက် သုံးလေးချပ်မိုးပြီး ကလေးတွေနဲ့နေသတဲ့”

“မြို့ဆိုသာ သူခိုး ခါးပိုက်နှိုက်က ပေါပါဘိသနဲ့၊ သူမို့ မကြောက် ပလေ”

“တစ်မြို့လုံးမှာ အလုပ်သမားနဲ့ ဈေးသည်ချည်းရှိသတဲ့ အစ်မရဲ့။ သူခိုးကလည်း အလုပ်သမားကို မခိုးဘူးတဲ့။ အဲသလိုနေတော့ ရေနံမြေ ပုလိပ်က မကြာခဏ လာနိုင်သတဲ့။ အဲသည်မှာ ပုလိပ်နှစ်မျိုး ရှိ ထင်ပါဗျာ”

“ဘယ်နှစ်မျိုးပဲရှိရှိ ပုလိပ်ဆို ဘယ်ပုလိပ်မှ မကောင်းဘူး။ ခွေးတွေ”

“သူကလည်း ပေကတ်နေ။ ပုလိပ်ကလည်း မကြာခဏလာနိုင်နဲ့၊ တစ်နေ့မှာတော့ ပုလိပ်နဲ့ အစ်မသမီးနဲ့ ရန်ဖြစ်နေတုန်း၊ ကားကလေးတစ်စီး အဖိဘေးကိုရောက်လာသတဲ့။ အဲသည်ကားလည်း မြင်ရော။ ပုလိပ်တွေ ပြေးတော့သာပဲတဲ့။ အဲသာ ဘာပြုလို့တုန်း သိလား အစ်မ”

“ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ။ အစ်မ ဘယ်သိပါမတုန်း”

“အော်စတင်ဆိုလား၊ အဲသည်ကားကလေးက အစ်မသား ဒေးဗစ် သာထွန်းရဲ့ ကားဖြစ်နေသကားကိုး”

ထိုအခါတွင်မှ ဒေါ်ရိုးပြုံးသည်။ “ခွေးတွေ၊ သင်းတို့အဖေကျတော့ ကြောက်လိုက်သာလွန်လို့” ဟု ရေရွတ်သည်။

“သည်မှာတွင် မောင်လုပ်သူက နှမရဲ့ တောင်းတွေပလုံးတွေ၊ အိုးခွက် ပန်းကန်တွေရော ကလေးတွေပါ သူ့ကားကျဉ်းခလုတ်ကလေးထဲကို ထိုးသိပ် တင်ပြီး ခေါ်သွားလို့ ရေနံချောင်းရောက်သွားသာတဲ့ဗျား”

“အမေပေးသဲ့ ပေါ်လာအမည်ဖျောက်ပြီး ဒေးဗစ်သာထွန်း နာမည် မှည့်ထားလို့ အမေက အထင်သေးနေသာ။ ခုလိုတော့ တော်ရှာသားပါ ကလား”

အစ်မဖြစ်သူ ကြည်ကြည်လင်လင် ကျကျနပ်နပ်ကြီး ရေရွတ်နေ တော့မှ ဘရွေကျိုင်းသည် “အစ်မမြေးတွေ လွမ်းလို့လာလည်တာလား။ ပြောစရာ အထူးမရှိရင် အနောက်ပိုင်း သွားဦးမယ်” ပြောသည်။

“အကြောင်းထူး မရှိပါဘူး။ ရဲလောင်းလည်း သတိရ၊ အစ်မလည်း လွမ်းသာနဲ့ လှည့်လာသာပါ။ အစ်မလည်း ပြန်မှာပါ။ ကိုရင်လည်း သွားစရာရှိ သွားလေ”

လာစဉ်ကပါလာသော အဖော်တောင်ဆေးကို ဒေါ်ရိုး ကောက်ကိုင်၏။

J

“အဘကျိုင်း၊ အဘကျိုင်း”

ဘရွှေကျိုင်းသည် အမောတကော ပြေးဝင်လာသူအား ထုံးအိုးထဲသို့ ရေထည့်နေရာက လှမ်းကြည့်သည်။ ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုထွန်းဝ ဖြစ်သည်။

“မောင်ထွန်းဝ လာလကွာ၊ အိမ်ပေါ်တက်လေ”

“မတက်တော့ဘူး အဘကျိုင်း။ အဘသာ ဆင်းခဲ့ပါ”

သို့သော် ကိုထွန်းဝ ပြေးတက်လာရာက လှေကားထိပ်ရောက်ရန် သုံးထစ်အလိုတွင် သူ့ပခုံးနှင့်ကြမ်းပြင် ညီသွားတော့မှရပ်သည်။

“ဓားမတွေနဲ့ သခင်တွေ စောင်နေကြသယ် ဘ။ အဘလိုက်ခဲ့မှ ဖြစ်မယ်။ သူ့ကြီးက လူစုခွဲရင်ခွဲ၊ မခွဲရင် သေနတ်နဲ့ပစ်မယ်ပြောသာ၊ လူမကွဲ ချင်ဘူး။ အဲသာကြောင့် လိုက်ခဲ့ပါဦး”

ဤရွာတွင် သခင်မရှိချေ။ ကိုထွန်းဝက မပြောတတ်သောကြောင့်

ပြောတတ်သလိုပြောသော သခင်မှာ တို့ဗမာ တောင်သူလယ်သမား အစည်းအရုံး ဖြစ်သည်။ ထိုလယ်သမားများက လက်ရုံးတပ်ဟု ဖွဲ့စည်းသောအခါ တောင်သူလယ်သမားထဲမပါသူများနှင့် မြေပိုင်ရှင်ကလေးများက ဓားမတပ်ဟု အပြိုင်ဖွဲ့သည်။

ယခု ကိုထွန်းဝပြောသော စောင်နေသူများမှာ ဓားမတပ်နှင့် လက်ရုံးတပ်တို့ဖြစ်သည်။

သွေးသောက်စုတိုက်နယ် တောင်သူလယ်သမား အစည်းအရုံး ဥက္ကဋ္ဌမှာ ဘရွှေကျိုင်း၏တူ မိတ္တူဖြစ်သည်။

မိတ္တူ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်လာသောအခါ ဒေါ်ငြိမ်း၊ ဒေါ်ဝါး နှစ်မိပေါက်များ၊ မိတ္တူ၏ဖအေဘက်မှ ဘိုးမျိုးဘွားမျိုးတွေ၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ ကြွေးကြော်သံများကို နှစ်သက်သူတို့ပါ ပါလာသည်။ ထိုအစည်းအရုံးမှ ဖွဲ့စည်းသော အပျော်တမ်းတပ်မှာလည်း အင်အားကောင်းသည်။

သို့ရာတွင် အပြိုင်ဖွဲ့လာသော ဓားမတပ်မှာ အင်အားမကောင်းစေကာမူ အာဏာရှိ၏။ ငွေကြေးရှိ၏။ သူကြီးသည်ပင်လျှင် လက်ရုံးတပ်ကို ငေါက်ငမ်းရဲငြား ဓားမကို ခပ်ရွံ့ရွံ့ ခပ်ရှိန်ရှိန် ဆက်ဆံနေရသည်။

“ဘာက စဖြစ်ကြသောတုန်းက”

ဘရွှေကျိုင်းသည် ကွမ်းတစ်ယာကို အပြေးအလွှားငုံခဲပြီး လိုက်လာ၏။ လမ်းပေါ်သို့ရောက်မှ မေးကြည့်မိ၏။

“မသိပါဘူးဗျာ။ လယ်သမားကောင်လေးတွေက တေးချင်းဆိုရက စသယ်ပြောသာပါပဲဗျာ။ ဘာတဲ့ဗျာ ဗိုလ်အောင်ကျော်တေးချင်း”

ဘရွှေကျိုင်း အသံထွက်အောင် ရယ်မောသည်။

“ဟုတ်သာဆို နာလိုခဲခက် အမျက်ထွက်ပေါ့ကွာ”

“ဘက ဖျန်ဖြေရမှာကို သလိုပြောလို့ ဖြစ်မလား ဘရာ”
ကိုထွန်းဝ အသွားတုံ့ပြီး မကျေမနပ်ပြောသည်။

“ဟိုနေရာရောက်တော့လည်း ဟိုစကားပြောရမှာပေါ့ မောင်ထွန်းဝရာ။ အခု သည်မှာပြောသာက အဖြစ်ကိုပြောသာပါ။ လက်ရုံးတပ်က သူငယ်တွေ ဘာတေးချင်းဆိုသတန်းဆိုသာလည်း မကြားဘဲနဲ့ သိသကွာ”

ကိုထွန်းဝရာ အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့် ဘရွှေကျိုင်းမျက်နှာကို စောင်းကြည့်ရင်း “အဘကျိုင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အတပ်သိရသတန်း” မေးသည်။

“သတင်းစာထဲမှာ ပါလို့ပေါ့ကွ။ အဲ ဘာတဲ့ ‘ကျောင်းသားတို့ အပေါ် ကောင်းစားဖို့မျှော် ကြိုးစားတဲ့ ကိုအောင်ကျော်၊ သတ်ပုတ်ခိုင်းတဲ့ မောင်ဗမော်။ မြန်မာပြည်ကြီးအရေးတော် သူဟာ ဖိစီးနေခဲ့သေးသနော်’ တဲ့ကွ။ အဲသာကို လူငယ်တွေ အော်ပြီးဆိုသာဖြစ်ရမယ်”

“ဗိုလ်အောင်ကျော်က သခင်ပဲလား”

“တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားပါ မောင်ထွန်းဝရာ။ သူတို့ကျောင်းသားတွေ နှစ်နာတာတွေ ပြင်ဆင်ပေးဖို့ ဒေါက်တာဗမော်ရဲ့ ညွှန်ပေါင်းအစိုးရဆိုမှာ တောင်းသကွာ။ နန်းရင်းဝန်မဖြစ်ခင်တုန်းက ဖင်လျက် ဆားဖြူး လုပ်ခဲ့တဲ့ ဦးဗမော်ဟာ နန်းရင်းဝန်လည်းဖြစ်ရော သူထုံးစံအတိုင်း ဟိုလိုပြော သည်လိုပြော လုပ်သာပေါ့။

ရွာအနောက်တံခါးမှ ထွက်လာကြသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လူငယ်များ ဟိုတစ်စုသည်တစ်စု ရှိနေကြသည်။ သူကြီးသည် မဲဇလီပင်ရိပ်မှ ထွက်လာပြီး “အဘကျိုင်း” ဟု အသံပေးသည်။

“ဟေ့ သူကြီးလေး၊ မောင်ထွန်းဝလာခေါ်လို့ ငါလည်း ဘုမသိဘမသိ လိုက်လာရသာပဲကွာ။ သေနတ်နဲ့ မပစ်ပါနဲ့၊ ငါပြောပါဦးမယ်”

အဘကျိုင်းသည် ဓားမကိုလည်း သိ၏။ လက်ရုံးကိုကား အထူးပြောဖွယ်မရှိတော့ချေ။

သို့သော် ဘရွှေကျိုင်းသည် ဓားမတပ်ဝင် လူငယ်လူလတ်များကို အထင်သေးသည်။ လူညာကြီး၏ အမဲရိုးပြ စည်းရုံးမှုကို နားမလည်

ပါးမလည်နှင့် ခါတော်မီ နားယောင်သူများဟု မြင်သည်။ မြင်သော်ငြား လူကြီးစကားသာ ပြောရပေသည်။

ထနောင်းပင်ရိပ်ရှိ လူငယ်အုပ်ထဲသို့ ဘရွှေကျိုင်းဝင်၏။

“ဟဲ့ ဟိုကောင်၊ နင် မြတ်သာဦးသား မဟုတ်လား။ နာမည် ဘယ်သူ”

“ဟုတ်ပါသည်ဘ၊ ချစ်ဖေပါ”

ဓားမတပ်နှင့် ဆင်းရဲသားပါတီ ဥက္ကဋ္ဌချစ်ဖေ ချဉ်းကပ်လာသည်။ ဓားမဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ခေါင်းတွင်ဆောင်းထားသော ပင်နီရောင် ဓားမ တံဆိပ် သံပုရာခွံဦးထုပ်ကို မြင်ရုံဖြင့် သိသာ၏။

“မင်းတို့ အခု ဘာလုပ်နေကြတာတုန်း”

“ဟိုကောင်တွေက ရန်စလို့ဘ၊ ရိုက်မလို့”

“ဘယ်ကောင်တွေတုန်း၊ သခင်တွေလား ဟုတ်လား”

ကွင်းတစ်ဖက်ရှိ ကုက္ကိုပင်ရိပ်တွင် စုရုံးနေသူများထံသို့ ဘရွှေကျိုင်း မျှော်ကြည့်ကာ ချစ်ဖေအားမေး၏။

“ဟုတ်သယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ခေါင်းဆောင် နန်းရင်းဝန်ကြီး ကိုလည်း မရိုမသေပြောသယ်ခင်ဗျာ”

“မင်းက ငါ့အဒေါ် မသော့ရဲ့ မြေး။ ဟိုတစ်ဖက်က အကောင်က ဘယ်သူတုန်း။ ငါ့အစ်မရဲ့သား။ သည်တော့ ညီအစ်ကိုတွေပါကလား အကောင်ရ။ မင်းရိုက်လို့ ဟိုကောင်သေရင် ငါကမင့်ကို ဘယ်လိုလုပ် တရား စွဲရမတုန်း။ ငါ့သားကို ငါက တရားစွဲရမလား။ ဟိုကောင်ကြောင့် မင်း တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်ကော၊ ငါ့အစ်မရဲ့သား ငါ့တူငါ့သားကို ငါ ဘယ်လို လုပ်ရမှာတုန်း”

ဆွေမျိုးစု အကြီးအကဲလည်းဖြစ်၊ သက်ကြီးဝါကြီးလည်းဖြစ်သော ဘရွှေကျိုင်း၏စကား ထိရောက်သည်။ ဓားကိုပစ်ချပြီး ချစ်ဖေ ထိုင်သည်။

“မင်းတို့ နိုင်ငံရေးလုပ်ရင် သတင်းစာဖတ်ကြကွ။ ဖတ်သဲ့အခါ မှာလည်း စဉ်းစားရသယ်၊ တွေးခေါ်ရသယ်။ ငါတို့တောသူတောင်သားတွေ မျက်စိလည်သဲ့အချက်လည်း ရှိသေးသကွ ”

“ဟုတ်ကဲ့ဘ၊ သိပါရစေခင်ဗျာ ”

ချစ်ဖေ ဓားချပြီးထိုင်သည်ကို မြင်သောအခါ အတွင်းရေးမှူး အကျိုးဆောင် ညံအေးနှင့် ငွေထိန်းလွန်းမောင်တို့လည်း ကပ်လာကြသည်။

“မင်းတို့ငါတို့ ကျေးလက်ခေါင်းဆောင်တွေက ဓားတပြက် တုတ် တပြက် ဖြစ်နေပေမယ့် ရန်ကုန်က ခေါင်းဆောင်တွေက လည်ပင်းဖက်ချင် ဖက်နေကြသာကွ။ အဲသာ ဘာတုန်း သိလား ”

ဘရွှေကျိုင်းအား ဓားမတွေ ဝန်းရံလာသည်။ ခေါင်းဆောင်ချစ်ဖေမှာ စိတ်ဝင်တစားဖြင့် “ဟုတ်ကဲ့ ဘ ” ဟု ထောက်ပေး၏။

“အဲသာ နိုင်ငံရေးပဲ။ နိုင်ငံရေးဟာ ဝါဒချင်းယှဉ်ပြိုင်သယ်၊ အယူအဆ ချင်းတိုက်သယ်။ ဓားမပါဘူး၊ တုတ်မပါဘူး။ လက်သီးချင်းလည်း မထိုးဘူး။ ကိုယ့်ဘက်က တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုး မဆောင်ရွက်နိုင်ဘူး၊ ပရိသတ်ရှေ့မှာ ချပြစရာလည်း ဘာမှမရှိဘူး။ အဲသည်အခါ ဓားတို့ တုတ်တို့ အားကိုး တော့သာပဲ။ အဲသာကြောင့် ပါးစပ်နဲ့တိုက်ကြပါ ”

“စိတ်မရှည်ဘူး ဘရ ”

ညံအေးက ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ဘရွှေကျိုင်း လှည့်ကြည့်၏။ ပြုံး၏။

“ခေါင်းဆောင်ဟာ မြေကြီးလို သည်းခံရသကွ။ စိတ်ရှည်ရသကွ။ အေး စကားစပ်မိလို့ ပြောရဦးမယ်။ မင်းတို့ကသာ တို့ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ထိလို့ သွေးထွက်သံယိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ထောင်ပဲကျကျ ချမကွဆိုပြီးလုပ်ပေမယ့် အဲသည်လူတွေကို ရန်ကုန်က ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေက နာမည်တောင် ကြားဖူးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သိဖို့ဆိုသာဝေးရော။ ကဲပါလေ ရန်ကုန်ဖယ်ထားပါ။

အေး ဒီစကြိုတ်လည်း ဖယ်လိုက်ပါဦး။ မြို့နယ်ခေါင်းဆောင်ကတောင် ငါတို့တောသားတွေကို မလွဲသာလို့ ဆက်ဆံရပုံမျိုးနဲ့ ဆက်ဆံသာပါ။ ငါက မင်းတို့သိဖို့ပြောသာ၊ ကိုယ့်အဖွဲ့အပေါ်မှာ စိတ်ပျက်အောင် ပြောသာ မဟုတ်ဘူး”

ဘရွှေကျိုင်းသည် ဒေါသပြေစပြုနေသော လူငယ်များအား ခုခံ အကဲ ခတ်လိုက်ပြီးမှ ဆက်လက်တရားဟော၏။

“ဆင်းရဲသားပါတီခေါင်းဆောင် နန်းရင်းဝန်ကြီး ဒေါက်တာဗမော်ကို မရိုမသေပြောသယ်လို့ မင်းတို့ပြောသဲ့ဥစ္စာဟာ တေးချင်းကွ အကောင်တွေရ။ တေးချင်း ဘာကြောင့်ပေါ်လာရတုန်း။ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်က ကျောင်းသား တွေကို မြင်းနဲ့ တက်နင်းလို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဗိုလ်အောင်ကျော် သေလို့”

“တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေက ဘာလုပ်လို့တုန်း ဘ”

“လယ်သမားတွေက သူတို့နစ်နာချက်တွေကို တောင်းဆိုသလိုပေါ့ ကွာ၊ သူတို့လည်း သူတို့ နစ်နာမှုတွေကို ပြင်ဆင်မပေးလို့ သပိတ်မှောက်ကြ သာပဲ။ အမှန်ကတော့ ရေနံမြေအလုပ်သမားတွေက ရန်ကုန်ကို ချီတက် သွားသလို၊ အဲသည် အလုပ်သမားတွေကိုထောက်ခံဖို့ လယ်သမားတွေကပါ ရန်ကုန်ကို ချီတက်လာချိန်မှာ ကျောင်းသားတွေကလည်း အားဖြည့်ပေးသာပဲ”

“သည်လိုကိုး။ ကျုပ်တို့ မသိဘူးဘရာ”

“အဲသာကြောင့် သတင်းစာဖတ်ကြပါလို့ ပြောသာပေါ့ကွာ။ အဲသည်တော့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရဟာ အရူးမီးခိုင်းဖြစ်နေပြီ။ ဘာလက်နက်မှ မပါသဲ့ကလေးတွေကို သတ်သဲ့အတွက် အရှက်လည်းကွနေပြီကွ။ သည် အချိန်မှာ အလုပ်သမား၊ လယ်သမား၊ ကျောင်းသားနဲ့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ ကြားမှာ ဝင်ပြီးညှပ်နေသာက နန်းရင်းဝန်ကြီးဒေါက်တာ ဗမော်ရဲ့ ညွှန်ပေါင်း အစိုးရပဲကွ”

“အင်္ဂလိပ်အစိုးရ မဟုတ်ပါဘူး ဘကျိုင်းရာ။ ကျွန်တော်တို့ ဆင်းရဲသားပါတီပါသို့ ညွှန်ပေါင်းအစိုးရပါ”

ငွေထိန်းလွန်းမောင်၏ စောဒကတက်သံဖြစ်၏။

“မင့်ကို ငါ မငြင်းဘူး။ သို့သော် မေးမယ်။ ကျောင်းသားတွေကို မြင်းနဲ့ နင်းမသတ်ဖို့ ပုလိပ်မင်းကြီးတို့၊ အရေးပိုင်တို့ကို နန်းရင်းဝန်ကြီးက အမိန့်ပေးလို့ ရမယ်ထင်သလား”

“ရရမှာပေါ့ ဘရ။ သူက နန်းရင်းဝန်ပဲ”

ဘရွှေကျိုင်း ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ပြောသည်။

“ဟုတ်ပြီ။ နန်းရင်းဝန်က မလုပ်ရဘူးတားမြစ်ပေမယ့် ငါခိုင်းသကွာ၊ လုပ်ကြဟေ့လို့ ဘုရင်ခံကဝင်ပြောရင် နန်းရင်းဝန် ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ အဲသာကြောင့် ခမျာမှာ ကြားကညပ်နေသာ။ အရေးဟဲ့ဆို ဘာအာဏာမှ မရှိဘူး။ သာကြောင့် အလုပ်သမား၊ လယ်သမား၊ ကျောင်းသားတွေက ရန်သူအင်္ဂလိပ် ဓားပြအစိုးရကို တိုက်နေသာ။ မြန်မာအချင်းချင်း တိုက်သာ မဟုတ်ဘူး။ ဒေါက်တာဗမော် အခု ထွက်ပစ်လိုက်ရင် သူ့ကို ဘယ်သူမှ မဆဲတော့ဘူး”

ဓားမလူငယ်တွေ ငေးမောနေကြသည်။

“အေး၊ နန်းရင်းဝန်ကြီး ဒေါက်တာဗမော် နန်းရင်းဝန်ရာထူးက ထွက်ပေးလိုက်ရင် သူ့ရသဲ့လခ ငါးထောင် ဆုံးသာပဲရှိမယ်။ ရန်သူအင်္ဂလိပ် ဓားပြအစိုးရမှာတော့ ဘာသိက္ခာမှ မရှိတော့အောင် ဆုံးရှုံးမယ် ဟုတ်ပြီလား”

စင်စစ်အားဖြင့် ဓားမတပ်ကို တည်ထောင်သည့် ဦးဗမော်ကိုယ်တိုင်မှာ နိုင်ငံရေးလမ်းစဉ် မရှိ။ လူပြိန်းကြိုက်တွေကို အချိန်အခါနှင့် နေရာနှင့် လိုက်လျောအောင် အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ရွှင်ဖြင့် ပြောသူ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ လှေကြို စီးသော လူငယ်များမှာလည်း မည်မည်ရရ ယုံကြည်ချက်မရှိပေ။ သူတို့ မချေပတတ်။

“အဲသည်လို ဒေါက်တာဗမော်လည်း နန်းရင်းဝန် ရာထူးက ထွက်လိုက်ရော ဘာအာဏာမှ မရှိတော့ဘူး။ အဲသည်အခါမှာ ဟိုဘက်မှာ မင်းတို့ ရိုက်ချင်သတ်ချင်သဲ့အကောင်တွေနဲ့ ဘာမှမထူးဘူး၊ အတူတူဖြစ် သွားပြီ။ အဆုံးတစ်နေ့မှာ ဦးဗမော်နဲ့ သခင်တွေနဲ့ ပေါင်းသွားပြီဆိုပါတော့၊ ဘယ်နှယ်လုပ်မတုန်း”

လူငယ်တွေမှာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဟူ၍ပင် မမေးနိုင်ကြ။ “သည်မှာ သတ်ပုတ်နေကြပေမယ့် ရန်ကုန်မှာ လည်ပင်းဖက်ပေါင်းနေကြတာ” ဟု ဘရွှေကျိုင်း ပြောထားခဲ့သည် မဟုတ်တုံလော။

“ကဲကဲ သွားကြတော့။ ငါ ဟိုကောင်တွေကို သွားပြီး နှင်လိုက်ဦးမယ်” ပြောပြောဆိုဆို ဘရွှေကျိုင်း ကုန်းကွဲပြေးထသည်။ ဓားမလူငယ်များပါ တုတ်များ၊ ဓားများဆွဲလျက် ထရပ်သည်။ ရွာဘက်သို့ မျက်နှာမူရင်း ကွင်းစပ်တစ်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်ကြ၏။

ဘရွှေကျိုင်းသည် နေပူပြင်ကြီးကို ဖြတ်လျက် ကွင်းစပ် ကုက္ကိုပင်ရိပ်ရှိ လူအုပ်ထဲသို့ တနဲ့နဲ့လျှောက်လာသည်။ “ဘကို ဓားမ အပဲ့အရွဲ့ကြီးနဲ့ ခုတ်မလွတ်လိုက်ကြပဲကိုး” ဟု ငွေထိန်းကံတင့်က ဆီးကြိုသရော်၏။

“ဒီကောင် ဘာမထိလေးစားပြောတာတုန်း။ နင်တို့လူစုမကွဲရင် သူကြီး သေနတ်နဲ့ပစ်တော့မယ် လုပ်ပါဦး၊ ထွန်းဝ လာပြောလို့ လိုက်လာရတာ”

ဘရွှေကျိုင်းသည် ရှင်းလင်းပြန်ပြူးသော မြေပြင်ထဲသို့ ထိုးထွက် နေသည့် ကုက္ကိုပင် မြစ်ပျဉ်းပေါ်ဝင်ထိုင်ရင်း “ဘယ်မတုန်း မိတ္တူခေါ်ပေးကြစမ်း” ဆို၏။

မိတ္တူသည် သူ့ဘထွေး သည်ဘက်သို့လာသည်ကို လှမ်းမြင်ကတည်းက ပုန်းကွယ်နေခဲ့သူဖြစ်သည်။ အမည်နာမ ထုတ်ဖော်ခေါ်သည့်အခါ မလာမူ၍ မနေရဲ။ ရှေ့တည့်တည့်တွင် လာရောက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်သည်။ သူ့ကိုယ် တွင် ဗမာ့လက်ရုံးတပ် အဆောင်အယောင်မပါချေ။

ဘရွှေကျိုင်းက ဓားမခေါင်းဆောင် ချစ်ဖေနှင့် မိတ္တူအား ဆွေမျိုး စပ်ပြပြီးနောက် သူတို့အား ခဏစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ စကားဆက်၏။

“ဘုန်းကြီးကျောင်းသားနှစ်ယောက် ငြင်းကြသတဲ့ကွ။ တစ်ယောက်က သာသနာခြောက်ထောင်ရှိသယ် ပြောတော့ ကြားသဲ့ကျောင်းသားက ငါးထောင်လို့ပြောသတဲ့။ အချီအချ ပြောကြရာက ရန်ဖြစ်ရောဆိုပါတော့ ကွာ။ ဘုန်းကြီးသိလို့ နှစ်ယောက်လုံးခေါ်သဲ့အခါ ဘယ်သူ အရိုက်ခံရ သတုန်း”

“ငါးထောင်သမား အရိုက်ခံရပါသယ် ဘဒွေးခင်ဗျာ”

“မင်းတော်သယ်၊ သိသယ်” ဟုဆိုကာ ဘရွှေကျိုင်း ရယ်မောသည်။ ရယ်မော၍အားရမှ မေး၏။

“ငါးထောင်သမားဟာ မှန်ပါလျက်နဲ့ ဘာပြုလို့ အရိုက်ခံရသတုန်း”

“သာလောက်ကလေးတောင် မသိသဲ့ကောင်နဲ့ ဖက်ငြင်းရသလား ဆိုပြီး ရိုက်သာပါပဲ ဘဒွေးခင်ဗျာ”

“အေး၊ ဘာအာဏာမှလည်းမရှိ၊ အငတ်အပြတ်ခံပြီး ငါတို့တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေး ရရမယ်၊ ငါတို့ အလုပ်သမားတွေ တောင်သူလယ်သမားတွေ ကြီးပွားချမ်းသာရမယ်ဆိုသဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ထောင်ကျလိုက် ပြန်လွတ် လာလိုက်၊ တရားဟောမှုနဲ့ ထပ်အဖမ်းခံလိုက်၊ ထောင်ကျလိုက်ဖြစ်နေသဲ့ သခင်တွေခေါင်းဆောင်သဲ့ တို့ဗမာ တောင်သူလယ်သမားအစည်းအရုံးနဲ့ ဗမာ့လက်ရုံးတပ်ကလူတွေဟာ လျှာတစ်ချောင်းပဲ အားကိုးရှိသဲ့ ဒေါက်တာ ဗမော်ရဲ့လူတွေနဲ့ ဘာကြောင့် ဖက်ပြိုင်ရန်ဖြစ်ရသတုန်း”

ဘထွေး၏ စကားလုံးတိုင်းသည် ကိုယ့်ဘက်သားဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံရနေကား မိတ္တူမှာ ကဏ္ဍကောစလုပ်စရာ စကားရှာမရ။

သို့သော် စံပွင့်က ဝင်ပြော၏။

“အလကားတွေ ဘရ။ ငို့ဘသမား အလိုတော်ရှိ ပုတ်သင်ညှို့တွေ”

“တယ်ခက်သကဲ့ကွယ့်။ ငါတို့ မြန်မာလူမျိုးဟာ ယဉ်ကျေးသဲ့လူမျိုးကွယ့်။ သူတစ်ထူးကို မှီချိုးမျှစ်ချိုး မပြောရဘူး။ လူ့သဘောဆိုသာက ဟုတ်သာဆို နာလိုခဲခက် အမျက်ထွက်မဟုတ်လား။ အဲသာကြောင့် အနုကို အနုမခေါ်ဘူး။ ကိုယ်ပျက်နေသယ်တဲ့။ အရူးကို စိတ်နောက်နေသယ်ပဲ ခေါ်တယ်။ အရူးမခေါ်ဘူး။ ဖာသယ်ကို ပြည့်တန်ဆာတဲ့၊ ပခြပ်သယ်တဲ့၊ မိန်းမရွှင်တဲ့ ကဲ”

ထိုအခါ ဒေါသထွက်နေသော စံပွင့်လည်း ငြိမ်ကျသွား၏။

“ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ရောယောင် ပါသွားသူတွေ၊ အားနာလို ပါသွားသူတွေကို ရင့်ရင့်သီးသီးပြောရင်၊ ပုတ်ခတ်ရင် ကိုယ့်ကိုမုန်းသာနဲ့ သူ့ဘက်သားလုံးဝဖြစ်သွားရော။ အဲသာကြောင့် ၂၁ ဦးတွေ ငါးပွင့်ဆိုင်တို့ မော်မြင့်မြဲတို့ ခေတ်ကလို လူတွေကိုညာပြီး ကိုယ်ကျိုးရှာသာ မဟုတ်ဘူး။ သခင်ပေါက်စထောင်ခြောက်လ အကျခံပြီး တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုး ဆောင်နေသာ သဘောပေါက်အောင် ပြောရသယ် အကောင်တို့ရ”

“ကျုပ်တို့က ဘာ လိုမပြောတတ်ဘူးဗျ”

“အေး၊ နိုင်ငံရေးသမားဆိုသာ သတင်းစာဖတ်ရသကွ။ ဖတ်ပြီး တော့လည်း ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ တွေးရသကွ။ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရသကွ”

“ကျွန်တော်တို့က တောင်သူလယ်သမားပါဘရာ။ နိုင်ငံရေးသမားမဟုတ်ကြပါဘူး”

ဘရွှေကျိုင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောသည်။ ချေပသူ ကံတင့်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ “မြင်းစီးလို့ အထီးမှန်း အမမှန်း မသိသဲ့ ကောင်အိုကလေး ပါကလား” ဟုဆိုသည်။

“အဘကျိုင်းရဲ့တူ ချစ်ဖေဆိုရင် မြေကွက်ကလေး ဆီမီးခွက်လောက် ပိုင်သာနဲ့ ဟိုဘက်ကိုပါ သွားသာ”

“အဲသာ ရှင်းမပြတတ်ကြလို့ပေါ့ကွ။ ကိုယ့်မြေကို ကိုယ်လုပ်နေသူဟာ

ယာသမား လယ်သမားပဲဖြစ်သည်။ ကျုပ်တို့ တောင်သူလယ်သမား အစည်းအရုံးက ဦးတည်တိုက်ခိုက်သုံး မြေရှင်ဆိုသာ စကသောင်းထောင်ပိုင်သုံး အောက်အရပ်က မြေပိုင်ရှင်တွေ၊ ချစ်တီးတွေပါလို့ ရှင်းပြပါတော့လား”

“ဟုတ်သယ် ဘရာ။ အဲသာ ကျုပ်တို့က နားမရှင်းတော့ မရှင်းတတ်ဘူး”

“အဲသာကြောင့် သတင်းစာဖတ်ကြလို့ ပြောသာပေါ့ကွ။ ပြီးတော့ မင်းတို့ကိုပြောရဦးမယ်။ ကိုယ် ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သယ်၊ ဘာတွေလုပ်မယ်ဆိုသာ ရှင်းမပြတတ်သုံးလူမှာ အားကိုးစရာ တုတ်ဓားပဲရှိသယ်။ အဲသာ သတိထား”

ထိုအခါ မိတ္တူသည် လည်ပင်းဆန့်ထောင်၏။

“ဘာလက်နက်မှမပါသုံး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေကို မြင်းနဲ့နင်း၊ တုတ်နဲ့ ရိုက်သာကကော ဘရာ၊ ကိုင်း”

“ကလေးတွေက ဒီမိုကရေစီနည်းအရ အေးချမ်းစွာ ဆန္ဒပြသယ်၊ သပိတ်တားသယ်။ အဲသာကို အကြမ်းဖက်သုံး အင်္ဂလိပ်ဓားပြအစိုးရဟာ ကမ္ဘာ့အလယ်မှာ ခွေးဖြစ်သွားပြီ။ ဒီမိုကရေစီ အစိုးရမဟုတ်တော့ဘူး။ ကြမ်းပိုးသူခိုး ဓားပြအစိုးရဖြစ်သွားပြီ”

“ဘကလည်းဗျာ၊ ကျားကိုက်ပါသယ်ဆိုနေမှ နာတာရှည်လားမေးဆိုသာလို့၊ ဗမော် ဗမော် အိုအို၊ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရ အလိုမရှိ အော်နေမှတော့ ဒေါက်တာဗမော် အစိုးရပေါ့ ဘရာ”

ဘရွှေကျိုင်း ပြုံးသည်။ ခေါင်းယမ်းသည်။

“တကယ့်အာဏာက အင်္ဂလိပ်ဘုရင်ခံရဲ့ လက်ထဲမှာပဲ ရှိပါသယ် ငါ့ကောင်တို့ရာ။ ဉာဠာကို ညွန့်ပေါင်းအစိုးရ အဖွဲ့ဝင်တွေက ဘာပဲလုပ်ချင် လုပ်ချင် ဘုရင်ခံဆိုသုံးကောင်က ပယ်ချရင် ပြီးသွားသာပဲ။ အဲသာကြောင့် တကယ့်ရန်သူက အင်္ဂလိပ်ဓားပြ ကြမ်းပိုးသူခိုးအစိုးရကွ”

၁၇၀၆ ■ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

“သာဖြင့် ဗိုလ်အောင်ကျော်တေးချင်းကို ကျွန်တော်တို့ဆိုသာကို
မားပဲ့တွေက ဘာပြုလို့နာရသတုန်းဘ”

ဗမာ့လက်ရုံး လူငယ်တစ်ဦး၏ အမေး။

“သည်ထဲမှာ သတ်ပုတ်ခိုင်းတဲ့ မောင်ဗမော်လို့ ပါနေသာကိုးကွ၊
နာမှာပေါ့။ အဲသာထားပါတော့ကွာ၊ ခမျာများ နားမလည်ရှာပါဘူး။
မင်းတို့က သူတို့နားလည်အောင် ပြေပြေပြစ်ပြစ်နဲ့ ဆွဲဆောင်ပါ။ နောင် နောင်
ရန်မဖြစ်ကြနဲ့။ သူသေ ငါပို့တွေ၊ တစ်ရွာတည်းသားတွေ။ သည်ထဲ ဆွေမျိုး
တွေက ပါသေး”

ဘရွေကျိုင်းသည် ရွာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ကာ ထရပ်၏။ ဒေါသ
ထွက်နေသည့် မားမလူငယ်တွေ သွားကုန်ကြငြား၊ ဆယ်အိမ်ခေါင်းဟု
ထင်ရသူတစ်ယောက်မူ ကျန်နေခဲ့သေးသည်။ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရန်
သူကြီးက တာဝန်ပေးထားခဲ့သူ ဖြစ်ဖွယ်ရှိပေသည်။

“ကိုယ့်လူ လူတစ်ယောက်လုံးကို မမြင်ဖူးလား”

မောင်ကောင်းစံမှာ ယူနီဖောင်းသေတ္တာကြီး ထမ်းသွားသောကူလီ နောက်သို့ အမြန်လိုက်ရသဖြင့် ကုန်းပေါင်ထိပ်တွင် ရပ်နေသူအား ဝင်တိုက် မိသည်။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ မတော်လို့ပါ”

အတောင်းပန်ခံရသူသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၏။ ထို့နောက် တောင်းပန်သော ကျောင်းသားနှင့် တူသူနောက်သို့ လိုက်လာသည်။

ဆံပင်ကို ချပ်ခဲကြီးဖြစ်အောင် ကော့စ်မက်တစ်တိုက်ကာ သပ်ရပ်စွာ ပြီးသင်ပြီး ကြွတိုက်ရုပ်၊ အလံပတ်ကား တိုက်ပုံနှင့် ပေတင့်ရှူးနှင့် ထိုသူ သည် ကျောင်းသားဖြစ်ဟန်တူ၏။ သို့ရာတွင် အထက်တန်းခန်းဘက်သို့ ဦးတည်သွားသော ကူလီအား “သည်မှာ နေရာလွတ်သယ်၊ သည်မှာပဲချ” ဟု လှမ်းအော်၏။

ပခုံးချင်းအတိုက်ခံရသူလည်း လက်ရန်းဘက်တွင်တွေ့သော နေရာ လွတ်တစ်ခုတွင် အင်္ဂလိပ်သတင်းစာတစ်စောင်ခင်းကာ ဝင်ထိုင်သည်။ သူသည် လက်ဆွဲသားရေသေတ္တာထဲမှ သတင်းစာများနှင့် စာရွက်များ စာအုပ်များ ထုတ်သည်။ သတင်းစာနှင့် စာရွက်များကို ပုဆိုးထဲတွင် ချိန်ထား ခဲ့ပြီး သေတ္တာပိတ်သည်။ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေလိုက်သည်။

သင်္ဘောဥသြသံတစ်ချက် ပေါ်လာသည်။

ခရီးသည်များသည် တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ တက်လာကြရာမှ ကျွက်စီကျက်စီ အသံပေးလျက် အုပ်လိုက်တက်လာသည်။ “တစ်နေရာစာ လောက် မရဖူးလား နည်းနည်းခင်းပါရစေ” စသည်ဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေစဉ်တွင် လက်ဆွဲသားရေသေတ္တာရှင် လူငယ်သည် ပုဆိုးကြားမှ သတင်းစာနှင့် စာရွက် များကို အခင်းအင်္ဂလိပ်သတင်းစာနှင့် ရောထပ်သည်။ နေရာတကျ ခင်းမြဲ ပြန်ခင်းသည်။

ယူနီဖောင်းသေတ္တာနှင့် လူငယ်၊ သားရေသေတ္တာနှင့် လူရွယ်တို့ ရောက်လာစက ရှင်းသယောင် ဆိတ်သယောင်ရှိခဲ့သော ကူးတို့သင်္ဘောသည် တစ်စထက်တစ်စ အသံဗလံများ များပြားလာသည်။ တောင်းတွေ၊ ပလုံးတွေ၊ ဖျာလိပ်တွေ၊ စားအိုးစားခွက်တွေ၊ အဝတ်ထုပ်တွေဖြင့် ပြည့်လာသည်။

ဥသြသံ ဒုတိယအကြိမ်ပေါ်လာချိန်တွင် လှေတစ်စင်းနယ် ငြိမ်သက် နေခဲ့သောသင်္ဘောသည် တုန်ခါလာပြီ။ သင်္ဘော စက်နှိုးလိုက်သဖြင့် ဖြစ်သည်။

ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ယောက်နှင့် စာဇင်တစ်ယောက်ပါသော ပုလိပ်အချို့ သင်္ဘောပေါ်သို့တက်လာသည်။ ပျော်ရွှင်ရယ်မော တသောသောနေသူများ၊ စကားတပြောပြောရှိသော ခရီးသည်များ အရယ်ရပ်၏။ စကားပြောရပ်၏။ လှိုင်းခေါင်းဖြူကလေးတွေ ပြေးနေသည့် မြစ်ပြင်ကိုကြည့်ကာ ကြည်နူး နေသော မျက်နှာများလည်း မသာမကြည်ဖြစ်၏။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ကူးတို့သင်္ဘောသည် လူ့ရပ်လူ့ရွာသို့ မကောင်းဆိုးရွားများ ဝင်ရောက် လာဘ်သို့ ရှိနေစဉ် တတိယ ဥဩသံပေါ်လာ၏။ အချက်ပေးသံ သဲ့သဲ့ ပေါ်လာသည်။ ကုန်းပေါင်များ ဆွဲတင်သံ ပေါ်လာပြီးနောက် သင်္ဘောသည် ကမ်းမှ ခွာလေ၏။

ပုလိပ်များသည် ခရီးသွားများမဟုတ်။

ပဲ့ပိုင်းမှစတင်ပြီး ခရီးသည်များ၏ သေတ္တာ၊ အဝတ်ထုပ်၊ အိပ်ရာ များကို လှန်လှောနှိုက်ဆွ ရှာဖွေနေကြသည်။ သင်္ဘောသား ကုလား တစ်ယောက်သည် ဂလိုင် (ခေါင်းလောင်း) လှုပ်လျက် ဦးခန်းသို့ သွားသည်။ ထို့နောက် ပဲ့ဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီးနောက် ပြန်ဆင်းသွားလေ၏။

ဂလိုင်ခေါက်သံသည် လက်မှတ်ဝယ်ရန် သတိပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားဟုထင်ရသောလူငယ်သည် ကပျာကယာထရပ်သည်။ ထိုအခါ တွင်မှ သူသည် ယူနီဖောင်းသေတ္တာ၏ ဟိုဘက်ရှိခရီးသည်ကို သတိ ထားမိ၏။ အသက်ငါးဆယ်ရွယ် မိန်းမကြီးနှင့် ၁၈ နှစ်ရွယ် လှပချောမော သော မိန်းမပျိုကလေးပါတကား။

“ဟဲ့ မောင်ရင်၊ လက်မှတ်ခံမလိုလား။ ဒေါ်ဒေါ်တို့သားအမိ”

“အိုမေမေကလည်း”

အဒေါ်ကြီး၏ စကားမဆုံးမီ တန့်သွားသည့်နည်းတူ၊ တိုးတီး ညင်သာပြောလိုက်သော အသံမှာလည်း တိုးလိုးတန်းလန်းပင်။ မိန်းမပျိုသည် ရက်ရွံ့အားနာဟန်ဖြင့် ခေါင်းငုံ့ထားငြား “အားနာစရာကြီး” ဟူသည့် အသံ ကိုပါ လူငယ် ကြားဖြစ်အောင် ကြားသည်။

“အားနာစရာမရှိပါဘူးခင်ဗျာ။ ခရီးသွားအချင်းချင်းပဲ၊ သလိုပဲ ကူညီ ရတာပေါ့။ ဒေါ်ဒေါ်တို့က ဘယ်ဆိပ်မှာ ဆင်းမှာပါလိမ့်”

“ဆင်ပေါင်ဝဲတွင်ပါကွယ်”

မိန်းမကြီးက ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်လှမ်းပေးသည်။

“စိတ်ချဒေါ်ဒေါ်ရေ၊ ငွေငါးကျပ်ယူပြီး ရေကူးပြေးတော့မယ်”

“ငွေငါးကျပ်ကလေးနဲ့ ပြေးချင်လည်း ပြေးသာပြေး၊ ဒေါ်ဒေါ် မတားဘူး”

လူငယ်က ဗရွတ်ရွတ်တပြောသဖြင့် မိန်းမကြီးကလည်း နားတောင်းကြီး လှုပ်ခါအောင် ရယ်မောတုံ့ပြန်သည်။ သို့သော် လူငယ်မှာ ပြန်လည် ထိုင်ရ၏။ ပုလိပ်များ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ သားရေလက်ဆွဲသေတ္တာရှင် လူရွယ်ထံ ရောက်နေကြပြီဖြစ်သဖြင့်တည်း။

လူရွယ်သည် ရောက်ရှိနေသော စာမျက်နှာတွင် လက်ညှိုးသွင်းလျက် ပိတ်ထားပြီး သူ့သေတ္တာကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

“လူကြီးမင်းများခင်ဗျား သေနတ်၊ လက်ပစ်ဗုံး မပါပါဘူး။ ငှက်ပျော တစ်ဖိုး၊ ရေတစ်ပုလင်းနဲ့ ပုဆိုးသုံးထည်၊ အကျီလေးထည်ပဲ ပါပါတယ်။ အဲ အဲ ဆောရီး၊ မီးခြစ်နဲ့ စီးကရက်ပါသေးတယ်။ ဖွင့်ကြည့်ကြပါ”

မောင်ကောင်းစံသည် စိတ်မဝင်စားသော်လည်း လူရွယ်၏အပြောကြောင့် လှမ်းကြည့်မိသည်။ သားရေသေတ္တာဖုံး၏ အတွင်းဖက်တွင် စာတန်းနှစ်ကြောင်းရေးထားသည်။ ရိပ်ခနဲသာ မြင်ရသည်။ မဖတ်လိုက်ရ။ ပုလိပ်တစ်ယောက် ကွယ်သွားသဖြင့် ဖြစ်သည်။

ပုလိပ်များသည် အဝတ်ခေါက်များကို စိတ်မဝင်စား။ အောက်ခြေ၌ ခင်းထားသောစက္ကူများနှင့် အဖုံးအံအတွင်းရှိ စာရွက်စာတမ်းများကိုသာ ဂရုတစိုက် စစ်ဆေးသည်။

လူရွယ်ပြီးသောအခါ ငါးကျပ်တန်ပေးထားသော မိန်းမကြီးအလှည့်။ သူတို့တွင် လက်ဆွဲသားရေသေတ္တာနှစ်လုံးနှင့် ကြိမ်လက်ဆွဲခြင်းတစ်လုံး ပါသည်။ ကြိမ်လက်ဆွဲခြင်းထဲမှ စာရွက်စာတမ်းတစ်ထပ် ထွက်လာသည်။ ရာဇဝတ်အုပ်သည် သေချာစွာ ဖတ်ရှုစစ်ဆေးပြီးမှ ပြန်ပေးသည်။

မောင်ကောင်းစံလည်း သူ့ဘက်သို့ လာတော့မည်သိလျက် သတင်းစာ

တစ်စောင်ကို ကြမ်းပေါ်ချကာ တမင်ကုန်းဖတ်နေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်က လက်ညှိုးထိုးသည်။ စာဇင်က ပခုံးကိုတို့သည်။

မောင်ကောင်းစံ မော့ကြည့်ကာ “ဟား ပုလိပ်တွေပါကလား။ ဘာမှုနဲ့ ဖမ်းမလို့ပါလိမ့်” ဟု အသံကျယ်ကျယ်မေး၏။

“သေတ္တာကို နည်းနည်းရှာချင်လို့ပါ”

“ကိုယ့်စကားနဲ့ကိုယ်နော်၊ နည်းနည်းပဲရှာ။ များများ မရှာရဘူး။ ဒါပဲ”

ပုလိပ်များမှာ သည်နှယ် သရော်ပြက်ချော် အပြောခံရသည်မှာ ရိုးနေပြီ။ တို့ဗမာသခင်အပေါင်းသည် ပုလိပ်ကို မထိတရီ အလွန်ဆက်ဆံ၏။ အရူးသဖွယ် သဘောထား၏။ ယခု ကျောင်းသားဟု ထင်ရသူ၏ အပြောကြောင့် တုန်လှုပ်ဟန် မပြကြချေ။

သေတ္တာအဖုံးကို ဖွင့်လျှင်ဖွင့်ချင်း အဖုံးအတွင်းမှ စာကြောင်းကြီး နှစ်ကြောင်း ထင်းခနဲပေါ်လာ၏။

“ဓားဟူသည် ရန်သူကုလားကိုခုတ်ရန်၊

ရန်သူကုလားဟူသည် ငါတို့ ဓားကစားရန်ပေတည်း”

သေတ္တာထဲတွင် ရွှေတောင်လုံချည်တွေ၊ ဘန်ကောက်လုံချည်တွေနှင့် ရုပ်အင်္ကျီများ၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီများ၊ ကျောင်းစာအုပ်ဟု ထင်ရသောစာအုပ်များ အပြင် ဒဂုံသူရိယ၊ မြန်မာ့အလင်း၊ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်၊ တိုးတက်ရေး မဂ္ဂဇင်း များလည်း အပေါ်မှ အုပ်ထား၏။

“သည်စာဟာ မကောင်းဘူး၊ အတော်ဆိုးတယ်”

ရာဇဝတ်အုပ်က မောင်ကောင်းစံ၏ သေတ္တာအဖုံးကို လက်ညှိုး ထိုးကာ ရေရွတ်သည်တွင် မောင်ကောင်းစံ ထရပ်၏။

“ကျွန်တော့်သေတ္တာထဲမှာ ကျွန်တော်ရေးထားတဲ့ ကျွန်တော့်အဘိုးရဲ့ သြဝါဒလေ ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရဲ့။ ဘယ်သူ့ကို ထိခိုက်ပါသလဲ။ ထိခိုက်တယ်

ဆိုသူဟာ မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံးရဲ့ ရန်သူ သိုးဆောင်းလူမျိုးတချို့နဲ့ သူ့ရဲ့ ကျေးကျွန် အမျိုးသား သစ္စာဖောက်များသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ရာဇဝတ်အုပ်သည် ပုလိပ်များကို လက်ဟန်ခြေဟန်ပြကာ ထွက်ခွာ၏။ ပုလိပ်များသည် သေတ္တာကို ပြန်ဖုံးထားခဲ့၏။ မောင်ကောင်းစံသည် ပုလိပ်များကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်လျက် ကျန်ခဲ့သည်။ ယူနိုဖောင်း သေတ္တာ၏ ဟိုဘက်ဘေးရှိ မိန်းမချောကလေးကမူ မျက်စောင်းထိုးလျက် ကျန်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားသူမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ လူရွယ် ဖြစ်သည်။ သူသည် ငှက်ပျောဖိးနှင့် အဝတ်များ ရေပုလင်းကို သူထိုင်သည့် အင်္ဂလိပ်သတင်းစာပေါ် ချထားခဲ့ကာ သူ၏ သားရေသေတ္တာကိုပိုက်လျက် မောင်ကောင်းစံဘေးသို့ လာရပ်၏။

အဒေါ်ကြီးသားအမိသည် မောင်ကောင်းစံနှင့် အမည်မသိ လူရွယ်တို့ ဘာဖြစ်ပါလိမ့် တအံ့တဩမော့ကြည့်ကြ၏။

“ညီငယ်၊ အစ်ကို့သေတ္တာထဲက စာကို ကြည့်စမ်းပါဦး”

လူရွယ်က သူ့သေတ္တာ၏အဖုံးကို ဖွင့်ပြ၏။ အဖုံးအတွင်းဘက်၌ ရေးထားသော စာနစ်ကြောင်း။

“ဓားဟူသည် ရန်သူကုလားကိုခုတ်ရန်၊

“ရန်သူကုလားဟူသည်၊ ငါတို့ ဓားကစားစရာပေတည်း”

“ဟာ” ခနဲ အော်သံနှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း မောင်ကောင်းစံက လူရွယ်အား ကြည့်သောအကြည့်တွင် အံ့ဩခြင်းပါသည်။ ဝမ်းမြောက်ခြင်း ပါသည်။ ကျေနပ်အားရခြင်းလည်း ပါသည်။

“အစ်ကိုက... အစ်ကိုက...၊ ဒေးဗစ်... ဒေးဗစ်...”

“ဒေးဗစ်သာထွန်း မပုတ်ပါဘူးကွာ”

မောင်ကောင်းစံ၏ ပတ္တူအခင်းတွင် လူရွယ် ဝင်ထိုင်သည်။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

မောင်ကောင်းစံမှာ လူရွယ်၏ပါးစပ်ကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်ရင်းက ရောနှောထိုင်၏။

“ရဲလောင်းလကွာ”

“ဟာ၊ ဘကြီးလှိုင်းရဲ့သား၊ အစ်ကိုရဲလောင်း”

မောင်ကောင်းစံသည် ရဲလောင်း၏လက်နှစ်ဖက်ကို ပူးဆုပ်လျက် နမ်းရှုံ့သည်။ ဝမ်းသာမျက်ရည်များသည် နှစ်ယောက်လုံး၏ ပါးပြင်များ ပေါ်သို့ တတွေတွေစီးကျလာသည်။

“ရွာကို အစ်ကိုတို့သားအမိ ရောက်လာတုန်းက ကျွန်တော့်ကို မမွေးသေးဘူး အစ်ကိုရာ”

ထိုအချိန်ထိ ရဲလောင်းမှာ မောင်ကောင်းစံကို မသိသေး။ ဒွေးလေးရိုး၏ သားများအနက်မှ တစ်ယောက်ပေလော၊ သို့မဟုတ်။

“ညီလေးနာမည်လည်း ပြောဦးမှပေါ့ကွာ”

“စိတ်မရှိပါနဲ့အစ်ကို၊ ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ မေ့သွားရပါသယ်။ ဦးရွှေကျိုင်း၊ ဒေါ်ရွှေခက်ရဲ့သားပါခင်ဗျာ”

“ဦးရွှေကျိုင်းဆိုသာ ဒွေးလေးရိုးရဲ့အောက်က ဘုန်းကြီးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါသယ်။ ဘ ကွယ်လွန်တော့ အမေကြီးကို ပြုစုချင်သာ လူထွက်လိုက်ရသာပါအစ်ကို”

“အေး ဟုတ်ပြီ။ ဘဒွေးဘုန်းကြီးက ချောင်းဖျားမှာ သီတင်းသုံးလို့၊ ဟင် မဟုတ်သေးပါဘူး”

သဘောထွက်ခါစတွင် တစ်ကြိမ်ကြားခဲ့ရသော ဂလိုင်လုပ်သံ ပေါ်လာပြန်၏။ ဂလိုင်ကြီးတရမ်းရမ်း လျှောက်သွားသူ၏ နောက်တွင် “တိကက်၊ တိကက်” ဟု ပြောသော လူတစ်ယောက်ပါလာသည်။

“မောင်ရင်လေး၊ လက်မှတ်စစ် လာနေပြီ။ လက်မှတ်ဝယ်ချေဦး။ သည်မောင်ရင်ကော”

ယူနီဖောင်းသေတ္တာ၏ ဟိုဘက်မှ အဒေါ်ကြီး သတိပေးတော့မှ မောင်ကောင်းစံ ခုန်ထသည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်၊ ပုလိပ်နှောင့်ယှက်လို့ လက်မှတ်အဝယ် နောက်ကျသယ်ပြောပြီး ဖမ်းချင်သပါ့ဆိုလည်း ရာဇဝတ်အုပ်ကို ဖမ်းချေသာ ပြောပါခင်ဗျာ”

မောင်ကောင်းစံသည် အပြေးအလွှား ထွက်သွားရင်းက မိန်းကလေး ဖတ်နေသောစာအုပ်၏ စာမျက်နှာကို ကြည့်ဖြစ်အောင် လှမ်းကြည့်သွား သေး၏။ ရဲလောင်းလည်း မျက်နှာမမြင်ရဘဲ လည်ကုပ်ကလေး မြင်ရရုံဖြင့် ချစ်ခင်စရာကောင်းသော မိန်းမပျိုအား လှမ်းကြည့်မိ၏။

“မောင်တို့က ညီအစ်ကိုတွေလား၊ ဘယ်နှစ်ဝမ်း ကွဲသတန်း”

မိန်းမကြီးထံမှ အမေးစကားလာသဖြင့် မိန်းမပျိုထံမှ မျက်လုံးများကို ကမန်းကတန်း ရုပ်သိမ်းရ၏။

“သူ့အဖေနဲ့ ကျွန်တော့်အဖေက ညီအစ်ကိုအရင်းပါခင်ဗျာ”

“ဪ အင်း အင်း။ တစ်ဝမ်းကွဲသာဆိုသယ်၊ ရုပ်ချင်းလည်းဆင် အရပ်အမောင်းက အစပေါ့ကွယ်။ သာပေမယ့် အသက်ကတော့ ကွာပုံ ပေါ်သယ်နော်”

“မှန်ပါသယ်ခင်ဗျာ။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ငါးယောက်မှာ ကျွန်တော့် အဖေက အကြီးဆုံး၊ သူ့အဖေက အငယ်ဆုံးမို့၊ ကွာပါသယ်ခင်ဗျာ”

ထိုမျှပြောအပြီးတွင် ‘တိကက်’ အော်သူရောက်လာသည်။ ပြိုင်တူပင် မောင်ကောင်းစံလည်း ပြန်ရောက်လာသဖြင့် စကားပြောရန် မလိုတော့ချေ။ သို့ရာတွင် လက်မှတ်စစ်သူ လွန်သွားမှ တံစုံတစ်ရာကို မောင်ကောင်းစံ သတိရသည်။

“ဟင်၊ အစ်ကို့အတွက် မဝယ်ခဲ့မိဘူး”

ယူနီဖောင်းသေတ္တာတစ်ဖက်သို့ ငွေအနုတ်များနှင့် လက်မှတ်များ

လှမ်းပေးရင်းက မောင်ကောင်းစံ ထရပ်သည်။ “ရန်ကုန်ကတည်းက ရေနံချောင်း လက်မှတ်ခံပြီးပြီဦးလေး” ဟု အေးဆေးစွာဖြေသည်။

“ရေနံချောင်း ဟုတ်လား။ ဒွေးကြီးတို့ဆီ ဝင်မလို့လား။”

ရဲလောင်းသည် အင်အယ်လုပ်နေပြီးမှ “အေးပေါ့ကွာ။ မတွေ့သာ ကြာပြီမဟုတ်လား” ဟု ဖြေရာက “ဦးလေးက ပြည်ကိုလာပြီး ကျောင်းနေ သာလား” မေး၏။

“ဆင်ပေါင်ဝဲက ပွဲစားကလေးက အတင်းပို့ပေးလို့ အားနာသာနဲ့ သွားနေရသာပါအစ်ကို။ အဖေကလည်း မျက်စိပွင့်သာ နားပွင့်သာပေါ့ကွာ ပြောသာကိုး”

“အခု ဘယ်နှစ်တန်းရောက်နေပါလိမ့် သူငယ်”

ယူနီဖောင်းသေတ္တာ၏ တစ်ဖက်မှ မိန်းမကြီးသည် နားစွင့်ထောင်နေ ရာက လှမ်းမေး၏။

“ဆယ်တန်းပါခင်ဗျာ”

မောင်ကောင်းစံ လှမ်းကြည့်ရင်း ဖြေသည်တွင် မိန်းမကြီးက သင်္ဘော လက်မှတ်တစ်စောင်လှမ်းပေး၏။

“လက်မှတ်သုံးစောင်စလုံး ဆင်ပေါင်ဝဲချည်း ဖြစ်နေပါကလားကွယ့်။ မင်းကကော ဆင်ပေါင်ဝဲကလား”

“ဆင်ပေါင်ဝဲအထက် လွန်ချိုကျွန်း တစ်ဖက်ကမ်းကိုသွားမှာပါ ဒေါ်ဒေါ်”

မျက်နှာနှင့် စာအုပ် အပ်နေသော မိန်းမချော ခေါင်းထောင်၏။ မေးခွန်းထုတ်လိုဟန်ရှိငြား သူစိမ်းယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်အား စကား ပြောရန် ရှက်ရွံ့နေသည်။ သို့အတွက် သူ့အမေအား မေးသည်။

“မေမေ။ ဆင်ပေါင်ဝဲမှာ မဆင်းဘဲ သွေးသောက်စုရောက်မှ ဆင်းလို့ မရဖူးလားဟင်”

ကာလသားပေတည်း။ ကာလသမီး ဘာကို ဆိုလိုကြောင်း မောင်ကောင်းစံ နားလည်သည်။ မိန်းမပျိုသည် သူ့အား မမေးရဲသဖြင့် သူ့အမေမှတစ်ဆင့် မေးခြင်းဖြစ်ပေသည်။

‘နှမလေးရေ။ သပြေသာတို့ လွန်ချိကျွန်းတို့မှာ သင်္ဘောမဆိုက်ပါဘူး ကွယ်။ ဆင်ပေါင်ပဲမှာဆင်းပြီး လှည်းတစ်တန် လှေတစ်တန် သွားရသကွယ့်’

သို့နှယ်ပြောလိုက်ချင်ငြား အရောဝင်လွန်းသည်။ ယောက်ျားမပီသ၊ ဣန္ဒြေမဲ့သည် အထင်ခံရမည် စိုးသည်။ သို့အတွက် မိန်းမကြီးကိုသာ ပုဏ္ဏားဒိုင်လုပ်ပြီး ဖြေလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သည်သားအမိ မိမိတို့ရွာ သွေးသောက်စုကို သွားမည့်သူများပါတကားဟု နားလည်ရသဖြင့် အတောမသတ်အောင် ဝမ်းမြောက်ရွှင်မြူးမိလေ၏။

“ဆင်ပေါင်ဝဲကတစ်ဆင့် သွားရမယ့်ခရီးက အတော်လှမ်းသေးသလား”

“လွန်ချိကျွန်း အရှေ့ဘက်ကမ်းရောက်အောင် လှည်းနဲ့သွားရသဲ့ ခရီးက နည်းနည်းပဲ လှမ်းပါသယ် ခင်ဗျာ။ လမ်းမှာ တစ်ညတော့....”

“အမယ်လေးကွယ်။ လမ်းမှာ တစ်ညအိပ်ရမှာများ နည်းနည်းပဲ လှမ်းတယ်။ မင်းမို့ ပြောတတ်ပလေ”

“ဒေါ်ဒေါ်က ကျွန်တော်စကားမဆုံးခင် ဖြတ်ပြောလိုပါ။ လမ်းမှာ တစ်ညတော့ မအိပ်ရပါဘူး ပြောမလိုပါခင်ဗျာ”

မိန်းမကြီးမှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောတော့သည်။

“တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးတဲ့လူကို ဒီလိုပဲ ကျီစားရသလားဟဲ့ သူငယ်ရဲ့”

မိန်းမပျိုမူ ပြုံးလည်းမပြုံး၊ ရယ်လည်း မရယ်။ နှုတ်ခမ်းစုထားသည်။ မျက်စောင်းထိုးသည်။ လူချင်းသာ သိကျွမ်းရင်းနှီးလျှင် ထုရိုက်ကုတ်ဖဲ့ပစ်ပြီး ရန်တွေ့ပစ်လိုသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“အဖေ မသေသေးလို့ မင့်ကိုသာတွေ့ရရင် အလွန်သဘောကျမှာ ညီလေးရေ။ အဖေလည်း မင့်လိုပဲ ‘သရော်ပင်းခြည်’ အလွန်ပြောသာ။ အမေမှာ တစ်ခါတလေ ငိုရအခက် ရယ်ရအခက်၊ စိတ်မဆိုးရအခက် စိတ်ဆိုးရအခက်”

ရဲလောင်းလည်း ဝင်ရောက်ရယ်မောရင်း အလွမ်းစကားဆို၏။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါသယ် ဒေါ်ဒေါ်ခင်ဗျာ။ ကျောင်းကပွဲ တိုင်းမှာ မင်းသားမလုပ်ရဘဲ လူရွှင်တော်ချည်းလုပ်ရလွန်းလို့ အကျင့်ပါနေ လို့ပါ”

“အေးပါကွယ်၊ စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ဟဲ့ ဒါထက်၊ ညဉ့်ကြီး အချိန် မတော်မှာ သဘောဆိုင်ကံမလား၊ စောစောစီးစီး ဆိုင်ကံမလား”

လူကြီးပီပီ တွေးမျှော်ပူပန်သည်။

“အဲသာမှာတော့ အမှန်မရှိပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ခင်ဗျာ။ တစ်ခါတစ်ရံ မနက် စောစော၊ တစ်ခါတစ်ရံ သန်းခေါင်လောက်။ အဲ သန်းခေါင်လောက် ဆိုင်ကံ ကာမူ အားမငယ်ပါနဲ့ခင်ဗျာ။ ပွဲစားဦးကျော်ခံအိမ် ဝင်တည်းသာပေါ့”

“မောင်ရင်တို့အိမ်လားကွယ်”

“ဦးကျော်ခံအိမ်ပါဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော့်အသိ”

မိန်းမကြီး ရယ်မောပြန်သည်။

“တည်းလို့ရပါတယ်ဆိုလို့ သူ့အိမ်မှတ်ပါတယ်၊ အသိအိမ်တဲ့။ အတော်အားကိုးရမယ့် မောင်ရင်ပဲ။ ဒါဖြင့် မောင်ရင်က မြို့ပေါ်က ထင်ရဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ သွေးသောက်စုရွာကပါ”

ထိုအခါတွင်ကား နှုတ်ခမ်းစု မျက်စောင်းထိုးနေသော မိန်းမပျိုမှာ အနားရှိ လက်ကိုင်ပဝါကို ကောက်ပြီး ပါးစပ်ပိတ်လျက် တစ်ဖက်လှည့်ကာ ရယ်မောတော့၏။ မိန်းမကြီးလည်း ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကိုပုတ်လျက် ရယ်မော၏။

“သူငယ်ရယ်၊ မင်းဟာ အငြိမ့်လူပြက်မဟုတ်ဘူး၊ ဇာတ်လူပြက်ကွယ်။”

တည်တည်ကြီးနဲ့ တယ်လည်းရယ်ရသကိုး။ စောစောကတည်းက ဒေါ်ဒေါ်ရေ ကျွန်တော်လည်း သွေးသောက်စုကပါ ပြောပါတော့လား။”

“မေ့သွားလို့ပါခင်ဗျာ”

ရဲလောင်းသည် သူ့ညီနှင့် မိန်းမကြီးသားအမိ ဖြစ်ပျက်နေပုံကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ပြီး နားထောင်နေရာက “အဲသာကြောင့် အစ်ကိုပြောသာ၊ အဖေသာ မင်းကိုတွေ့ရင် အလွန်သဘောကျမှာ” ဟု ပြောသည်။

ဤသို့ဖြင့် ရဲလောင်းညီအစ်ကိုမှာ ထမင်းစားချိန်တွင် ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆင်းပြီး ထမင်းစားရန် မလိုတော့ချေ။ ထိုသားအမိနှင့် တစ်ဝိုင်းတည်း ဝင်စား ကြရလေတော့၏။

ရဲလောင်းက သူ့တွင် ငှက်ပျောဖိးတစ်ဖိး၊ ရေတစ်ပုလင်းပါသဖြင့် ထမင်းမလိုပါဟုဆိုကာ ငြင်းဆန်ငြား အတင်းကျွေး၏။ မောင်ကောင်းစံက ထမင်းထုပ်ဆင်းဝယ်ခွင့်တောင်း၏။ ဤသည်ကိုလည်း ခွင့်မပြုပေ။

သို့ဖြင့် ထမင်းစားအပြီး၌ ယွန်းလက်ဖက်ခွက်ကြီး ရောက်လာ ချိန်တွင် မိန်းမကြီးက အပြစ်တင်သံဖြင့် စကားစ၏။

“သူငယ်လေးက ရယ်စရာသာ ပြောသယ်။ သွေးသောက်စုရွာ ဘယ်သူ့ဆီ သွားမှာတုန်း၊ တစ်ခွန်း မမေးဘူး။ နေစိမ့်တယ်”

“အဲသာများတော့ မမေးဘဲ သိနေလို့ပါခင်ဗျာ”

“အလိုတော်” ဆိုကာ မိန်းမကြီးသည် မိမိရင်ဘတ်ကို မိမိပုတ်၏။ မိန်းမပျိုကလည်း ရွဲဝန်းသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်ပြီးမှ အကြည့် သိမ်း၏။

“ဘယ်လိုသိသလဲ သူငယ်။ ပြောပါဦး”

“ကိုခင်မောင်တင့်ဆီ သွားလည်ကြမှာ မဟုတ်ပါလားခင်ဗျာ”

မိန်းမကြီးသားအမိမှာ တအံ့တဩဖြစ်ကာ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်နေကြသဖြင့် မောင်ကောင်းစံက ဆက်ပြော၏။

“ကိုခင်မောင်တင့်မျက်နှာက ဟိုသူငယ်မမျက်နှာနဲ့ ချွတ်စွတ်ပဲခင်ဗျာ။
မြင်စကတည်းက ဘယ်သူနဲ့တူပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားနေသာ။ ကျွန်တော်
ကလည်း မေ့တတ်သယ်ဒေါ်ဒေါ်၊ အင်း အသက်ကကြီးပြီကိုး”

နဂိုကမှ ခင်မင်တတ်သော မိန်းမကြီးမှာ အားရပါးရ ရယ်လေ
တော့၏။ မိန်းမပျိုကား လုံးဝကျောပေးထားတော့သည်။

“နောက်မှ ဒေါ်ဒေါ်က သွေးသောက်စုသွားမှာဆိုတော့မှ ‘ဟား ငါ့
မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ အမေဆိုရင် ငါ့အဖွားပဲ’ လို့ သတိရပါတော့တယ်ခင်ဗျာ”

မိန်းမပျိုသည် တစ်ဖက်သို့လှည့်နေငြား မောင်ကောင်းစံပြောသမျှကို
လုံးစေ့ပတ်စေ့ကြားသည်။ ‘ငါ့မိတ်ဆွေရဲ့အမေဆိုရင် ငါ့အမေပဲ’ ဟု အဆင်
ပြေအောင် မပြော။ ‘ငါ့အဖွားပဲ’ ဟု ရှောင်ထွက်သည်ဟု နားလည်သည်။

‘သတိလည်း ကောင်းသယ်။ လည်လည်း လည်သယ်။ ဒါပေမယ့်
ငါ့ကို သူငယ်မတဲ့။ သူ့ကိုယ်သူ လူကြီးကျနေသာပဲ’

မကျေနပ်စိတ်ဖြင့် တွေးသောအခါ နှုတ်ခမ်းသည် အလိုအလျောက်
စုလာ၏။ ခြားကန့်ထားသော အကာကို မျက်စောင်းထိုး၏။

ဘရွေ့ကျိုင်းမှာ မြို့သို့သွားရောက်ကာ အတန်းစာများ သင်ယူနေသော သား
ပြန်လာပြီ ကြားကတည်းက လည်တဆန့်ဆန့်ဖြစ်နေ၏။ “ကျောင်းဆရာရဲ့
အိမ်မှာ ရောက်နေလေရဲ့။ မိန်းမနှစ်ယောက်လည်း ပါသယ်” ဟူသည့်
သတင်းကို ကြိုတင်ကြားပြီး ဖြစ်၏။ ပစ္စည်းများကို လှည်းသမား လာပို့
သွား၍ ဖြစ်၏။

အတန်ကြာသော် ရောက်လာနိုး၊ ခဏကြာသော် ပေါ်လာနိုးဖြင့်
မျှော်သည်။ ကြာသော် ထိုင်ချေ ထချေဖြစ်၏။ အတန်ကြီးကြာမှ ဧည့်သည်
တစ်ယောက်ကိုခေါ်လျက် ရောက်လာ၏။

“အဖေရေ။ ဟောသည်မှာ အဖေ့ကို ဖမ်းမလို့တဲ့ဗျို့။ ရန်ကုန်က
စုံထောက် အိမ်မသိသာနဲ့ ခေါ်လာခဲ့သယ်”

အိမ်ပိုင်းထဲမဝင်မီက ပွာလောင်ပွာလောင် အော်၏။

“အေး အေး။ လူမလာသေးဘူး၊ ဟိုသင်းသာယာကုန်းကဆိုသဲ့ကောင်
လာခဲ့။ မြန်မြန်။ ဖအောမှာဖြင့် တမျှော်မျှော်နဲ့။”

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

“ဪ အဖေရယ်။ ကိုခင်မောင်တင့်အမေက အတင်းထမင်းကျွေးနေ သာနဲ့ အဖေတို့ တစ်နပ်သက်သာ နည်းသလားဆိုပြီး စားနေရလို့။”

ပါးစပ်က ပေါက်ပန်းဈေးပြောနေငြား လူကမူ ဖအေကို ဦးသုံးကြိမ် ချ၏။ ဖအေမှာ ပါးစပ်တဖြူဖြူ ရယ်မောဝမ်းသာနေရာက ရဲလောင်းကို ကြည့်နေ၏။ ရဲလောင်းသည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးရုံသာပြုံးနေ၏။

“အဖေ။ သူ ဘယ်သူတုန်း၊ ကြည့်ပါဦး။”

သုံးကြိမ်ဦးချ ကန်တော့အပြီးတွင် ရဲလောင်းအား လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

“အေးကွ။ မင်းနဲ့ပဲ တူသလိုလို၊ ငါနဲ့ပဲ တူသလိုလို။ အရပ်အမောင်း ကတော့ ငါတို့ အရပ်အမောင်းပဲ။”

“ဘကြီးလှိုင်းရဲ့သားပေါ့ အဖေရ။”

“ဟေ ဟုတ်လား၊ ရဲလောင်း။ ရှေ့တိုးစမ်း သားကြီး။”

ဘရွှေကျိုင်းသည် အစ်ကိုကြီး၏သားကို ဝမ်းသာအားရ ပွေဖက် သည်။ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်ကြည်တွေ ဝေ့လာသည်။

“ကိုရင်ရေ၊ ကျောင်းသားနဲ့အတူ ဧည့်သည်ပါလာသဆို”

ဒေါ်ရိုးသည် ပန်းကန်တစ်ချပ်ဖြင့် အုပ်ထားသော ဇလုံတစ်လုံးကို လက်ဖဝါးပေါ်တင်ကာ တံတောင်ကွေးလျက် အိမ်အောက်သို့ဝင်လာသည်။

“ဟဲ့ နင် ရဲလောင်း မဟုတ်လား။”

ရဲလောင်းသည် ဒေါ်ရိုး၏မျက်နှာကို မှတ်မိသယောင် မမှတ်မိ သယောင်ဖြင့် “မှန်ပါသယ်ခင်ဗျာ” ဆို၏။

“ဟဲ့၊ ငါ နင့်ဒွေးလေး မိရိုးလေ၊ မမှတ်မိတော့ဖူးလား။”

ဤသို့ဖြင့် မြတ်သာဦး၏ သားသမီးများ၊ ဒေါ်ရိုး၏ သားသမီးနှင့် မြေးများ၊ ဒေါ်ဆယ်၊ ဒေါ်မြမြူး၏ သားသမီးမြေးများပါ ရောက်လာကြ သဖြင့် အိမ်အောက်ထပ်တွင် လူများပြည့်သွားတော့သည်။

“ညီအစ်ကိုတစ်တွေ ဘယ်မှာတွေ့လာကြသာတုန်း”

“အစ်ကိုက ရန်ကုန်ကလာသာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ သင်္ဘောပေါ်မှာတွေ့ကြ
သာပါအဖေ”

“ရန်ကုန်မှာ တော်တော်မှ ဆွဲလားကွ။ ဒေါက်တာဗမော်ရဲ့ ညွှန်ပေါင်း
အစိုးရ မပြုတ်သေးဖူးလား။”

“ဒေါက်တာဗမော် ပြုတ်ကျပြီး နန်းရင်းဝန် ဦးပုဖြစ်လာပြီ ဘဒ္ဒေး
ခင်ဗျာ။ ဆူသာကတော့ ရန်ကုန်တွင် မဟုတ်ဘူး။ တစ်ပြည်လုံးပဲ။ နိုင်ငံချဲ့
သမားရဲ့ ပုဒ်မ ၁၄၄ လည်း အရူးဖြစ်သွားပြီ။ ထောင်တွေလည်း မဆန့်တော့
ဘူး။ နိုင်ငံချဲ့သမားအတွက် မျက်ဖြူအဆိုက်ဆုံး အချိန်ပါပဲ ဘဒ္ဒေးခင်ဗျား။”

ဘရွှေကျိုင်းမှာ တောင့်တနေသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တစ်ခုကို စားလိုက်
ရသူအလား တစ်မျက်နှာလုံး ကြည်လင်ဝင်းပ၏။ တွင်းချိုင့်ထဲတွင် မှိန်ရီ
နေသော မျက်လုံးတွေ တောက်ပြောင်၏။

“အကြီးကျယ်ဆုံးကတော့ ရန်ကုန်ပေါ့ ဘဒ္ဒေးရာ။ လန်ချားကုလား
တွေကအစ တို့ဗမာအစည်းအရုံးရဲ့ ညွှန်ကြားမှုကိုနာခံပြီး နိုင်ငံချဲ့သမားကို
ဆန့်ကျင်သာကလား။”

“ကုလားက အင်္ဂလိပ်ကို မထောက်ခံဖူးလား။”

“ဘဒ္ဒေးခင်ဗျာ၊ ကုလားရယ် မြန်မာရယ် မကွဲဘူးခင်ဗျာ။ မြေရှင်
စနစ်ရဲ့ သွေးစုပ်ခံရမှု၊ ဓနရှင်စနစ်ရဲ့ သွေးစုပ်ခံရမှုမှာ အတူတူပဲခင်ဗျာ။
အဲသာကြောင့် လူတန်းစားတူချင်း လက်တွဲသာပါပဲ”

နားထောင်နေသူများထဲမှ နိုင်ငံရေးအကြားအမြင် အမြင့်ဆုံးဖြစ်သော
ဘရွှေကျိုင်းသည်ပင် လူတန်းစားညီညွတ်ရေးကိုကား သဘောမပေါက်
လှပေ။ သို့အတွက် “ချစ်ဖေ ကြားလား။ ဓားမကြီး နန်းရင်းဝန် မဟုတ်
တော့ဘူးတဲ့” ဟု လူအုပ်ကြားသို့ လည်ဆန့်ကြည့်ရင်း ပြော၏။

“ကျွန်တော်တို့ တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီးက ဒေါက်တာဗမော်
ပြုတ်ကျသွားရုံနဲ့ လူတွေ တင်းတိမ်သွားမှာကို စိုးရိမ်သယံခင်ဗျာ။

အဲဒါကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးမှန်းတီးမှုတွေ မထားဖို့၊ ရန်သူအစစ်ဟာ ဗြိတိသျှ အစိုးရ နယ်ချဲ့သမားသာဖြစ်ကြောင်း သတိပေးနေရသယ်ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်သာပေါ့ကွယ်၊ မှန်သာပေါ့”

“ပါလီမန်ထဲမှာရှိသဲ့ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း အဖွဲ့ဝင် အမတ်တွေက၊ ဘယ်သူမှ ရာထူးမယူဖို့၊ အစိုးရမဖွဲ့ဖို့ ကြိုးစားသယ်ခင်ဗျာ။ အစိုးရအဖွဲ့ မဖွဲ့နိုင်မှ ဒင်း ပိုပြီး အရှက်ကွဲမှာ”

“နေပါဦး ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းဆိုသာက”

“တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် အမတ်တွေ ဦးစီးပြီး ပါလီမန်ထဲမှာ ဖွဲ့ထားသဲ့ အဖွဲ့ပါ ဘဒ္ဒေးခင်ဗျာ”

သို့စဉ်တွင် ဒွေးလေးရိုးက ကြားဖြတ်မေး၏။

“ငါ့ယောင်းမ မင်းသမီးကော နေကောင်းရဲ့လားကွယ့်”

ရဲလောင်းသည် သူ့ဒွေးလေးအား မော့ကြည့်သည်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ ဒုက္ခရောက်နေကြောင်း မြန်ရေရှက်ရေပြောစဉ်က တက်ကြွနေခဲ့သော မျက်နှာမှာ ချက်ချင်း ညှိုးငယ်၏။

“အမေရော၊ နှမလေးပါ ဆုံးရှာကြပြီ ဒွေးလေးရယ်”

“နင်ဟယ် နေနိုင်လိုက်သာ၊ အကြောင်းကလေး ဘာကလေးတောင် ကြားဖော်မရဘူး။ နေပါဦး၊ ဘယ်သူက အရင်ဆုံးတာတုန်း။ ဘာရောဂါတုန်း”

ရဲလောင်းသည် ငေးငေးကြီးဖြစ်သွားပြီးမှ “အမေက အရင်ဆုံးသာပါ ခင်ဗျာ။ ရောဂါကတော့ ခွေးကိုက်သဲ့ရောဂါပါ” ဟု လေးလေးကြီး ဖြေ၏။

“ခွေးကိုက်သာများ၊ အဲ့ပါရဲ့။ ခြေဖဝါးမှာ မီးသွေးနဲ့ ဝလုံးရေးပြီး၊ အသက်အောင့် ဖနောင့်နဲ့သုံးချက်နင်းရင် ပြီးသာများ”

“ရိုးရိုးခွေး မဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ။ ဗြိတိသျှအစိုးရဆိုသဲ့ခွေး”

နားထောင်နေသူ လူအုပ်ကြီးမှာ ‘ဟင်’ ခနဲ အော်မိကြသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။

“ဝမ်းမနည်းနဲ့လူကလေး။ ငါတို့အမျိုးဟာ အိပ်ရာထဲမှာ ဖျားနာ
သေရသာထက် ရန်သူကိုတိုက်ရင်း ခွေးကိုက်လို့သေရသာကို ဂုဏ်ယူသဲ့
အမျိုးကွ”

တရားပြသော ဘရွှေကျိုင်းကိုယ်တိုင်ပင် အသံတွေ တုန်ယင်နေ၏။

“ပြောပါဦး လူလေးရယ်။ ဘယ်လိုက စဖြစ်သယ်ဆိုသာ”

ဒေါ်ရိုးကလည်း မျက်လုံးကို တဘက်ဖြင့် တို့ရင်းက မေး၏။

“အင်္ဂလိပ်အစိုးရဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကမ္ဘာ့ဒီမိုကရေစီ မိခင်ကြီးလို့

ကြွားလေ့ရှိသယ် ဘဒွေးရ”

“လိမ်သာပါကွာ။ ကြမ်းပိုးသူခိုး ဓားပြဆိုသာ အရှက်မှမရှိသာ။
လိမ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါသယ်ဘဒွေး။ ဒီဇင်ဘာ ၂၀ ရက်နေ့တုန်းက ဗိုလ်အောင်ကျော်
ကိုလည်း သူတို့ သတ်မိရော သူတို့လုပ်တာကို သေသေချာချာမြင်သဲ့ သူရိယ
သတင်းစာတိုက်ကို စစ်တပ်နဲ့ ဝိုင်းတော့သာပဲ ဘဒွေးရေ။”

“သင်းတို့ ယုတ်မာသာ လူသိမှာစိုးလို့ နေမှာပေါ့ကွာ”

“မှန်ပါသယ်ခင်ဗျာ။ ဓာတ်ပုံတွေသိမ်းသယ်၊ သတင်းစာရိုက်ဖို့
လုပ်ထားသဲ့ ဘလောက်တွေ သိမ်းသယ်။ ရိုက်ပြီးသား သတင်းစာ စာရွက်
တွေလည်း သိမ်းသွားသယ်တဲ့ ဘဒွေးရ”

“သတင်းစာရဲ့ ပါးစပ်ကို ပိတ်တော့ကော၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်ကို ခွေး
ကိုက်လို့ သေသဲ့သတင်း တိုင်းပြည်က မသိတော့ဖူးလား”

ရန်သူမုန်းတီးရေးစိတ်ဖြင့် ဘရွှေကျိုင်း ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးသည်။
ပြောသည်။ သည်ကြားထဲတွင် “အစ်ကို့အမေနဲ့ နှမကောအစ်ကို” ဟု
မောင်ကောင်းစံက ကြားဖြတ်မေးပြန်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း အမေနဲ့ နှမ သေနတ်ဒဏ်ရာနဲ့ ထွက်ပြေးသာ
မသိဘူးလေ။ ဆေးရုံကသယ်လာပြီး အိမ်တော်ရာဘုရားထဲမှာ ထားသဲ့

အလောင်းတွေနားက မခွာနိုင်ဘူး။ တရားပွဲတွေက ရဲရဲတောက် တရားပွဲတွေ။ တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ ကျင်းပနေသာကလား”

“သည်မှာကော လာပြီး နှောင့်ယှက်သေးလား”

“ပုလိပ်ယူနီဖောင်းနဲ့လာလို့ကတော့ ဘဒ္ဒေးရာ၊ တံတွေးနဲ့ဝိုင်းထွေးဦး၊ မွန်းပြီးသေမှာ။ ရေနံမြေမှာ သခင်မတချို့ကို ဖမ်းပြီးကားပေါ်တင်တော့၊ “တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံးကို ဖမ်းပါ၊ ကျွန်မတို့ကိုလည်း ဖမ်းပါ” ဆိုပြီး အဖမ်းမခံရသဲ့ သခင်မတွေပါ ကားပေါ်တက်သလို၊ ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးမှာလည်း ကျုပ်တို့ကိုပါ ပစ်သတ်ပါဆိုပြီး ရင်ကော့ပေးမယ့်လူက သိန်းချီရှိနေတော့ ပုလိပ် မလာရဲဘူး။ အိမ်နီးချင်းတွေက အမေတို့ ဒဏ်ရာရလာသဲ့အကြောင်း အကြောင်းကြားဖို့ ကျွန်တော့်ကိုလာရှာပေမယ့် လျှောက်သွားနေသဲ့လူကို ဘယ်မှာတွေ့ပါမတုန်း”

“သတင်းထောက်၊ သတင်းထောက်။ သူများသတင်းကို လိုက်ထောက်နေရသာနဲ့၊ ကိုယ့်သတင်းကို ကိုယ်မထောက်မိဘူး။ အင်း... ဖြစ်ရလေကွယ်”

ဘရွေကျိုင်း၏ ညည်းတွားသံကြောင့် လူများမှာ ပြုံးရမည်သို့၊ မဲ့ရမည်သို့ ဖြစ်သွားကြရ၏။

“ဈာပနစည်ကားပုံကလည်း ဝက်ဝက်ကွဲပါရော။ ရွှေဘို၊ မုံရွာ၊ တံတားဦး၊ ကျောက်ဆည်၊ အမရပူရ၊ မတ္တရာ၊ မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်)၊ စစ်ကိုင်းကလည်း လာကြသာကိုး။ ရန်ကုန်မှာရှိသဲ့ အသင်းအဖွဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေလည်း အများကြီးပဲ။ ရန်သူ့လက်ချက်နဲ့ ကျဆုံးရသူတွေကို ‘ဗိုလ်’ဘွဲ့ပေးသယ်။ ကိုမှုကို ဗိုလ်မှု၊ ကိုထွန်းအောင်ကို ဗိုလ်ထွန်းအောင်ပေါ့ ဘဒ္ဒေးရာ”

“ကောင်းပါ၊ ကောင်းပါ” ဟု ဘရွေကျိုင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဆို၏။

“သူကြွယ်ကုန်းမှာ ဝူသွင်းသဂြိုဟ်ပြီး အာဇာနည်ကုန်း သမုတ်သယ်လေ။ အမှန်ကတော့ အိမ်ပြန်ဖို့ မဟုတ်သေးဘူး။ အိမ်လည်း မရောက်သာကြာ၊ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစား လဲချင်စိတ်လည်းရှိလို့၊ အိမ်ကလည်း

သိပ်မဝေးတော့သာနဲ့ အိမ်လည်းသွားရော အမေအသက်ကို မှီရုံလေးပဲ ရှိသယ် ဘဒ္ဒေးရေ။”

ဒေါ်ရိုးသည် မျက်ရည် တတို့တို့ တသုတ်သုတ် လုပ်နေခဲ့ရာက အသံထွက်ပြီး ငိုလေတော့၏။

“နှမလေးကော အစ်ကို”

“နှမလေးက အမေထက် တစ်နာရီစောပြီး ဆုံးရှာသကွယ်။ အိမ်နီး နားချင်းတွေက ဆေးရုံမတင်ကြဘူးလေ။ ပထမ ဆေးမြီးတိုပေါ့ကွာ။ ဟိုအရွက်က သွေးတိတ်သယ်၊ သည်အရွက်က ဘာကောင်းသယ်ပေါ့။ ဒဏ်ရာ ဆိုးသည်ထက် ဆိုးလာတော့မှ ဆေးဆရာပင့်တော့ ဘယ်မှာ တတ်နိုင်မှာတုန်း”

တောက်ခေါက်သံများသည် စုတ်သပ်သံများနှင့်အပြိုင် ပေါ်လာ၏။ ဟင်းချသံများလည်း ကြားကြရ၏။

“အဲသည်နေ့ကစပြီး မြို့နယ်တိုင်း၊ ရပ်ကွက်တိုင်းမှာ ‘ညွန့်ပေါင်း အစိုးရ’ စာတမ်းထိုးထားသဲ့ အသုဘခေါင်းကြီး မီးရှို့သင်္ဂြိုဟ်ပွဲတွေ၊ အစိုးရအဖွဲ့ဝင်တွေရဲ့ အရပ်တွေ မီးရှို့သင်္ဂြိုဟ်ပွဲတွေ လုပ်ကြ၊ သံပုံးတီးပြီး တောထုတ်ကြသာ ခြိမ်ခြိမ်သဲပဲ”

“အခု လူကလေး ရန်ကုန်ကို ဘာသွားလုပ်သာတုန်း”

“ရန်ကုန်ကို ကျွန်တော် မကြာခဏ သွားနေပြန်နေသာပဲ ဘဒ္ဒေးရ။ သာပေမယ့် မီးရထားနဲ့ပေါ့။ အခုတစ်ခေါက် ဆင်းသွားသာက ညွန့်ပေါင်း အစိုးရကို လူသတ်မှုနဲ့ တရားစွဲမယ်ဆိုပြီး သွားသာ။ ဒါပေမယ့် ပုဒ်မ ၁၂၉ - ၁၃၀ အရ ပစ်ခွင့်ရှိနေသတဲ့။ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရလည်း ပြုတ်ကျ သွားပြန်တော့ စိတ်လျှော့လိုက်ပါပြီလေ”

“ရန်ကုန်မှာ တော်တော်ကြာခဲ့ပုံပေါ်သယ် အစ်ကို”

“အေးကွ။ ရန်ကုန်က သတင်းစာတိုက်တစ်တိုက်တိုက်မှာ ဝင်လုပ်ရ

ကောင်းမလား ဆုံးဖြတ်လို့မရသာနဲ့ ဒွေးလေးဆီ ဝင်ပါဦးမလေဆိုပြီး သဘောနဲ့လာလို့။ နို့မို့ဆိုရင် ညီလေးနဲ့ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ရေနံချောင်းလည်း ဖြည်းဖြည်းတော့ သွားသာပေါ့ကွယ်။ အခုတော့ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အေးအေးဆေးဆေးနေပါဦး”

ဒေါ်ရိုးသည် မျက်ရည်သိမ်းရာက ဆို့နှစ်သံဖြင့်ပြော၏။

ပရိသတ်သည် ရဲလောင်းထံမှ သူတို့အတွက် အဆန်းတကြယ်ဖြစ်သော သတင်းကိုကြားရစဉ်က အသက်ရှူရန်ပင် မေ့လျော့နေခဲ့ကြ၏။ ရဲလောင်း အပြောရပ်သောအခါ အသက်ရှူရန် သတိရကြသည်။ အိမ်ပြန်ရန်လည်း သတိရကြပြီ။ အိမ်ရှင်အား နှုတ်ဆက်၍လည်းကောင်း၊ အချင်းချင်း လက် တို့၍ လည်းကောင်း တဖွဲဖွဲပြန်သွားကြလေပြီ။ ထိုအခါတွင် ဒွေးလေးရိုးက ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် ရှေ့သို့တိုးလာ၏။

“အခု သားသမီးတွေက ဘယ်မှာတုန်း။ ဘယ်နှစ်ယောက်တုန်း။ အိမ်ရှင်မကကော ဘယ်အရပ်သူတုန်း”

“အိမ်ထောင်က စစ်ကိုင်းသူပါ ဒွေးလေးခင်ဗျာ။ သူက အမေတို့ထက် စောပြီး ကျွန်တော့်ကို သားတစ်ယောက်နဲ့ ထားပစ်ခဲ့ပြီး လူ့လောကထဲက ထွက်ခွာသွားပါသယ်”

“လူလေးရဲ့ အဖြစ်က သုမ္ဘမိတ္တတို့၊ ပဋ္ဌာစာရီတို့နဲ့ နင်လား ငါလား ပါကလား သားရယ်”

ဒေါ်ရိုး မျက်ရည်ကျပြန်သောအခါ သမီးများ၊ ချွေးမများ၊ မြေးများပါ မျက်ရည်လည်ကြရပြန်၏။

“ကလေးက ဘယ်သူနဲ့ကျန်ခဲ့သတုန်း၊ သည်ခေါ်ခဲ့ကွယ်”

“ဒေါ်လေးဖြူညဆီမှာ ကျန်ခဲ့ပါသယ်ခင်ဗျာ။ စစ်ကိုင်းက အမျိုး တွေကလည်း သူတို့မြေးကို သူတို့ခေါ်ထားချင်ပေမယ့် ကလေးက ဒေါ်လေး တို့ကိုပဲ ခင်တယ်လေ”

“ဘာရောဂါတုန်း”

“ပလိပ်ပါ ဘဲဒွေးခင်ဗျာ။ မြို့ထဲမှာ ကြွက်ကျသာမသိလို့ ဈေးသွား မိသာ အိမ်လည်းရောက်ရော ဖျားသာပါပဲ။ ခြံကကျယ်တော့ ဟိုကိုသည်ကို မကူးပေမယ့် သူကတော့ မရတော့ပါဘူး”

“ပလိပ်ဆိုရင် ဘယ်ပလိပ်မှ မကောင်းဘူး။ ခွေးပုလိပ်လည်း မကောင်းဘူး။ ရောဂါပလိပ်လည်း အတူတူပဲ”

မိမိလှက ရေရွတ်သဖြင့် “အပူကြီးပြီး အနာပေါက်သာပါအစ်မရာ။ အချိန်မီ ဗိန္ဒောဆေးနဲ့ကုရင် ချမ်းသာပါသယ်” ဟု ဘရွှေကျိုင်းပြော၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် “ကဲ ကဲ အိမ်ပေါ်တက်၊ တစ်ရေးတစ်မောအိပ်ရင်း ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် နားဦး” ဟု ပြောသည်။ ရဲလောင်းလည်း မောင်ကောင်းစံ နောက်မှ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။

“မြန်မာ - အင်္ဂလိပ် စစ်သုံးကြိမ်ဖြစ်ရာမှာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေ သုံးကြိမ်လုံး ခွက်ခွက်လန်အောင် ရှုံးခဲ့ပေမယ့် အခု မြန်မာ - အင်္ဂလိပ် စတုတ္ထစစ်ပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့ မုချနိုင်ရမယ်”

ရဲလောင်းသည် သတင်းထောက်ပီပီ လူကဲခတ်ကောင်း၏။

သူသည် မောင်ကောင်းစံကို အဖော်ပြုလျက် ရွာတွင်းအနှံ့ လျှောက်သွား၏။ အနီးအနား ကျေးရွာများသို့လည်းသွား၏။ သွားရာတွင် ဓားမများနှင့်တွေ့လျှင် ညီညွတ်ရေးစကားပြော၏။ သူကြီးလူ၊ ပုလိပ် လူများနှင့် ဆုံပြန်သော် ဥရောပတွင် ဖြစ်ပွားနေသော စစ်အကြောင်းကို ပြောခြင်းဖြင့် ဗြိတိသျှအစိုးရ မရှူနိုင် မကယ်နိုင်ဖြစ်နေပုံကို သဘော ပေါက်အောင်ပြော၏။

သို့သော် ဂဠုန်ဟောင်း ဝံသာနုများနှင့် တို့ဗမာတောင်သူလယ်သမား အစည်းအရုံးဝင်များနှင့် တွေ့သောအခါကျမှသာ သူ့ဇာတိသည် ပေါ်လာ၏။

ယနေ့လည်း ကျောင်းဆရာ ကိုခင်မောင်တင့် သားအမိက ဘရွှေကျိုင်းပါ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ထမင်းစားကြပါရန် ဖိတ်ကြား သဖြင့် ရောက်လာကြရာက ကိုခင်မောင်တင့် အနည်းငယ်စလိုက်ရုံနှင့် ရဲလောင်းထံမှ ထွက်လာသည့် အံ့ဩစရာ ထိတ်လန့်စရာ စကားဖြစ်၏။

“ခင်ဗျားပြောလိုက်တော့မှ သည်စကားလုံးကို သုံးရမယ့် အခါပါ ကလားလို့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သဗျာ”

ကျောင်းဆရာသည် လက်ဖျားတခါခါဖြင့် တအံ့တဩပြော၏။ ဘရွှေကျိုင်းမှာ တောအရပ် တောဒေသတွင် ထမင်းစားဖိတ်သည်ကို ကြားလေ့ကြားထမရှိ၊ သွားလေ့သွားထ မရှိသောကြောင့် ရှိုးတိုးရှုန်တန် ဖြစ်နေခဲ့ငြား သည်စကားကို ကြားရသောအခါ အနေရခက် အထိုင်ရခက်မှု ပြေပျောက်သွားတော့သည်။

“မြန်မာ - အင်္ဂလိပ် စတုတ္ထစစ်ပွဲ ဟုတ်လားဟေ့။ ကောင်းသကွာ”
သူ့ဘဒ္ဒေး စကားပြတ်သွားမှ ရဲလောင်း ဆက်ပြော၏။

“စစ်သုံးကြိမ်လုံး လက်နက်ကိုင်စွဲခဲ့ပေမယ့် စတုတ္ထစစ်ပွဲမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ တို့ဗမာအစည်းအရုံး ဦးဆောင်သဲ့ မြန်မာတွေဟာ လက်နက် မပါဘူးခင်ဗျာ။ ဓား၊ လှံ၊ သေနတ်၊ အမြောက်စတဲ့ လက်နက်တွေမပါပေမယ့် အဲဒါတွေထက် ထက်မြက်ထိရောက်သဲ့ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး လက်နက်ကြီး ရှိနေပါသယ်ခင်ဗျာ”

မောင်ကောင်းစံကား သူ့အစ်ကိုပြောသော စကားတွင် စိတ်ဝင်စား တစ်လှည့် မဝင်စားတစ်လှည့်ရှိ၏။ သူ တစ်သမတ်တည်း စိတ်ဝင်စားသော အရာမှာ ခင်ခင်မြင့်သာဖြစ်၏။

ခင်ခင်မြင့်သည် ထမင်းပွဲအတွက် လိုအပ်သည်များ ထလုပ်လိုက်၊ မအေ့ဆေးတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်ဖြင့် သူ့မောင်နှင့် ဘရွှေကျိုင်းမျက်နှာကိုသာ ကြည့်သည်။ မောင်ကောင်းစံ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ သူ့ကိုကြည့်နေမှန်း

စိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေသဖြင့် မကြည့်။ ရဲလောင်းကိုလည်း မကြည့်ချေ။ သို့စဉ် မအေက ခေါင်းငဲ့ပြီး တီးတိုးပြောသဖြင့် ထသွားပြန်သည်။

“လက်နက်မပါသဲ့ ဥပဒေတွင်း တိုက်ပွဲကျတော့မှ ကျွန်တော်တို့ ဘက်က အရေးသာပြီး၊ အင်္ဂလိပ်ဘက်က အရေးမလှတာ ဘွားဘွားကြီး ပေါ်တော့သာပဲ ဆရာလေးရေ။”

“ကျွန်တော်သိသလောက်တော့ ဘုရင်မပန်းခြံမှာ အမျိုးသမီး ဝံသာနု တွေက ပုလိပ်တွေကို ဖိနပ်နဲ့ ပါးရိုက်သယ်ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ အဒေါ် မှတ်မိတယ်”

ဒေါ်မြညွန့်က သူ့သားဘက်မှ ဝင်ရောက်ထောက်ခံ၏။

“ကျွန်တော် ဆရာလေးကို ဆန့်ကျင်သာမဟုတ်ဘူးနော်။ ကုမ္မာရီ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ အထွတ်အမြတ်ဆံပင်ကို ပုလိပ်ကဆွဲလို့ ကုမ္မာရီတွေက ပုလိပ်ရဲ့ပါးကို ဖိနပ်နဲ့ချသော ခင်ဗျာ”

“အစ်ကိုနော်၊ အိမ်ရှင်မကြိုက်သာ မပြောနဲ့။ ချက်ပြီးသားဟင်းတွေ ဝှက်ထားဦးမယ်”

မောင်ကောင်းစံ ဝင်နောက်သဖြင့် ရယ်မောကြရ၏။ ကိုခင်မောင်တင့် သည် မောင်ကောင်းစံကို လှမ်းဖက်ကာ “ဖွက်မထားပါဘူးကွာ၊ အိမ် ကိုတောင် ချိုင့်နဲ့ ထည့်ပေးလိုက်ဦးမှာပါ” ပြောသည်။

“အဲသည်တော့မှ ချိုင့်ပါဆုံးမှာ”

ခင်ခင်မြင့်မှာ ထွက်လာပြီးမှ ပါးစပ်ကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်လျက် ပြန်လည် ဝင်ပြေးရလေ၏။

“မြန်မာဟာ ဘယ်တော့မှ ကြောက်တတ်တဲ့ လူမျိုးမဟုတ်ဘူး။ လက်နက်ကိုင်ပြီး ချရမလား ချခဲ့သာပဲ။ လက်နက်ကိုင်တိုက်ပွဲ မအောင် မြင်လို့ လက်နက်မဲ့ ဥပဒေတွင်း တိုက်ပွဲတွေ ဝံသာနုဂျီစီဘီအေက ဆင်နွဲ တော့လည်း မိန်းမသားတွေပါ ပါလာသယ်။ လက်နက်ကိုင် တိုက်ပွဲနဲ့

လက်နက်ခွဲတိုက်ပွဲရဲ့ ကြားကာလမှာ ငြိမ်နေသာဟာ ကြောက်လို့မဟုတ်ဘူး၊
ခေါင်းဆောင် မရှိလို့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ နောက်လိုက် ကောင်းပါလျက်နဲ့ ခေါင်းဆောင်
တွေက အကန့်အသတ်နဲ့ပဲကောင်းပြီး ရာထူးနဲ့လည်းမျှားရော နောက်လိုက်
တွေကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး ပြေးတော့သာပဲ”

“ဆရာလေးပြောသာ အမှန်ပဲဟေ့။ ၂၁ ဦးကြည့်ပါလား။ ရှက်စရာ
တောင် ကောင်းသေး။ ၂၁ ဦးအပွဲက ညွန့်ပေါင်းအစိုးရဖွဲ့တော့ ၂၁ ဦးအပွဲ
တစ်ပွဲက တို့ဗမာအစည်းအရုံးနဲ့ပေါင်းပြီး ညွန့်ပေါင်းကိုတိုက်သယ်။ ဟော
ညွန့်ပေါင်းလည်း ပြုတ်ကျရော တို့ဗမာတွေ တားသုံးကြားထဲက ရာထူး
အမဲရိုးကို ပြေးဟပ်လိုက်သာ နန်းရင်းဝန်ဦးပုတဲ့။ ဝန်ကြီးချုပ် ဂဠုန်ဦးစောတဲ့၊
ဦးဘဗေတဲ့”

“ဘဒ္ဒေးက နယ်မှာနေပြီး လိတ်တက်စံနယူးစ်တောင် သိနေပါကလား”

“မင်းယူလာသတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ဖတ်ရလို့ သိသာပါမောင်ရာ”

သင်္ဘောပေါ်တွင် အင်္ဂလိပ်သတင်းစာအောက်၌ ထိုးဝှက်ထားခဲ့သော
ရဲလောင်း၏စာရွက်များကို ထိုအခါတွင်မှ မောင်ကောင်းစံ သတိရ၏။

“ကိုရဲလောင်းရဲ့ စတုတ္ထ မြန်မာ - အင်္ဂလိပ် စစ်ပွဲကိုဆက်ပါဦး”

ကိုခင်မောင်တင့်၏ အဘိယာစကစကား။

“ရှင်းနေပါပြီ ဆရာလေးရာ။ အလုပ်သမားတပ်နဲ့ လယ်သမားတပ်က
ရန်ကုန်မှာဆိုပြီ။ ကျောင်းသားနဲ့ ကျန်အလုပ်သမားတွေက ရေနံမြေသပိတ်ကို
ဝိုင်းဝန်းထောက်ခံတော့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်ပြီ။
ကြံရာမရနဲ့ အကြမ်းဖက်ပြီ။ အကြမ်းဖက်တော့ လူထုက ကြောက်သလား။
မကြောက်ဘူး။ ဖိရင်ကြာမယ်၊ ထိရင်ချမယ် ဖြစ်နေပြီ။ လူထုဟာ ဘယ်လောက်
အထိ ညီညွတ်သတင်းဆိုတော့၊ နေမကောင်းလို့ ဆန္ဒပြပွဲထဲ မပါနိုင်သတဲ့
မိန်းမကတောင် အိမ်နားကပ်လာသတဲ့ ပုလိပ်ကို ကျောက်ပြင်နဲ့ ထုသယ်ဗျ”

“ဟင်၊ ဟုတ်လား”

ဒေါ်မြညွန့် မျက်လုံးပြူးသွားကာ “ဘယ်မှာတုန်းဟင်၊ ပြောပါဦး”
ဆိုလေ၏။

“အာလံမှာပါခင်ဗျာ”

“အင်း ကြားလိုက်သလိုလိုတော့ရှိသား၊ သခင်ဗမိုးဆိုလား သေသတဲ့”

ဒေါ်မြညွန့်ကဲ့သို့သော သားရေးသမီးရေးနှင့် စီးပွားရေးတွင်သာ အား
သန်သော အမယ်ကြီးပင် သိသည်ဆိုသဖြင့် ကိုရဲလောင်း အားတက်၏။

ချောက်မြို့မှ စတင်ခဲ့သော ရေနံမြေအလုပ်သမားများ၏ ခရီးရှည်ချီတက်ပွဲ
ကြီးကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရသူတိုင်း ဆင်းရဲပင်ပန်းလှစွာသော ရေနံမြေ
လုပ်သားတို့၏ ဒုက္ခကို ရင်ထုမနာဖြစ်ကြ၏။ မြို့တိုင်းရွာတိုင်းမှ ထမင်းနှင့်
ရေ၊ သားရေစာ၊ ဆေးလိပ်၊ နေရာထိုင်ခင်းမကျန် တတ်အားသရွေ့ ကူညီ
ကြသည်။

သို့ရာတွင် ရန်သူအင်္ဂလိပ်ကား ကြင်နာရန်မသိ၊ ကိုယ်ချင်းစာရန်
လည်း နားမလည်။ မကွေးမှဆီးဆိုပြီး ပုလိပ်များဖြင့် ဟန့်တားဖြိုခွဲသည်။
တို့ဗမာအစည်းအရုံးမှ အသေခံရသူ အလိုရှိသည် ကြော်ငြာကာ အသေခံ
မိုလ်များ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် လွှတ်ပေးသည်။

လက်နက်မပါ၊ စောင်တစ်ထည်နှင့် ရေဘူးတစ်လုံးသာပါသော
အလုပ်သမားများအား မတရားစော်ကားသော သတင်းကြောင့် တစ်ပြည်
လုံးရှိ အလုပ်သမားတွေ ဒေါသထွက်သည်။ သည်အထဲ၌ အာလံ (ရှေးက
မြေထဲ၊ နောင်သော် အောင်လံ) ရှိ အလုပ်သမားများမှာ ဒေါသမီး ဟုန်းဟုန်း
တောက်၏။

သည်မြို့တွင် ရန်သူပိုင် စတီးဘရားသား ဆီစက်နှင့် ဝါစက်ရှိသည်။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

အလုပ်သမားကား နည်းနည်းနှောနှောမဟုတ်၊ နှစ်ထောင်။ ၁၀၀တူ ရေနံမြေ အလုပ်သမားများအား စော်ကားသော၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်ကိုသတ်သော ကုလားဖြူအစိုးရကို လက်စားချေကန့်ကွက်သောအားဖြင့် သပိတ်မှောက်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ဆုံးဖြတ်သော်ငြား စနစ်ကျရန်လိုသည်။ သို့အတွက် တို့ဗမာအစည်းအရုံးထံ အကူအညီတောင်းသည်။ ဌာနချုပ်မှ သခင်ဗအေးကို စေလွှတ်သည်။

အလုပ်သမား နှစ်ထောင်ကျော်သည် ရွှေပြောင်ပြောင်ဘုရားတွင် သပိတ်စခန်းဖွင့်ကာ သပိတ်မှောက်တော့သည်။ မြို့လူထုကလည်း တကောင်း အဘိရာဇာခေတ်ကတည်းက မြေထဲ (ယခု အောင်လံ) အမည်တွင်သော မိမိတို့မြို့အမည်ကို လူကြားမကောင်း သူကြားမကောင်းသော အမည်သို့ ပြောင်းလွဲမှည့်ခေါ်ခဲ့သည့် အင်္ဂလိပ်တို့အား အခဲမကျေချေ။ အခဲမကျေသော စိတ်သည် ယခုနိုးထလာပြီ။ နိုးထလာသော စိတ်မှာ မုန်းတီးရှုံ့ရှုစိတ်။

သို့ဖြစ်သဖြင့် မြို့သူမြို့သားများက သပိတ်ကို အင်တိုက်အားတိုက် ကူညီတော့သည်။ ပုလိပ်တွေ ဗျာများနေစဉ် ကျောင်းသားတွေကလည်း ဗိုလ်အောင်ကျော်အား သတ်မှုအတွက် သပိတ်ထမှောက်ပြန်သည်။

ထိုအခါ ပုလိပ်သည် အာလံ တို့ဗမာအစည်းအရုံးကို ဖြိုရန် ကြံစည် သည်။ မြို့နယ်ခေါင်းဆောင် သခင်ဗစံကို ရာဇဝတ်ဝန် စီပီအောကိုယ်တိုင် ဖမ်းဆီးသည်။ သတင်းစာကိုယ်စားလှယ်အား သတင်းစာပို့ပြီးသည်အထိ မစောင့်ဘဲဖမ်းခြင်းမှာ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ဖြစ်၏။ မြို့သူမြို့သားများ သတင်းစာ တစ်ရက် မဖတ်ရလျှင် သူတို့အကြောင်း မကောင်းသတင်းကို တစ်ရက်စာ လူသိနည်းသွားစေရန်လည်း ရည်ရွယ်ပုံရ၏။

အာလံ (ယခု အောင်လံ) လူထုသည် ပုလိပ်၏ သစ္စာကတိကို မယုံ။ လူအုပ်ကြီးသည် သစ်ပင်ရိပ်များတွင် အမောဖြေနေရာက ကြွေးကြော် သံများ ဟစ်လျက် ဝိုင်းလာကြပြန်၏။ ပုလိပ်များလည်း ထွက်ရိုက်ပြန်ရာ

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ဈေးသည်တွေ ရှေ့ဆုံးရောက်နေချိန်နှင့် ကြုံတော့၏။

ထိုနေရာတွင် ကွပ်ကဲနေသူမှာ ကိုဘမိုးဖြစ်သည်။ လက်နက်မပါသူများကို အရှက်ကင်းမဲ့စွာ တဖြောင်းဖြောင်း လိုက်ရိုက်နေသူများကြားသို့ သူပြေးဝင်သည်။ သူတွန်းပစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ယောက် ပြေးလာပြီး “ခွေးသား၊ သေပေတော့” ဆိုကာ ရိုက်သည်။

ကိုဘမိုး လက်ဖြင့်ပင့်ဖယ်ရင်း လူအုပ်ကြား၌ ပိတ်မိနေသော နွားလှည်းတစ်စီးဘက်သို့ ပြေးသည်။ လှည်းဦးမှ လှည်းထောက်ခွကိုဆွဲပြီး ပြေးလာသည်။ ရာဇဝတ်အုပ်၏ခါးမှ ခြောက်လုံးပြူးကျည်ဆန်သည် ကိုဘမိုး၏ပေါင်ကို ထိသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းပင် စစ်ပုလိပ်များသည် လူအုပ်ထဲသို့ သေနတ်ဖြင့် ပစ်လေတော့၏။

ကိုဘမိုး၏ပေါင်ကို ထိမှန်သော သေနတ်ဒဏ်ရာသည် သေလောက်အောင် မပြင်းထန်။ သို့သော် အာလံ (ယခု အောင်လံ) ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်သည် ငဲ့၍သော်မျှမကြည့်။ ‘သရက်ပို့’ ဆိုပြီး ထွက်သွားလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ကိုဘမိုးမှာ သွေးလွန်ပြီး ကျဆုံးခဲ့ရ၏။

အာလံ (ယခု အောင်လံ) မြို့ပေါ်ရှိ ရှိရှိသမျှသော သခင်တွေကို ဖမ်းထားရာ၊ တစ်မြို့လုံးတွင် သခင်သွင်တစ်ယောက်တည်းသာ သခင်ဟူ၍ ရှိတော့သည်။ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ခြင်း၊ ဈေးသူဈေးသားများ၏ အကူအညီဖြင့် ကိုဘမိုးအလောင်းကို သရက်ထောင်ဆေးရုံမှ စည်ကားခမ်းနားစွာ ပြန်ယူနိုင်သည်။ ကိုဘမိုး၏ အရိုးပြာကို ကုသိန္နာရုံဘုရား၏ အနောက်တောင်ဘက်တွင် ဂူသွင်းကာ ကမ္မည်းထိုး ဂုဏ်ပြုထားသည်မှာ ဤသို့ဖြစ်၏။

“၁၃၀၀ ပြည့် အရေးတော်ပုံ
အာဇာနည် ဗိုလ်ဘမိုးဂူ”

ထမင်းဝိုင်းသည် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားရာ

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

“အစ်ကို၊ ထမင်းလည်း စားပါဦး” ဟူသည့် မောင်ကောင်းစံ၏အသံ ပေါ်လာတော့မှ အသက် ပြန်ဝင်လာ၏။

“ဟုတ်သားပဲ။ စားလည်းစား ပြောလည်းပြောပါ။ ဒါထက် အသုဘ ပို့တဲ့လှေတွေကို သင်္ဘောနဲ့ ဝင်တိုက်သေးတယ်ဆို”

ဒေါ်မြညွန့်က ဝင်ပြောရင်းမေးသည်။

“ဟုတ်ပါသယ်။ ဧရာဝတီမြစ်ကိုဖြတ်ပြီး သရက်က အာလံ (ယခု အောင်လံ) ကို ယူအလာမှာ လိုက်ပို့သဲ့လှေတွေကို ဧရာဝတီက ဝင်တိုက် သာပါ”

“လူကလေးက အဲသည်ကို ရောက်သွားလို့လား”

ဘရွှေကျိုင်းနှင့် ကိုခင်မောင်တင့်၊ ကိုရဲလောင်းတို့သာ ထမင်းပန်းကန် တန်းလန်းနှင့် ကျန်နေခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် စားပြီးသွားသူများလည်း ခင်ခင်မြင့်မှအပ ထမင်းပွဲမှ မထကြသေးချေ။

“ကျွန်တော် မရောက်ပါဘူး ဘဒ္ဒေခင်ဗျာ။ သတင်းထောက်က သတင်းကို စာတိုက်ကတစ်ဆင့်ပို့ရင် ကြာမှာ ပျောက်မှာ စိုးသဲ့အတွက် လူကိုယ်တိုင်ဆင်းလာပြီး သတင်းပေးသာပါ။ အဲသည်မှာ မျက်ရည်လည်ရဲ့နဲ့ သူပြောပြသာ တစ်ဆင့်ကြားနဲ့ ရင်ဆို့ရပါသယ်ခင်ဗျာ”

ထိုသို့ပြောအပြီး၌ ထမင်းလုတ်ကို ပါးစပ်ထဲခွဲရန် မြောက်ပြီးမှ ပြန်ချပြန်သည်။

“အဲသာကြောင့် ကျွန်တော် စကားစခဲ့သာပေါ့။ စတုတ္ထ မြန်မာ - အင်္ဂလိပ်စစ်ပွဲမှာ အင်္ဂလိပ်အရေးနိမ့်ပြီလို့။ ဟုတ်သလေ၊ ဘယ်တုန်းကနဲ့မှ မတူအောင် တောနဲ့မြို့ ထကြည့်ညွတ်သယ်။ အကြောက်တရားလည်း ကျွန်တော်တို့မှာ မရှိဘူး။ သည်တော့ အကြောက်တရားဟာ ဗြိတိသျှအစိုးရ ဆီကို ရောက်သွားတော့သာကလား”

ခင်ခင်မြင့်သည် ရေခွေးကြမ်းပွဲကို တစ်နေရာတွင် တည်ခင်းပြင်ဆင်

နေရာ မောင်ကောင်းစံက ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ထထကြွကြွကူညီသည်။ ခင်ခင်မြင့်ယူလာသော ထန်းလျက်ပန်းကန် လက်ဖက်အုပ်တို့ကို သူက ဆီးကြိုလက်ကမ်းသည်။ မပေးဘဲနေ၍လည်း မလျော်သဖြင့် ခင်ခင်မြင့်မှာ လှမ်းပေးလိုက်ရ၏။ သည်မျှကလေးကို ကမ်းပေးလိုက်ရငြား ရင်ထဲ တွင်ကား အဖိုသား။

“ဂျာမနီနဲ့ကလည်း စစ်ဖြစ်နေသေး မဟုတ်လား”

ကိုခင်မောင်တင့်ကမေးသဖြင့် ကိုရဲလောင်း ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ဒေါ်မြညွန့်က ကိုရဲလောင်းထံမှ အသံထွက်မလာမီ “ထမင်းဟင်းတွေ အေးကုန်ပြီ။ စားလိုက်ကြပါဦး။ ပြီးမှ တစ်ပွဲဆက်ကြပါ” ဟု ရယ်ရယ်မောမောပြောသဖြင့် စကားပြတ်သွားကြလေ၏။

စကားတစ်စ ပြတ်သွားငြား ဘရွှေကျိုင်းက တစ်စ ထောင်လာ၏။

“ကျုပ်မြေးတစ်ယောက်က မောင့်ကျောင်းသားဖြစ်နေသယ်။ သည်ကလေးပါးစပ်က ထွက်လာသဲ့အသံတွေ ကြားရသာနဲ့ မောင့်ကို တွေ့ချင်နေသာ။ အခုမှပဲ ဆန္ဒပြည့်တော့သယ်”

“ဘာတွေများ ကြားလို့ပါလိမ့်ခင်ဗျာ”

တပည့်မကောင်း ဆရာခေါင်းဟု နားလည်သည်။ ခံလည်း ခံယူထားသူ ဖြစ်သဖြင့် ကိုခင်မောင်တင့် စိတ်လှုပ်ရှားစွာမေး၏။

“အဘီစီးနီးယားနဲ့ အီတလီတဲ့ကွာ၊ စစ်တိုက်တမ်း ကစားကြသကော”

“ဪ၊ ဪ၊ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်းလုပ်နေသာ အင်္ဂလိပ်တစ်ဦးတည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကလေးတွေသိအောင် ပြောပြရာက စစ်ဖြစ်တဲ့အကြောင်းပါ ပါသွားတာပါခင်ဗျာ”

“အေးလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝမ်းသာပါတယ် မောင်ရာ”

ထိုအခါတွင် ဒေါ်မြညွန့်ကဝင်ပြီး သူ့သားအား အမွမ်းတင်၏။

“ကျောင်းဆရာလုပ်ဖို့ ဝါသနာပါတာကနည်းနည်းပါရှင်။ လူငယ်များ ကြီးပွားရေးအသင်းရဲ့ ကျေးလက်တောရွာ ပြုပြင်ရေးကို သူ သိပ်အားသန်နေ တာရှင်။ ကျောင်းဆရာလခ မရတဲ့ပြင် အိမ်ကတောင် ပို့ပေးနေရပါတယ်ရှင်”

“သည်လိုကိုး၊ အင်း အင်း”

ဘရွှေကျိုင်းမှာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်ပိုပြီးသဘောပေါက်လာဟန်ပြ၏။

“ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ၊ ကျွန်တော်တို့လူမျိုး ကြီးပွားတိုးတက်စေချင်ရင် ခေတ်နောက်ကျနေတဲ့ ကျေးလက်ကို ဦးစားပေးရမယ် အဘ”

“အေးပေါ့ကွာ၊ ဟုတ်တာပေါ့”

“လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးမှာ အခြေခံတဲ့ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ တောင်သူ လယ်သမားတွေ ခေတ်မီလာအောင် နေတာထိုင်တာ စိုက်ပျိုးတာကအစပေါ့ ဘရာ။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ဘာမှလုပ်မပေးဘူးခင်ဗျာ”

“ဘယ်လုပ်ပေးမတုန်းကွယ်၊ တောင်သူလယ်သမားတွေ မျက်စိ ပွင့်လာရင် သူတို့ မတရားလုပ်သာ အခုထက် သိလာမှာ စိုးသာကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ။ သူလုပ်မပေးပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဘာသာ ကျွန်တော်တို့လုပ်ရင် ဖြစ်လာမှာပါ။ စိတ်တော့ ရှည်ရမှာပေါ့ဘရာ”

ကိုရဲလောင်းသည် လက်ဆေးပြီးသွားငြား ထမင်းပွဲမှ မထသေးချေ။ ဘရွှေကျိုင်းနှင့် ကိုခင်မောင်တင့် စားနေဆဲရှိသေးသောကြောင့်ဖြစ်၏။ သူကပင် စကားစကို ဆက်ပေး၏။

“ခုနတုန်းကပြောသဲ့ အဘိစီးနီးယားကို အီတလီက ကျူးကျော် သာဟာ ဝင်ရိုးတန်း သုံးနိုင်ငံ မဟာမိတ်အဖွဲ့ရဲ့ တစ်ကမ္ဘာလုံးအပေါ် စိန်ခေါ်မှုပဲ ဘဒွေးရ”

“အေး၊ ဟုတ်သယ်။ အီတလီ၊ ဂျာမနီ၊ ဂျပန် သုံးနိုင်ငံ ဝင်ရိုးတန်း မဟာမိတ်ဖွဲ့သယ်လို့တော့ တွေ့လိုက်သားပဲ”

“အမှန်က ကျွန်တော်တို့ပါလိမ့်မယ်ထဲမှာ အမတ်တွေ ခွက်စောင်း

ခုတ်သလို ကမ္ဘာ့အရင်းရှင်တွေ ခွက်စောင်းခုတ်နေသာ ဘဒ္ဒေရဲ့။ ဂျာမနီက ဒန်းဇစ်ပိုလန်လျှောက်သိမ်းသလို အီတလီက အားကျမခံ အဘီစီးနီးယားကို ကျူးကျော်ပြီး ဂျပန်က တရုတ်ပြည် ကမ်းရိုးတန်းတွေကို လျှောက်သိမ်း သာပဲ။ အဲသည်မှာ အင်္ဂလိပ်က မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး ထ စစ်ကြေညာသာပဲ။ လောလောဆယ်မှာတော့ အင်္ဂလိပ်ပဲ တစ်ဆုတ်တည်းဆုတ်ပြီး အရေးနိမ့် နေသဲ့ အင်္ဂလိပ်ရဲ့အခက်ဟာ ကျွန်တော်တို့မြန်မာတွေအတွက် အချက်ကောင်း အချိန်ကောင်းပဲ”

“ဂျာမနီက ဘာပြုလို့ စကြာတံဆိပ်သုံးသတုန်း အစ်ကိုသိလား”

မောင်ကောင်းစံက နောက်ဖေးဘက်သို့ ခင်ခင်မြင့် ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည့်အတွက် ဝင်မေး၏။

“အဲ အေးကွ၊ အဲသာတော့ မသိဘူး ညီလေးရေ။”

“ဂျာမနီအာဏာရှင် ဟစ်တလာဟာ စကြာမင်းတဲ့ခင်ဗျာ။ စကြာ မင်းကို ရေချရာမှာ ဘိုးဘိုးအောင်က ကယ်သွားပြီး ဂျာမဏီကိုပို့လိုက်လို့ ဟစ်တလာဖြစ်လာတာတဲ့။ အဲသာကြောင့် စကြာတံဆိပ်သုံးသာတဲ့”

ကိုရဲလောင်းနှင့် ကိုခင်မောင်တင့်တို့ အသံထွက်အောင် ရယ်မော ကြ၏။ သို့သော် မောင်ကောင်းစံ မလျော့သေး။

“အခုတလော ပြည်မြို့ပေါ်က ဘုရားတွေရဲ့ လက်မောင်းတော်တွေ မှာ ‘ဝ’ ပေါ်သာဟာ၊ စကြာမင်း ဟစ်တလာ လာမယ့်နိမိတ်တဲ့ခင်ဗျာ”

“အယုံအကြည် မရှိပါနဲ့ညီလေးရာ”

ကိုရဲလောင်း၏ အပြောကို ကိုခင်မောင်တင့်က ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက် ရာက “ဂျာမနီဟာ အင်္ဂလိပ်ရဲ့ရန်သူမို့ ဂျာမနီနိုင်စေချင်ကြတယ်။ ဂျာမနီကို မျှော်သူက မျှော်ကြတယ်။ အဲဒီဂျာမနီရဲ့ဝါဒက နာဇီဝါဒ။ ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ သမားထက် ဆယ်ဆဆိုးတယ်” ဟု ပြော၏။

“အီတလီနဲ့ ဂျပန်ကကော ဆရာ”

“သူတို့က ဖက်ဆစ်ဝါဒ။ ဖက်ဆစ်ဝါဒဆိုတာ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက် တယ်။ လူကို လူလိုသဘောမထားဘူး”

“လူတွေကတော့ ဂျပန်ကောင်းကြောင်း၊ ဂျပန်မနီကောင်းကြောင်း ပြောနေကြပါကလား ဆရာရဲ့”

“ကိုယ်မလိုလားတဲ့လူကို ကိုယ်မနိုင်တဲ့အခါ ကိုယ့်ရန်သူကို နိုင်လောက်တဲ့ လူကို အားကိုးကြတာ ဓမ္မတာပဲ။ သို့သော် မောင်ကောင်းစံ စဉ်းစား ကြည့်ပါ။ ကိုယ့်တိုင်းသူပြည်သားတွေ အသေခံပြီး စစ်တိုက်တာဟာ လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်နဲ့ လူ့အသက် အလှူပေးပွဲ ကျင်းပနေတာ မဟုတ်ဘူး။ လိုချင်လို့တိုက်နေတာ”

ထိုအခါ “ဖိလစ်ပိုင်ကို ကြည့်ပေါ့ကွာ” ဟု ကိုရဲလောင်းက ဖြည့်စွက် ပေး၏။

“ဖိလစ်ပိုင်နီလူမျိုးတွေဟာ စပိန်ရဲ့လက်အောက်က လွတ်လပ်ရေးရဖို့ ရုန်းကန်တိုက်ခိုက်တော့ အမေရိကန်က ဖိလစ်ပိုင်လူမျိုးတွေကို သနား လွန်းလို့ ကူညီရလေဟန် ဝင်စွက်ဖက်သယ်။ စပိန်ထွက်ပြေးတော့ ဖိလစ်ပိုင် နိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးလား ကိုခင်မောင်တင့်”

“စပိန်ရဲ့ ကျွန်ဘဝကနေ အမေရိကန်ရဲ့ ကျွန်ဘဝ ရောက်သွားပါ ရောလား”

ကိုရဲလောင်းက သူ့ညီကို ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။

“မှတ်ထား ညီလေး၊ မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ချင်သလား။ ရှမ်း၊ ချင်း၊ ကချင်၊ ကရင်၊ မွန်၊ ဗမာ၊ ရခိုင်အစရှိသည့် မြန်မာတွေ အသေခံပြီး တိုက်ရမှာပဲ။ ဒါကို တို့ဗမာအစည်းအရုံးက သိသယ်၊ မြင်သယ်။ သာကြောင့် အနှိပ်စက် အစော်ကားခံ ထောင်အကျခံပြီး ဥပဒေတွင်းက လုပ်နေသလို တခြား နည်းလမ်းကိုလည်း ရှာနေတာပဲ။ ဘယ်သူမှ အားမကိုးဘူး”

“ကဲ ကဲ၊ ဒီဘက်ရွှေ့ကြ။ ငသိုင်းခြောက်နဲ့ လက်ဖက် မြီးလှည့်ကြ”

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ဒေါ်မြညွန့်သည် ဘရွှေကျိုင်းနှင့် စကားလက်ဆုံ ကျနေရာမှ လှမ်းခေါ်၏။ “မောင်တို့နှစ်ယောက် အတွေ့နောက်ကျလေချင်းလို့ တွေးတွေးပြီး ကုန်ခဲ့တဲ့ရက်တွေ နှမြောမှာပဲနော်” ဟု ဆက်ပြောသည်။ မောင်ကောင်းစံသည် ပြုံးရယ်ရာက မီးဖိုခန်းဝသို့ လှမ်းကြည့်၏။ ခင်ခင်မြင့်လည်း မခိုတရို့ကလေး ပြုံးနေသည်။ အပြုံးဆုံသဖြင့် မောင်ကောင်းစံ ရင်ထဲတွင် ကြည်နူး၏။

တိမ်မည်းကြီးသည် မိုးကောင်းကင် တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ကျောက်ဆောင်ကြီး တစ်ခုဖြင့် အုပ်ထား၏။ ကောင်းကင်သည် ကျောက်ဆောင်ကြီး၏ အနား လေးဖက်မှ အလင်းဖြာနေ၏။

ကလေးတွေသည် အမှောင်ဖုံးလာသဖြင့် အဆော့ရုပ်လိုက်ကြသည်။ ကြိတိုင်းအောင်သည် ပုဆိုးပြင်ဝတ်ရင်း အိမ်ဝိုင်းထဲသို့ပြေးဝင်၏။ သူ ဦးတည်ပြေးသောအရာမှာ ရေအိုးစင်။

“ဟဲ့ကလေးတွေ၊ ရေကို ကုန်နိုင်ရုံခပ်၊ နောက်ဆုတ်သောက်”

ဘရွေကျိုင်းသည် သူ့တူ ကိုရဲလောင်း၊ အစ်မဒေါ်အိုး၊ မိတ္တတို့နှင့် စကားကောင်းနေရာမှ လှမ်းပြော၏။ ကြိတိုင်းအောင်နောက်တွင် တစ်သီကြီး ပါလာသဖြင့် ဘရွေကျိုင်းမှာ တစ်ယောက်လာတိုင်း တစ်ကြိမ်ပြောနေရ၏။

ကလေးတွေသည် အင်းအဲမြည်လျက် ပုဆိုးဖြင့် ချွေးသုတ်ကြ၏။ ခေါင်းဆောင်ပြီး အော်မည့်သူမရှိသဖြင့် လမ်းပျောက်နေကြ၏။ သို့ကြောင့်

ပေါက်ပြက ကြံတိုင်းအောင် နားနားသို့ကပ်ပြီး အဖော်ညှိ၏။

“ဘဒ္ဒေးကို ရှေးစကား အပြောခိုင်းရအောင်”

သူတို့ပြောသော ဘဒ္ဒေးမှာ မောင်ကောင်းစံဖြစ်၏။ သူသည် သူ့အဖေ သူ့ဒွေးကြီးတို့နှင့်လှမ်းသော ‘ဝ’ ရံဘေးတွင် ငွေလရောင်၏ အရသာခံကာ ဘင်ဂျီခေါက်နေ၏။ “လူလေးဟာကြီးကကွာ နားမသာပါဘူး” အပြော ခံထားရသဖြင့် ကျယ်ကျယ်မခေါက်ရဲ။

“x x မြတ်နိုးသူရယ် ချစ်မိုးစွေခဲတယ် x x ဘုံကြိုးပြတ်တဲ့ ဒေဝီ နတ်မျိုးနွယ်။ ခြောက် မျက်မာန်တော် မညှိုးလိုက်ပါနဲ့ x x x ”

သူ့အဆိုနှင့် သူ့အတီးတွင် စီးမျောနေစဉ် ငွေလရောင်သည် ဝင်းခနဲ လင်းလက်၏။ သူ မော့ကြည့်သည်။ ကျောက်ဆောင်မည်းကြီး၏ အပဲ့အရွဲ့ ဘေးမှ လဝန်းကြီးကုန်းရုန်း ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘဒ္ဒေး၊ ရှေးစကားပြောပါ”

နှပ်တရွံ့ရွံ့ကို လက်ဖမိုးဖြင့် သုတ်ကာ၊ လက်ဖမိုးကို တင်ပါးနှင့် ပွတ်လျက် အနားရောက်လာသူမှာ ကြံတိုင်းအောင်။ သူ့ဘေးတွင် ပေါက်ပြ။ ပုံပြင်နားထောင်လိုသူမှာ သည်နှစ်ယောက်သာလော၊ မဟုတ်ပါ။ အင်္ကျီဗလာ ပုဆိုးသာပါသူ နှစ်ယောက်၊ ပုဆိုးမပါ အင်္ကျီသာပါသူ သုံးယောက်။

ကလေးတွေကို မောင်ကောင်းစံ လှည့်ကြည့်နေခိုက်၌ ပေါက်ပြက ကြိုးတစ်ချောင်းကို ဆွဲသဖြင့် ဒေါင်ခနဲမြည်၏။

“ကြိုးပြတ်သွားရင် မျက်လုံးကို ထိုးမိတတ်သကွ။ ကိုင်း ဝိုင်းပြီး ထိုင်ကြ။ ရန်မဖြစ်နဲ့၊ ကောင်းကောင်း နားထောင်။ ဟိုရှေးရှေးတုန်းကတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘုရင်တစ်ပါး ငချင့်စား ဖင်ကားပြီးသေရောတဲ့”

ကလေးတွေ တသောသောရယ်မောကြသည်။ ကြံတိုင်းအောင်ကမူ “ဟာဗျာ၊ ဘဒ္ဒေးကလည်း” ဆိုကာ ခြေသလုံးကို ခေါင်းဖြင့်စေ့သည်။

“ဗျိုင်းကြီး၊ ဗျိုင်းကလေးတို့၊ ဗိုလ်ရွှေသိုင်းတို့၊ ဗိုလ်သာကျန်တို့အကြောင်း ပြောပါ ဘဒ္ဒေးရ” ဆက်လက်ပူဆာသည်။

“အံ့မာ၊ မင်း ဘယ်မှာကြားဖူးလို့တုန်း”

“အမေကြီးရိုးလည်းပြောသယ်။ ဒွေးလေးခဲလှလည်း ပြောတတ်သဗျ”

“အေးကွ၊ ဗိုလ်ရွှေသိုင်းဆိုသာ ငါတို့ဘကြီး။ မင်းတို့အဖိုးကွ။ မြင်းစီးလည်း ကောင်းသတဲ့၊ ဓားခုတ်လည်း တော်သတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘကျားမနိုင်ဆိုသာ ဘရွှေသိုင်းရဲ့သားပေါ့ကွ။ သိပ်ပြီး လက် ‘ကိုင်း’ သန်သာပဲ။ ဘကျားမနိုင် ဘယ်လောက်များ လက်ကိုင်း သန်သတုန်းဆိုရင် ကိုးတောင်ကျားကြီးကို နှစ်ဖက်ချွန်နဲ့ပစ်လိုက်သာ ကျားရဲ့နားထင်ကို မှန်ပြီး မူးလဲနေတုန်းမှာ ဝါးချွန်နဲ့ ထိုးသတ်သတဲ့။ ကျားကတောင် သူ့ကို မနိုင်လို့ ကျားမနိုင်လို့ခေါ်သာ”

“ဘ ကျားမနိုင်က ဘယ်သူ့အဖေတုန်း ဘဒ္ဒေး”

ပေါက်ပြု၏အမေး။

“သည်အိမ်မှာနေသဲ့ ဒွေးလေးမိခဲလှရဲ့ အဖေပေါ့ကွ”

“ဟေး၊ ဘကျားမနိုင်ဟာ အိဖေကိုယ်ရဲ့ ဘကွ”

ပေါက်ပြု ဝမ်းသာအားရ ထအော်သည်။

“အဲသည် ဘကျားမနိုင်ရဲ့ အဖေ ဘရွှေသိုင်းဟာ ဗျိုင်းကြီး၊ ဗျိုင်းကလေး၊ ဗိုလ်သာကျန်၊ ကိုရင်ကြီးဗိုလ်တို့နဲ့အတူ၊ ကုလားတပ်ထဲကို ခုန်ဝင်သတဲ့။ ကုလားတွေဟာ မြန်မာတွေကို ကြောက်လွန်းလို့ ဝါးတစ်ရိုက် ကျော်မြင့်သဲ့ သစ်လုံးတွေနဲ့ ကာထားသဲ့ သစ်တပ်ထဲမှာနေရသာ”

ကလေးတွေ ပါးစပ်ဟနေကြသဖြင့် “ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဟုတ်ကဲ့ လိုက်ကြလေကွာ” ဟု မောင်ကောင်းစံ ငေါက်ရ၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကုလားတွေဟာ သစ်တပ်ရဲ့အပြင်ဘက်မှာ ချောင်းကြီးရှိပါလျက်နဲ့ ထွက်ပြီး ရေမခပ်ရဲကြဘူးတဲ့။ ဗိုလ်ရွှေသိုင်းက စောင့်စောင့်ပြီး ဓားနဲ့ ခုတ်လွန်းလို့တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကုလားတွေဟာ ဗိုလ်ရွှေသိုင်းနဲ့ ဗျိုင်းကြီး၊ ဗျိုင်းကလေးတို့ကို ကြောက်လွန်းလို့ သစ်တပ်ထဲမှာ ရေတွင်းတူးသတဲ့။ တစ်တွင်းက ကုလား ပြုတော့သုံးဖို့၊ ကျန်တစ်တွင်းက ကုလားမည်းတွေသုံးဖို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲသလို သစ်တပ်ထဲမှာနေပေမယ့် မလုံခြုံပါဘူးကွာ။ ဗိုလ်ရွှေသိုင်းနဲ့ ဗျိုင်းကြီးဗျိုင်းကလေးတို့က ဓားနှစ်လက်ကိုင်ပြီး သစ်တပ်ကို လွှားခနဲ ခုန်ဝင်ပြီး ‘ကျား’ ခနဲ ‘ကျား’ ခနဲ အော်အော်ပြီး ခုတ်ဆိုကိုး။ ကုလားကလည်း သေနတ်နဲ့ပစ်ပေမယ့် ဗိုလ်ရွှေသိုင်းကို မထိဘူးတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကုလားဖြူ၊ ကုလားမည်းတွေကို ဓားနဲ့ခုတ်ရသာ ကြာလာတော့ လက်အံ့သလားသယ်။ မခုတ်နိုင်တော့ဘူး။ အဲသည်တော့မှ သစ်တပ်ထဲက ခုန်ထွက်လာပြီး ချောင်းထဲမှာ ရေစိမ်ရဆိုကိုး။ ကုလားသွေးတွေ ဓားရိုးနဲ့ လက်မှာ လာပြီး စေးကပ်နေသာ ခွာလို့မရဘူး။ အဲသာကြောင့် ရေနူးပြီး ခွာရသတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သစ်တပ်ထဲမှာ ကုလားတွေ သေပြီးကျန်ခဲ့သာ များလွန်းလို့ မြေကြီးကို တူးပြီး မမြုပ်နိုင်သတဲ့အတွက်၊ ရေတွင်းထဲ ချပ်ရသတဲ့။ ရေတွင်းတစ်တွင်းမှာ အလောင်းတွေ ပြည့်သွားသတဲ့အတွက်၊ တစ်တွင်းပဲ ကျန်တော့ဆိုပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဗျိုင်းကြီး၊ ဗျိုင်းကလေးတဲ့ဟေ့။ ဗိုလ်သိုင်းတဲ့ဟေ့ အော်အော်ပြီး ဓားနဲ့ဝင်ခုတ်တိုင်း ကုလားတွေဟာ သေနတ်နဲ့ ပြန်ပစ်ပေမယ့် အရာ မရောက်မှန်း သိသဲ့အတွက် နောက်တော့ သေနတ်နဲ့ မပစ်တော့ဘူးတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကုလားတွေဟာ လက်ချင်းယှက်ပြီး ဗိုလ်သိုင်းနဲ့ ဗျိုင်းကြီး၊ ဗျိုင်းကလေးတို့ကို လက်ရဖမ်းသတဲ့။ ဖက်လည်းဖက်မိရော မလွှတ်တော့ဘူး။ အသေခံပြီး ဖက်ထားသဲ့အတွက် ဗျိုင်းကြီး၊ ဗျိုင်းကလေးကို မိသွားလေရော။ လူအားနဲ့ အတင်းဖိထား၊ ကြိုးတွေ အထပ်ထပ်တုပ် လှံစွပ်နဲ့ထိုး၊ ဓားနဲ့ ခုတ်ပေမယ့် မသေဘူး။ မသေသဲ့အပြင်၊ လှံစွပ်တွေကျိုးပြီး ဓားတွေပါ ပဲ့ကုန်ဆိုပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲသာနဲ့ပဲ ဖင်ထဲကို သပ်ရိုက်သွင်းလိုက်သာ ခေါင်းက ပေါက်ထွက် သွားတော့သာပေါ့။ အူတွေပြတ်၊ အသည်းတွေ အဆုတ်တွေ ကွဲကုန်တော့မှပဲ အသက်ထွက်သွားကြသတဲ့”

“သည်ကုလားတွေကို သတ်မယ်”

ပေါက်ပြက ကြိုးဝါးသည်။ ကြိတိုင်းအောင်ကမူ “ဗိုလ်သိုင်း တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သာပေါ့နော်” ဟု ပြောသည်။

“အေးကွ။ ဗိုလ်သိုင်းက ဗျိုင်းကြီးနဲ့ ဗျိုင်းကလေးကို ကယ်မယ်ဆိုပြီး သစ်တပ်ထဲခုန်ဝင်လိုက်သာ ကုလားတွေခံထားသဲ့ ပိုက်ထဲကျသွားသတဲ့။ ပိုက်ထဲကို ဗိုလ်သိုင်းလည်း ရောက်သွားရော။ ပိုက်ကြီးက စုသွားသဲ့အတွက် ထွက်လို့မရဘူး။ ဗိုလ်သိုင်းလည်း ပိုက်ကို ဓားနဲ့ခွဲနေတုန်း ကုလားတွေက ဝိုင်းဖမ်း ကြိုးနဲ့ တုတ်သတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူတို့ဟာ ဗိုလ်သိုင်းကို တံကျင်လျှိုပြီး သတ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် သပ်

ရိုက်လို့မရဘူး။ အဲသားနဲ့ ဗိုလ်သိုင်းကို မီးရှို့သတ်သတဲ့။ မီးမတောက်ဘူး။ အဲသည်တော့၊ ကုလားတွေက ဗိုလ်သိုင်းရဲ့ ရှေးစေ့ကို အုတ်ခဲနဲ့ ဝိုင်းထုတော့ မှပဲ သေသွားသတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး၊ အဲသည်ဗိုလ်သိုင်းဟာ ပေါက်ပြဲအမေရဲ့ဘကွ။ ပေါက်ပြဲရဲ့ ‘ဘေး’ တော်သာပေါ့ကွာ။ ငါနဲ့ကတော့ ဘဒ္ဒေးတော်သာပေါ့ကွာ။ အဲသားကြောင့် ငါတို့အမျိုးဟာ သိပ်သတ္တိကောင်းသာ။ ဗိုလ်သိုင်းဟေ့ဆိုရင် ကုလားတွေကြောက်လွန်းလို့ အတင်းအော်ပြေးရသာ”

“ဘဒ္ဒေး နောက်တစ်ပုဒ်”

မောင်ကောင်းစံသည် မကြားယောင်ဆောင်ကာ ဘင်ဂျီကို ကောက်ကိုင်သည်။ ဒေါင်ဒေါင်ဒင်ဒင် အသံစမ်းရာက “မြတ်နိုးသူရယ် ချစ်မိုးစွေ ခဲ့သယ်၊ ဘုံကြိုးပြတ်သဲ့၊ ဒေဝီနတ်မျိုးနွယ်” အသံတိုးကလေးပေါ်လာ၏။

“ဘဒ္ဒေးဟာကြီး နားကညည်းသနဲ့”

“ဟိုကောင်လေး ဖိုးသူတော်၊ မအိပ်သေးဖူးလား။ လာခဲ့”

ရှေ့ဆက် နောက်ဆင့် ဆိုသလိုပင် အိမ်နောက်ဖေးဘက်မှ ကြံတိုင်းအောင်၏ အမေ့အသံ ပေါ်လာသည်။

“ကြံတိုင်းအောင်ရေ၊ ဟေ ကြံတိုင်းအောင်၊ အိပ်ပါတော့လား။ မနက်ကျောင်းသွားဖို့နှိုးရင် တော်တော်နဲ့မထဘူး။ အခုလာခဲ့”

အဝေးကြီးရောက်နေသည်ထင်သဖြင့် ကုန်းအော်၏။ ကြံတိုင်းအောင် မနေသာတော့ပေ။ အင်တင်တင်ဖြင့် ထသည်။ မောင်ကောင်းစံက “နောက်ညတွေ ရှိသေးသာပဲ၊ ပြောမယ်၊ အများကြီး ပြောမယ်၊ သွား သွား” ဟု တွန်းလွှတ်လိုက်ပြီးနောက် သူ့အသံကို အဆိုရော အတီးပါ မြှင့်၏။

“x x မြတ်နိုးသူရယ်၊ ချစ်မိုး စွေခဲ့တယ် x x ဘုံကြိုးပြတ်တဲ့ ဒေဝီနတ်မျိုးနွယ် x x ဩော် မျက်မာန်တော် မညှိုးလိုက်ပါနဲ့။”

သူရည်ရွယ်သူမှာ ခင်ခင်မြင့်ဖြစ်သည်။ ခင်ခင်မြင့်တို့ အနောက်ပိုင်းသို့ သူ့လက်သံနှင့် တေးသံ ရောက် မရောက် မသေချာ။ အသံရောက်သည် ထားဦး။ ခင်ခင်မြင့် နားထောင်ကောင်းမှ ထောင်မိမည်။ လောလောဆယ်တွင် သူ့လက်သံနှင့် တေးသံတွင် ငြိတွယ်နေသူ နှစ်ဦးကားရှိသည်။ ထိုသူတို့ကား ဒေါ်ဆယ်၏ မြေး မိကြည်လှနှင့် ဒေါ်မြမြူး၏ မြေး အေးမြတို့ဖြစ်ကြပေ၏။

မောင်ကောင်းစံ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆေးလိပ်တိုတစ်တို ကျလာသည်။ အတီးရပ်ပြီး မောင်ကောင်းစံ လှည့်ကြည့်မှ အဖေ အသံပေါ်လာ၏။

“မင့်မလဲကွာ ကိုယ့်အသံနဲ့ကိုယ် လောကကြီး မေ့နေသလဲ”

ဘရွှေကျိုင်းသည် ရယ်မောလိုက်ပြီးမှ “လာပါဦး လူကလေးရာ” ဟု လှမ်းခေါ်သဖြင့် ထလာခဲ့ရသည်။ ဘရွှေကျိုင်းသည် ကိုရဲလောင်းနှင့် စကား ကောင်းနေခဲ့၏။ သူတို့ဘေးတွင် သံဖြူရေနံဆီမီးခွက်ကြီး ထိန်လင်း နေသည်။

“ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်နေပြီတဲ့ လူကလေး။ မောင်ကောင်းစံကို ကျောင်းပြန်လွှတ်ပါတဲ့ဗျား။ ပွဲစားကလေးဆီက ကနေ့ပဲ မှာလိုက်သယ်”

“ကျောင်းပြန်မတက်ဘဲ မိန်းမပဲ ယူချင်သယ် အဖေရာ”

“ဟာ ဒီကောင်” ဆိုကာ၊ ဘရွှေကျိုင်းသည် ခြေဖြင့်ကျောက်ရန် ရွယ်၏။ ရွယ်သော်ငြား၊ မကျောက်ဖြစ်ပေ။ တဟားဟား ရယ်မောသည်။

“ခင်ခင်မြင့်နဲ့သာမတွေ့ရင် သည်စကား ပြောမှာမဟုတ်ဘူး ဘဋ္ဌေး”

“ငါဖြင့် သေဆေးချာချာ မကြည့်မိပါဘူးကွာ။ တော်တော်လှသလား” ကိုရဲလောင်းသည် အမေးကိုမပြေသေးဘဲ အမေးဖြင့် တုံ့ပြန်၏။

“သူ့အမေကိုတော့ ဘဋ္ဌေးကြည့်မိမှာပေါ့။ ဒေါ်မြညွန့် လှသလား မလှဖူးလား”

“အခုတောင် အရွယ်တော်တော် တင်သလဲကွ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ဆိုရင် ကာလသားတွေ ဝိုင်းနေမှာ မုချပေါ့မောင်ရာ”

“အဲ၊ ခင်ခင်မြင့်က မအေထက်လှသဗျား။ ဘဒ္ဒေးသား မပြောနဲ့၊ အသက်ချင်းကွာသွဲ့ ကျွန်တော်တောင် ကြိုက်သယ်”

“အစ်ကိုနော် အစ်ကို”

“သည်လိုပြောပုံထောက်ရင် ညီလေးနဲ့သူနဲ့ ကြိုက်နေကြပြီလား။ ချစ်နေပြီလား”

မောင်ကောင်းစံသည် မဝါကြွားလိုပေ။ သို့ကြောင့် ရုတ်တရက် အဖြေ ထွက်မလာနိုင်ပေ။

“ဟော အဖြေမပေးပုံထောက်တော့၊ သူမသိ ငါပိုးဘဝပါ ညီလေးရာ။ သည်လိုဆို ခင်ခင်မြင့်ဟာ ရည်းစားမှ မရှိသေးသာပဲ။ အစ်ကို ကြိုက်ခွင့် ရှိပါသေးသကွာ။ သို့သော် ငါ့ညီရဲ့ ရည်းစားဖြစ်သွားပြီ ဆိုတဲ့နေ့မှာ ခယ်မ လောင်းအဖြစ်သဘောထားပြီး ဈေးတောင် မကြည့်တော့ဘူး ဟုတ်ပလား”
ပခုံးကိုဖက်ပြီး ရယ်မောသဖြင့် မောင်ကောင်းစံ ပြုံးပြ၏။

“အေးလေ။ ရွယ်ကလည်း ရွယ်တူ၊ လှကလည်းလှလေတော့၊ ငါ့သား ကြိုက်မှာပေါ့။ ကြိုက်ပြီဆိုမှဖြင့် ဘာမှမလုပ်တော့ဘဲ မိန်းမယူ။ တူနှစ်ကိုယ် တဲအိုပျက်မှာနေရ ရွှေဘုံပေါ်မှစံရ ချစ်တာချစ်တာ ပဓာနလို့ ဆိုချင်ပါတယ် ဟုတ်လား”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အသံထွက်မလာချေ။ ခေါင်းညိတ်ပြကြ၏။

“အဲသည်တေးချင်းဟာ တေးချင်းပဲ လူကလေးရေး။ တေးချင်းဟာ ဆိုဖို့ တီးဖို့ပဲကောင်းသယ်။ သည်တေးချင်းအတိုင်း အဟုတ်မှတ်ပြီး လိုက် လုပ်ရင်တော့ ‘ဘရေ၊ ကျွဲမတွေ့ဘူး’ ဖြစ်သွားမယ် လူကလေး”

ကိုရဲလောင်းသည် သူ့ညီ သဘောပေါက် မပေါက်၊ ပြုံးလျက် အကဲခတ်နေ၏။

“ဘယ့်နှယ့်ကွာ တဲအိုလည်း တဲအို၊ အပျက်လည်း အပျက်။ လေ လာရင်ပြီမယ့်၊ မိုးရွာရင် ကြွက်စုတ်ဖြစ်မယ့်ဟာထဲမှာ ဘယ်သူနေနိုင်မှာတုန်း”

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

လူကလေး။ အလွန်ရူးသတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ အလွန်အသုံးမကျသတဲ့ ယောက်ျားကလေးတောင် လွန်ရောကျရော နှစ်ရက်ပဲနေနိုင်မယ်။ နှစ်ရက်လည်း ကျော်ရော ထမင်းဆာရမှန်း သိလာပြီ။ ထမင်းကလည်းမရှိ၊ ပညာ မတတ်သတဲ့ အတွက် ငွေကြေးလည်းမရှိ၊ ကောက်လောက်မှ မရိတ်တတ်ပြန်တော့ ကူလီငှားမယ့်လူလည်း မရှိနဲ့။”

ဘရွှေကျိုင်း ရယ်မောသည်။ “ပညာဟာ မိန်းမထက် အရေးကြီးသယ် လူကလေး အရေးကြီးသယ်” ဟု ညည်းညည်းတွားတွားပြော၏။

“ဘဒွေးက ငါ့ညီရဲ့ ပညာရေးကို ထိခိုက်မှာစိုးလို့ ပြောနေသာညီရေ။ ခင်ခင်မြင့် မလှဘူးပြောနေသာလည်း မဟုတ်ဘူး။ မချစ်မကြိုက်ရဘူးလည်း ပြောနေသာ မဟုတ်ဘူး။ အခြေခံ ခိုင်လုံပြည်စုံဖို့ လိုသနော”

“အေး၊ ငါ့သားလည်း ဆယ်တန်းကျောင်းသားကပဲ။ နားလည်တန်ကောင်းရဲ့ထင်လို့ နည်းနည်းတော့ ပြောချင်သေးသကွ။ အဲသာကတော့ ချစ်သယ် ကြိုက်သယ်ဆိုသာပဲ”

နလုံးခွေစရာ စကားလုံးဖြစ်သဖြင့် “ပြောပါ အဖေခင်ဗျာ” ဟု မောင်ကောင်းစံဆိုသည်။

“ချစ်သယ်ဆိုသာက ရုပ်ကလေးလှလို့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလေးလှလို့၊ ပြုံးပုံကလေးက ယဉ်လို့။ ကြည့်ပုံကလေးက မခိုတရီမို့ ချစ်သာကွ။ ချစ်ပေမယ့် ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မယ်ဟေ့”

အချစ်နှင့် အကြိုက်ကို မောင်ကောင်းစံ ခွဲခြားမသုံးသပ်ဖူးပေ။ စဉ်းစား၍လည်း မကြည့်စဖူး။ သို့အတွက် နားစိုက်ထောင်သည်။

“အဲသည် ချစ်စရာကောင်းသတဲ့ မိန်းကလေးမှာ မကြိုက်စရာတွေ ရှိနေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မတုန်း။ ဥပမာ - အိပ်သတဲ့အခါ ဟောက်သကွာ၊ ထမင်းစားရင်း ပျပ်ပျပ်နဲ့ မြည်သကွာ။ ချိုင်းပပ်စော် နံသကွာ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြိုက်မတုန်း။ အဲသာကြောင့် အချစ်နဲ့ အကြိုက် တွဲနေသတဲ့

မိန်းမကို ရချင်ကြလို့ သုံးနှစ်သုံးမိုး လူပျိုလှည့်ကြသာ”

“မြင့်ကတော့၊ သည်လိုဟုတ် မထင်ပါဘူးအဖေရာ”

“အဖေဆန္ဒအတိုင်း ကောလိပ်ကျောင်းသားကြီး တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားကြီး ဖြစ်ချင်ရင်တော့ အဲသည်ကိစ္စခဏဖယ်ထားဦး လူကလေး။ အဖေစကား နားမထောင်ဘဲ သမီးရည်းစားဖြစ်ကြပါပြီတဲ့။ ကောလိပ် ရောက်သဲ့အခါ သူ့ထက် ပိုသဘောကျစရာတွေ့လို့ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ထပ်ဖြစ်ရင် ငါ့သားဟာ သစ္စာမဲ့သဲ့ယောက်ျား၊ မအေချင်း နှမချင်းမစာနာသူ ဖြစ်မနေပေဖူးလား”

“သားက ယောက်ျားပဲအဖေရာ၊ နာစရာ မရှိပါဘူး”

ထိုစကားကို ဘရွှေကျိုင်း လက်မခံ။ ခေါင်းခါသည်။

“ပေါ့ပေါ့တွေ့ ပေါ့ပေါ့ပြောသာ အဖေ မကြိုက်ဘူးလူလေး။ ကလေး တစ်ယောက် မွေးလာသယ်ဆိုရင် ဖအော့သွေးကွ၊ မအော့သွေးမဟုတ်ဘူး”

“သည်ကလေးက ဖအေတူပဲ မအေတူပဲလို့ ပြောသာကျ ဘယ်လို လုပ်မတုန်းအဖေ”

“အဲသာ ရုပ်တူသာ ပြောသာကွ။ သွေးမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် စိတ် လည်း အနည်းအပါးတူသာရှိမယ်။ သို့သော် သွေးမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မိမိသွေးသားများ မအေကောင်းနဲ့တွေ့ဖို့အတွက်၊ ယောက်ျားများလည်း မျိုးရိုးသန့်သဲ့ မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်ရဖို့ အရေးကြီးသယ်”

“ကျွန်တော်တို့ဖြင့် မြန်မာအမျိုးသမီးကလေးတွေ ဘာသာခြား လူမျိုး ခြားကိုယူရင် ဘာသာပျောက်မှာ လူမျိုးပျောက်မှာစိုးလို့၊ မိန်းမတွေကိုပဲ ဂရုတစိုက် သတိပေးနေရပါသယ်။ ဘဒ္ဒေးလို တစ်ခါမှ မတွေ့မိဘူး”

ကိုရဲလောင်းက ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟ ငါက အမျိုးသန့်ရေး၊ အမျိုးမတိမ်ကောရေးကို ပြောသာဟာ သတင်းထောက်ရ။ အခု မင်းပြောသာက ဘာသာမကွယ်၊ လူမျိုးမပျောက်

ရေးကို ပြောနေသာ။ ဘာသာခြား လူမျိုးခြားကို မြန်မာတွေယူသာ သာလောက်ပဲ ငါတို့မြင်ပေမယ့် အဲဒါထက် ပိုဆိုးသာရှိသေးတယ်”

စာလည်းဖတ်၊ သခင်လည်းဖြစ်နေသော သတင်းထောက်သည် တောသားအဘိုးအိုထံမှ မမျှော်လင့်သောစကား ကြားရသဖြင့် ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြစ်နေ၏။

“ဘာသာခြား လူမျိုးခြားကို ယူသဲ့မိန်းမရဲ့ ဘေးဘီဝန်းကျင်က လူတွေပါ ပျက်စီးကုန်သယ်ကွ။ ငါ့တူ၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ။ ငါတို့ မြန်မာ တွေမှာ မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်တဲ့။ လင်က ပုဆိန်ထမ်းရင် မယားက ဓားမကို ထမ်းသတဲ့။ လင်နဲ့တန်းတူ ရည်တူလည်းရှိ၊ အိမ်ထောင်ကိုလည်း တကယ်အုပ်ချုပ်ရသဲ့ အိမ်ရှင်မကွ။ အဲဒါကို မသိသဲ့ မိန်းမတွေက ပေါ့ပေါ့တွေး လွယ်လွယ်တွေးပြီး ဘာသာခြား လူမျိုးခြားကိုယူတယ်။ အိမ်ရှင်မလည်း မဖြစ်ဘူး၊ အိမ်ထောင်ဖက်လည်း မဖြစ်ဘူး။ ထမင်းချက်ပဲ ဖြစ်သွားကြရှာသယ်”

“မြင်တော့ မြင်နေသာပဲဘဒွေးရ။ သာပေမယ့် မသိခဲ့ဘူး”

“ငါတို့မြန်မာမှာ ‘သားသမီးမကောင်း မိဘခေါင်း၊ မယားမကောင်း လင့်ခေါင်း’ ဆိုသာရှိသလို၊ မယားကို လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင် သွန်သင်ဆုံးမ ရမယ့် တာဝန်နဲ့ အခွင့်အရေးဟာ လင်မှာ ရှိသယ်။ ဘာသာခြား လူမျိုးခြား ကတော့ မယားကို ထမင်းချက်ခိုင်းဖို့နဲ့ ကလေးအမွေးခိုင်းဖို့ကလွဲလို့ ဘာတာဝန်မှရှိသယ် မထင်ကြသဲ့အတွက် ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမသာ သွန်သင်သာ မရှိဘူး။ အေး အနိုင်ကျင့် ရိုက်နက်သာရှိကောင်းရှိမယ်။ သည်တော့ ဘာသာခြား လူမျိုးခြားရဲ့မယား မြန်မာမတွေဟာ တစ်နေ့ တခြား ငါတို့ မြန်မာတွေနဲ့ စိတ်နေသဘောထား ဝေးဝေးလာသဟေ့”

ဆုံးမသွန်သင်သူ ကင်းမဲ့သော မြန်မာမနှင့် ဆုံးမသွန်သင်သူ ရှိသော မြန်မာမများကို ကိုရဲလောင်းသည် မြို့ပြ၌ ရှာဖွေကြည့်မိ၏။

သွန်သင်သူမဲ့သော မြန်မာမများ၏ အမူအကျင့်များ ကူးစက်လာသည်ကို မြင်စပြုပြီ။ မြန်မာသည် ခွေးလျက်ခံရသော ထန်းလျက်ခဲနယ် လုံးပါး ပါးလာသည်။

“ဟုတ်သယ် ဘဒ္ဒေးရေ။ မြို့ပေါ်မှာ ပေါသဗျား”

“ဘာသာခြားကိုယူရင်လည်း အေးအေးနေပေါ့။ လူမျိုးခြားကို ယူလည်း ပါးစပ်ပိတ်မနေသေးဘူး။ ကုလားယူ မဆလာကြိတ်လို့ လက်ထိပ် နာလိမ့်မယ်တဲ့။ တရုတ်ယူ သနပ်ခါးလိမ်းလို့ အငြိမ်းနေရမယ်တဲ့။ ငါကွာ နားခါးလိုက်သာ။ လွတ်လပ်သဲ့ကိုယ့်အစိုးရသာဆိုရင် မြန်မာအမျိုးသမီးများ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရေး ဥပဒေကို အတည်ပြုပေးမှာပဲ။ မရှိသေးရင်တောင် ရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးမှာပါကလားလို့ တွေးမိသကွာ”

“အဘ ညဉ့်နက်ပြီနော်”

မိမိလှ၏ အသံဖြစ်သည်။ ဘရွှေကျိုင်း အသံလာရာ အိမ်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်စဉ် “စဉ့်သည်တွေ အိပ်တော့လေ” ဟု ထပ်ပြော၏။

ကလေးမြေးငယ်တို့၏ ဆော့ကစားသံများ၊ ကာလသားတို့၏ တွတ်ထိုးသံများလည်း ဆိတ်စသွားခဲ့ပြီ။ ရွာအရှေ့ဖျား ပလွေသံမှလွဲလျှင် သွေးသောက်စုရွာသည် ငြိမ်သက်နေပြီ။

“အဲသည်တော့ လူကလေးရေ၊ အဖေမှာ မင်းတို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကို ပညာအမွေပေးပေးခဲ့နိုင်မယ်။ ဥစ္စာပစ္စည်း အမွေဆိုလို့ လယ်နဲ့ ယာလည်း အစ်မ မရိုးတို့ မြတ်သာဦးတို့ လုပ်စားနေကြသယ်။ လူလေး လည်း လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်က အစ်ကိုလို့ သတင်းထောက်လုပ်ရင်လုပ်၊ မလုပ်ရင် တော့ အယ်ဒီတာဖြစ်ဖြစ်၊ စာရေးဆရာဖြစ်ဖြစ် လုပ်ချင်သယ် အဖေ”

ဘရွှေကျိုင်း အားပါးတရပြုံး၏။

“သလိုဆိုရင် ပညာတတ်မှ ဖြစ်မှာပေါ့လူလေးရ”

ထိုသို့ပြောရာက ကိုရဲလောင်းကိုမေး၏။

“မင့်ညီ ဖြစ်ပါ့မလား”

“စာဖတ် ဝါသနာပါပုံထောက်တော့ နီးစပ်မယ် ထင်ရသာပဲ ဘဒ္ဒေ့ရှု။ သည်ဥစ္စာမှာ ပညာတတ်ဖို့ထက် ပါရမီလိုသယ်။ လေ့လာသာ ဆည်းပူးသာ ဝါသနာပါသာ ကြိုးစားသာ ဆိုတာတွေပေါ့ ဘဒ္ဒေ့ရှု”

ဘရွှေကျိုင်း ခေါင်းညိတ်ရာက တစ်စုံတစ်ရာ သတိရဟန်ဖြင့် “တို့ဗမာ လူငယ်အစည်းအရုံးဖွဲ့ဖို့ကကော အထမြောက်ပါ့မလားကွ” ဟု ကိုရဲလောင်းအား လှမ်းမေး၏။

ဆင်းရဲသားပါတီ အာဏာမဲ့သွားသောအခါ ချစ်ဖေ ခေါင်းဆောင် သော ဓားမများမှာ ပျက်ပြယ်ပြယ်ဖြစ်ကုန်၏။ ကိုရဲလောင်းသည် ထိုအခွင့် ကောင်းကိုယူကာ တို့ဗမာ လူငယ်အစည်းအရုံး ဖွဲ့ပေးကာ သိမ်းသွင်းရန် ကြံစည်ခြင်းဖြစ်၏။

“တောင်သူလယ်သမားကလည်း တို့ဗမာ၊ လူငယ်ကလည်း တို့ဗမာ။ တို့ဗမာချင်း ခတ်နေမှာစိုးလို့ အကဲခတ်နေရသေးသယ်ဘဒ္ဒေ့ရှု။ သာပေမယ့် အားတော့ မရှိလှပါဘူး”

“ကြိုးစားကြည့်ပါဦးကွာ။ ခင်မောင်တင့်ကိုလည်း အကူအညီ တောင်းသင့်သလောက် တောင်းပေါ့။ ပြောင်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ။ ဘာကြောင့်ဆို သူက တစ်ရွာလုံးနဲ့ ပတ်သက်နေသူပေကိုး”

ထိုသို့ တူကိုပြောရာက သားဘက်သို့ လှည့်လာပြန်သည်။

“အေးလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ ပညာတတ်ရမယ်။ ငါ့အဖေ ဖြစ်စေ ချင်သာ ဖြစ်ရမယ်ဆိုသဲ့စိတ် ထားရမယ်။ မိန်းမဆိုသာ ဘယ်အချိန်မှာ ထယူယူ ရသယ်။ အရေးကြီးသက ပညာ”

“အဖေကျတော့ မိန်းမယူပြီး သားကို”

“သယ်၊ ငါ ထကန်လိုက်ရ။ မိရွှေခက်ရဲ့သား သေတော်ခေါ်ရောမယ်”

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ဘရွှေကျိုင်း ခြေထောက်ကိုလှုပ်သည်။ မောင်ကောင်း စံကရယ်မောကာ
ဖအေခြေသလုံးကိုဖက်ပြီး ဒူးကို သူ့ခေါင်းဖြင့်ဆွတ်သည်။

“ငါ့ဘာသာငါ ဝံသာနုဘုန်းကြီး တစ်သက်လုံးလုပ်နေမယ် စိတ်ကူးသာ
မင့်အမေကြီးကြောင့် လူထွက်ရသာ။ လူထွက်ပြန်တော့ အေးအေး မနေရ
သေးဘူး၊ မိန်းမယူရဦးမတဲ့။ စိတ်ညစ်လိုက်သာကွာ”

“စိတ်ညစ်ပေမယ့် မယူဘဲလည်း နေသာမဟုတ်ဘဲ အဖေရာ၊
ပြောမနေပါနဲ့”

“ကဲ ကဲ အိပ်တော့။ ကျောင်းပြန်သွားမဲ့နေ့ကို မင့်ဒွေးကြီးကိုပြော။
ပိုက်ဆံကို လိုသလောက်ပဲတောင်း။ မြတ်သာဦးဆီလည်းတောင်း။ ပွဲစားလေး
ဆီကတော့ ပေးသလောက်ပဲယူ”

“အဖေဆီကကော”

“အဖေမှာတော့ အမျိုးတွေ ပေးသမျှ ကျွေးသမျှ ထိုင်စားနေရသာ
ပဲကွ။ ဘာရှိမှာတုန်း။ ကဲ ထ ထ”

နွားမောင်းသော တောက်ခေါက်သံကို ကြားကတည်းက ကိုကောင်းစံ၏ လှည်းဖြစ်ရမည်ဟု ခင်ခင်မြင့် အတပ်သိသည်။ စာရွက်ခေါက်ကလေး ပါသော ‘ပေါက်ပေါက်ဆုပ်’ ထုပ်ကို ပြေးဆွဲမိသည်။

ချက်ချင်း သတိဝင်လာသည်။

‘သူ့ အမေတို့၊ အစ်ကိုတို့ကို နှုတ်ဆက်ဦးမှာပဲ။ ငါ ဒါလောက် ပျာယာခတ်ဖို့ မလိုပါဘူးလေ’

နွားလှည်းသည် အိမ်ဝိုင်းပြင်တွင် အိခနဲရပ်၏။ ပေါင်ဒါနှင့် ကော့စမက်တစ်နဲ့သင်း နသော မောင်ကောင်းစံ။ ခင်ခင်မြင့် ထင်သည့်အတိုင်း ဒေါ်မြညွန့်ကို ကန်တော့သည်။

“အဒေါ်တို့လည်း လေးငါးဆယ်ရက်နေပြီးရင် ပြန်မှာပဲကွယ့်။ အဲသည်ရက်ကိုမှန်းပြီး လာလည်ပေါ့ကွယ်”

“စားစရာအိမ် တစ်အိမ်တိုးပြန်ပြီပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်ရာ”

“အေးပါ၊ ဟုတ်ပါတယ်။ စာကြိုးစားကွယ့်”

“အဖေကလည်း အဲသားပဲ မှာသယ်ခင်ဗျာ။ ကဲ ကိုခင်မောင်တင့် သွားပြီဗျို့။ အစ်ကိုရဲလောင်းတော့ ကျန်ခဲ့သေးသယ်။ ငြော် ဟိုသူငယ်မ”

သင်္ဘောပေါ်တွင် သူငယ်မ အခေါ်ခံရစဉ်က စူသောနှုတ်ခမ်းဖြင့် ခင်ခင်မြင့်သည် ခြေရင်းဘက်မှလှည့်လာ၏။ မျက်စောင်းလည်း ထိုးသေး၏။ မောင်ကောင်းစံလာမည့်လမ်းတွင် ကြိုရပ်စောင့်သည်။ “ဘကြီးဖို့ ထန်းလျက် လက်ဆောင်ပါရှင်” ဟု အော်သည်။

သို့သော် အနားသို့ မောင်ကောင်းစံ ရောက်လာချိန်တွင်ကား နှစ်ကိုယ်ကြားသာရုံကလေး ပြောသည်။

“ထန်းလျက်ထုပ်ထဲမှာ စာပါတယ်”

“ချစ်သယ်ဆိုသဲ့အကြောင်းလား”

ခင်ခင်မြင့် အဖြေမပေး။ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ခင်ခင်မြင့်က စာပါသည်ပြောခါမျှဖြင့် မောင်ကောင်းစံ ဝမ်းသာလှပြီ။ လက်ရေးကလေးများသည် ဝိုင်းစက်နေသလော၊ ရှည်မျောမျော ကလေး တွေလော သိချင်လှပြီ။ သို့ရာတွင် လှည်းသမားချစ်ဖေ ရွာထဲလည်ပြီး မောင်းခတ်မည်စိုးရသေးသည်။

သို့ဖြင့် သတင်းစာစက္ကူတစ်ထပ်၊ ငှက်ပျောရွက်ခြောက်တစ်ထပ် ထုပ်ထားသော အထုပ်ကလေးကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထားရ၏။ သို့ရာတွင် မောင်ကောင်းစံမှာ ကြာရှည် အောင့်မထားနိုင်ပါ။ ချစ်ဖေအလစ်တွင် အထုပ်ကို ဖြေပြီး စာရွက်ခေါက်ကို နှိုက်ယူသည်။

ပေါက်ပေါက်ဆုပ်နဲ့သင်းသော ဗလာစာရွက်ကလေး။

လှည်းဆောင့်သောကြောင့် မောင်ကောင်းစံ တစ်ကိုယ်လုံးခုန်နေ သည်။ သည်အခုန်ထက် ရင်ခုန်ပုံက ပို၍ ပြင်းထန်သည်။

“အစ်ကို ကိုကောင်းစံရှင့်။ နှမလေး ရိုသေစွာ စာရေးအပ်ပါသည်ရှင့်”

မောင်ကောင်းစံ နှာခေါင်းရှုံ့သည်။ “ကိုကို ခေါ်ပါတော့လား၊ မောင်မောင် ခေါ်ပါတော့လား။ အခုတော့ ကိုကောင်းစံတဲ့။ ဂျင်ကလီးဝါလားပဲ” ဟု ရင်ထဲက ညည်းတွားသည်။

ညည်းတွားငြား ဆက်မဖတ်ဘဲကား မနေနိုင်။

“နမကို မေတ္တာရှိကြောင်း သိရပါသဖြင့် ဝမ်းသာပါသည်ရှင်။ တစ်မိသားမှ တစ်မိသူအား မေတ္တာရှိခြင်းမှာ သာမန်မေတ္တာမဟုတ်ဟု နမ သိပါသည်။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မေတ္တာဖွဲ့နှောင် အိမ်ရာထောင်ကြသည်မှာ ဓမ္မတာမျှသာဖြစ်ကြပါသည်ရှင်”

မိမိက မေတ္တာရှိကြောင်း၊ မေတ္တာတုံ့ပြန်ပါရန် ဖွဲ့နွဲ့ရေးခဲ့သည်။ စာပြန်သူက အိုးအိမ်ထူထောင်သည်အထိ အလေးအနက် ဆိုလာသဖြင့် မောင်ကောင်းစံမှာ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ဖတ်မိ၏။

“သို့ရာတွင် နမမှာမူ ချစ်သူရှာရန် အိမ်ထောင်ပြုရန် စိတ်မကူး သေးပါ။ ဘာကြောင့်ဆိုလျှင် နမသည် အင်္ဂလိပ်လက်အောက် ကျွန် သားပေါက်ဘဝတွင် ကျွန်ဦးရေတိုးတက်အောင် ကျွန်ကလေးတွေ မွေးဖွား မပေးလိုသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်ရှင်”

ရည်စားထားခြင်းမှ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းသို့၊ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းမှ သား သမီး ပွားစည်းခြင်းသို့၊ သားသမီး ပွားစည်းခြင်းမှ အမျိုးသားရေးသို့ နက်ရှိုင်းစွာ တိုးပြုလိုက်သောအခါ မောင်ကောင်းစံ ထိတ်လန့်သည်။

“ချစ်ရာကြိုက်ရာမှာတောင် နိုင်ငံရေး ပါရသလား မြင့်ရယ်”

အမှတ်မဲ့ မြည်တမ်းသည်။

“ဟင် ဘာပြောသယ်” ဟု ချစ်ဖေက လှည့်မေးတော့မှ “အဲ အင်။ စာသားတွေကို အသံထွက်ပြီး ဖတ်သာပါဗျာ” ဟု မောင်ကောင်းစံမှာ အထိတ်တလန့် ပြေရလေ၏။

မဖြစ်သေးပါ။ စိတ်ကို ငြိမ်သက်စွာထားမှ ဖြစ်မည်။

မောင်ကောင်းစံ သတိယှဉ်လျက် ဆက်ဖတ်သည်။

“ဤမျှဆိုလျှင် နမ၏သဘောထားကို အစ်ကိုကိုကောင်းစံ ရိပ်မိလောက်ပါပြီ။ ထို့ထက် တိကျစွာပြောရလျှင် ကျွန်မတို့နိုင်ငံကြီး တစ်ပါးကျွန်ဘဝမှ မလွတ်လပ်သေးသမျှ အိမ်ထောင်ပြုရန် ဝေးစွ၊ ရည်းစားတောင် မထားဘူး ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

သည်မျှမြင့်သော စိတ်နေစိတ်ထားကို မောင်ကောင်းစံ လိုက်မမိပါ။ အံ့ဩရမည်လော၊ စိတ်ညစ်ရမည်လော ဝေခွဲမရသေးပါ။ သို့ရာတွင် စာကျန်သေးသဖြင့် ‘သို့သော်’ ဟု ဘွာခတ်နိုင်သေး၏။

“သို့ရာတွင် နမတို့အိမ်ကို ဝင်ပါ ထွက်ပါ။ သမီးရည်းစား ဖြစ်ဖို့ ကိုကား မျှော်လင့်မနေပါနဲ့။ မောင်နမအဖြစ်သာ သဘောထားပါ။ ထို့ပြင် သူငယ်မဟူ၍လည်း ကြီးကျယ်ပြီး ခေါ်မနေပါနှင့်။ မြင့်လို့ ခေါ်ပါ။ အစ်ကို အဖေက အစ်ကိုကို ရှေ့နေကြီး၊ ဝတ်လုံကြီး ဖြစ်စေချင်သည်ဟု ကျွန်မတို့ကို ပြောပါသည်။ တောသူတောင်သားတွေမှာ ရုံးပြင်ကနွားတွင် ဥပဒေကို နားမလည်သဖြင့် ချစ်တီးနှင့် မြေပိုင်ရှင်ကြီးတွေ လုပ်သမျှ ခံရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ကြောင့် စာကြိုးစားပါအစ်ကို။ ကောလိပ်ကျောင်းသားကြီး မြန်မြန်ဖြစ်အောင် လုပ်ပါ။ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေရင့်”

မျှော်လင့်စရာ ကင်းမဲ့သော စာဖြစ်ငြား မောင်ကောင်းစံမှာ ရင်ဘတ်တွင် ကပ်ထားမိ၏။

‘တိုင်းပြည် မလွတ်လပ်သေးသမျှ ရည်းစားတောင် မထားဘူးတဲ့။ တိုင်းပြည်က ဘယ်တော့များ လွတ်လပ်ရေးရမှာတုန်း။ အဖေနဲ့ အစ်ကို အပြောကတော့ လက်နက်ကိုင်ပြီး သူပုန်ထမှ ရမှာတဲ့။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီးကတော့ ဘက်ပေါင်းစုံက တိုက်နေသာပဲ။ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းက တရုတ်ပြည်ကို ကားတွေနဲ့တင်ပို့ပေးသဲ့ လက်နက်တွေ လုယူရင်ကော မရဖူးလား မေးသံလည်းကြားရဲ့။ ငါတို့ တိုင်းပြည်ကြီး လွတ်လပ်ရေး မြန်မြန်ရပါစေမှာ’

မောင်ကောင်းစံမှာ ပါးစပ်မှဖွင့်ပြီး ဆုမတောင်းရဲချေ။ ချစ်ဖေ
ကြားသွားမည်ကို စိုးရိမ်သည်။

စာရွက်ကို ထပ်မံဖြေဖြန့်ပြန်သည်။ မဖြန့်မီက ပေါက်ပေါက်ဆုပ်ရနံ့
သင်းသယောင်ရှိသည်။ ဖြန့်လိုက်သောအခါတွင်မူ ပေါင်ဒါနဲ့လော ကိုယ်နဲ့
လော မသဲကွဲသော ရနံ့ကို ခံစားရသည်။

‘ဟုတ်သယ်။ ပေါင်ဒါနဲ့ မဟုတ်ဘူး။ မြင့်ရဲ့ ကိုယ်နဲ့ပဲ’

ထိုရနံ့ကို မည်သည့်နေရာတွင် သူ ခံစားရဖူးပါသနည်း။ စဉ်းစား
ကြည့်သည်။ ရုတ်တရက် မပေါ်။

ပေါ်လာသည့်အခါ ရင်တွင်းဒိတ်ဒိတ် ခုန်ရချေပြီ။ ဟုတ်သည်၊
ဆင်ပေါင်ဝဲမှ လွန်ချီကျွန်း တစ်ဘက်ကမ်းရှိ သပြေသာသို့ ကူးနိုင်ရန်
နွားလှည်းနှစ်စီးဖြင့် လာကြစဉ်ကဖြစ်၏။

မောင်ကောင်းစံနှင့် ကိုရဲလောင်းတို့တွင် ပစ္စည်းများစွာ မပါချေ။
မောင်ကောင်းစံ၏ ယူနီဖောင်းသေတ္တာကြီးသာ မည်မည်ရရပါသည်။
ခင်ခင်မြင့်တို့ သားအမိမှာသော် အိပ်ရာလိပ်တစ်ခု သေတ္တာတစ်လုံးအပြင်
ထမင်းချိုင့်နှင့် အိုးခွက်ပန်းကန်တောင်း၊ တိုလီမိုလီတောင်းများပါသေးသည်။
လှည်းတစ်စီးတွင် ထိုးသိပ်ပြီးတင်လျှင် ရတနာကောင်းငြား ကိုရဲလောင်းက
လှည်းတစ်စီးထပ်ငှားသည်။ လှည်းတစ်စီးအပြင် နောက်တစ်စီး ထပ်ငှား
ခြင်းမှာ မိန်းမသားတွေ အနေမကျှဲစေလို၍ ဖြစ်သည်။

ကုန်းများကို ကွင်း၍လှည်းကောင်း၊ ဖြတ်၍လှည်းကောင်း လာခဲ့ကြရာ
သောင်ပြင်ကြီးကိုမြင်ရပြီ။ နမြိုင်လိုက်သော နွားတစ်အုပ် ရုတ်တရက်ပေါ်လာ
သည်။ နွားမြိုင်အုပ်ထဲမှ နွားသိုးနှစ်ကောင်သည် ပြတ်ကျန်ခဲ့ပြီး ငှေ့တော့
သည်။ ရှေ့ဆုံးလှည်းမှ လှည်းသမားသည် လှည်းဦးမှ လှည်းထောက်ခွ
ကိုဖြုတ်သည်။ အသံလည်း ပေးသည်။ သူ့လှည်းနားသို့ ရောက်မလာစေရန်
လိုက်ရိုက်သည်။

လှည်းလမ်းကြောင်းသည် ပြူးနေ၏။ နွားနှစ်ကောင်သည် မောင်းသူ ပါသည်ဖြစ်စေ မပါသည်ဖြစ်စေ သောင်စပ်အထိ ဆွဲသွားကြရုံသာ ရှိ၏။ သို့သော် အလှည့်နွားသည် နွားမြိုင်အုပ်တွင် စိတ်ရောက်ကာ ဘေးဖဲ့ဆွဲ၏။ နွဲမခြောက်တခြောက် ချိုင်ထဲသို့ ဘီးတစ်ဖက်ကျပြီး စောင်းထောင်သွား တော့သည်။

လှည်းသမား ပြန်ပြေးလာသည်။

ငှေ့နွားနှစ်ကောင်သည် လှည်းဘက်သို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။ ငယ်သံ ပါအောင်အော်ရင်း ရံတိုင်ကို ကြောက်လန့်တကြား ကိုင်ထားသော သားအမိ အား မောင်ကောင်းစံတို့ပြေးဆွဲရသည်။ သဲမှုန်တထောင်းထောင်းဖြင့် သဲကြီး မဲကြီး ငှေ့နေသောနွားနှစ်ကောင်သည် လှည်းထောက်ခွဖြင့် အပြင်းအထန် ရိုက်နေပါလျက် မထိကြ။

သို့အတွက် မောင်ကောင်းစံညီအစ်ကိုမှာ ခင်ခင်မြင့်တို့သားအမိကို နွားနင်းမခံရအောင် နောက်လှည်းဘက်သို့ အတင်းဆွဲပြေးခဲ့ရ၏။ လူကို နွားမနင်းစေရန်မှာ လှည်းပေါ်တက်နေခြင်းက အကောင်းဆုံးဖြစ်သဖြင့် လှည်းပေါ်သို့ တင်ပေးကြသည်။

နောက်လှည်းမှ လှည်းသမားလည်း ရှေ့လှည်းမှ လှည်းသမားကို ကူညီရန် လှည်းထောက်ခွကို ဆွဲပြေးသည်။ နွားနှစ်ကောင်မှာ လူ တစ်ယောက်၏ ရိုက်အားကို မဖြူ။ နှစ်ယောက်ရိုက်မှ ပြေးတော့သည်။

ထိုသို့ပြေးချိန်တွင် မောင်ကောင်းစံသည် လှည်းနောက်မြီးမှ ခွာစ ဖြစ်သည်။ သို့စဉ်တွင် သားအမိရောက်နေဆဲ လှည်းမှ နွားတစ်ကောင်က ထတုန်သည်။ ခင်ခင်မြင့် ကြောက်လန့်တကြားအော်ပြီးထရာ မောင်ကောင်းစံ အား ကျောဘက်မှ ဖက်မိသဖြင့် လိမ့်မကျ။

‘ဟုတ်သယ်။ အဲသည်တုန်းကရသာ သည်အနံ့ကလေးပဲ’
သနပ်ခါးချွေးနဲ့ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

အိစက်ညက်ညောသော အတွေ့ကို မောင်ကောင်းစံ မြတ်နိုးသည်။ လက်ကိုဆွဲလျက် လှည်းရှိရာသို့ ပြေးစဉ်က သေပြေးရှင်ပြေး၊ သူ့လက် မာသလား၊ ကြမ်းသလား မသိ။ ကိုယ်နဲ့ကို သတိရချိန်တွင်မှ တမ်းတသည်။

မြတ်နိုးဖွယ် အတွေ့နုကို တမ်းတသဖြင့် ရင်ဖိုမောသည်။ ဟံဇား အင်္ကျီမပုံးနိုင်သော ကုပ်သားဥဥပေါ်တွင် ဝဲနေသည့် ဆံနုများကို မြင်ယောင် သည်။ ဆံရစ်မှ အုပ်လုံးသို့အပြောင်းတွင် အုပ်လုံးမဝင်ဘဲ ကျန်နေခဲ့သည့် ဆံနုလွလွများ။ ထိုဆံနုများအောက်မှ ကုပ်ပိုးသား ကလေးသည်ပင် မောင်ကောင်းစံအတွက် ချစ်သနားစရာ ဖြစ်နေတော့သည်။

“အမယ်။ ဟင်းတွေဘာတွေချလို့ ကျောင်းဆရာနုမကို လွမ်းနေ ထင်ပါ”

သက်ပြင်းချမိသည်ကို မိမိဘာသာမသိ။ ချစ်ဖေပြောမှ မောင်ကောင်းစံ သိသည်။ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖုံးကွယ်သည်။

“မတော်တရော်တွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဖုံးမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ။ ငါတို့ထင်နေတာက မင်းတို့ချင်း ကြိုက်နေလို့၊ သူ့မောင်နဲ့ မင့်အဖေရှေ့မှာ ပြောရဆိုရအောင် လာကြသယ်၊ သလိုကွ”

မောင်ကောင်းစံ ပြုံးသည်။ ခင်ဗျားပြောသလို တကယ်ဖြစ်ရင် အလွန် ကောင်းဟု ရင်ထဲကပြောသည်။

“ကတ်သီးကတ်သတ် ခင်ဗျားမို့ တွေးတတ်သဗျာ”

“ကောင်မလေးက ချောလည်းချော၊ ယဉ်လည်းယဉ်၊ လှလည်း လှတော့ တစ်မျိုးလုံးက လိုလားနေကြတာကွ”

“ခင်ဗျားတို့က လိပ်တွေပဲဗျ”

“အေးလေ။ ကိုယ့်ရင်ဘတ်အောက် ယက်သယ်ပဲပြောပြော၊ ငါတို့ ဖြစ်စေချင်သာ ပြောတာပဲမောင်ရာ”

မောင်ကောင်းစံ မချီပြုံး ပြုံးသည်။

ခင်ခင်မြင့်၏စာတွင် မျှော်လင့်ချက်တစ်လုံးမျှ မပါချေ။ လက်လျှော့လိုက လျှော့၊ မလျှော့လိုက နေ။ သူ့ဘက်မှမူ ပြတ်သားသည်။ နိုင်ငံတော်ကြီး မလွတ်လပ်သေးသရွေ့ ရည်းစားသော်မျှမထား။

မောင်ကောင်းစံသည် လှေဆိပ်သို့ ရောက်သည်အထိ စကားမပြောတော့ပေ။ တငေးငေး တမောမောဖြင့်သာ ပါလာသည်။ လှေဆိပ်တွင် ငါးပေါင်းကြော်ဖို၌ လှည်းအပ်ထားခဲ့ပြီး ဟိုဘက်ကမ်း လှည်းပေါ်သို့ မောင်ကောင်းစံရောက်သည်အထိ ချစ်ဖေ လိုက်ပို့သည်။

လှည်းသမားမယား နွားကောက်ရန် ထွက်သွားခိုက် ထန်းရွက်သုံးချပ်မိုးသည့် တဲကလေးအောက်၌ နှစ်ယောက်သား ကျန်ခဲ့ချိန်တွင် ချစ်ဖေက အမေးစ၏။

“မင်းနဲ့ငါက ညီအစ်ကိုကွ၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း။ ကိုရဲလောင်းဟာ စုံထောက်ဆို”

“စုံထောက်နဲ့ သတင်းထောက်ကို ခင်ဗျားတို့ မကွဲသာပါဗျာ”

“သတင်းထောက် ဟုတ်လား။ စာရွက်နဲ့ စာတွေရေးရေးနေသာ မြင်လို့ ပုလိပ်ဌာနကို ပို့ဖို့ရေးသာ မဟုတ်ဖူးလား”

နွားကောက်ရန် သွားသူကို မောင်ကောင်းစံ မျှော်ကြည့်သည်။ သွားနေဆဲ ရှိသေးသည်။

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ။ ကျေးရွာ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်လည်း လုပ်နေသေးရဲ့။ ဒါလေးမှ”

“မသိသာကို အပြစ်တင်နေလို့ သိလာမလားဟကောင်ရ။ မင်းလို ဆယ်တန်းကျောင်းသားက သိလို့ ပြောပြလိုက်ရင် သိမသွားပေဖူးလား”

“သာလည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်ပဲ”

သဲအခြောက်ထဲတွင် ပယ်ပယ်နယ်နယ်ထိုင်၍ မပေကျနိုင်။ မောင်ကောင်းစံသည် ဆောင့်ကြောင့်မှ တင်ပျဉ်ခွေသို့ ပြောင်းထိုင်သည်။ ရေစီး

ထဲတွင် တလက်လက်ဖြင့် စီးမျောနေသော နေဘယက်ခွက်ကို ငေး၍မဝ။
“ဟုတ်ရင် ပြောလကွာ”

“စုံထောက်ဆိုသာ ပုလိပ်။ ဘယ်ကောင်တွေ ဓားပြတိုက်ဖို့ ကြံနေ
သတုန်း။ ဘယ်သူဟာ ဓားပြလား။ သည်လူဟာ ဝရမ်းပြေးလား သိအောင်
စုံစမ်းပြီး သူသိသာတွေကို ဂတ်မှာပေးရသယ်။ အခု တို့ဗမာအစည်းအရုံး
ပေါ်လာတော့ စုံထောက်ရဲ့အလုပ် ပိုလာပြီပေါ့ဗျာ။ သခင်ကို သူခိုးဓားပြနဲ့
တန်းတူထားပြီး စုံစမ်းသဗျာ၊ အစီရင်ခံစာ တင်သဗျာ”

“တို့ဗမာ လူငယ်အစည်းအရုံး။ အေးပါကွာ၊ ဆက်ပါဦး”

“သတင်းထောက်က သူလည်း စုံစမ်းသပဲဗျ။ ဘယ်ရွာက
လယ်သမားကို ပုလိပ်က အမှုဆင်ပြီး ဖမ်းသလဲ။ ဘယ်မြို့က ဘယ်လမ်း
ပြုပြင်ဖို့ ကန်ထရိုက်ပေးလိုက်သာ ကောင်းအောင် မပြင်ဘဲ ကန်ထရိုက်နဲ့
ဒီစကြိုတ် ကောင်စီလူကြီးတွေ ခွဲဝေစားပစ်လိုက်ကြတာတို့။ ရေကြီးသာ၊
မီးလောင်သာ၊ တရားပွဲကျင်းပသာ ဆိုသာတွေ မေးမြန်းစုံစမ်းသယ်။
ရသာတွေ သတင်းစာတိုက်ဖို့၊ သတင်းစာအယ်ဒီတာက သူကြိုက်သာကို
သတင်းစာထဲထည့်။ စုံထောက်ရဲ့ ‘ရပို့’ ကိုတော့ ပုလိပ်လူကြီးတွေပဲ
ဖတ်ရသယ်”

“အင်း သည်လိုကိုးကွ”

“စုံထောက်ကို ပုလိပ်ဘက်က လခပေးသဗျာ။ သတင်းထောက်
ကျတော့ သူ့သတင်း သတင်းစာထဲမှာပါမှ ပိုက်ဆံရသဲ့ သတင်းထောက်နဲ့၊
လခစားသတင်းထောက်ဆိုပြီး ရှိသဗျာ။ လခစားသတင်းထောက်ကို
သတင်းစာတိုက်က ခန့်သယ်၊ လခပေးသယ်”

“ကိုရဲလောင်းက သခင်လားကွ”

“သူ့ကိုယ်သူ သခင်ရဲလောင်းလို့ မပြောဘူးဗျ”

စကားတစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြင့် မောင်ကောင်းစံ မော့ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ညီအစ်ကိုတော်သလို၊ ခင်ဗျားနဲ့သူလည်း ညီအစ်ကို တော်နေသဲ့ဟာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မေးပါလားဗျ”

ချစ်ဖေ ဟဲခနဲ ရယ်ကျဲကျဲလုပ်သည်။

“ညီအစ်ကိုတွေပဲဗျာ မယုံသလိုယုံသလို လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့။ သိချင်သာ ပြောင်ပြောင်မေးပေါ့။ အခု ကျွန်တော့်ကိုမေးသာ အကြောင်းရှိရမယ်”

“သခင်မဟုတ်ရင် သခင်လူငယ် အစည်းအရုံးဖွဲ့ဖို့ ငါတို့ကို လာပြော နေသာ ဘာဖြစ်လို့တုန်း။ အဲသာ စဉ်းစားစရာပဲကွ”

“တစ်ရွာတည်းသားတွေ စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ တစ်ဖွဲ့တည်းဖြစ်စေ ချင်လို့ပါဗျာ။ ပြီးတော့ တစ်ဘက်မဟုတ် တစ်ဘက်မှာလာပြီး အမျိုးတော်နေ သာတွေဗျ။ ကွဲလို့ မကောင်းဘူး။ နောက်တစ်ကြောင်းရှိသေးသယ်ဗျ။ မြို့သားတွေ၊ အထူးသဖြင့် ရန်ကုန်ကလူလည် နိုင်ငံရေးသမားတွေပေါ့”

လှည်းသမားမယားသည် နွားနှစ်ကောင်ကို ရှေ့တစ်ကောင် နောက် တစ်ကောင်ထားလျက် ဆွဲလာနေပြီ။ ဤသည်ကို လှမ်းကြည့်နေလိုက်သဖြင့် စကားပြတ်သွားသည်။

“မြို့သားတွေ ဘာဖြစ်သတုန်း၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော်တို့ တောသားတွေကို သူတို့လိမ်စရာ ‘အမဲ’ တွေလို့ သဘောထားသာဗျ။ လယ်သမားတွေ များသဲ့အရပ်ကို ရောက်လာရင် လယ်သမားအကြိုက်ပြောမယ်။ ယာသမား အများစုရှိသဲ့ နေရာကိုရောက်ရင် ယာသမားအကြိုက်ပြောပြီး မဲဆွယ်မယ်။ ရင်ထဲမှာ စေတနာပါသာ မဟုတ်ဘူး။ ဟော အမတ်လည်းဖြစ်ရော တောသားတွေကိုမေ့ပစ်လိုက်သာပဲ”

“သလိုဆို မင်းပြောသဲ့ သခင်တွေကကော”

“အဲသည်လူတွေက အရေးဟဲ့ဆိုရင် ဘေးဖယ်နေသာ မဟုတ်ဘူး။ ရှေ့က အဖမ်းခံ ထောင်ကျခံသယ်။ အရိုက်ခံ အသတ်ခံသယ်ဗျ။ အမေက မွေး၊ ထောင်ကကျွေး၊ သခင်ပေါက်စ ထောင်ခြောက်လလို့ ကြွေးကြော်သာဗျ။”

သည်လို နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်း သည်တစ်ခုပဲရှိသေးသယ်လို အဖေက ပြောသဗျ”

“အဲသည်သခင်တွေကို ငါ မကြိုက်ဘူးကွ”

ပျိုတိုင်းကြိုက်သည့်နှင်းဆီခိုင်ကို သဘောမတွေ့ဟု ဆိုလာသူရှိသဖြင့် မောင်ကောင်းစံ အံ့ဩ၏။ “ဟင် ဘာဖြစ်လို့တုန်း” ဟု ဒရောသောပါး မေး၏။

“ကြွစောင်းစောင်းနဲ့ကွ။ ဘယ်သူမှ အရေးမစိုက်သဲ့ပုံနဲ့ဗျား။ လူတော သူတောထဲမှာ အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်နဲ့ လက်သီးကြီးဆုပ်ပြီး ‘တို့ဗမာ၊ တို့ဗမာ’ အော်သကွ”

“တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် သခင်အချင်းချင်းဆိုရင် အဲသလိုပဲ နှုတ်ဆက် သယ်ဗျ”

မောင်ကောင်းစံ၏ ရယ်မောလျက် တုံ့ပြန်သောအဖြေ။

“ငါကြားဖူးသာက ‘လာမယ့်ဘေး အဝေးကရှောင်’ တဲ့။ သူတို့ ကတော့ မဟုတ်ပေါင်ဗျာ။ ‘လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့’ လူ့ကန့်လန့်တွေ”

မောင်ကောင်းစံသည် မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်သည်။

“တောသားတစ်ယောက် ပုလိပ်လက်ထဲရောက်သွားရင် ပုလိပ်ဆိုရင် မော်မကြည့်ရဲအောင် နှိပ်စက်သာဗျ။ အဲသည်တော့ တစ်ပြည်လုံးမှာရှိသဲ့ တောသားတွေဟာ ပုလိပ်ဆိုရင် ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင် ကြောက်နေသာဗျ။ အဲသည်အကြောက်တရားတွေပျောက်အောင် သခင်တွေက ခေါင်းဆောင်ပြီး လုပ်ပြသာဗျ။ ခေါ်သာတောင် ‘ပြည့်အစေခံ’ တဲ့ဗျ”

“သလိုဆိုတော့လည်း ဟုတ်သားပဲ” ဆိုကာ ချစ်ဖေ ထရပ်သည်။ လှည်းသမား၏မယားသည် နွားနှစ်ကောင်ကို လှည်းထဲ၌တပ်နေပြီ။

“အခု ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ဗမာ့လက်ရုံးတပ်၊ တို့ဗမာ တောင်သူ လယ်သမားအစည်းအရုံး ရှိနေပြီဗျာ။ အဲသည်နှစ်ဖွဲ့ထဲမှာ မပါသေးသဲ့

လူတွေ တို့ဗမာလူငယ်အစည်းအရုံးဖွဲ့လိုက်ရင် ပြည့်စုံသွားပြီ။ သွေးကွဲ
စရာလည်း မရှိတော့ဘူး။ ခင်ဗျား စိတ်ကူးမလွဲနဲ့။”

ထန်းရွက်သုံးချပ်အောက်မှ ထွက်လာခဲ့ငြား လှည်းနားသို့ မသွား
နိုင်သေး။ စကားက မပြတ်။

“ခင်ဗျားကို ခုနက ပြောသယ်မဟုတ်လား။ ရန်ကုန်က နိုင်ငံရေး
သမားကြီးတွေလေ။ တစ်ယောက်မှ ဆင်းဆင်းရဲရဲ မရှိဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့်
တို့ဗမာအစည်းအရုံး ဌာနချုပ်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေကဖြင့်
ပုဆိုးခြုံပြီး အိပ်ရသတဲ့။ တစ်ခါတလေ ဘယာကြော်တစ်ပြားဖိုးဝယ်စားပြီး
ရေသောက်နေကြရသတဲ့။ အဲသလောက် စိတ်ရင်းအမှန် စေတနာအမှန်နဲ့
အဆင်းရဲခံ အလုပ်လုပ်နေကြတာ”

“သာလောက်ပဲ ခွဲရအောင် ရန်ပုံငွေတွေ မရှိဖူးလား။”

“ရှိပေမယ့် ဟိုမြို့က လယ်သမားတွေ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီ။ သည်မြို့က
အလုပ်သမားတွေ ဘာဖြစ်လို့ ဌာနချုပ်က ကိုယ်စားလှယ်လွှတ်ပေးပါ
ဆိုတာတွေ မပြတ်ရှိနေတာလား။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ကို ဌာနချုပ်က
လွှတ်လာလွှတ်ရသယ် စားစရိတ် အပြည့်အစုံ ပေးနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။
အဲသလောက် ဆင်းရဲရဲသားနဲ့ ဘာလို့လုပ်နေတုန်းမေးရင် တိုင်းပြည်
လွတ်လပ်စေချင်လို့။ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးရမှ လယ်သမားတွေ၊ အလုပ်
သမားတွေ ဆင်းရဲတွင်းကလွတ်မှာ”

“ဟေ့ ငါထင်တာပြောမယ်နော်။ သခင်တွေဟာ အမတ်ဖြစ်ချင်လို့
ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်ချင်လို့ သလိုလုပ်နေတာ မဟုတ်ဖူးလား။”

“မဟုတ်ဘူးဗျ။ တခြားအမတ်တွေ လခယူကြပေမယ့် သခင်အမတ်
တွေက လခမယူကြဘူးဗျ”

“ဟေ့ ဟုတ်ကလား။”

ချစ်ဖေ မျက်လုံးပြူးပြီး တအံ့တဩပြောသည်။

“ကျွန်တော်ပြောသာ မယုံရင် ကိုခင်မောင်တင့်ကိုမေးဗျာ။ ကဲ သွားပြီ”
မောင်ကောင်းစံသည် ချစ်ဖေကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး လှည်းပေါ်
တက်ထိုင်သည်။ ချစ်ဖေမှာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သော ဓလေ့ကို နားမလည်ငြား
စကားဖြတ်၍ မရသေးသည့်အတွက် လက်ကိုဆွဲထားသည်။

“ခုနက မင်းပြောသဲ့ လူငယ်အစည်းအရုံး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်သယ်။ ဘာသိချင်တုန်း”

“အဲသာဖွဲ့တော့ ဘာအကျိုးကျေးဇူးရမှာတုန်း”

“အားလပ်သဲ့အချိန်မှာ ဖဲရိုက်၊ ကြက်တိုက်၊ ထန်းရည်သောက်နေ
မယ့်အစား လူငယ်တွေ သိသင့်သိထိုက်သဲ့ ဗဟုသုတတွေ ဆွေးနွေးမယ်။
ရပ်ရွာအကျိုး ဆောင်ရွက်မယ်၊ စာကြည့်တိုက်ဖွင့်မယ်။ ဟောပြောပွဲ၊
ဆွေးနွေးပွဲတွေလုပ်မယ်”

“ဟာ သလိုဆို ဆရာလေးကိုခင်မောင်တင့်ကို ဥက္ကဋ္ဌတင်လိုက်ရင်
ပြီးသဲ့ဟာကွာ”

“မတူဘူးဗျ။ ကိုခင်မောင်တင့်က နိုင်ငံရေးပါတီတစ်ခုရဲ့ လက်
အောက်ခံလူငယ်မှာ ဥက္ကဋ္ဌလုပ်ရင် ဓားမ ဆင်းရဲသား မျိုးချစ် ငါးပွင့်ဆိုင်
ဘာညာတွေက ငြိုငြင်မှာပေါ့။ သူက အများနဲ့ဆက်ဆံရသဲ့ ကျောင်းဆရာ
မဟုတ်လား”

ချစ်ဖေသည် လက်ကိုဖြုတ်ကာ နောက်ဆုတ်သည်။ လှည်းသမားကို
လှမ်းမှာစဉ်တွင် လှည်းဘီး စတင်လိမ့်၏။ ဖိနပ်ကို ရံတိုင်တွင်ချိတ်မထားဘဲ
လက်ကကိုင်ထားရန် သတိပေးပြန်၏။ တောက်ခေါက်သံ ပေါ်လာသော
အခါ နွားနှစ်ကောင်သည် သဲဖုန်လုံးကြီးကို ဖွပေးလျက် အမြီးတရမ်းရမ်းဖြင့်
ပြေးလေ၏။

“သည်မယ် မြင့်၊ ချစ်တာကို ဘယ်အရာကမှ မတားဆီးနိုင်ဘူး။ သည်တော့ ကျုပ်အသည်းထဲမှာ ပေါက်ဖွားလာတဲ့အချစ်ကို ‘မတော်ဘူးကွာ၊ မင့်ညီ ကလည်း ကောင်မလေးကို ချစ်နေသာ။ မင်းနဲ့ကလည်း အသက်တစ်ဆ ကွာသယ် မတော်ဘူး’ ဆိုတဲ့ အသိတရားနဲ့ ချုပ်ထားသယ်၊ တားဆီးသယ် မရဘူး။ ဟုတ်သယ်မြင့်။ ကျုပ်အချစ်ကို ကျုပ် တားလို့ မရတော့ဘူး။”

ကိုရဲလောင်းသည် မျက်နှာကလေး အနီသားဖြင့် ပြေးပေါက်ရှာနေ သော ခင်ခင်မြင့်ကို မကြည့်ပါ။ တစ်ဖက်သား၏ အခက်အခဲကို မသိပါ။ သူ့ရင်ထဲတွင် ရှိသည်ကိုသာ အတွင်သွန်ချနေ၏။

“ဟုတ်သယ်။ အမဲရိုးနယ် ဟင်းအိုးကိုမှအားမနာလေလို့ ဆိုချင်လည်း ဆိုပေရော ခံရမှာပဲ။ ကျုပ်ဟာ ကလေးတစ်ယောက်အဖေ မုဆိုးဖို၊ ခြေသလုံး အိမ်တိုင် လျှောက်သွားနေတဲ့ နိုင်ငံရေးသမား။ အဲ နိုင်ငံရေးသမားဆိုပေမယ့် ငါးထောင်စားရာထူးဆိုတဲ့ အမဲရိုးမြင်ရင်၊ သွားရည်တများများနဲ့ အမြီးနန့်တဲ့ သစ္စာဖောက်မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ မြင့်တို့နဲ့ သင်္ဘောပေါ်မှာ တွေ့စတုန်းက

ကျုပ်သေတ္တာထဲမှာ အဝတ်နည်းနည်းနဲ့ ငှက်ပျောတစ်ဖီး၊ ရေတစ်ပုလင်းပဲ ပါသာ သတိထားမိမှာပေါ့။ ကျုပ်က အဲသလို အငတ်ခံပြီး ရပ်တကာ နယ်တကာလှည့်ပြီး အလုပ်သမား၊ တောင်သူလယ်သမားတွေရဲ့ နစ်နာမှု တွေကို ရှာဖွေစူးစမ်းနေသည့် နိုင်ငံရေးသမား သတင်းထောက်ပဲ။ မြင့်လို နုနုထွတ်ထွတ် ရွှေပေါ်မြတင် အချောအလှကလေးနဲ့ မတန်ပါဘူး။”

ခင်ခင်မြင့်သည် အစ်ကိုက လာခဲလှဟု လည်ဆန့်၏။ “အမေက ဘာတွေ စကားကောင်းနေပါလိမ့်” ဟု မျှော်၏။ အရိပ်အယောင်မျှ မမြင် ရသေး။

“မတန်မရာပါဘူး သိပါလျက်နဲ့ အားမနာပါးမနာ ချစ်ပါသယ် ဘာကြောင့် ပြောရသလဲ။ ချစ်တာကိုးဗျ၊ ချစ်တာကိုး။ သည်မယ် မြင့်၊ ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘာတုန်းဟင်”

ခင်ခင်မြင့်သည် စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးများဖြင့် ဖိအုပ်ထား၏။ ကိုရဲလောင်း ပြုံးသည်။

“အချစ်နယ်ပယ်ထဲကို သက်ဆင်းစအရွယ်မို့ သိများသိမလား မေးမိ သာပါလေ။ အချစ်ဟာ အချစ်ပဲမြင့်ရဲ့။ မြတ်နိုးခြင်းမှာ မြစ်ဖျားခံပြီး ကြင်နာ နှစ်လိုမှု လမ်းကြောင်းကလေးအတိုင်း စီးဆင်းလာသဲ့ စိတ်အဟုန်ကို အချစ် ခေါ်သယ်။ ကျုပ်လဲပဲ အဲသည်နည်းနဲ့ မြင့်ကိုချစ်သာ”

“ရှင် မသွားသေးဖူးလား၊ မြင့် အော်လိုက်ရမလား”

“မြင့် အော်လို့ လူတွေဝိုင်းလာလည်း ကျုပ်ကတော့ ပြောစရာရှိသာ ပြောရမှာပဲ မြင့်။ လူတွေ ဝိုင်းအုံလာရုံ မကဘူး။ ဝိုင်းရိုက်လည်း သွေး စက်စက်ကျနေသဲ့ကြားထဲက ဆက်ပြောရမှာပဲ။ ဘာကြောင့် သလိုဖြစ်ရသလဲ ဆိုတော့ ချစ်သာကိုးဗျ”

ကိုရဲလောင်းသည် ရေအိုးစင်မှာ ရေတစ်ခွက် ခပ်သည်။ ခင်ခင်မြင့် ထွက်မပြေးစေရန် ရေခွက်ကို ယူလာပြီးမှ သောက်သည်။

“ကျုပ် စဉ်းစားသယ်။ မင်း သည်ကလေးမလေးကို မနိပ်စက်ပါနဲ့။ သူနေရသာ ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင်ဘဝ။ မင်းနဲ့ရရင် ဘယ်မှာထားမှာတုန်း။ ဒွေးတော်တွေ၊ ဒွေးကြီးတွေနဲ့အတူ တောင်သမန်က ဥယျာဉ်ထဲမှာ ထားမှာလား။ မေးပါသယ်။ မင့်ဘဝက ကန်ထရိုက်တွေက သူတို့ရဲ့ မသမာမှုတွေ သတင်းစာထဲမှာ မရေးအောင် လာဘ်ထိုးသာ မရလို့ လူငှားပြီး အရိုက်ခိုင်းခံရတဲ့ဘဝ။ မဖြစ်ပါဘူးကွာလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမ ပေမယ့် မရဘူး မြင့်၊ မရဘူး။ ချစ်တာဟာ ချစ်တာပါပဲကလား။”

ခင်ခင်မြင့် ငိုချင်လာသည်။

ဧည့်သည်လာတတ်သောကြောင့် အိမ်စောင့်တစ်ယောက် ထားရလေ့ ရှိသည်ဆိုသော ခင်မောင်တင့်အား အမျက်ထွက်မိသည်။

“ဆောရီးပဲ မြင့်။ မြင့်ကို မျက်နှာမသာမယာဖြစ်အောင် လုပ်မိသတဲ့ အတွက် တောင်းပန်ပါသယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ပြောချင်တာလေး နည်းနည်းပဲ ကျန်ပါတော့သယ်။ ကျုပ်ဘဝမှာ ပုလိပ်အရာရှိကြီးက ဓားပြတိုက်ပြီး ပုလိပ် ကလေးခေါင်းပေါ် ပုံချသတဲ့အမှု သတင်းစာထဲပါမှာစိုးလို့ သေနတ်နဲ့ လိုက် ပစ်လို့ ပြေးရသတဲ့အခါလည်း ရှိသယ်။ အဲသာကြောင့် ခက်ထန် ကြမ်းတမ်းသတဲ့ ကျုပ်ဘဝထဲကို မြင့်ကို မခေါ်သင့်ပါဘူး အဲသလို သိလျက်နဲ့ ပြောမိတာ ကတော့ ချစ်လွန်းလို့ပါ။”

ခင်ခင်မြင့်မှာ အဖီကလေးထောင့်တွင် ဇာထိုးနေခိုက် ဗြုန်းခနဲ ရောက်လာကာ မမျှော်လင့်သောစကား အပြောခံရသဖြင့် ထူပူနေခဲ့သည်။ ယခု စိတ်ငြိမ်စပြုပြီ။

“မြင့် တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ သွားပါတော့ အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ကျုပ်ကို ချစ်မချစ် အဖြေပေးပါဦးလေ”

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ စကားတွေထဲမှာ ပါပြီးပါပြီရှင်”

“အင်းလေ ဟုတ်ပါသယ်။ ကျုပ်ကလည်း မြင့် ချစ်ချင်စရာအကွက်

တစ်ကွက်မှ မရှိပေဘဲကိုး။ သာပေမယ့် ကျုပ်က မြင့်ကိုချစ်သယ်။ ချစ်ရသဲ့ အကြောင်းကလည်း ကျုပ်ဘဝကို သိနိုင်သဲ့အဆင့် နားလည်သဲ့အဆင့်မှာ မြင့်က ရှိနေသာကိုး။ ဟုတ်သယ်၊ မြင့်ကိုသာရရင် ကျုပ်ဘဝဟာ အခုထက် အများကြီးသာယာမယ်၊ အလုပ်လည်း တွင်မယ်။ မြင့်ရေ ဈေးချိုဘက် ပြေးလိုက်စမ်းပါ။ ကျုပ် သည်သတင်းလေး ရေးစရာရှိနေလို့ပါဆိုရင် မြင့်က ကျုပ်ကိုယ်စား ဘီးကလေးဆွဲပြီး ဈေးချိုဘက်သွား”

ခင်ခင်မြင့် ရယ်ချင်သည်။ မုန့်ဆီကြော် ဘယ်မှာနေသည် မသိသေး ပါဘဲလျက် ‘နှုတ်ခမ်းနာနဲ့ တည့်ပါမလား’ မေးနေသူနှင့် တူနေတော့သည်။ သို့သော် မရယ်ရဲပါ။ ရောင့်တက်လာမည် စိုးသည့်အတွက် နှုတ်ခမ်း နှစ်လွှာကို စေ့တင်းထားလိုက်ရသည်။

သို့စဉ်တွင် ကိုရဲလောင်းက ခေါင်းမော့ပြီး ပက်လက်လန် လဲကျ မတတ် ရယ်မောသည်။

“ရယ်ရသဗျာ၊ ယုန်မရခင်က သံပုရာရာဆိုသာလိုပါပဲကလား။ ကျုပ်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်မှန်း သိနေပါလျက်ကနဲ့ အိမ်သူအဖြစ် စိတ်ကူးယဉ်နေ လိုက်သာ။ ဟုတ်ပါသယ်၊ ကျုပ်ကလည်း သားတစ်ယောက်တည်းပဲရှိနေသာ အားမရဘူး။ ဗြိတိသျှ လူယုတ်မာတွေကို အမိမြန်မာ့မြေပေါ်က မောင်းထုတ် ရေးမှာ သူပုန်တွေ အများကြီးလိုသယ်ဗျာ။ ရှိပြီးသား ကျုပ်သားတစ်ယောက်နဲ့ မလုံလောက်ဘူး။ အဲသာကြောင့် ကျုပ်ဘဝနဲ့ အပ်စပ်မယ့် သူပုန်သူကန် ကလေးတွေ ဖြစ်လာအောင် သွန်သင်ပေးနိုင်မယ့် မြင့်ကို ချစ်ရေးဆိုမိသာပါ။ ဆောရီးပဲမြင့်၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

အပြောခံရသော မိန်းမသားတွင် နှလုံးသားရှိသည်။ ထိုနှလုံးသား သည် ခံစားတတ်သည်။ မည်သို့ဖြစ်သွားချေသနည်း။ လုံးဝ ပြန်စောင်း မကြည့်။ ကိုရဲလောင်းက ကပ်ကြေးစီးကရက်တစ်လိပ်ကို လမ်းသွားရင်း ထုတ်ညှိကာ စိုက်စိုက်စိုက်စိုက်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

သို့သော် သူ စဉ်းစားကြည့်မိသည်။

‘ငါ ဘာကြောင့် သည်မိန်းမကို ရည်းစားစကား ပြောရသာတုန်း’

အဖြေမှာလည်း အလွယ်တကူ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မြတ်နိုးသောကြောင့်။ မည်သို့ဖြစ်စေ ကိုရဲလောင်း၏ ရင်ထဲတွင်ကား ပေါ့ပါးသွားပြီ။ သူ့ရင်တွင်း အခြေအနေကို မထုတ်ဖော်ရသေးမီက မိန်းမတို့၏စိတ်သည် အသိရခက်၏။ ရေထဲရှိငါးကို သာမန်မျက်စိဖြင့် အသိရခက်သည့်နည်းတူ သူ့စိတ်ထဲက ကြိတ်ပြီး ကြိုက်မနေဘူး ပြောနိုင်သလား ကြိဖန်တွေးမိသည်။

သူ့အလိုနှင့် သူ ပြုံးသည်ကိုပင် ယောက်ျားစိတ်ဖြင့် လိုရာဆွဲပြီး တွေးခဲ့သည်။ ခေါင်းငုံ့ချင်သောကြောင့် ငုံ့နေသည်ကိုပင် ကြိဖန်ပြီး အဖြေ ထုတ်မိသည်။ ယခု ပြောပြီးသောအခါ ရှင်းသွားပြီ။

ရင်တွင်း၌ ပေါ့ပါးသွားသောအခါ ဓားမဟောင်းများအား ဆက်လက် သိမ်းသွင်းရန် သတိရသည်။

အိမ်ဝင်းထဲသို့ဝင်မိသောအခါ သူ့ဘဒ္ဒေးကို မြင်သည်။ ဘရွှေကျိုင်းက မြင်းတစ်ကောင်ကို ကုန်းနှီးတင် ပြင်ဆင်နေသည်။

“ဘဒ္ဒေး၊ ဘာလုပ်မလို့တုန်း”

“ဟ ရဲလောင်း၊ ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာတုန်း”

ဝမ်းသာအားရ လှည့်မေးရာက “မင်းပြေးရွာမှာ ‘ထွန်တုံးတိုက်ပွဲ’ ရှိသကွ။ အဲသည်ကို သွားမလို့။ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ကွာ” ဟု ပြောသည်။

“ထွန်တုံးတိုက်ပွဲ၊ ဟုတ်လား”

“အေးကွ။ ငါတို့ ယာသမား၊ လယ်သမားတွေကို မြေပိုင်ရှင်တွေက မတရားလုပ်သာကို ဗမော်ကလည်း အကာအကွယ်မပေးသလို၊ ငပုကလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ သည်တော့ လူထုနည်းနဲ့ ကိုယ့်အခွင့်အရေးကို ရအောင်ယူရတော့သာပဲ”

“ကျွန်တော်က အလုပ်သမားနဲ့ ကျောင်းသားအရေးပဲ ဇောင်းပေး

နေမိသဲ့အတွက် တောင်သူလယ်သမားနဲ့ သိပ်မရင်းနှီးဘူး ဘာဒွေး။ အဲသာ
ကြောင့် စိတ်မရှိပါနဲ့။”

လောကကြီးကို ခါးစောင်းတင်ထားသော သတင်းထောက်ရင့်မာ
ကြီးက ရိုးသားစွာ ဝန်ခံနေသဖြင့် ဘာရွှေကျိုင်း အပြစ်မတင်တော့ပါ။

“လယ်တော့ လုပ်ပါရဲ့။ လယ်သမားတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ ကိုယ်ပိုင်
လယ်ဆိုလို့ တစ်မိုက်တစ်သစ်တောင် လယ်မရှိသဲ့ လယ်သမားကိုသိလား။”

“သိပါတယ်။ သီးစားခေါ်သလားပဲ”

“အဲသည်လယ်သမားဟာ လယ်ရှင်ဆီကို သီးစားခစပါး ပေးသွင်း
ပြီးသွားရင် တစ်နှစ်ကိစ္စပြီးသွားပြီ။ နောက်နှစ်ဆက်လုပ်ချင်ရင် ထပ်ပြီး
သီးစားခရသယ်။ လယ်ရှင်က စည်းမျဉ်းစည်းကမ်း အသစ်တွေနဲ့ ထပ်မံချ
ထားချင်ချထားမယ်။ စည်းမျဉ်းအသစ် မပါဘဲလည်း ချထားချင်ချထားမယ်။
လုံးဝ မချထားပဲ နေချင်လည်း နေမယ်”

“ဆက်ပြီးမချရင် လယ်သမားက ဘယ်မှာဘာသွားလုပ်မှာတုန်းဟင်”
ဘာရွှေကျိုင်း ရင့်ကော့ပြီး၊ ပေါင်ကိုပုတ်သည်။

“အေး။ ထွန်တုံးတိုက်သယ်ဆိုသာ အဲသာပဲကွ။ လယ်ဆက်လက်
ချထားမခံရသဲ့ လယ်သမားက သူ့ရဲ့လက်ငုတ်လက်ရင်း သူလုပ်နေကျ
လယ်ကို လယ်ရှင်က ပြန်ယူသွားပေမယ့် သူ ဆက်လုပ်မယ်ဆိုသဲ့သဘောနဲ့
ဝင်ပြီး ထွန်သာပဲ။ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ မခမ်းနားဘူး။ ဘဝတူ
တောင်သူလယ်သမား၊ ယာသမား၊ ကိုင်းသမားတွေပါ ရာထောင်ချီပြီး
ထွန်မယ်။ ငါတို့ တို့ဗမာတောင်သူလယ်သမားအစည်းအရုံးရဲ့ အင်အားပြပွဲ
လည်း ဖြစ်သွားသယ်။ ဘဝတူတွေ ပိုပြီး စည်းလုံးအောင် လုပ်ရာလည်း
ရောက်သာပေါ့”

ဘာရွှေကျိုင်းသည် ကွမ်းနှင့် ရေဘူးကို စစ်ဆေးပြီးနောက် မြင်းပေါ်သို့
လွှားခနဲတက်သည်။

“နှစ်ယောက်စီးလို့ ရပါသယ်ကွ၊ လာ ခြေနင်းကွင်းကတက်”

“စီးနေမကျရင် ကုံးပေါက်သယ် ဘဒ္ဒေးရ။ တစ်ခါ ကုံးပေါက်သာ သုံးရက်လောက်ခံရသယ်။ မြင်းဆိုရင် ယေးဆလံ ဒိုးဆလံ တင်းဆလံပဲ ဘဒ္ဒေးရေ။ ဟိုဘက်နားမှာ စက်ဘီးရှိပါသယ်။ ငှားလို့ရရင် လိုက်ခဲ့မယ်”

ကိုရဲလောင်းသည် ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့မှပြေးနှင့်လေ၏။ ဘရွှေကျိုင်းကား တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် မြင်းသွားချင်သလို သွားခွင့်ပြုလျက် လိုက်ပါလာ၏။ သုံးလေးအိမ်ခန့် ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်ပြီးနောက်တွင် ဘိုင်စကယ် တစ်စီးကိုစီးလျက် ထွက်လာတော့သည်။

သူသည် လမ်းကောင်းလျှင် မြင်းဘေးမှ ယှဉ်စီးသည်။ လမ်းမကောင်းလျှင် နောက်ချန်စီးသည်။

“သည်နယ်မှာ ထွန်တုံးတိုက်ပွဲလုပ်သာ ဘယ်နှစ်ကြိမ်ရှိပြီလဲ ဘဒ္ဒေး။ လယ်ပိုင်ရှင်က ဘာလုပ်တုန်း”

ဘေးချင်းယှဉ်စီးရင်း မေးခွန်းထုတ်၏။

“မနှစ်တုန်းက တစ်ကြိမ်၊ သည်နှစ်တစ်ကြိမ်ပေါ့။ ဒါဟာ ဒီမိုကရေစီ နည်းနဲ့ ညီညွတ်သလား၊ အကြမ်းဖက်ရာ မရောက်ဖူးလား စောဒက တက်ကြသကွ။ ငါတို့မှာ လက်နက်ဆိုလို့ ထွန်သွားပင်းသဲ့ ‘သပ်’ ကျွတ်သွားသဲ့အခါ ခုတ်ဖို့ ဓားမပဲပါသယ်။ အဲသာကလွဲရင် လက်နက်မပါ လူထုနည်းနဲ့ ဆန္ဒပြသာဖြစ်သဲ့အတွက် ဒီမိုကရေစီကျသယ်လို့ ခေါ်ရမှာပဲကွ”

“တောင်သူလယ်သမားဟာ တစ်ပြည်လုံးမှာရှိသဲ့ လူဦးရေရဲ့ လေးပုံ သုံးပုံ ရှိသာပဲဗျာ။ စိုက်ပျိုးရေးနိုင်ငံမှာ တောင်သူလယ်သမားကို အရေးပေးရ မှာပေါ့”

“မပေးပါဘူးမောင်ရာ။ ပုလိပ်လာရင် သည်လယ်သမားပဲ တစ်ပြားမှ မရဘဲ လှည်းနဲ့လိုက်ပို့ရသယ်။ မြို့အုပ်လာလည်း သည်လယ်သမားရဲ့ သမီးပဲ မြို့အုပ်နဲ့သွားပြီး အိပ်ပေးရပါသကွာ”

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

“အဲသာကြောင့် ဦးဗမော်ပြတ်အကျမှာ ကျွန်သက်ရှည်အောင် လုပ်မပေးကြပါနဲ့၊ အစိုးရ ပွဲမပေးကြပါနဲ့ သခင်တွေကပြောသာ နားမဝင်ကြဘူး။”

ကိုရဲလောင်းသည် တက်တခေါက်ခေါက်ဖြင့် ကျုံးနင်းကာ ကျော်တက်သွားလေ၏။ လှည်းလမ်းပြေခါမှ ဘေးချင်း ပြန်ယှဉ်လာသည်။

“ငါတို့ လယ်သမားတွေမှ ချစ်တီးကျတော့ ဘာသာခြားမို့၊ လူမျိုးခြားမို့ မတရားလုပ်သာ၊ အနိုင်ကျင့်သာထင်ပြီး မြန်မာမြေပိုင်ရှင်ဆီသွားပြီး ခစားကြည့်သယ်”

“ဘာထူးမှာတုန်း ဘဒ္ဒေ့ရာ။ ကုလားဖြစ်ဖြစ်၊ တရုတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ မြန်မာဖြစ်ဖြစ် သည်ပုဆိုးဝတ်ရင် သည်ချိုးပဲ ယိုမှာပဲ။ အရင်းရှင်ဟာ အရင်းရှင်ပဲ၊ ဓနရှင်ဟာ ဓနရှင်ပဲ။ မြေပိုင်ရှင်ဟာ မြေပိုင်ရှင်ပဲ။ သူတို့မှာ ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာတူသာတို့၊ ပြောဆိုသုံးစကား တူသာတို့ ဘာမှမရှိဘူး။”

“လယ်ရှင်နဲ့ သီးစားလယ်သမားဟာ အကျိုးတူ စီးပွားဖက်တွေပါကွာ။ သူတို့မြေတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ပထမတန်းစား စာရင်းဝင်ပါစေ။ မိုးထိအောင် ကောင်းသဲ့မြေတွေ ဖြစ်နေပါစေ။ ငါတို့ ယာသမား လယ်သမားတွေ တစ်ယောက်မှ မထွန်ယက် မစိုက်ပျိုးဘဲ နေကြည့်ပါလား။ တစ်စေ့တစ်ဆန်မှ ထွက်မလာပါဘူး။”

“ဖြစ်နိုင်သာပေါ့ ငါ့တူရာ။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးက သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်မယ့် လူချည်းပဲ။ သာပေမယ့် အင်္ဂလိပ်က ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မတုန်း။ သာလည်း ထည့်တွက်ရမယ်”

“သည်ကောင် ဘာတတ်နိုင်မှာတုန်း ဘဒ္ဒေ့ရ”

“ကုလားပြည်က ကုလားတွေကို လိုမ့်ပြီး သွင်းလာမှာပေါ့မောင်ရာ”
ကိုရဲလောင်းသည် သူ့ဘဒ္ဒေ့အား ကျေနပ်စွာလှမ်းကြည့်သည်။
ကြည့်သည့်ခဏ၌ ဘိုင်စကယ်သည် လှည်းဘီးရာထဲသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ဘိုင်စကယ်ပေါ်မှဆင်းပြီး မတင်နေရသဖြင့် နောက်ကျကျန်ခဲ့၏။

ဘရွှေကျိုင်းသည် သူ့တူ လိုက်လာသည်ကို လှည့်ကြည့်နေရာက “လယ်သမားရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ထမင်းစားနေရပေမယ့် လယ်သမားတွေ လူတန်းစေ့စေ့ နေခွင့်မရသောကို ဘယ်ပါတီ၊ ဘယ်အဖွဲ့ကမှ ကိုယ်ချင်းမစာ ဘူးကွ။ တို့ဗမာတောင်သူလယ်သမားအစည်းအရုံး ပေါ်လာခါမှ အသံ ကျယ်ကျယ်နဲ့ ပြောနိုင်လာကြသား” ဟု လှမ်းပြော၏။

“ပါလီမန်မှာ သီးစားဥပဒေတွေ တင်သမ္မတ်လားဘဒွေးရ”

“တင်သလေ။ ကုန်သည်ကြီးအမတ်တို့၊ ဥရောပတိုက်သားအမတ်တို့ မြေရှင်ကြီးအမတ်တို့ပေါင်းပြီး ပယ်ချသလေ။ ငါတို့ လယ်သမားတွေမှာ မိုးခေါင်လို့ လယ်ပျက်ပျက်၊ ပိုးပျက်လို့ လယ်ပျက်ပျက် မရဘူး။ သူတို့ သီးစားခ အပြည့်ပေးရမယ်၊ မပေးရင် ပုလိပ်နဲ့ဖမ်းတော့သား”

“အခုဖြစ်သက”

“တစ်ယောက်တစ်နဲ့စား သီးစားခပေးနေသောကို မကျေနပ်ဘူး၊ လောဘတက်လာသယ်။ ချစ်တီးနှစ်နဲ့ လယ်သမားတစ်နဲ့စား လုပ်ရမယ်။ မလုပ်နိုင်ဘူး။ မလုပ်နိုင်ရင် သွား၊ ငါ့လယ်မလုပ်နဲ့ အနိုင်ကျင့်သဲ့အတွက် အားပြသား”

သုံးရောင်ခြယ် အလံကြီးကို မြင်ကြရပြီ။ ဖုန်လုံးကြားတွင် ထွန်တွေ၊ ထယ်တွေ၊ လူတွေ၊ နွားတွေ။

“သူတို့မြေကို အလကားလုပ်သား မဟုတ်ဘူး။ သီးစားခပေးပြီး လုပ်သား။ အဲသောကိုပဲ သူတို့ကျွန် မှတ်နေသလား မသိဘူး။ ထင်းလာပို့စမ်း၊ ဘာရှာပေးစမ်း၊ ညာလာပေးစမ်းနဲ့ လှမ်းလှမ်းခိုင်းသက ရှိသေး။ သူတို့မှာ တိုက်ကြီးတာကြီး အိမ်ကြီးရခိုင်နဲ့ လယ်သမားမှာ ကြွက်သိုက်၊ ဝက် သိုက်လို တစုတ်ထဲမှာ နေရသား။ ဒါနဲ့တောင် ပိုက်ဆံမပေးဘဲ ခေါ်ခေါ် ခိုင်းသေး”

“သခင်မျိုးဟေ့.... တို့ဗမာ”

“မြေရှင်စနစ်.... ပျက်စီးပါစေ”

“အရေးတော်ပုံ.... အောင်ပါစေ”

ကြွေးကြော်သံကြီးသည် မိုးမြေနှိမ့်ဘုန်းရို၏။ ထန်းပင်ပင်စည်နှင့် ခွဲမရသော ကျော့မွဲကြီးများသည် လုပ်ကိုင်ခွင့် ရုပ်သိမ်းခံရသော လယ်ကွက် များ အတွင်းသို့ဆင်းကာ ထွန်ယက်ကြပြီ။

မိတ္တသည် လူအုပ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသည်။

“အစ်ကိုနဲ့ ဘဒ္ဒေး၊ မန်ကျည်းပင်ရိပ်ကို ကြွကြပါ”

မိတ္တသည် ပုဆိုးတိုတိုဝတ်ကာ အောက်ခံမပါသော ကိုယ်ပေါ်တွင် ပင်နီတိုက်ပုံ စွပ်ထားသည်။ ခမောက်ဆောင်းပြီး လွယ်အိတ်တစ်လုံး လွယ်ထားပေသည်။

တစ်ဖက်လယ်ကွင်းအစပ် ရိုးထဲမှ ပုလိပ်တွေ ရုတ်တရက် ပေါ်လာ သည်။ ပုလိပ်များ၏ နောက်တွင် ချစ်တီးနှင့် သူကြီးတွေပါလာသည်။ ပုလိပ်ကိုမြင်သောအခါ ကြွေးကြော်သံကြီး ကျယ်လောင်လာသည်။

“ဟေ့ ရပ်လိုက်စမ်း။ မင်းတို့အားလုံးကို ဖမ်းသယ်”

ပုလိပ်မြင်လျှင် နေစရာမရှိအောင် ကြောက်ရွံ့သော တောသား များသည် ယခု လူမထင်တော့ပြီ။

“သခင်မျိုးဟေ့.... တို့ဗမာ”

“မြေရှင်စနစ်.... ပျက်စီးပါစေ”

“နေရှင်စနစ်.... ပျက်စီးပါစေ”

“အရေးတော်ပုံ.... အောင်ပါစေ”

ပုလိပ်များရှေ့သို့ မိတ္တနှင့် စံပွင့်၊ ကံတင့်တို့ရောက်သွားသည်။

“ဘာမှုနဲ့ ဖမ်းသာတုန်း။ ပုဒ်မ ဘယ်လောက်တုန်းဗျ”

“ပိုင်နက်ကျူးကျော်မှုနဲ့ ဖမ်းသယ်။ ထွန်တာကို ချက်ချင်းရပ်ပါ။

မရပ်ရင် သေနတ်နဲ့ ပစ်မယ်”

ရာဇဝတ်အုပ်သည် ချစ်တီး ပိုပြီး ပြုံးရွှင်စေရန် သေနတ်အိတ်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးကို ထုတ်သည်။ ပုလိပ်များလည်း သေနတ်ပြောင်းဝကို လယ်သမားများ ထွန်ယက်နေသည့်ဘက်သို့ ချိန်သည်။

လယ်သမားတွေမှာ သွေးသောက်စု တိုက်နယ်သားများဖြစ်ငြား သည်နေရာ၌ သွေးသောက်စုသူကြီး မပိုင်ချေ။ နေရာမှာ မလွန်ကွင်း ဖြစ်သဖြင့် မလွန်တိုက်နယ်သူကြီး ပါလာရခြင်းဖြစ်သည်။

သူကြီးနှစ်ယောက်သည် ရာဇဝတ်အုပ်ဆားသို့ ပြေးလာကြသည်။
“သခင်မိတ္တ၊ မင့်လူတွေကို အရပ်ခိုင်းဟ၊ ပစ်လိမ့်မယ်”

သခင်များသည် သူတို့အမည်ရှေ့တွင် သခင်တပ်မခေါ်လျှင် ခေါ်သည်ဟု အသိအမှတ်မပြုကြောင်း သိထားသဖြင့် ထိုသို့ခေါ်ရပြောရခြင်း ဖြစ်၏။

သခင်မိတ္တသည် သံဖြူအော်လံကြီးကို အတွင်းရေးမှူးထံမှ လှမ်းယူပြီး ပါးစပ်တွင် တော့၏။

“တို့ဗမာ တောင်သူလယ်သမားအပေါင်းတို့၊ ငါတို့ တောင်သူလယ်သမား ထုကြီးရဲ့ နှစ်နာမူတွေကို သက်ဆိုင်ရာသို့ တင်ပြတောင်းဆိုပေမယ့် ဖုတ်လေတဲ့ငါးပိ ရှိလေတယ် မမှတ်သဲ့အတွက် အခုလို လူထုအားနဲ့ ဆန္ဒ ပြရခြင်းဖြစ်သယ်။ သီးစားခ မှန်ကန်စွာပေးပါလျက် ငါတို့အား လယ်လုပ်ခွင့် ပိတ်ပင်သဲ့ မြေရှင် ချစ်တီးကိုယ်စားလှယ် ပြည့်အစေခများက အခု ငါတို့ အားလုံးကို ဖမ်းပြီး ထွန်ယက်သာရပ်ဆိုင်းပြီး ဂတ်တဲကို တပျော်တပါး သွားကြပါစို့”

“သခင်မျိုးဟေ့.... တို့ဗမာ” အစချီသော ကြွေးကြော်သံကြီးသည် မြေပြင် စောင်းထောင်မတတ် ပြင်းထန်ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်လာပြန်သည်။ ဘရွှေကျိုင်းသည် လူထုကြီး၏နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်းစီးလျက် ပါလာငြား ကိုရဲလောင်းမူ စက်ဘီးဖြင့် လူအုပ်ထဲသို့ တိုးဝင်လာခဲ့သည်။

ပုလိပ်သည် လူထုကို ထာဝစဉ်စော်ကားနေခဲ့ရသဖြင့် လူထု၏ အဆုံးအမကို တစ်ကြိမ်မျှ မခံယူဖူးသဖြင့် ကြိရာမရဖြစ်နေသည်။ ဂတ်တဲဝင်း အတွင်းအပြင်၌ ထွန်ထယ်တန်းလန်း နွားတွေ၊ ကျွဲတွေ၊ လယ်သမား၊ ယာသမားတွေဖြင့် ပြည့်နေ၏။ မလွန်နှင့် မိုးနတ်ကုန်းမှ လယ်သမား တွေလည်း ပြိုဆင်းလာသည်။

“သခင်မျိုးဟေ့.... တို့ဗမာ”
“မီးတုတ် မီးတုတ်.... ရှိ့ရှိ့”
“မြေရှင်စနစ်.... ပျက်စီးပါစေ”
“အရေးတော်ပုံ.... အောင်ပါစေ”

လယ်သမား ယာသမားများနောက်ဝယ် ရပ်သူရွာသားတွေ၊ ကလေး မြေးငယ်တွေ ချိပိုးလျက် လက်သီးလက်မောင်းတန်း ကြွေးကြော်ညံလာ ကြသည်။

ကိုရဲလောင်းသည် ဂတ်တဲအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ထောင့် တစ်ထောင့်၌ မခုတ်တတ်သည့် ကြောင်သဖွယ် ရပ်နေသော ချစ်တီးထံသို့ သွား၏။ သူ့တွင်ပါသော သတင်းထောက်လက်မှတ်ကိုပြ၏။

“မင့်လက်ထဲကို ဝင်ပြီးထွန်သဲ့ သည်လူတွေကို မင်း ဘာလုပ်မလဲ”
“တရားစွဲမယ်၊ ထောင်ချမယ်”
ချစ်တီးက ခေါင်းကို ဘယ်ညာညိတ်လျက်ဖြေ၏။

“သည်တော့ မင့်လယ်ကို မီးခံသေတ္တာထဲ ထည့်ထားနိုင်သလား”
တစ်သက်တွင် သည်တစ်ကြိမ်သာ သည်အမေးဖြင့် အမေးခံရသဖြင့် ချစ်တီးသည် ပြူးကြောင်ကြောင်ကြည့်၏။

“မီးခံသေတ္တာထဲမှာ စာချုပ်တွေ ငွေတွေရှိသဲ့အတွက် လယ်ကို မီးခံ သေတ္တာထဲ ထည့်မထားနိုင်ရင် မင်းတို့တိုက်ထဲမှာ ရွှေထားမလား”
ချစ်တီးသည် အကျင့်စာဂနှင့် ဆန့်ကျင်သော သွားတွေဖော်၏။

“အဲသည် မင်းတို့ချစ်တီးလယ်ကို သည်နားတစ်ဝိုက်က လယ်သမား
တွေက မလုပ်ဘူးကွာ။ ဘယ့်နှယ်ကြိမလဲ”

“ဟား ဆတ်၊ ကုလားလယ်သမားတွေ အများကြီးရှိတယ်”

“အဲသည်ကုလားလယ်သမားတွေ မလုပ်ရဲအောင် ဝိုင်းရိုက်မယ်ကွာ”

“ပုလိပ်ရှိတယ်၊ သေနတ်ရှိတယ်”

“ဟုတ်ပြီ။ မင့်လယ်ထဲကို ပုလင်းကွဲတွေလာပြီးကြိထားမယ်ကွာ။
လယ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့ နွား ပုလင်းကွဲစူးပြီ။ ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ဘူး။
အဘားအဘားနဲ့အော်ပြီး ပြေးပြီ။ နောက်တစ်ယောက် လာပြန်ပြီ။ ပုလင်းကွဲ
စူးပြန်ပြီ။ ပြေးပြန်ပြီ။ ဘယ့်နှယ်လုပ်မတုန်း”

ပုလိပ်ကို အားကိုးခဲ့သော ချစ်တီး မပြုံးနိုင်တော့ပါ။

“စပါး စိုက်သုံးလယ်ဆိုသာ ရေနဲ့ထွန်ရသာကွ။ ရေနူးနေသဲ့ နွားရဲ့
ခြေထောက်ကို ပုလင်းကွဲ သေးသေးပဲစူးစူး၊ ကြီးကြီးပဲစူးစူး မသက်သာဘူး။
ဟာ ပုလင်းကွဲတွေ လူငှားပြီး ကောက်ပစ်မယ်ဆိုတော့ကော၊ ထွန်ပြီးပြီကွ။
နေရာအနှံ့ ဖြစ်သွားပြီ”

ချစ်တီး၏ မျက်နှာသည် ကျပ်သုံးဒဂါးအရွယ်မှ ငါးမူးစေ့အရွယ်သို့
ရွေ့လျှော၏။ ငါးမူးစေ့အရွယ်မှ မတ်စေ့အရွယ်သို့ပြောင်း၏။ မတ်စေ့မှ မူးစေ့၊
မူးစေ့မှ ပဲစေ့။ ပဲစေ့မှ ပြားစေ့။ နောက်ဆုံးပိုင်စေ့အရွယ်သို့ ရောက်သွား
ချိန်တွင် ဆလံပေး၏။

“ဆပ်၊ သည်နည်းကို လယ်သမားတွေ သွားမပြောပါနဲ့”

“ဟ ငါက မြို့ပေါ်ကသတင်းထောက်၊ ရန်ကုန်ကလာသာ။ အခု
ငါပြောသုံးနည်းကို လယ်သမားတွေပြောလို့ သိရသာ။ အခု လယ်သမား၊
ယာသမားတွေ ထောင်ကျသွားရင် အဲသလိုလုပ်မယ်လို့ ကြိမ်းနေကြသယ်။
ငါက မင်းတို့ကို သနားလို့ လာပြောသာ”

ချစ်တီးသည် ဆလံပေးရသည်ကို အားမရသဖြင့် လက်ယှက်ရှိခိုး၏။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ ဆပ်”

“မင့်တိုင်ချက်ကို မင်း ပြန်ရုပ်သိမ်း၊ တရားမစွဲနဲ့။ လက်ငုတ်လက်ရင်း သီးစားဟောင်းကိုခေါ်ပြီး ပြန်ချလိုက်၊ ကျေအေးလိုက်။ ငါက ချစ်တီး တိုက်တကာလည်ပြီး ရန်ကုန်မှာ ထမင်းစားနေသာ။ အဲသာကြောင့် မင်းတို့ အဖိုးတန်လယ် မဆုံးရှုံးအောင် သတိလာပေးသာ”

ပုလိပ်အားကိုးဖြင့် ညစ်ခဲ့ ကောက်ခဲ့ ယုတ်ခဲ့သော ချစ်တီး ငိုငိုပြီး ကျန်ခဲ့သည်။ ခဏအကြာတွင် ဌာနာအုပ်၏ အခန်းထဲသို့ မရွှင်မပျင်ရောက် သွားလေတော့သည်။

(ဆဋ္ဌမတွဲ ပြီးပါပြီ။)

နေမင်းတစ်ထောင်

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

(ဆဋ္ဌမတွဲ)

